

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A STANDALONE FORBIDDEN ROMANCE

*I'll claim her by
any means possible.*

BRUTAL CONQUEST

LILITH VINCENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

EPILOG

Blurb

Oynatma

Listesi

Okuyuculara Bir Not

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Teşekkür Ayrıca Lilith

Vincent Yazar

Hakkında

ACIMASIZ FETİH

ACIMASIZ KALPLER

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Blurb

Oynatma

Listesi

Okuyuculara Bir Not

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Sonsöz

Teşekkür Ayrıca Lilith

Vincent Yazar

Hakkında

Doğuştan hakkımı çaldı, bu yüzden mümkün olan her şekilde ona sahip çıkacağım.

İki yıl önce *Pakhan* ve kardeşim tarafından ailemden sürgün edildim ve Belyaev'lerden bahsedildiğinde içim kıpkırmızı bir öfkeyle yanıyor. Artık Belyaev suç ailesinin servetinin varisi değilim.

Ama öyle.

Zenya Belyaev, hayatımda gördüğüm en güzel kız. O benim ruhumun aynası. Hain kalbimin ikinci yarısı. Şehirdeki en güçlü adam olarak geleceğimin anahtarı.

Aşkımız yasak meyve. Zenya beni istemenin utancıyla yanıyor, ama ben dişlerimi onun kalbine geçireceğim ve ona Dudaklarımdaki suyu. Bunca yıl onu istedikten sonra tek bir tadın benim için yeterli olduğunu mu düşünüyor?

Prences, daha yeni başlıyorum.

Yazarın notu: Brutal Conquest, yasak temalar, üreme, on sekiz yıllık bir yaş farkı, kıskanç ve sahiplenici bir alfa amca (kan bağı yok) ve tatlı ama

güçlü bakire kahraman. Hikaye kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

BRUTAL CONQUEST yazan LILITH VINCENT

Telif Hakkı © 2022 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı: Untold Designs Düzelti: Fox Proof Editing Son okuma: Rumi Khan

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştiriler için kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Saygılarınız için teşekkürler-
Yazarın eserini incelemek.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan ya da ölmüş kişiler arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

*Bu kitap, Daemon Targaryen yeğenine "Arkanı dön" emri verdiği
dizlerinin bağı çözülen ve o andan itibaren onun pek çok suçunu
neşeyle destekleyen herkes için.*

OYUN LİSTESİ

Tek Kadın Ordusu - Porselen Siyah Kirli Düşünceler - Chloe Adams
Dark Horse - Katy Perry *Queen* - Loren Gray
R.I.P 2 My Youth - The Neighbourhood *People You Know* - Selena Gomez
the hills - Aidan Alexander *Walls Could Talk* - Halsey *Figure 8* - Ellie Goulding
Fire For You - Cannons *Devil* - Two Feet
I Wanna Be Yours - Arctic Monkeys *Are You That Somebody* - Aaliyah
Heat Waves - Glass Animals *Love Me Again* - John Newman
Into You - Ariana Grande *NFWMB* - Hozier

Spotify'da "Brutal Conquest by Lilith Vincent" olarak aratın veya şu bağlantıdan bulun: <https://spoti.fi/3OfvDDH>

OKUYUCULARA BİR NOT

Sevgili okurlar, bu hikaye bazılarınızı gıcık edecek, ama ben gıcık ile seksi arasında kamp kurmayı ve orada yaşamayı seviyorum. Bir yandan

Kristian Zenya'nın amcasıdır, Zenya ile kan bağı yoktur, ancak Zenya onun kendisini şımartmasıyla büyümüştür ve uzun süredir akraba olduklarına inanmaktadır. Bazı karanlık temalar var, doğum kontrolü sevişme, üreme, bir yan karaktere cinsel saldırı, kadın kahramana cinsel saldırı girişimi (Kristian Amca tarafından değil), şiddet ve cinsel taciz dublajı (Kristian Amca tarafından). Ayrıca kanser ve kanser tedavileri de tasvir edilmektedir.

Haremler, aldatmalar, erkek fahişeler ya da paylaşımlar yok. Kristian Amca tek kadınlı bir erkektir ve ne zaman başka bir erkek onun yanında nefes alsın kışkırtıcı ve sahiplenici bir canavara dönüşür. tatlı küçük yeğeni. Hayatını ve kalbini Zenya'ya olması gerekenden çok daha önce adanmış ve büyümek için sabırsızlanan onu benim yap kinayesi onda çok güçlü. Kız reşit değilken ellerini kendine saklıyor, ama yetişkin bir adam elli yaşında bir kıza bakarsa Genç/on altı yaşındaysanız ve "bu benim gelecekteki karım" diye düşünmek sizi öfkeliyor, bu kitap size göre değil.

Zenya

"C ut her face."
"Gözlerini oy."
"Amına bir bıçak sok." "Hepsi aynı anda."

Dört adam bana doğru ilerliyor, ikisi silah tutuyor, bir diğeri balta sallıyor ve sonuncusu omzunda bir beyzbol sopası taşıyor. Sopanın acımasız darbesini çoktan hissettim. Ayak bileğim kırılmış gibi zonkluyor, kanlar içindeyim ve hayatta kalan son müttefikimin üzerine çömelmiş durumdayım.

Andrei titreyen elini kaldırıyor ve bileğimi tutuyor. Yüzü bronzlaşmış teninin altında solgunlaşıyor ve titreyen dudakları maviye dönüyor. "Zenya. Kaç." Ellerimi Andrey'in göğsündeki balta yarasının üzerine bastırdım ve parmaklarımın arasından kan fışkırıyor. Kaçarsam ölecek. Diğer iki adamım çoktan öldü, vücut parçaları üç cesetle birlikte bu pis deponun zeminini kirletiyor. Bu gece bir adam öldürdüm. Dört yıldır ilk kez bir can aldım.

Başımı hızla sallıyorum. "Seni bırakmayacağım."

Andrei neredeyse ben hayatta olduğumdan beri babam için çalışıyor. Bir oğlu var. Son iki yıldır, babam gittikçe daha da hastalanırken o bana yardım etti. Andrei ailem kadar iyi ve ailem sahip olduğum tek şey.

Andrei'nin eli bileğimden kayıyor ve yere düşüyor. Yüzü gevşiyor ve sabit bir şekilde tavana bakıyor.

Acı içime işliyor ve nefes alamıyorum. Her geçen gün ailem daha da küçülüyormuş gibi hissediyorum. İnsanları kaybetmeye devam ediyorum. Annemi. Kristian Amca. Babam gözlerimin önünde kırılğan bir iskelete dönüşüyor. Şimdi Andrei'nin, Radimir'in ve Stannis'in ölümünden ben sorumluyum çünkü bu gece benimle buraya gelmelerini ben istedim.

Titreyerek nefes alıyorum ve ellerimi Andrei'nin göğsünden kaldırıyorum. Bir deponun soğuk beton zemininde ölmekten daha iyisini hak ediyordu. Üçü de hak ediyordu.

Saldırganlarımdan biri iğrenç bir bebek sesiyle "Ağlayacak mı?" diye alay ediyor. "Küçük kız parçalanacak mı?"

Ayağa kalkıp ilerleyen adamlara dik dik bakıyorum ve neredeyse zemini kaplayan kanın üzerinde kayıyordum. Çok fazla kan var. On sekiz yıl boyunca hiç görmediğim kadar çok ve bir keresinde dört adamın işkence edilerek öldürüldüğüne tanık olmuştum.

Yardım için çığlık atmanın bir anlamı yok. Bu ıslak ve ıssız gecede kilometrelerce ötede beni duyacak kimse yok. Yerde bir silah bulmak için ateşle tarıyorum. Silahımın mermisi bitti ve onu bir kenara attım.

Birkaç metre ötede kan gölünün içinde yatan bir bıçak görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Bir tarafa doğru bir adım atıyorum ve yaralı ayağım birinin bağırsaklarına takılıyor. Bileğime acı saplanıyor ve çığlık atmak için dişlerimi sıkıyorum.

"Aptal Belyaev kaltağı," diye alay ediyor yağlı saçlı bir adam benimle. "Ailenin işi bitti. Bu şehri bizim yönetme zamanımız geldi."

"Sanki işimiz bitti," diye hırslayarak cevap verdim. "Babam ve ben hâlâ nefes aldığımız sürece Belyaev'ler hiçbir yere gitmiyor."

Kanlı baltayı tutan adam sırtarak baltayı bana doğru sallıyor. "Troian Belyaev yürüyen bir ceset ve biz şimdi bu sorunun diğer yarısını da çözeceğiz."

Her kelimesinde ciddiler. Babamın hastalığı nüksettiğinden beri rakip aileler ve çeteler Belyaev topraklarında akbabalar gibi dolaşüyor. Bu adamlar beni ele geçirirlerse ölürüm ve bu konuda ne çabuk ne de merhametli davranırlar.

O bıçağı umutsuzca istiyorum. Eğer ona doğru gidersem, peşimde olacaklar, bu yüzden kendimi bekletiyorum. Çömeliyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Fazla bir şey değil ama şu anda yapabileceğim tek şey bu. Sadece 1.80 boyundayım ve birisi bana güçlü bir esintinin beni taşıyabileceğini söyleyerek dalga geçerdi.

bir karahindiba tohumu gibi uçup gidiyor. Kristian Amca'yı her düşündüğümde olduğu gibi içim acı ve öfkeyle sarsılıyor. Babamın kardeşi. Parmaklarını ipeksi, gümüşü saçlarımda gezdirmeyi ve bana karahindiba demeyi severdi. Prensesi. İki yıl önce aileden sürgün edildiğinde, tam da ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni başım belada bıraktı.

Ama şu anda ona ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey bir silah ve temiz bir kafa; bu yüzden uzun boylu, tehlikeli amcamın anısını uzaklaştırıyorum.

Önümdeki adamlardan yavaşça uzaklaşırken irkiliyorum. Tamam, Kristian Amca'nın kas gücüne, acımasız enerjisine ve yaratıcı şiddetine şu anda hayır demezdim ama o burada değil, değil mi?

Siktir et onu.

Savaşmadan pes etmeyeceğim.

Hayatta kalamasam bile, bu bok kafalılarından bir ya da ikisini yanımda götürüleceğim.

Önümdeki dört adamı inceliyorum, yüzlerinde, dövmelelerinde, mücevherlerinde tanıdık bir şeyler arıyorum ama hiçbirini tanıdık gelmiyor. Adamlarım ve ben buraya bir karaborsa mal sevkiyatı almaya geldik, ama bu pislikler önce gelip bizi pusuya düşürdüler.

Bana en yakın olan adam dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri kötülükle parlıyor ve mücevherli bir dişi olduğunu görüyorum. "Onu öldürelim mi? Yoksa onu her deliğinden kanlar akarak Belyaev'lere geri mi gönderelim?"

Soldaki yağlı saçlı olan kıs kıs gülüyor. "Onu ölümün bu tarafında tut ki Troian Belyaev'e değerli kızına yaptığımız her şeyi anlatacak zamanı olsun."

Üçüncü bir adam bana bakıyor. "Baban daha ölmeden etinin bedeninden ayrılmasıyla ailenin işi bitti. Pes et, *de- vochka*." Kız.

Ben kız değilim. Genç olabilirim ama dün on sekiz yaşıma girdim ve şehirdeki en önde gelen Bratva ailesi olan Belyaev klanını yönetme sırası bende. Babam tehlikeli bir şekilde hasta olduğu için, adı dışında her şeyi ben yönetiyorum. Ben ailemim ve ailem de benim. Beyzbol sopasını sallayan adam bana doğru adım attı. "Sanırım önce bacaklarını kıracağım."

Tüm vücudum geriliyor. Sopayı ondan uzaklaştırabilirsem ya da bıçağa atlayabilirsem bir şansım olabilir. Saldırılarını savuşturmaya ve tekrar tekrar çalıştığım tüm savunma ve göğüs göğüse dövüş becerilerini kullanmaya hazırlanıyorum.

"Getir bakalım, göt herif," diye hırladım.

Yağmurun teneke çatıya vuran şırıltılarının arasından bir çıtırtı sesi kulaklarımıza ulaşıyor. Ağır ayak sesleri giderek yükseliyor.

Saldırganlarımdan ikisi karanlık depo boyunca omuzlarının üzerinden bakıyor. Gölgeler her şeyi yutmuş ama ayak sesleri giderek yükseliyor.

Ve daha yüksek sesle.

O kadar gürültülü ki, bacaklarımı kırmaya niyetli adam bile kaşlarını çatıp arkasını dönüyor.

Onların dikkati dağılmışken eğilip bıçağı kaptım ve botumun içine soktum.

Gölgeler bizden yaklaşık otuz metre uzakta inceliyor. Bir adam kirli bir pencereden düşen sokak ışığına doğru adım atıyor ve olduğu yerde duruyor.

Yabancı kocaman. Boyu 1.80'in üzerinde ve kaslı vücuduna yapışan siyah giysiler giyiyor. Yüzünü göremiyorum. Başını ve boynunu gizleyen bir tür dar yüz örtüsü giyiyor. Örtünün altından çenesini ve burnunu seçebiliyorum ama hepsi bu kadar.

Yürüyen bir tehdit gibi

görünüyor. Bu da ne böyle?

Görünüşe göre s a l d ı r g a n l a r ı m da onun kim olduğunu bilmiyor, çünkü içlerinden biri "Hey, Batman, bu özel bir cinayet partisi" diye sesleniyor.

Diğerleri karşılık olarak gülüyor ama yabancı hiç ses çıkarmıyor. Gözlerini göremiyorum ama başını çevirişinden adamlara teker teker baktığını anlayabiliyorum. Onları ve silahlarını ölçüp biçiyor.

Bana bir kez bile bakmadı ve beni görüp görmediğini merak ediyorum. Bu gece buraya bu dört adamla hesaplaşmak için gelmiş olabilir ve ben de çapraz ateşin ortasında kalmış olabilirim.

Şansım varsa, o bu *mudaki'larla* savaşıırken ben kaçabilirim. *Göt herifler.*

Ama yabancı hâlâ hareket etmiyor ve bu gerilim beni öldürüyor. Eğer onlara saldırmak istiyorsa, neden varlığını bu şekilde duyurdu? Ya ukala ya da aptal.

Adamlardan biri de aynı şeyi merak etmiş olacak ki başını sallayarak, "Şu kuklaya bak, orada öylece duruyor," diyor.

Yabancı sayıca ve silahça üstündür ama kımıldamaz. Saniyeler geçiyor. Tam bir dakika.

Dört adam da şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar. Hatta ikisi bana doğru şaşkın bakışlar gönderiyor ama ben neler olduğunu anlamıyorum.

Yağlı saçlı adam yanağını kaşır. "Ah, dostum? Kaybolmuş görünüyorsun. Neden siktirip gitmiyorsun?"

Sessiz adam kılını bile kıpırdatmıyor. Orada duruşunda muhteşem bir şey var. Bir savaşçı gibi yapılı, güçlü ve kontrollü ve insanların ona yapmasını söylediği şeyleri yapmayı alışkanlık haline getirmediğine dair bir his var içimde. Birden kendimi bu meçhul adamın önünde diz çökmüş, başparmağını yavaşça dudaklarımda gezdirirken ve "Aferin kızım" diye mırıldanırken hayal ediyorum.

Kendimi sarsıyorum. Bu düşünce de nereden çıktı? *Zenya, buradan çıkmaya odaklan.*

Yağlı saçlı adam yabancıya doğru yürür. "Grubumuza falan mı katılmak istiyorsun? Üzgünüm ama sessiz aptalları işe almıyoruz."

Yabancı cevap vermiyor. Tek bir hareket bile yok.

Yağlı saçlı adam alaycı bir kahkaha atar ve parmaklarını adamın yüzünün önünde sallamak için uzanır.

Yabancı aniden adamın bileğini tutuyor. Bir sustalının şakırtısını duyuyorum ve yabancı bıçağı adamın kaburgalarının arasına saplıyor. Yağlı saçlı adam hırıltılı bir çığlık atıyor ve gözleri şok ve acıyla kocaman açılıyor.

Yabancı bıçağı çekip çıkarır ve bıçak kanla kaplanır. Yaradan daha fazla kan fışkırır ve yaralı adamın dizleri bükülür. Diğer adamlar bağırır ve silahlarını kaldırır.

Yabancı, adamın giysisinden bir avuç kapar ve kurşunlar havada uçuşurken onu canlı kalkan olarak kullanır. Kurbanının silahını alır ve diğer adamlara doğru ilerlerken ateşe karşılık verir.

Kutsal çatalı gömlek topları.

Bu adamın hareketlerinde ve tekil odaklanmasında tanıdık bir şeyler var. Belki de daha önce tanık olduğum bir tavır. Soğuk ve sakin değil ama çılgın ve kaotik de değil.

İki adam daha çılgılık atarak yere yığılır, ikisinin de bacaklarında kurşun yaraları vardır. İçlerinden biri baltasını düşürür. Yabancı onları öldürebilirdi, bu yüzden ya onları canlı istiyor ya da acı çekmelerini istiyor. Vücudunun her çizgisi nefret saçıyor. Bu adam düşmanlarını sessiz ve kontrollü bir öfkeyle alt ediyor.

Yerdeki adamların mermileri bitmiş. Dördüncü adam silahını kaldırmış ama geri çekilirken ateş etmiyor, gözlerinin akları sonuna kadar görünüyor.

Hâlâ ölü ve kurşunlarla dolu insan kalkanını tutan yabancı ona doğru yaklaşır. Bir metre kadar uzaklaştığında, cesedi ayakta kalan son adama fırlatır, o da ateş eder ama artık çok geçtir. Adam ölü arkadaşının ağırlığı altında yere yığılır ve silahı karanlığa doğru savrulur.

Yabancı adama bakıyor ve sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi ağırlığını yavaşça bir ayağından diğerine aktarıyor. Yüzünü göremiyorum ama coşkulu tavrından dudaklarında bir gülümseme olduğundan eminim.

Bu gece göreceğim tüm katliama tanık olduğumu sanıyordum ama yabancı arkasını dönüp baltaya yöneldiğinde ne kadar yanıldığımı anladım.

Hâlâ beni görmezden gelerek silahı eline alıyor ve eldivenli avucunda tutarak ağırlığını ve dengesini test ediyor. Yaralanmamış adam arkadaşının cesedini fırlatırken fark etmiş olmalı ama kurbanı neredeyse ayağa kalkana kadar tepki vermiyor. Adam koşmaya başladığında, yabancı baltayı başının üzerine kaldırırken iki uzun adım atar ve baltayı adamın sırtına indirir. Kemiklerin kırıldığı bir çıtırtı duyulur ve adam çılgılık atar. Baltayı çıkarır ve kocaman kolunu bir kez daha kaldırarak silahı adamın kafatasına indirir. Bıçak kemiği ve beyni delip geçerken adamın çılgılığı kesilir ve yere düşer.

Yabancı, kanlar içindeki cesede bir süre acımasızca bakar ve sonra baltayı kafatasına gömülü halde bırakarak arkasını döner.

Şu anda acelesi yok. Yaralılar kanlar içinde karınları üzerinde sürünerek kapıya doğru ilerliyor, inliyor ve sızlanıyorlar. Ben de o yöne doğru ilerliyorum, bir şekilde beni fark etmediğini ya da burada olmamı umursamadığını umuyorum.

Yabancı, yerde kanlar içinde yatan iki adamı inceliyor, onları ayağının altında ezmek istediği hamamböcekleri gibi görüyor. Onların acınası kaçma çabalarından zevk alıyor gibi görünüyor. Sırtına bağlanmış bir pala var ve onu çıkarmak için başının arkasına uzanıyor.

Adamlardan birinin çırpınan bacakları yabancının siyah botlarına çarpar. Yabancı ayağını kaldırıyor ve adamın bileğine indirerek onu olduğu yerde sabitliyor. Palayı kaldırıyor ve bıçağı şimşek hızıyla indirerek adamın bacağına baldırının ortasından kesiyor.

Adam çığlık atıyor, acı ve dehşet içinde aklını kaçırmış birinin çıkardığı insanlık dışı bir ses.

Yabancı kopan uzvu tekmeleyerek uzaklaştırır ve ardından machete'sini kaldırarak adamın diğer ayağını keser. Kıvranan bedenin üzerinden uzun bir adım atıyor ve diğer adama da aynı muameleyi yapıyor. Bıçak kemiğe ve betona her vurduğunda irkiliyorum. Ellerim kulaklarımı kapatmak için kalkıyor ama kafatasımın iki yanında asılı kalıyorlar. Bu adamlar yavaş yavaş ölürken, onlardan küçük parçalar koparmaya devam etmek istiyor.

Katliama ve çığlıklara daha fazla dayanamıyorum. "*Öldür onları artık.*"

Yabancı donup kalıyor. Bana saldıracak mı diye düşünürken saniyeler acı içinde geçiyor.

Elindeki bıçağı aşağı bakacak şekilde çevirir ve adamlardan birinin göğüs kafesinden geçirip kalbine sapladıktan sonra diğer adamı da aynı şekilde öldürür. Çığlıklar kesiliyor.

Adam palasını kaldırıp aşağı doğru bir fiske vuruyor ve bıçağı kaplayan kan yere sıçrıyor.

Depoda sessizlik hüküm sürüyor. Tepemdeki yağmurun pıtırtilarını bir kez daha duyabiliyorum.

Buradan defolup gitmem gerek.

Bileğimde acıya neden olsa da soluma doğru küçük bir adım atıyorum-

Yabancı dönüp bana bakıyor.

Keşke gözlerini görebilseydim. Benimle ne yapacağını mı merak ediyor, yoksa çoktan ölü bir kadın olduğuma mı karar verdi?

Bu ölüm makinesinden çıkışa giden hiçbir yol yok, bu yüzden eğer gitmek istiyorsam, onu bana izin vermesi için ikna etmem gerekecek.

Tüm bu cesetlerin kokusu neredeyse bunaltıcı ama omuzlarımı dikleştiriyorum, çenemi kaldırıyorum ve "Benim adım Zenya Belyaev. Bu gece buraya teslimatı almaya geldim." Bir kenarda duran paletleri başımla işaret ediyorum. "Radar karıştırıcılar ve dedektörler. Bu ülkede yasadışı ve karaborsada yarım milyon değerinde. İstiyorsan senindir. Seni burada hiç görmedim. Çekip gideceğim ve bir daha benden haber alamayacaksın."

Bu iyi bir anlaşma. Akli başında her suçlu bunu kabul eder.

Yabancı palete bakmıyor bile. Onun yerine yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Dört adamı katlederken korkutucu olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey onun yırtıcı tavrıyla kıyaslanamaz. Bir panter gibi hareket ediyor, eldivenli elindeki kanlı, parlak silahı sallıyor.

Geri çekilmek istiyorum. Ne kadar acıtırsa acıtsın *kaçmak* istiyorum ama kaçtığım anda beni bir oyuncak bebek gibi kıracak.

Ondan korktuğumu görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ben Zenya Belyaev, ve kimseden korkmayı reddediyorum.

Yabancı tam önümde duruyor ve ben de çenemi kaldırıp yüzünün tam gözlerinin olması gereken yerine bakmaya zorluyorum. Yüzümde gururlu bir hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor ve bunu orada tutabildiğim için memnun oluyorum.

Sonra yaralı bacağım titremeye başlıyor. Yabancı'nın bakışları düşüyor ve titreyen bileğimi düşünürken başını bir yana eğiyor. Onda bir eğlence seziyorum. Alay ediyor.

Üzerindeki baskıyı azaltmak için topuğumu yarım santim daha kaldırıyorum ve bacağımın titremesi duruyor.

"Senden korkmuyorum," diyorum ona. "Kan kokusu beni hasta ediyor. Ne yapıyoruz şimdi biz? Ben meşgul bir kadını, ya bana saldır ya da defol git."

Bunlar sadece iki seçenek. Benden istediği başka bir şey daha olduğunu hissediyorum ama ona bunu vermeden önce ölürüm. Benimle dövüşebilir ve beni öldürebilir ama beni bu şekilde aşağılamasına ve yok etmesine izin vermeyeceğim.

Yabancı palasını kaldırır ve iki seçeneğini değerlendiriyormuş gibi bıçağa bakar. Sonra onu bir kenara fırlatır.

Keskin bir nefes alıyorum.

Kahretsin.

Silahlıyken daha çok hoşuma gidiyordu. Ona izin vermeyeceğim-

Bana doğru uzanıyor, eldivenli parmaklarını uzatıyor, bileklerimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Sakin bana dokunma! Bırak beni. *Bırak beni, seni göt deliği.*"

Çığlık atıyorum ve onun pençesinde çırpınıyorum. Elleri kelepçe gibi sıkı ve ona karşı hiç şansım olmadığını biliyorum ama savaşmayı bırakmayı reddediyorum.

Yabancı bir kolunu belime, diğerini dizlerimin altına dolayarak beni havaya kaldırıyor. Bir an sonra geniş göğsüne yaslanıyorum ve o da dönüp yürümeye başlıyor. Beni depoda gelin gibi taşıyor, ceset parçalarının ve kan birikintilerinin üzerinden geçiyor.

İçimdeki tüm mücadele bitiyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu adamdan tehditkâr hiçbir şey gelmediğini hissediyorum. Bana değerliymişim gibi sarılıyor.

"Beni nereye götürüyorsun? Kimsin sen?"

Adam sonunda cevap veriyor, ama bunu fısıltıyla yapıyor ve ben onu zar zor duyabiliyorum. "Bir arkadaş."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Konuşuyor."

Cevap yok. Yabancı karanlıkta yürümeye devam ediyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor.

Sanki almaya geldiği şey benmişim gibi.

"Arkadaşım olsaydın bana yüzünü gösterirdin."

"Bunu yapamam," diye cevap veriyor sert bir fısıltıyla.

Gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Neden fısıldıyorsun? Seni tanıyor muyum?"

Yabancı hafifçe gülüyor, *tabii ki* mi yoksa *tabii ki değil* mi demek istediğini anlayamıyorum. Ayaklarımın kapı çerçevesine çarpmaması için dikkatle hareket ederek bir kapıdan içeri giriyor ve beni birkaç basamak yukarı taşıyor.

Deponun dinlenme odası olması gereken bir yere çıkıyoruz. Bir kanepe var ve beni oraya götürüp nazikçe yatırıyor.

"Yaralandın mı?" diye fısıldıyor ve beni şaşırtarak uzun saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve parmaklarını kollarımda gezdirerek kesik ve çürük olup olmadığını kontrol ediyor. Sonra bacaklarıma uzanıyor ve parmakları yaralı ayak bileğime değiyor. Botumdaki bıçağı hissetmek üzere olduğunu fark ediyorum ve ayağımı geri çekiyorum.

"Sonra buz koyarım. Ben senin esirin miyim?"

Kanepede yanıma yerleşiyor ve bana bakıyor. Yüzünü kaplayan o şeyin arkasından ne kadarını görebildiğini merak ediyorum. "Şimdilik."

Oda sokak lambasıyla aydınlanıyor ve yüzünün şeklini bir kez daha inceliyorum. Güçlü bir çene hattı ve kaş. Uzun, düz bir burun.

"Peki, beni tanıyor musun?" diye fısıldarken sesi eğleniyor gibiydi.

Sırtımı kanepenin koluna dayadım ve ayaklarımı onun kalçalarına bastırdım. Güçlü kalçalar. Bu adam bacak gününü asla atlamayan biri. Görünüşüne bakılırsa, hiçbir günü atlamıyor. Adam saf kas.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, ayak bileğimi kaşıyacakmışım gibi uzanıyorum. Parmaklarım botumun içine giriyor, bıçağı çekip çıkarıyor ve ona doğru hamle yapıyorum.

Bıçağı boğazına dayayıp maskesini çıkarmasını istemek niyetindeydim. Bir eliyle bileğimi yakaladı, bıçağı parmaklarımdan çekip aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

"Kes şunu. Uslu bir kız ol."

İyi kız. Bu iki kelime içimi ürpertti. "Sadece yüzünü görmek istiyorum."

Kararsızca maskesine uzanıyorum ama iki bileğimden tutup beni kucağına sürüklüyor. Kendimi onunla tekrar dövüşmeye hazırlarken tüm vücudum geriliyor.

Ama o beni kendine yaklaştırmaktan ve avuçlarımı göğsüne bastırmaktan başka bir şey yapmıyor. Ellerime bakıyorum, gergin kaslarını hissediyorum

parmaklarımın altında. Kalçalarım onun kalçalarını sarıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bana yakın olmanı seviyorum," diye mırıldanıyor.

Sözleri çok kişisel bir alanda çok kişisel bir seviyede titreşirken titrek bir nefes alıyorum. Karnımda kelebekler uçuşuyor ve bu adamın benim beyaz şövalyem mi yoksa kara bir ejderha mı olduğunu anlayamıyorum. "Neden maskeni çıkaramıyorum?"

Yabancı bileklerimi bırakıp dizlerimi kalçalarına doğru çekiyor ve kollarını rahatça etrafıma yerleştiriyor. "Eğer çıkarırsam seni bu şekilde tutmama izin vermezsin."

"Yara izlerin var mı? Bir gözün kayıp mı?" Umursayacağımdan değil. Tanıdığım pek çok erkeğin yara izi var. Bizim işimizde mesleki bir tehlike.

Başını sallıyor. "Öyle bir şey değil."

"Gitmene izin verecek misin?"

"Yakında. Ama önce hayatını kurtardığım için ödeme istiyorum."

Sonunda bunu başarıyoruz. Bir Belyaev olarak, insanların bizden istediklerinin her zaman bir palet üzerinde istiflenemeyeceğini anlıyorum. İyilik, tanıştırma, ittifak istiyorlar. "Fiyatınızı söyleyin, ben de size vermeye hazır olduğum bir şey olup olmadığını söyleyeyim."

Yabancıнын odağı yüzümden göğüslerime ve kalçalarıma kayıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor. Odadaki enerji değişiyor ve çatırdıyor. Beni kollarında tutan adam aç. İnandırıcı bir şekilde aç.

Öfke, karnımdaki kelebeklerin üzerine bir örtü atıyor. "O adamları öldürdüğün için teşekkür olarak seni becereceğimi mi sanıyorsun? Ben fahişe değilim."

Ama yabancı başını sallıyor. "Bunu istemiyorum." "Oh. O zaman ne istiyorsun?"

Uzaniyor ve platin sarısı saçlarımdan bir tutamı eldivenli parmaklarının arasında gezdiriyor. "Tadına bak" diye mırıldanırken sesi bir okşayış gibi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Öpücük mü?"

Maskeli dudaklarını dudaklarıma bastıracağını düşünene kadar yaklaşıyor. "Öpücük değil. Seni gerçekten tatmak istiyorum."

"Gerçek ne..." Ne istediğini anladığımda yanaklarım alev alev yanıyor. Kıyafetlerimi çıkarıp, ağzını üzerime koymak istiyor,

ve beni bir dondurma külahı gibi yala. "Deli misin sen? Yok artık."

"Neler yapabileceğimi gördün. Dövüşçü bir adamı seviyorsun, Zenya Belyaev. Saygı duyabileceğin bir adamı arzuluyorsun. Aşağıda, gözlerini benden alamadın."

"Bir yabancı gözümün önünde dört adamı öldürürken başka ne yapacaktım? *Lily's Garden* mı oynayacaktım?"

"*Lily'nin Bahçesi* nedir?"

"Vay canına. Kaç yaşındasın?"

"Senden daha yaşlıyım. Oyun oynayacak vaktin varsa senden de meşgulüm."

Meşgulüm ama aynı zamanda bazı geceler uykusuzluk çekiyorum.

Yabancı eldivenli işaret parmağını köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Tüy kadar hafif dokunuşu içime ateş kıvılcımları göndermeye yetiyor.

"Çok güzelsin Zenya," diye fısıldıyor ve sesinde o kadar büyük bir özlem var ki kalbime bir sızı saplanıyor. Onunla ilk kez karşılaşılıyor olabilirim ama anlaşıldığı kadarıyla beni uzun zamandır tanıyor. Belki de uzaktan. Belki de bir sapığım var ve bunu bilmiyordum.

Ailem dışında kimsenin beni bu kadar önemseydiğini bilmiyordum.

Lanet olsun. Bunu romantik mi buluyorum? Yalnızlığım yeni ve iğrenç derinliklere iniyor.

"Nişanlıyım," diye yalan söyledim. "Nişanlım deli ve seni öldürecek."

Sol elimi aldı ve bana gösterdi. "Yüzük göremiyorum."

"Henüz bir tane alacak vaktimiz olmadı," diyorum ama bana inanmadığı çok açık. Sanırım bir sapık benim heyecanlı olup olmadığımı anlayabilir. İki yıldır babam dışında sosyal olarak pek fazla erkekle birlikte olmadım.

"Gururlu ve güzel Zenya Belyaev'in tadına bakmak istiyorum. Uzun zamandır bekliyordum ve bu gece hayatını kurtardım. Aç bir adama cennetin bir anını ver, sonra beni bir daha asla görmeyeceksin. Kim olduğumu bile bilmeyeceksin. Ne yüzümü. Adımı bile."

"Bunu yapacaksan maskeni çıkarman gerekecek," diye meydan okuyorum, yüzünü görmek için meraktan yanıp tutuşuyorum.

Elini cebine atar ve bir göz bağı çıkarır. "Bunu zaten düşünmüştüm."

Parmaklarından sarkan göz bağına bakıyorum. Belimi kavrayışı sıkılaşıyor ve vücut ısısı beni kavuruyor gibi görünüyor. Şehvetini hissedebiliyorum. Beni kötü bir şekilde istiyor, ama isteyerek. Bu adam yüzünden tehlikede değilim. Aslında, uzun zamandır olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Ki bu *delilik*.

O bir katil. Kafamın içinde alarm zilleri uzaktan çalışıyor ama bu adamın bana istediğini yapmasına izin verme arzusu diğer her şeyi bastırıyor.

Tereddütümden yararlanarak kanepeye dönüyor ve beni sırt üstü minderlerin üzerine bırakıyor. Bir elini başıma dayayarak üzerimde gezinirken çok içinde soluk soluğa kalıyorum.

Göz bağı hâlâ parmaklarından sarkıyor. "Tak onu Zenya." Aşağı bakıyorum, kalçalarım vücudunu sarıyor.

Titreyen parmaklarım kendi kendine hareket ediyor. Gerçekten bu kadar yalnız mıyım? Zevk ve şefkat için bu kadar çaresiz miyim?

Görünüşe göre öyleyim, çünkü göz bağına uzanıyorum, yüzümden aşağı çekiyorum ve gözlerimin üzerine yerleştiriyorum. Dünya kadife bir karanlıkla kaplanıyor.

"Mükemmel," diye nefes alıyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. Elleri kayboluyor ama bir an sonra geri geliyorlar. Farklı hissettiriyorlar ve bunun eldivenlerini çıkardığı ve bana çıplak teniyle dokunduğu için olduğunu fark ediyorum. Parmaklarını dudaklarımda ve boğazımda gezdirirken inliyorum.

"İşte bu kadar. Sadece rahatla ve seninle ilgilenmeme izin ver." Fısıltısı arzu dolu.

Biri bana rahatlamamı söylemeyeli uzun zaman oldu. Genellikle, *Buna ihtiyacımız var Zenya*, ve *Sırada ne var Zenya?* ve *Başka bir sorun var Zenya*. Ben çılgılık atmak isteyene kadar devam eder.

Bu yabancı benden bir şey talep etmiyor. Sadece ben sıcak ve rahat bir karanlıkta süzülürken beni okşamak istiyor.

Yabancı ellerini vücudumda gezdirerek kot pantolonumun düğmesini açıyor. Bacaklarımdan aşağı inmeye devam ediyor ve botlarımdan bağcıklarını çözerek çoraplarımla birlikte dikkatlice ayağımdan çıkarıyor.

Yaralı ayağıma özellikle dikkat ediyor ve beyzbol sopasının bileğine temas ettiği yere yakın bir yere dokunuyor.

"Zaten ölmemiş olsalardı, bunu onlara ödetirdim," diye homurdanıyor usulca.

Kot pantolonumun fermuarının açıldığını hissediyorum ve sonra pantolonumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Eğer bu adamı durduracaksam, bu benim son şansım.

Ama hareket etmiyorum.

Sonra alt tarafım onun altında çırılçıplak kaldı.

"Hayal ettiğimden daha güzelsin," diye nefes alıyor ve ayak bileğine bir öpücük konduruyor. Yeni tıraş olmuş ve kirli sakalının hafif t ö r p ü s ü n ü hissediyorum.

Baldırımı öpüyor. Sonra dizimin içini. İç baldırımı. Gözleriyle beni yuttuğunu hissedebiliyorum.

İki elim de yüzümü örtmek için yukarı kalkıyor, bir adamın neredeyse tamamen çıplak vücuduma baktığı gerçeğinden bunalıyorum. Ağzını en mahrem yerlerime yaklaştırıyor.

Kalçamdan uyluğuma doğru ilerliyor. Oraya bir öpücük kondururken dudaklarını kalça kemiğimde hissediyorum. Bir an sonra diliyle beni okşuyor ve daha aşağıya iniyor.

Öp. Yala. Öp. Yala. Seksime yaklaşıyor.

Yarığımın üstünü öpüyor. Nefesim kesiliyor ve tüm vücudum sızıyor, o da usulca gülüyor. "Oraların çok hassas. Harika."

Beni aynı yerimden tekrar öpüyor ve tüm vücudum sıcaklıkla doluyor.

"Nefis kokuyorsun, Zenya. Hep bilmek istemişimdir..." Ama dili kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisime sertçe vurduğunda söyleyeceği her şey kayboluyor.

Ben haykırırken iki elim de yüzümden uzaklaşıyor. Yüksek sesle.

Yabancı da inliyor, sanki bu ona da bana verdiği kadar yalvarıyormuş gibi. Daha önce hiç böyle ses çıkaran bir adam duymamıştım.

Bir erkeğin böyle ses çıkarabileceğini bilmiyordum.

Dili tekrar klitorisime doğru ilerliyor ve vücudumu onun yumuşak, ıslak diline doğru eğiyorum.

Beni yalarken bir parmağının ucunu göbeğime sokuyor, sonra diğerini. Sadece bir boğum derinliğinde, ama beni çılgına çevirmeye yetiyor.

"Çok mükemmel ve sıkı. Ne kadar güzelsin Zenya."

Nefes nefese kalıyorum ve bacaklarımla bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için çabalıyorum. Yabancı, kalçalarımı sıkıca omuzlarına doluyor. Ona tutunmak inanılmaz bir his ve onu dudaklarıma kadar sürüklemenin, ağzına ateşli bir öpücük kondurmanın ve içime girmesi için ona yalvarmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Aletin büyük olduğunu biliyorum. Biliyorum. Büyük olduğunu biliyorum.

Ellerimden biri omzunu kavriyor. Diğer de can havliyle kanepenin arkasına tutunuyor. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim sesler çıkarıyorum.

"İşte bu prenses," diye fısıldıyor beni bir meyveymişim gibi yutarak. "Benim için gel. Bunu çok istiyorum."

Kimse bu orgazmı benden daha fazla isteyemez. O kadar güçlü ve durdurulamaz bir dalga yükseliyor ki her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. İçimde kıpkırmızı bir ateş kükrüyor ve parçalanmak üzereyim.

Dalga'nın tepesine çıktım.

Ve gürültülü bir çığlıkla diğer tarafa daldım. Başım geriye uçtu. Vücudum yabancı'nın ağzına doğru eğildi. Tırnaklarım onun kaslı omzuna saplanıyor. Yoğunluk devam ediyor, ta ki sonunda beni serbest bırakana kadar.

Yabancı beni yalamayı bırakıyor ve aç bir şekilde seksimi öpüyor, dudaklarının her dokunuşu içime kıvılcımlar gönderiyor. Bitmesini istemiyorum. Asla dünyaya geri dönmek istemiyorum. Sadece özgür olmak istiyorum.

Ama zevk kayboluyor ve bir gümbürtüyle yeryüzüne dönüyorum. Gözlerimi açıyorum ve bir an için neden göremediğime şaşırıyorum.

Sonra göz bağı'nı hatırladım.

Adımı hatırlıyorum.

Neredeyim ben?

Oh, kahretsin. Aşağıda cesetler varken bir yabancı'nın beni becermesine izin verdim. Ne düşünüyordum ki ben?

Kim o?

Bilmek zorundayım. Göz bağımlı çıkarıyorum ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Yabancı, çenesini ve ağzını ortaya çıkarmak için maskeyi yukarı çekti ve iç uyluğuma öpücükler konduruyor.

Ona bakarken donup kalıyorum. O çeneyi tanıyorum.

O ağzı tanıyorum.

Ona baktığımı biliyor ama umursamıyor. İç uyluğuma bir öpücük daha kondururken dudaklarına bir gülümseme geliyor.

Hayır.

Olamaz.

Bu bir ışık oyunu.

"Yüzünü göreyim," diyorum boğuk bir sesle.

"Ama seni öpmeye devam etmek istiyorum Zenya," diye cevap veriyor ve artık fısıldamıyor. Tanıdık, derin bir ses duyularımın arasında dolaşıyor.

Titreyen bir elle uzanıp maskesini kavradım ve çıkardım.

Beyaz-sarı saçları yüzüne dökülüyor. Yakışıklı, sırttan yüzü. Soluk mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor.

Kanım damarlarımda buza dönüşüyor. Bir şeyler hayal ediyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Bir çılgınlıkla doğruldum. "Kristian Amca?"

Bana hınzırca sırıtıyor ve sıcak diliyle cinsel organıma bir kez daha vuruyor. "Merhaba prenses. Beni özledin mi?"

Zenya

U Kristian amcam bebekken büyükannem ve büyükbabam tarafından evlat edinilmiş ama ona bakınca bunu anlayamazsınız. Hepimizin benzer özellikleri ve saçları var, ancak babamınki ve benimki

Kristian Amca'nınkinden daha güzel. Hiç kimse bana Kristian Amca'nın aslında babamın biyolojik kardeşi olmadığını açıklama zahmetine girmede. On bir yaşındayken babamın kuzenlerinin tartışmasına kulak misafiri olduğumda öğrendim. Tüm dünyada en sevdiğim kişi gerçek amcam değil miydi? Gözyaşlarına boğuldum ve bahçeye koştum. Çılgına dönmüştüm. Annem öldükten sonra Kristian Amca'ya sarıldım. O benim en büyük tesellimdi. En kötü günlerimde bile beni nasıl gülümseteceğini bilirdi. Amcama tapardım. Gülümsemesini ve onu her gördüğümde kalbimin aydınlanmasını çok severdim. Karizmanın ne olduğunu bilemeyecek ya da yakışıklı olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Anladığım tek şey beni gördüğüne her zaman mutlu olduğuydu. Etrafında enerji fışkırırdı ve bir odaya girdiğinde hiç çaba sarf etmeden herkesin dikkatini çekerti.

Beni bahçede hıçkırma hıçkırma ağlarken buldu. "Dandelion, sorun ne?"

Karahindiba, ben çocukken bana taktığı isimdi. Platin saçlarımın ona ipeksi bir karahindiba pufunu hatırlattığını söylerdi.

Kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Sen benim gerçek amcam değil misin? Beni de mi terk edeceksin?"

Kristian Amca çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı ve o ana kadar onu hayatımda hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Benim senin gerçek amcan olmadığımı kim söylüyor? Kim benim yeğenime böyle yalanlar söylemeye cüret ediyor?"

Halalarımın onun hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğumu anlattım - aslında kuzenlerimdi ama babamla yaşıt oldukları için onlara halalarım diyordum - ve dişlerini birbirine geçirdi.

"Teknik olarak evet. Bu aileye evlatlık verildim."

"Neden bana söylemedin?"

Tek dizinin üzerine çöktü ve üst kollarımı kavradı. "Çünkü benim için hiç fark etmez. Ben de senin gibi bir Belyaev'im. Başka bir aile hatırlamıyorum. Benim ailem *sensin*. Sen ve baban benim hayatımsınız."

Hıçkırıklarımla nihayet yatışmaya başladı ve gözlerimi silerek onun kederli yüzüne baktım.

"Sana söylemediğim için özür dilerim, karahindiba. Beni affedebilir misin?"

"Beni terk etmeyeceksin, değil mi?" Annem öldükten sonra insanların beni terk etmesinden çok korktum. Dünyada en çok sevdiğim insanlar tarafından terk edilmekten ve yalnız, karanlık bir çukurda bırakılmaktan. Annem bir gün bahçeyle uğraşırken ağır bir felç geçirdi ve yere yığıldı. Kristian Amca beni okuldan erken aldı ve hastaneye götürdü. Annem birkaç gün komada kaldı, sonra da kayıp gitti. "Yemin ederim," diye söz verdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona inandım.

Beş yıl sonra da ayrıldı.

Sadece mümkün olan en çok edici ve kötü şekilde hayatıma geri dönmek için.

Göğsüm kabarmaya başladı. Siyah noktalar gözlerimin önünde kümeleniyor. Boğazım öyle sıkılıyor ki zar zor konuşabiliyorum. "Sen sen ağzını koydun- sen *yaptın beni*-"

Bunu söyleyemem.

Nefesimi tutamıyorum.

Sanırım bayılacağım.

Kristian Amca doğruluyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

"Zenya? İyi misin?"

Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup başımı tutuyorum. Az önce yaptıklarından sonra bunu nasıl sorabiliyor?

"Sana bir soru soracağım." Kristian Amca'nın kazağını iki elimle kavradım, onu kendime çektim ve "Aklından ne geçiyordu senin?" diye bağırdım.

Yüz ifadesi anında kararır. "Amcana sesini yükseltme. Sen neden bahsediyorsun Zenya? Başından beri ben olduğumu biliyordun." Kristian Amca ona bu şekilde saygısızlık ettiğime inanamıyormuş gibi ellerime bakıyor. Hatta bana karşı o *genç bayan* sesini kullanıyor.

Ona bakakaldım. "Sen olduğunu bilmiyordum."

Gözleri hınzırca parlıyor. "Artık biliyorsun. Hadi tekrar yapalım ve bu sefer daha çok zevk al."

Kristian Amca sıcak ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve ağzını seksime doğru indiriyor.

Boğulur gibi bir ses çıkarıyorum. Bacaklarım hala ayırık ve her şeyim ona açık. Bacaklarımı kapatıyorum, iç çamaşırımı tutuyorum ve bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Eğer babam bunu duyarsa çok öfkelenecek ve bu düşünce yüzümü yakacak. "Beni kandırdığına inanamıyorum. Sakın bundan kimseye bahsetme."

Soluk mavi gözleri parlıyor ve beni yakalayıp kalçalarının üzerine atmadan, her iki kolunu da etrafıma sarmadan ve seksimi kalçalarına doğru çekmeden önce bir saniyelik bir uyarım var. Kollarının arasında sıkışıp kaldım. Onu iki yıldan uzun süredir görmemiş olsam da, Kristian Amca'nın kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına izin vermediğini çok iyi biliyorum, en sevdiği yeğeninin bile.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Zenya. Amcan bundan hoşlanmaz."

Onun pençesinde kıvranıyorum. Sertleşti. Aman Tanrım, demir bir çubuk gibi ereksiyon olmuş ve tam orada iç çamaşıırıma değiyor. Ellerimi göğsüne bastırıp kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çok güçlü ve gitmeme izin vermiyor. Her yerimin sıcak olduğunu hissediyorum. Bedenim utançtan patlıyor.

"Beni aşağıda gördüğün anda ben olduğumu anladın," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Bunu o güzel gözlerinde görebiliyordum. Sen beni istedin, ben ne yapabilirdim ki? Seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun."

Elbette, amcamı her zaman küçük yüzgecimin etrafında döndürebildim, ama bu yüzden bana şeker alacak, geç saatlere kadar kalmama izin verecek ve sadece on üç yaşındayken bana aşırı güçlü arabasını sürmeyi öğretecek. Siyahlar içindeki bir yabancıyla göz göze gelmiyordum.

Öyle miydin?

Hiçbir fikrim yok, ama eğer öyleysem, amcam olduğunu bilmediğim içindir.

Kristian Amca boğazıma yavaşça bir öpücük konduruyor ama başımı ondan uzaklaştırıyorum.

"Yapma bunu."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatıyor ve beni tekrar azarlamak için can attığını anlayabiliyorum. "Seni şımartmak için yaşadığımı biliyorsun prenses. Artık döndüğüme göre yetişmem gereken çok şey var."

Geri mi döndü?

"Öyle mi?" Fısıldıyorum, umut içimde dalgalanıyor ve beni terk eden adama bu kadar muhtaç olduğum için nefret ediyorum.

Kristian Amca gülümser. "Gülümsüyorum. Seni özledim, karahindiba." Karahindiba.

İnliyorum ve başımı omzuna koyuyorum. "Bunca zamandır hangi cehennemdeydin?"

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve beni göğsüne doğru yaklaştırıyor. "Seni özlüyorum. Çok özür dilerim. Senden ayrılmak istediğim son şeydi."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve orgazm sonrası sersemlik tüm mantığımı köreltiyor. Uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı. Babam çok hasta ve tabii ki kardeşlerim kucaklaşmak için kucağıma atlıyorlar ama onları tutan benim. Kristian Amca'nın güçlü kollarında şımartılarak büyüdüm.

Kollarım yavaşça boynuna dolanıyor. Derin derin nefes alıyor, sanki benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi bu anın tadını çıkarıyor. Oda loş ve sessiz. Kilometrelerce ötede kimse yok. En azından canlı kimse yok.

Sadece ikimiz varız.

Vücudu cennet gibi, sıcacık etler ve güçlü kaslar. İmzalı kolonyasının zengin, tanıdık kokusu ve vücudunun misk kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve beni zevkle inletiyor.

Kristian Amca'nın kokusunu hep sevmişimdir.

Yavaşça doğruluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Bu bir rüya gibi geliyor.

Kristian Amca çenemi avucunun içine alıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Seni bu kadar uzun süre özledikten sonra, nasıl olur da seni öpmek istemem Zenya?"

Yüzünü benimkine doğru eğiyor ve onu öpmem için beni davet ediyor. Isı vücudumdan aşağı süzölerek bacaklarımın arasında birikiyor.

"Çünkü..." Fısıltıyla konuşmayı başarıyorum ve sonra dudaklarımı yalıyorum. Birden ağzım kurudu. "Çünkü..."

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam beni öpmeye davet ediyor ama bu Kristian Amca. Saçlarının buruşuk ve eskisinden daha uzun olması ve gölgelerin yüzünde baştan çıkarıcı bir şekilde oynaması önemli değil, o *Kristian Amca*.

Başparmağı çenemden aşağı iniyor ve çenemi okşuyor. "şu haline bak. Seni hep kanlar içinde sevmişimdir."

Parmaklarım kazağını sıkıyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor. Beni kanlar içinde gördüğü diğer tek gece, kendimi farklı hissetmeye başladığım geceydi. Gerçek bir Belyaev olduğumu ve bu ailenin tam teşekküllü bir üyesi olacağımı, sevicek, şımartılacak ve mülayim ve zengin bir adamla evlenmeden önce lüks ve gösteriş içinde yaşayacak bir kız çocuğu olmayacağımı.

Beni de o zaman farklı görmeye başladığını mı söylüyor? Kristian Amca ağzımı öpmek için çenesini yukarı kaldırıyor.

Bir nefes çekiyorum ve yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Yapma bunu." Yüzünde öfke parlıyor. *Bana* kızgın mı? Bu hiç adil değil.

Ama Kristian Amca hiçbir zaman adil olanı önemsemedi. Babamı sevdiğim kadar onu da seviyorum ama hatalarına karşı kör değilim. O kibirli. Suratsız. Manipölatif. Tehlikeli. şiddet yanlısı. Kesinlikle herkese karşı yürüyen bir orta parmak.

Ben hariç.

Ben her zaman özeldim.

"Seni iki yıldır görmüyorum ve şimdiden sınırları aşmaya başladın."

Kristian Amca başını iki yana eğiyor ve bana gülümsüyor. "Çizginin bu tarafının daha eğlenceli olduğunu düşünmüyor musun?"

Derin bir nefes alıp düşünmeye çalışıyorum. Bana yiyecekmişim gibi bakmasını engellemem gerekiyor. "Planların ne? Babamı görmeye gidecek misin?"

"Tabii ki. Seni eve götürür götürmez."

"Lütfen onu üzmeyin. Yeterince güçlü değil," diye yalvarıyorum.

Kristian Amca'nın kaşlarının arasında endişeli bir çizgi oluşuyor. "Acı çekiyor mu?"

"Kanser ciğerlerini delik deşik etmişken mi? Tabii ki öyle. Son iki yıldır burada olma zahmetine katlansaydınız bunu bilirdiniz."

"Burada olmak istediğimi biliyorsun," diyor Kristian Amca ve gözlerinde gerçek bir keder var.

Ellerim omuzlarında duruyor ve siyah örgü kazağının kumaşıyla oynuyorum. Gidişini izlediğimde kalbim ikiye bölündü ve amcam için taşıdığım tüm sevgi uçup gitti. Eve dönmeyi hiç denemedi. Ben henüz on altı yaşındayken babamın hastalığının ve aile sorumluluklarının yükünü omuzlamak için geride kalırken onun dışarıda kaygısız bir hayat yaşadığını hayal ettim.

"O zaman kanıtla. Bu gece burada **o l a n l a r l a** ilgili tek kelime etmeyeceğine yemin et."

Kristian Amca gülümseyerek parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Elbette. Sırrını saklayacağım prenses."

"Sırrım mı? Bunu yapan sensin." "Bir bedel karşılığında."

"Ne kadar?" Ne isteyeceğini merak ettiğim için içimde bir korku ve daha ateşli bir şey hissediyorum. Bir öpücük mü? Beni bir kez daha tatmak mı?

Kapıya doğru başını sallıyor. "Bırakın alt kattakilerle ben ilgileneyim. Yanımda adamlarım var. Mikhail de burada tabii. Cesetleri temizleyeceğiz ve malları Silo'ya götüreceğiz. Bu gecelik bu kadar yeter, seni evinde, yatağında istiyorum."

Silo, satış için tüm yasadışı mallarımızı depoladığımız yerdir.

"Ben iyiyim," diyorum otomatik olarak. Geçtiğimiz iki yıl boyunca ne zaman birileri bu işe devam edip edemeyeceğimi sorgulasa hep bunu söyledim. Kristian Amca'nın ölümü ve babamın yatalak olması nedeniyle güçlü bir duruş sergilemem gerekiyordu. Ben en büyük çocuğum ve babam öldüğünde - ki bu uzun, çok uzun bir süre olmayacak; aksini düşünmeyeceğim

-Beni halefi olarak atadı.

İnsanlar babamın bu son kanser nöbetini atlatıp atlatamayacağını merak etmeye başladı. Muhtemelen bu gece bu yüzden saldırıya uğradım. Zayıflıyor gibiyiz, bu da topraklarımızın ve gücümüzün kapışmaya açık olduğu anlamına geliyor.

Kristian Amca, "Sormuyordum," diye yanıtlıyor.

Kapıya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Öldüklerine inanamıyorum. Andrei. Radimir. Stannis."

"Onlar iyi adamlardı. Aileleriyle ilgilenildiğinden emin olacağız."

"Çünkü onlar bizim ailemizdi," diye fısıldıyorum. Bir an için gözlerim doluyor ama duygularımı kontrol etmek ve dizginlemek için savaşıyorum.

Kristian Amca'nın kucağından kalkıp kot pantolonuma uzanıyorum ama o önce davranıp pantolonumu alıyor ve benim için silkeliyor. Sanki bunu hep yapıyormuş gibi doğaldı.

Kot pantolonumu ondan geri alıyorum, yanaklarım ne kadar kibar olduğunu görünce kızarıyor. "Kendim giyinebilirim."

Çoğunlukla başarıyorum ama yaralı bir ayakla zor oluyor. Kristian Amca devrilmemi engellemek için beni belimden tutuyor. Oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyerken ona bakmayı reddediyorum ama varlığını görmezden gelmek imkânsız. Sadece birkaç dakika önce Kristian Amca aç bir şekilde klitorisimi yalarken başımı arkaya attığımı ve bacaklarımı açtığımı hatırladığımda yanaklarımın daha da ısındığını hissedebiliyorum.

Sanki hep yapmak istiyormuş gibi.

Oh, Tanrım.

Şu anda bunu düşünmeyin.

Aslında, bir daha asla düşünme.

Kapıya doğru bakıyorum. Tüm o cesetler. Mallar. Yapacak çok şey var ve ben zar zor yürüyebiliyorum. Nasıl yapacağım-

Kristian Amca beni kucağına alıp aşağıya taşıırken nefes nefese kalıyorum. "Sana söyledim, seni eve götürdükten sonra icabına bakacağım."

Ben hallederim. En son ne zaman birinin bana bunu söylediğini hatırlamıyorum.

Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, Kristian Amca dudaklarını kulağıma dayıyor ve mırıldanıyor: "Seninle ilgilenmemi seviyorsun,

Prenses."

Onun çift anlamı doğrudan klitorisime ateş ederken ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor. Bu gece uyanamadığım ateşli bir rüya gibi geliyor.

Park yerinin uzak tarafında kara kara düşünen siyah bir Corvette var. Kristian Amca ona doğru yöneliyor ve biz yaklaşırken otomatik olarak açılıyor.

"Kapıyı benim için aç. Kollarım dolu." Kulpa uzanabilmem için eğildi.

Önce ona, sonra da arabama bakıyorum. Uncle Kristian beni yere bırakıp ondan uzaklaşmama izin verse bile arabayı kullanamazdım ve bu yüzden kapıyı çekip açtım.

"Burada ne işin var?" Beni yolcu koltuğuna oturturken ona sordum.

"Geri döndüm. Aileye yeniden katılıyorum."

Panik içimde alevleniyor. Eğer aileye tekrar katılırsa, birileri bu gece aramızda neler olduğunu öğrenebilir. Belki de Kristian Amca'nın gitmesi daha iyi olur. Babam muhtemelen yaptıklarından sonra eve gelmesine bile izin vermez.

Ona ters ters bakıyorum. "Geri dönmeye kendi başına karar verebileceğini mi sanıyorsun? Babamın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacak."

"Babanın ne diyeceği umurumda değil." İşte yine yüzeyin altında kaynayan o öfke. Kızmaya hakkı olan biri varsa, o da Kristian Amca'ya kızan babamdır.

Bilmediğim bir şey yoksa tabii. "Neden şimdi?

Ne değişti?" diye sordum.

Kristian Amca emniyet kemerini vücuduma doğru çekip beni bağladı. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, saç diplerime kadar kızarmamı sağlayan karanlık bir gülümseme veriyor.

"Her şeyi. Mutlu yıllar prenses."

*Zenya**İki yıl önce*

Hastane kokusundan iğrenirim.

Soğuk, keskin dezenfektan. Yerlerden ve yatak çarşaflarından gelen endüstriyel güçte çamaşır suyu kokusu. Büyümüş çocuklar içinmiş gibi görünen ama aslında umutsuz ve titreyen yetişkinler için olan çirkin plastik tabaklarda tatsız, hüzünlü yiyecek arabaları.

Hafif yeşil tonlu geniş bir koridorda yürürken başka bir koku alıyorum.

Korku.

Burası leş gibi kokuyor.

Kristian Amca ileride, uzun ve zayıf bedenini duvara yaslamış, bir hastane odasına bakıyor. Gözlerim onun güçlü, yakışıklı profiline kilitleniyor ve kendimi sabit tutmaya çalışıyorum. Soğuk, soluk mermerden yontulmuş bir meleğin yüzüne sahip, ama Kristian Amca'da melek gibi bir şey yok. Şeytan'ın bile onu alkışlayacağı şeyler yaptığına şahit oldum.

Yaklaştığımda siyah gömleğinin boğazının açık olduğunu, göğsündeki çapraz silah dövmesinin ve taktığı gümüş zincirin yeniden ortaya çıktığını görüyorum. İnce, platin sarısı saçları gözlerinin içine düşüyor.

Yanına yaklaştığımda başını çeviriyor ve solgun, kış gözleri benimkilerle buluşuyor.

"*Kak plokho...?*" *Ne kadar kötü...?* Rusça konuşurken sesim boğazımda düğümleniyor. İkimiz de sık sık kendi dilimizde konuşuruz.

İnsanların ne söylediğimizi anlamasını istemediğimizde Eski Ülke. Tehlikeli, şiddet içeren ve gizli şeyleri yedi küçük kardeşimden ve halkın rastgele üyelerinden gizli tutar.

Babam hakkında soru sormak tehlikeli, şiddet içeren ya da gizli bir şey değil ama şu anda özel dilimizin samimiyetini arzuluyorum. Kristian Amca'yı görmek ve iç yanağımı kemirmek beni kendimi kaybetmekten ve ortalığı ayağa kaldırmaktan alıkoyan tek şey.

Şu anda onu kaybedemem. Ya da hiçbir zaman. Ben bir Belyaev'im, babamın çocuklarının en büyüğüüm ve çelik gibi sinirlerimiz var.

Kristian Amca kapıda sessizce başını sallayarak içeri girip kendim görmem gerektiğini işaret ediyor.

On ay önce babama akciğer kanseri teşhisi kondu. Gençliğinde çok sigara içerdi ama o kadar uzun zaman önce bıraktı ki onu hiç sigara tutarken gördüğümü hatırlamıyorum.

O zamandan beri babamı pek çok hastanede, klinikte ve bekleme odasında gördüm. Dört ay süren kemoterapi onu sadece daha da hasta etti, yine de her hafta babamın vücuduna pompalanan güçlü ilaçlar için minnettar olmaya çalıştım, çünkü onlar babamı tutabileceğimi umuyorlardı. Babamın saçları döküldü, dramatik miktarda kilo kaybetti ve o kadar yorgundu ki zar zor cümle kurabiliyordu.

Ama şu ana kadar hayatta kaldı. Kemoterapinin sona ermesinden bu yana geçen altı ay içinde babam gücünü ve canlılığını büyük ölçüde geri kazandı. Saçları yeniden uzadı ve mavi gözlerinde yeniden hayat var. Kanser akciğerlerinde lokalize olarak kaldı, bu da beş yıllık s a ğ k a l ı m oranının yüzde otuz olduğu anlamına geliyor.

Yüzde *otuz*.

Kalp durdurucu, tırnak ısırtan, terletici bir rakam olmasına rağmen doktor bize söylerken gülümsüyordu. Sanki babamın beş yıl içinde ölme ihtimalinin yüzde yetmiş olduğu gerçeği ailesi için harika bir haber olmalıydı.

Ama bugün onu hastane yatağına düşüren şey kanser değil. Bugün bir motosiklet kazası.

Kapının önünde durduğumu gören babamın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sağ bacağı geçici bir alçıya alınmış ve alnına bir bandaj yapıştırılmıştı. "İşte benim en sevdiğim kız."

O uyanık. Parçalara ayrılmamış. Kendimi sabitlemek için kapının çerçevesine tutunuyorum ve rahatlamaktan başımı geriye eğmemek için mücadele ediyorum. Endişelenmemiş gibi davranmak daha iyi. Belyaev'lerin sarsılmaz olduğuna gerçekten inanıyorum.

Biz sarsılmazız.

Bir babamın mutlu, neredeyse neşeli yüz ifadesine bakıyorum, bir de ona ters ters bakan onkoloğu Doktor Webster'a.

Doktor Webster boğazını temizledi ve bana doğru ilerledi. "Zenya, seni tekrar görmek çok güzel ama babana sağlığına daha iyi bakması gerektiğini hatırlatmanı istemek zorundayım. Beni dinlemiyor."

Gömleğinin koluna bastırıyorum. "Yapacağım. Babamı kontrol etmek için gecenin bir yarısı hastaneye geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Umarım bir daha hiçbirinizi burada görmem." Onkolog babama son bir kez sinirli bir bakış fırlattıktan sonra odadan çıkıyor. Ben de öyle umuyorum.

Üvey annem Chessa, babamın eline yapışmış. Yaşça bana en yakın olan kardeşlerim Lana ve Arron mavi vinil koltuğun iki koluna tünemişler.

Chessa'yı, sahip olmak zorunda olmamayı dilediği bir üvey anneyi ne kadar sevebilirse o kadar seviyorum ve babamın en sevdiği kız olarak adlandırıldığım için ona özür dileyen bir bakış atıyorum. Chessa bana gülümseyip başını hafifçe sallayarak umursamadığını söylüyor ve babamın eline yapışıyor. Chessa babasının onu sevdiğini biliyor ve ona ve daha önceki evliliğinden olan çocuklarına özenle ve saygıyla davranıyor. Beş yıl önce evlendiklerinden beri iki çocukları oldu ve babam onları çok seviyor.

Ama ben babamın en büyük çocuğuyum ve onun dünyasının bir parçasıyım. Kardeşlerimin aksine, Troian Belyaev'in bu şehirdeki Rus mafyasının *Pakhan*'ı olduğunu ve ailemin nasıl para kazandığı hakkında pek çok şey biliyorum.

Henüz her şeyi bilmiyorum çünkü on altı yaşındayım ve babam bir gence, hem de bir kıza ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değil. Onun iş kolunda çok fazla kadın yok, ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Kurşunlar 1.80 boyundaki bir kız tarafından ateşlendiğinde de 1.80 boyundaki bir erkek tarafından ateşlendiğinde olduğu kadar ölümcüldür.

"Neresi acıyor?" Babama yatağına yaklaşarak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Bir filin pembe filler görmesini sağlayacak kadar morfin alıyorum. Görünüşe göre bacağımdan ameliyat olmam gerekiyor. Ortopedi cerrahı yıllardır benimki kadar kötü bir kırık görmediğini söylüyor." Sesinde bir gurur var, sanki tehlikeli bir şey yaparken yaralandığı için heyecanlanmış gibi. Babam teşhis konulmadan önce tehlikeli bir şey yapamıyordu.

"Röntgeni gördük," diyor küçük kardeşim Arron, kocaman parlayan gözlerle. On iki yaşında ve ürkütücü olan her şeyden etkileniyor. "Babamın kemikleri para m para ça olmuştı. Çok havalıydı."

On dört yaşındaki Lana dilini çıkarıp yüzünü buruşturuyor. "Bakmadım. İğrenç."

Arron'dan babama bakarken ağzım seğiriyor, ikisi de aynı çocuksu sırtışı takınıyor, babamınki ağrı kesicilerden biraz sersemlemiş olsa da. Babamın uzun zamandır böyle gülümsediğini görmemiştim.

"Troian'ın da beyin sarsıntısı var. Kemoterapinin etkisinden tam olarak kurtulamamışken motosiklete binerken aklından ne geçiyordu bilmiyorum," diyor Chessa ve kapıdan koridora doğru öfkeli bir bakış fırlatıyor.

Babam da o tarafa bakar ve sonra sesini alçaltarak, "Zenya, Kristian'ı eve götürür müsün? Acı çekmediğini söylüyor ama ne kadar gururlu olduğunu biliyorsun."

Kristian Amca da mı yaralandı? Dönüp kapıdan ona bakıyorum. Hâlâ duvara yaslanmış, parlak deri ayakkabısının tekini yukarı kaldırmış, elleri cebinde, sakın görünmeye çalışıyor ama şimdi daha yakından bakınca çenesindeki kaslardan ve alnındaki boncuk boncuk terden bir şeylerin ters gittiğini ve bunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyorum.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. *Ağrın mı var?*

Sanki acı çekmenin ne demek olduğunu hiç duymamış gibi kısa ve meydan okuyan bir of çeker.

Oh, evet. Amcamın ne kadar gururlu olduğunu biliyorum.

Babama iyi geceler öpücüğü verip Chessa, Lana ve Arron'a evde görüşeceğimizi söylüyorum. Sonra koridora çıkıyorum ve amcamın önünde duruyorum, ağzımı seğirtten bir eğlence.

"Motosiklet mi? Babamın motosikleti yok," diyorum Rusça.

"Senin miydi?"

Gözlerini indiriyor ve uzun, düz burnunun altından bana bakıyor. "Ağ. Dövdüğümüz pisliklerden ödünç aldık."

Tabii ki yaptılar.

"Bu gece ne oldu?"

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor. "*Shkola*."

Okul. Bu, sınırlarımızı aşan birine ya da bir gruba dayak atmanın şifresidir.

Kristian Amca, ikisinin Belyaev bölgesini ihlal eden bazı rakip çete üyeleriyle yüzleşmeye nasıl gittiklerini Rusça anlatıyor. *Pakhan* ve küçük kardeşinin bizzat gelmesi yerine piyade gönderebilirlerdi ama babam ve Kristian Amca böyledir işte. Ya da babamın di- agnozundan önce öyleydiler. Bazen işleri kendi başlarına halledemiyorlarsa, liderliği hak etmiyorlar demektir.

Görünüşe göre, çeteye görgü kurallarını öğretmek, çetenin bazı arkadaşları ortaya çıkana kadar iyi gidiyordu ve babamla Kristian Amca hızla kaçmak zorunda kaldı. Motosiklet de burada devreye girmiş. Babam sürüyordu, Kristian Amca da arkasındaydı ve ıslak ve kaygan bir ara sokakta kaza yaptılar.

Kristian İngilizceye geçerek mırıldandı: "İstersen bana bağır. Babanı bu hale getirdiğim için bana kızgın olduğumu biliyorum."

Uzun süre sessizce ona bakıyorum. Amcam zayıf, kaslı ve hızlıdır. Vücudunun bir silah olduğunu bilmek için onu havuzumuzda yüzerken ve tişörtsüz çalışırken birçok kez gördüm. Beladan, bela ona dokunmaya fırsat bulamadan kaçır.

Peki ya babam? Babam sert ve güçlüdür ve ailemize liderlik eder, ancak onun gücü sarsılmaz kayamız olmasıdır. Belaları savuşturur ve fırtınalara dayanır, ancak bazen bu süreçte hasar alır. Son zamanlarda çok fazla hasar alıyor ve bunu görmek kalbimi acıtıyor. Babamı her gün sefalet ve acı içinde görmek benim için yıkıcıydı. Kristian Amca için de yıkıcı olmalı. İkisi her zaman birbirlerinden ayrılmazlardı.

Arkamda, babamın bir hemşireyle şakalaştığını, iyi olduğunu ve genç bir adamken daha kötü yaralanmaları atlattığını duyabiliyorum. İlk defa

Aylardır mutlu görünüyor.

Sanki on altı yaşında olan ben değilmişim gibi amcama sert bir bakış fırlatıyorum. "Babamın onkoloğu, kanser tedavisinden daha yeni çıkmasına rağmen geceleri etrafta koşuşturup motosikletleri parçaladığı için dehşete düşmüş. En azından şu *mudilere* buralarda kimin patron olduğunu gösterdin mi?"

Kristian Amca'nın dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Prenses. Troian ve ben, bok kafalı arkadaşları ortaya çıkana kadar onları diz çöktürüp uslu çocuklar olmalarına yemin ettirdik."

Babamı bir kez daha sağlık personeliyle çevrili görmek hoşuma gitmiyor ama en azından bu kez iyileşeceğini bildiğim bir şey için. Bu deneyim onu canlandırmışa benziyor, sanki motosikletle yarışmak yeniden kendisi gibi hissetmek için ihtiyaç duyduğu maceraydı, ki muhtemelen Kristian Amca'nın niyeti de başından beri buydu.

Kristian Amca bir şeyi her kesten daha iyi biliyorsa, o da nasıl canlı hissedileceğidir.

Chessa bir hafta boyunca ona kızacak ama yüzüne karşı bir şey söylemeye cesaret edemeyecek. Babam yataktan kalkamayacak kadar hastayken amcamın bu ailenin reisi olarak nasıl öne çıktığını ve işleri nasıl yürüttüğünü unutmadım. Beni de ayakta tuttu. Chessa ve kardeşlerim için güçlü olmak zorundaydım ama Kristian Amca benim için güçlüydü.

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve amcama gülümsüyorum. "O zaman sana kızmamı gerektirecek ne var?"

Amcamın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Gülüyor ve sonra acıyla irkiliyor. "Oh, lanet olsun."

Kristian Amca'nın siyah gömleği, kan olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle göğsüne yapışmış. Yırtık pırtık siyah takım elbisesinin ceketini omuzlarına dökülmüş, sanki ceketini düzgünce giymek için kollarını kaldıramıyormuş gibi.

Bir adım öne çıkıp ceketini ve gömleğini göğsünün sağ tarafından sıyrıyorum ve kötü sıyrıkların üzerinde yarı kurumuş kan görüyorum. Daha derin yaralar hâlâ kanıyor. Omzunun üstündeki çakılda kaymış olmalı. "Acı verici görünüyor."

"Omzum yanıyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor ve hasarı test etmek için dikkatlice kaldırırken yüzünü buruşturuyor.

"Hadi, seni bizim eve götüreyim ve temizleyeyim. Babama iyi geceler dilemeye hazırım."

"Sensiz ne yapardım prenses?" diye soruyor beni koridorda takip ederken.

Eve geldiğimizde ev sessizdi çünkü hastaneye gitmeden önce en küçük dört kardeşimi Eleanor Teyzelerine götürmüştüm. Kristian Amca'yı mutfığa götürdüm ve çekmecedeki ilk yardım çantasını çıkardım.

Onu benden almaya çalışıyor. "Yapabilirim. Kendimi yamamaya alışkınım."

Seti onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Tek elle mi? Kendini mahvedeceksin. Otur da senin yerine ben yapayım."

Kristian Amca teslim olmuş bir ifadeyle mutfak masasına oturuyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "Ben sürüyor olsaydım kaza yapmazdık. Baban yıllardır motosiklete binmedi."

"O zaman neden sürmesine izin verdin?" Ta-ble'deki kiti açıp antiseptik, cımbız, pamuk pedler ve bandajlar çıkararak soruyorum. Kristian Amca kirpiklerinin altından bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Sen ciddi misin? Bu dünyada bana emir vermesine izin verdiğim sadece iki kişi var. Onlardan biri her yönden benim patronum. Onlar için yaşıyorum. Onlar için ölürüm." Çenemin altına dokunuyor. "Diğeri de kardeşim."

On altı yıl boyunca Kristian Amca'ya babam kadar yakın olduktan sonra, benim için her şeyi yapabileceğini söylerken abartmadığının farkındayım. Kristian Amca bana ilk tabancamı ve ilk elmas küpelerimi almıştı. Tabanca önce geldi tabii ki. Belyaev ailesinde tabancalar her zaman önce gelir. Babam demir gibi bir iradeye sahip güvenilir biridir ama Kristian Amca bana yaşadığımı hissettiren ve beni daha iyi, daha güçlü, daha cesur olmaya iten kişidir.

Antiseptik şişesini sallıyorum ve gülümsüyorum. "Beni istediğin kadar büyüleyebilirsin. Yine de kesiklerinin her birini temizleyeceğim."

Ceketini silkiyor. "Bana işkence etmekten zevk alıyorsun, benim küçük tatlı yeğenim."

Şişeyi bıraktım ve gömleğinin düğmelerini açmasına yardım ettim. On yaşındaki Kristian Amca kavgalara ve kazalara karışır, bu yüzden bu dansı daha önce birçok kez yaptık. Gömleğinden geriye kalanları omuzlarından sıyrıyorum ve gördüklerim karşısında acıyarak irkiliyorum. Sağ omzunun tamamı sıyrılmış ve kanıyor ve kesiklere çakıl parçaları saplanmış. Yine de, babamın çok sayıda kırığı ve beyin sarsıntısıyla karşılaştırıldığında, hafif atlattı.

Boynunda her zaman taktığının aynısı olan gümüş bir zincir var ve tokasını açmak için iki elimle boynunun arkasına uzanıyorum.

"Babamın durulman gerektiğini söylediğini biliyor muydun?" Babam teşhis konulduğundan beri bunu giderek daha fazla söylüyor. Kristian Amca onun varisi ve babam bir *Pakhan'ın* aile babası olması gerektiğine inanıyor. Babama göre, baba olan bir lider kararlarında daha düşünceli olur çünkü diğer insanların çocuklarının değerini anlar.

Kristian Amca gözlerine düşen sarı saçakların arasından bana bakıyor. "Öyle mi? Neden?"

"Böylece kendi ailene sahip olabilirsin." Kristian Amca otuz dört yaşında ve onunla evlenip çocuk sahibi olmak için cinayet işleyecek pek çok kadın var. Bizim dünyamızda tehlikeli erkekler en iyi kocaları oluşturur çünkü ailelerini korumak için her türlü sınırı aşmaya hazırdırlar.

Bakışlarını yüzümde gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Sen benim ailemsin prenses. Benim hiçbir kızım senin kadar zeki ve sevimli olamaz."

Kolyesinin tokasını tutmakta zorlanıyorum ve kollarım hâlâ boynunda. "Bir eş istemiyor musun? Seni hiç kız arkadaşınla bile görmedim."

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve güçlü parmaklarıyla kaslarımdaki gerginliği ovuyor. "Kalbimde başka bir kadın için yer yok. Zaten seninle dolu."

"Dalkavuk," diyorum ona gülümseyerek ve taşıdığım tüm gerilimi bulup eritmesinin tadını çıkarırken gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Neden bana bir eş soruyorsun? Bir koca mı düşünüyorsun?"

Burada, dizlerinin arasında durmak ve geniş göğsünden yayılan sıcaklığın tadını çıkarmak iyi hissettiriyor. Evin etrafı sessiz ve karanlık. Bugünlerde Kristian Amca'yı nadiren yalnız yakalıyorum. Tüm o çakılları parça parça toplamam onun için cehennem olacak, bu yüzden dikkatini dağıtmam gerekecek.

Gözlerimi açıyorum ve ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. "On altı yaşındayım. Tabii ki öyleyim."

Kolyesinin tokası açılıyor ve zinciri onun yanındaki sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Yalancı," diye hemen karşı çıkıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Kim?"

"Yakışıklı biri," diyorum yavaşça, cımbıza uzanırken. Uncle Kristian beni o kadar dikkatle inceliyor ki, bir sıyrıktan bir parça çakıl alıp masanın üzerine koyduğumu fark etmiyor bile. "Güçlü ve zeki de."

"Benden habersiz yakışıklı, güçlü ve zeki erkeklerle nasıl buluşuyorsun?" diye soruyor.

Babam ve Kristian Amcamın kiminle çıkmam gerektiği ve evlenebileceğim adam hakkında güçlü fikirleri var. Her ikisi de bana elini süren her gencin duvara dayanıp vurulması gerektiği konusunda hemfikir. Kristian Amca'ya göre müstakbel kocalara da aynı şekilde acımasızca davranılmalı ve teşhis konulmadan önce babam da onunla aynı fikirdeydi. Ölümlülüğüyle yüzleştikten beri, ona bir şey olması durumunda korunabilmem için mümkün olan en kısa sürede evlenmem gerektiği fikrine sıcak bakıyor. Ona katılmıyorum, çünkü babama bir şey olursa Kristian Amcam her zaman yanımda olacak, ama şu anda aşırı korumacı amcamı kızdırmak iyi bir oyalama yöntemi.

Kristian Amca'ya gizemli bir şekilde gülümsüyorum ve başka bir çakıl parçasına gelip onu çıkarana kadar parmaklarımı çıplak omzunda gezdiriyorum. İrkilmedi bile.

"Vahşi ama her zaman güvenilir. Girdiği her odada hiç çaba sarf etmeden dikkatleri üzerine çeker."

Omzundan bir çakıl parçası daha koparıyorum ve sonra bir başkasını. Kısa süre sonra kesiklerinde enkaz kalmadı ve Kristian Amca'nın omzu her zamankinden daha fazla kanarken parçalar masanın üzerinde kanla parlayan kırmızı bir renkte duruyordu.

"Ah, seni zavallı şey," diye mırıldanıyorum, damlaları emmek için bir pamuk alıyorum.

Kristian Amca aldırıyor gibi görünüyor. Aslında, ben kesiklerini temizlerken o gülümsüyor.

"Benimle alay ediyorsun, değil mi? Böyle bir adam yeğenimin etrafında dolanıyor olsaydı fark ederdim. Onu havadan uyduruyorsun."

Kirpiklerimin altından ona bir bakış attım. Onu uydurmuyorum. İsmi, gözlerinin ve saçlarının rengi dışında her şeyiyle Un- cle Kristian'ımı tarif ettim. Ne yazık ki müstakbel bir kocada ne istediğimi çoktan biliyorum, ama bir gün evleneceğim adam asla onunla boy ölçüşemeyecek.

"Beni yakaladın," diyorum gülümseyerek ve antiseptik şişesine uzanıyorum. Bu çakıl taşlarını seçmekten daha kötü olacak, bu yüzden dikkatini daha da dağıtmam gerekecek. "Beni ya da çocuklarımızı koruyamayacak zayıf ya da aptal biriyle yetinmek zorunda kalacağım."

"Cehennem gibi olacaksın. Bir boka razı olmayacaksın prenses. Şimdi beni gaza getirmeyi bırak da şu antiseptikle ilgilen."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Başından beri neyin peşinde olduğumu biliyor muydun?" "Her zaman neyin peşinde olduğunu biliyorum. Şimdi şu şeyleri kesiklerime sok."

"Seni incitmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, şişenin üzerine bir pamuk koyuyorum ve pamuk ıslanana kadar yukarı kaldırıyorum.

"Merak etme. Sen olunca hoşuma gidiyor."

Gözlerim açılıyor. Az önce söylediği sözleri anlıyorum ama kaçırdığım bir anlam var. Cevap onun parlak mavi gözlerinde parlıyor, ama ne olduğunu söyleyemiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Diye soruyorum ve nedense yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Ben ne dersem o prenses," diye mırıldanıyor, uzun saçlarını ensemden geriye doğru okşayarak sırtımdan aşağı dökülmesini sağlıyor. "Sen olunca hoşuma gidiyor."

Pedi Kristian Amca'nın kesiklerinden birine nazıkçe uyguluyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor ve vücudu geriliyor. Ben sıyrıkların üzerinde çalışmaya devam ederken, ellerinin üzerine yaslanıyor ve daha sert nefes alıyor. Göğsünün inip kalkması ve karnındaki kasların acıya karşı sıkılıp esnemesi o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum

vücudunda. Gittikçe daha yavaş çalışıyorum ama Kristian Amca buna hiç aldırıyor.

İyi görünüyor. Bir şekilde farklı görünüyor ve sesi de farklı geliyor. Kristian Amca'yı birçok kez gömleksiz görmüştüm, bugün neden sıra dışı olsun ki?

Ben pedi en derin sıyrığa bastırırken dişlerini alt dudağına gömüyor ve inliyor. Ses omurgamdan aşağıya doğru fırlıyor ve dizlerimi zayıflatıyor.

Tırnaklarınızı sırtına geçerseniz nasıl bir ses çıkarırdı?

Bu düşüncenin nereden çıktığını merak ederek hızla ne yaptığıma bakıyorum. *Sen olduğunda incinmekten hoşlanmamın* ne anlama geldiğini bilmiyor *olabilirim*, ama erkeklerin sırtına çivi batırmanın ne anlama geldiğini bilecek kadar film izledim ve bu kimsenin amcası hakkında **d ü ş ü n m e s i** gereken bir şey değil.

Ben kesiklerine dokunmaya devam ederken aramızda sessizlik uzanıyor ve bu bizim rahat sessizliklerimizden biri değil. Bir ok yayını fırlatabilecek kadar gerginlikle dolu. Göz ucuyla Kristian Amca'nın bakışlarının yüzümde sabitlendiğini görüyorum. Konuşmaya devam etmek için bir yol ararken ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve üvey annem, erkek kardeşim ve kız kardeşimin evde olduğunu anlıyorum.

Kristian Amca seslerinin geldiği yöne doğru bakıyor. "Daha uzun süreceklerini düşünmüştüm."

Chessa, arkasında Lana ve Arron olduğu halde odaya girdiğinde, Kristian Amca'nın mutfak masasının üzerine gömleksiz bir şekilde oturduğunu ve benim de onun dizlerinin arasında durduğumu görüyor ve dudaklarını kederle büzüyor. Kristian Amca ile birbirlerine düpedüz düşmanca bakıyorlar.

Sadece motosiklet kazası yüzünden değil, bu ayrılığa neyin sebep olduğunu da anlamıyorum. İkiisi hiçbir zaman çok iyi arkadaş olmadılar ama son zamanlarda birbirlerinden nefret ediyor gibiler.

Chessa onun mutfak masasından kalkmasını bekliyor gibi görünüyor ama Kristian Amca kımıldamıyor.

"Merhaba, Chessa."

Chessa kayınbiraderini selamlamak yerine bana döndü. "Zenya, acele et ve işini bitirip yatağa git. Geç oldu."

Lana buzdolabını açıp meyve suyu çıkarırken duvardaki saate bakıyorum. Saat neredeyse sabahın ikisi.

"Yeğenim meşgul," diyor Kristian Amca granit kadar sert bir sesle. "Zenya bana sevgiyle bakmayı bitirdiğinde yatağına gidebilir." Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor.

Nedense, Chessa'nın yüzündeki kızgınlık daha da parlıyor, ama bir şey söylemek yerine odanın içinde yürüyor, mutfak dolaplarını çarpıyor ve agresif bir şekilde tezgahları siliyor.

"Üvey annen bana kızgın," diyor Kristian Amca Rusça. "*Baba*," diye cevap veriyorum ve Rusça devam ediyorum, "babamın yaralanmasının senin suçun olduğunu düşünüyor."

"O da var."

Omzuna sarmak için bandajlara uzanıyorum ama duruyorum. "Başka neye kızabilir ki?"

"Bu kadın neye kızgın değil?"

Chessa çöpü dizmek için yeni bir torba sallıyor. "Kristian, Lana, Arron ve ben katılamazken Zenya ile Rusça konuşmaya devam etmen anti-sosyal ve uygunsuz bir davranış."

Kristian'ın çenesindeki kaslar esniyor, bu da öfkelenmek üzere olduğunun kesin bir işareti. Teskin edici bir elimi göğsüne koyup ona anlamlı bir bakış atıyorum.

Elime bakıyor ve sonra mırıldanıyor: "Güzel yeğenimin yaralarım ile ilgilenmek için geç saatlere kadar uyumamdan rahatsız olup olmadığını soruyordum."

Lana elindeki meyve suyu bardağını bırakır ve öğürüyormuş gibi yapar. "Ona güzel demeyi kes, Kristian Amca. Şimdiden kendini çok beğenmiş."

Bandajları açarken gülümsüyorum. Lana başkalarının duyabileceği şekilde benimle dalga geçmeyi seviyor ama özel olarak bana birkaç kez ne olursa olsun evden ayrılmama asla izin vermediğini, çünkü hepsinin bana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kristian ona ters ters bakar. "Zenya çok güzel ve kız kardeşin de kibirli değil. Yaşının ötesinde bir duruşu ve zarafeti var."

"Yaşının ötesinde bir duruş ve zarafet," diye alay ediyor Lana, gözlerini devirirken başını bir o yana bir bu yana eğiyor.

Bandajı Kristian Amca'nın omzuna sararken kız kardeşimin maskaralıklarına biraz gülümsüyorum.

"Gördün mü?" Kristian Amca Lana'ya söylüyor, ama gözlerini benden ayırmadan. "Zenya'yla alay ediyorsun ama onun güzel yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi yok. Kız kardeşin onu ölümle, ölümden de beter şeylerle tehdit eden düşmanlarıyla yüzleşebilecek ve gözünü bile kırpmayacak. Çelik gibi sinirleri var bu kızın."

Chessa, *Tanrım, bana güç ver* gibi bir şey mırıldanıyor. ve sonra mutfaktan çıkar.

"Her neyse," diyor Lana ve üvey annesinin peşinden fırlayarak uzaklaşıyor.

Pazusunun etrafına dikkatlice bir bandaj sarıyorum. "Bu sadece kız kardeşimin bana takılması. Çelik gibi sinirlerim olduğunun kanıtı sayılmaz."

Kristian Amca bana alaycı bir kaş kaldırıyor. "Ve yine de, bunca yıldır, hiç kimse beni öz kardeşim kadar öfkelenendirmedi."

"Erkek ve kız kardeşler sadece tepki vermeniz için alay ederler. Bu bir yemdir ve buna kanmamalısınız."

"Ama Troian ile tartışırsam ve son sözü ben söylemezsem geceleri nasıl uyuyacağım?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ne kadar da küçük bir kardeşsin."

"Sen de çok büyük bir kardeşsin," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Sen bir baş belasıydın ve bu yanın en kötüsü." Parmak uçlarımla dudaklarına dokunuyorum ve onları öpüyor, hala gülümsüyor.

"Hiçbir fikrin yok."

Karnımda kelekler uçuşuyor.

Arron gürültüyle esniyor ve merdivenlere yöneliyor.

"Hastaneden çıktığında baban nasıldı?" Kristian Amca arkasından seslenir.

"Chessa ona durmasını söyleyene kadar bize motosiklet kazasını anlatıyordu. Her şey için çok kızgın. İyi geceler, Zenya. İyi geceler, Kristian Amca."

Onun ardından iyi geceler diliyoruz. Yalnız olmamıza rağmen Rusça'ya geçen Kristian, "Chessa bir Belyaev olmanın ne demek olduğunu anlamıyor. Bunu ancak sen ve Troian gibi Belyaev'de doğduysan anlarsın. Ya da benim gibi içinde büyüdüyse."

Göğsümde bir gerilme hissediyorum, Kristian Amca ile aslında akraba olmadığımızı her hatırladığımda hissettiğim gerilme. Nedenini bilmiyorum.

Gerçek amcam olmadığı ve güçlü kanı damarlarımda dolaşmadığı için hayal kırıklığına uğramış olmalı. Ailemde tenini gerçekten benim gibi hissettiğim tek kişi o. Onun buyurgan aurası benimkine değdiğinde, sanki beni daha da güçlendiriyormuş gibi hissediyorum. Daha cesur. Daha cesur. Onun düşünceleri benim için bir kitap kadar okunabilir - tıpkı benimkilerin onun için olduğu gibi. Kalabalık bir odada, birbirimizden uzaktayken ve konuşmuyorken, gözlerimiz buluştuğunda bütün konuşmaları yapabiliriz.

O kişi zayıftır.

Bu yeni gelişmeden faydalanmalıyız. Burası çok sıkıcı. Gitmeliyiz.

Bu, ikizlerin paylaştığını duyduğum türden bir bağlantı ve bu yüzden Kristian Amca'nın aslında benimle akraba olmaması kafa karıştırıcı. Frus- trating. Ve-ve-

Başımı hafifçe sallıyorum. Başka ne olduğunu ya da bu huzursuz hissi nasıl kelimelere d ö k e c e ğ i m i bilmiyorum.

Amcam çenemi baş ve işaret parmakları arasında kısa bir süre tutuyor. "N'aber, karahindiba?"

Parmaklarımın arasından yavaşça bir bandaj çekiyorum. Dünyadaki en kötü şey başka birini kaybetmek olurdu. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. "Sen her zaman benim amcam olacaksın, değil mi?"

Hemen, meydan okurcasına, "*Tabii ki yapacağım*" diye cevap vermesini bekliyorum ama sessiz kaldığında, yaptığım işi bırakıp şok içinde ona bakıyorum.

Bunu düşünüyor ve gülümsüyor. "Evet. Ya da hayır." Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Bana kalsa hem evet hem de hayır olurdu." "Bu da ne demek oluyor?"

Buz mavisi gözlerinde aynı spekülâtif bakışla bana bakmaya devam ediyor. Kurda yakın bir ifade.

Başımı sallıyorum ve onu sarmaya devam ediyorum. "Normalde tam olarak ne düşündüğünü bilirim ama şu anda aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok." Ancak karnımda kalbimin daha hızlı atmasına neden olan sıcak bir his yayılıyor. Bedenim, beynimin algılayamadığı bir şeyi algılıyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken, "Bu şimdilik iyi bir şey," diye mırıldanıyor.

Babam büyüdüğümde bana bir şeyler anlatacağını söylediğinde olduğu gibi tanıdık bir kızgınlık hissediyorum. "Babam gibi konuşmaya başladın."

Kristian Amca alçak sesle kıkırdıyor ve karnımdaki sıcak his daha da parlıyor. "Bundan çok şüpheliyim."

Kristian Amca'nın sözlerine kafa yorarak bandajları yerine sabitlemeyi ve sağlam olduklarından emin olmak için test etmeyi bitiriyorum. Her zaman ondan ve babamdan bir Belyaev olmanın ne demek olduğu hakkında bana daha fazla şey öğretmelerini istiyorum. Okulu bırakıp tam zamanlı olarak onlara katılmama izin vermelerini. İkisi de lise diplomamı almam gerektiğini söylüyor ama belki de Kristian Amca bana sırlarından birkaçını daha açıklamak istediğini ima ediyordur. Eğer babama bir şey olursa -lütfen babama bir şey olmasın ama o yüzde otuzluk ihtimal aklımdan çıkmıyor ve eğer bir şey olursa Kristian Amca'nın öne çıkıp ailenin başına geçeceğini düşünmeden edemiyorum ve tıpkı babamın ikinci adamı olduğu gibi onun da ikinci bir komutana ihtiyacı olacak. Kristian bizim için çalışan Mikhail adında başka bir adamla yakın ama Mikhail bir Belyaev değil. Onun yanında yer alması gereken biri varsa o da benim.

Kristian Amca bana her zaman kız olmamın bir önemi olmadığını söylerdi. Önemli olan kalbimde ne olduğu. Bu aileyi korumak ve gelişmemize yardım etmek için gücüm ve kararlılığım.

İşim bittiğinde, kollarımı Kristian Amca'nın boynuna dolayarak ona yaklaşıyorum, yaralanmamış yerlerini dikkatlice kucaklıyorum ve alnımı şakağına dayıyorum.

Gözlerim kapalı, Rusça fısıldıyorum, "Bundan sonra umursamaz olmana izin yok ve bir gün nasıl amcam olmayabileceğini duymak istemiyorum. Buna izin yok."

"Ama umursamaz olmazsam, Kristian Amcan olsam da olmasam da artık ben olmayacağım."

Biraz uzaklaşıyorum, böylece onun parlak, sert gözlerine bakabiliyorum. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız. "Benim için bile biraz daha dikkatli olamaz mısın?"

Gözleri yüzümde geziniyor. Gözlerimi. Burnumun ucunu. Dudaklarımı. "Senin için bile değil. Ama durmamı istemiyorsun, değil mi prenses?"

Kristian Amca olmayı bırakır mısın? "Şey, sen böyle söyleyince..."

Babam benim evim ama kalbim Kristian Amca için daha hızlı atıyor. Yani, hayır.

Onun değişmesini istemiyorum.

Onun olduğu kişi olmaktan asla vazgeçmesini istemiyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum." Kristian Amca beni kendine çekiyor, enseme okşuyor ve güçlü kollarıyla beni daha sıkı sarıyor.

"Yat dedim Zenya," diye sesleniyor Chessa yan odadan ve birkaç dakikadır bana seslendiğini fark ediyorum.

Kristian Amca ve ben birbirimizden ayrılırken gülümsüyoruz ve ben ilk yardım çantasını toplarken o da kanlı çakıl parçalarını çöpe atıyor. Eve giderken giymesi için ona babamın gömleklerinden birini getiriyorum ve o da kendisi için bir araba sipariş ediyor.

Ön kapıda bana döndü ve saçlarıma dokundu. "Yarın adamlarımızla buluşacağım ve onlara Troian'la o çetenin icabına bakmaya gittiğimizde gördüklerimizi anlatacağım. Kaç adam vardı. Çıkışları. Silahları. İşi bizim için bitirmeleri için bilmeleri gereken her şeyi. Benimle gelmek ister misin?"

Sevinçten nefesim kesiliyor ve kolunu tutuyorum. Yarım düzine adamın ölüm emirlerini dinleme teklifinin bir genç kızı heyecanlandırmaması gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama babamı hastane yatağında yatarken ve amcamın omzundaki çakılları ayıklarken gördükten sonra Belyaev adaleti için yanıp tutuşuyorum. "Evet, lütfen. Çok isterim."

Kristian Amca gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor. "İyi geceler, güzelim. Yarın akşam sekizde seni alırım," diye fısıldıyor kulağıma, kapıdan çıkıp karanlığa karışmadan önce.

Geniş bir gülümsemeye gidişini izliyorum ve sonra kapıyı kapatıp üst kattaki yatağıma çıkıyorum.

Duşumu aldım, pijamalarımı giydim ve Chessa odaya girdiğinde yatakta oturmuş saçlarımı tarıyordum. Yorgun ve endişeli görünüyor ama bana gülümsüyor.

"Sabah yedi buçukta çocukları Eleanor'dan almadan önce Troian'ı görmeye gideceğim. İsterseniz sizi, Lana'yı ve Arron'u da yanımda götürüp daha sonra okula bırakabilirim."

"Evet, lütfen. Babamı ameliyatından önce tekrar görmeyi çok isterim."

Birkaç dakika boyunca ameliyatının programını ve ayrıntılarını konuşuyoruz. Bundan sonra Chessa'nın iyi geceler dilemesini bekliyorum ama o susuyor ve sonra yatağa oturuyor.

Elini battaniyenin üzerinden bacağıma koyarak, "Zenya, seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyor.

Ne söyleyeceğinden korkarak bekliyorum, *kanser* kelimesi zihnimde beliriyor. Lütfen doktorlar babamın bacağında tümör bulmasınlar.

"Neden Kristian ben odaya her girdiğimde Rusça'ya geçiyor?" Chessa soruyor.

Rahatlayarak iç çektim. Oh, hepsi bu mu? Yine de Rus konusunu tekrar açması biraz can sıkıcı. Bu Kristian Amca'yla benim meselem ve onunla hiçbir ilgisi yok.

"Her zaman Rusça'ya geçmiyor," diyerek soruyu geçiştiriyorum. Chessa kaçamak cevaplar vermiyor. "Kristian Amca'nın kendi evinde ne yapacağı ona kalmış, ama seninle gizli konuşmalar yaparak babanın ve benim otoritemizi zayıflattığını hissediyorum."

Sanki Kristian Amca ve benim birbirimizle Rusça konuşmamızda uygunsuz bir şey olduğunu ima ediyor. Kardeşlerim odadayken babamla birlikte milyonlarca kez yaptığımız şeyi yapıyoruz.

"Belyaev'in işleri hakkında konuşuyoruz. Çocukların ne konuştuğumuzu duymaması önemli çünkü korkabilirler." Chessa endişeli bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Sen de bir çocuksun Zenya. On altı yaşındasın ve hâlâ okula gidiyorsun. Amcanın bazen bunu unuttuğunu hissediyorum."

Güzel.

Bunu unutmasını istiyorum.

"Sırlar Belyaevler için önemlidir," diyorum sessizce, bir çarşafın kenarını parmaklarımla bükerek. Chessa'yla tartışmak beni rahatsız ediyor çünkü bana karşı hep nazik davrandı ama işlerimizin çoğunun tehlikeli ve yasadışı olduğu için gizlilik içinde yapılması gerektiğini artık biliyor olmalı.

"Aile işlerinden bahsetmiyorum. Sen ve Kristian'dan bahsediyorum." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya ben ve Kristian Amca?"

"Siz ikiniz sürekli birbirinize fısıldıyorsunuz. Odada ondan başka birinin olduğunu fark etmen için adını on kez söylemem gerekiyor. Bana kalsa, o adam bu eve adım atmaya devam etmek istiyorsa bazı sınırları öğrenirdi."

"Ne sınırı?" Hepimiz için bu kadar çok şey yaparken ailemizden birinin Kristian Amca'ya ne yapması gerektiğini söylemeye kalkışması fikri kafamı karıştırdı.

Chessa kızgın bir elini alınının üzerinden geçiriyor. "Yetişkin bir adam, yeğeni bile olsa on altı yaşındaki bir kızla gizli gizli konuşmamalı. Bu hiç doğal değil. Yapacak daha iyi bir işi yok mu?"

Chessa'yı ne kadar sevsem de göğsümde bir öfke kıvılcımının canlandığını hissediyorum, yine de ona teslim olmamak ve sesimi yükseltmemek için mücadele ediyorum. Yarın gece Kristian Amca'yla nereye gideceğimi ona söyleyip söylememeyi düşünüyordum ama şimdi bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğimi biliyorum.

"Doğal olanla pek ilgilenmiyorum. Çok doğal bir yetiştirilme tarzım olmadı, hatırladın mı?"

Tabii ki hatırlıyor. Oradaydı ve o gece işlerin daha da kötüye gitmemesinin sebebinin Kristian Amca ve ben olduğumuzu da hatırlıyor olmalı. Katliam olabilirdi.

Evet, öyleydi.

Sadece Belyaev'ler için değil.

"Yapacak daha iyi işleri olmasına gelince, nasıl bu kadar minnetsiz olabiliyorsun, Chessa? Babam hastayken hepimize kim bakıyordu?"

Chessa sanki öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Sadece senin için endişeleniyorum Zenya. Sanki baban ve Kristian bu kadar genç yaşta seninle bu kadar çok şey paylaşarak hata yapmışlar gibi hissediyorum. On dört çok genç bir yaş-"

"Bu onların kararı değildi, değil mi?" Bunun olmasına sevindiğimi söylemek dilimin ucunda ama o gecenin Chessa'ya ve ağabeylerimle ablalarım yaptıklarını düşünürsek bu çok acımasızca olurdu. Hepsi hâlâ o geceyle ilgili kâbuslar görüyor.

Üvey annem üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Hayır, değildi."

Öne uzanıp elini tutuyorum. "Ben iyiyim ve her şeyin bu şekilde olmasından memnunum. Ama benim için endişelendiğin için teşekkür ederim."

Chessa mutlu görünmüyor ama bana iyi geceler öpücüğü veriyor ve uyumam için yanımdan ayrılıyor. Uzaniyorum, battaniyeleri yukarı çekip çenemin etrafına sarıyorum.

Gözlerim kapalı, ertesi gün için planlarımı gözden geçiriyorum. Ameliyattan önce babamı göreceğim ve sonra okulum var, sıkıcı olacak ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Öğleden sonra Silo'ya gidip envanter çıkaracağım ve akşam yemeğinden sonra -karanlıkta gülümsüyorum- Un- cle Kristian ile gerçek bir Belyaev çalışması yapacağım.

Kristian Amca emirleri verecek ve ben de onun yanında olacağım, ki her zaman olmak istediğim yer tam da burası.

Kristian

Tılbaşı gecesi Troian'ın evine adımımı attığım anda Chessa benimle düşmanca göz göze geliyor. Kız kardeşi Eleanor'la birlikte duruyordu ve iki kız kardeşin de üzerinde pullu parti kıyafetleri vardı.

elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar. Chessa'nın son zamanlarda yaptığım her korkunç şeyi sevgili Eleanor'a anlattığını, ablaların bana evi yerle bir etmeye gelen büyük, kötü kurtmuşum gibi bakmalarından anlayabiliyorum.

Bana istedikleri kadar asık suratlı sürtük bakışı atabilirler. Bu evde yetkili olan Troian ve ben de onun sevgili kardeşiyim, yani Chessa kıcımlı öpebilir.

"İşte benim alçak kardeşim." Troian'ın sesi salonun öbür ucundan gürlüyor. Kalabalık dağılıyor ve onu, alçıya alınmış bacağı önünde uzanmış halde, bir koltukta otururken görüyorum. "Kristian kuralları çiğniyor ve şimdi de kemiklerini kırıyor. Bu gece sorun mu çıkardın, Kristian?"

Kuzenlerim, çeşitli aile üyeleri ve arkadaşlarım Troian'ın şakasına gülerken ben de gülümsüyorum ama gülümsememin gözlerime ulaştığından emin değilim. Troian'a arabayı kullanması için ısrar edenin kendisi olduğunu hatırlatmak istiyorum; eğer motosikletin kontrolünü bana bıraksaydı kaza yapmazdık.

Ama bu küçük performansta benim rolüm bu değil. O güvenilir olan, ben de berbat olanım. Bunlar hayatımız boyunca oynadığımız roller.

"Sebeup olmak istediğim kadar sorun değil," diyorum geniş bir gülümsemeyle ve sonra Zenya'yı bulmak için odaya göz gezdiriyorum. Herkes şaka yaptığımı düşünüyor ve oda yine kahkahalara boğuluyor.

Yeğenimi hiçbir yerde göremiyorum, bu yüzden öne çıkıyorum ve kardeşimi kucaklıyorum. "*S Novym Godom.*" *Mutlu yıllar.* "Nasılsın?"

Sıkıntıyla alçıyı işaret ediyor. "Merdivenlerden kendi yatak odama çıkamıyorum ve bir erkeğin yapması gereken başka hiçbir şeyi yapamıyorum. Sanırım yaşayacağım," diye isteksizce bitiriyor.

Motosiklet kazası geçirmiş olmanın verdiği maceracı etki azalıyor gibi görünüyor. Kardeşimi tanıyorsam, önümüzdeki haftalarda bana, Mikhail'e ve ona hesap veren diğer tüm erkeklere hayatı cehenneme çevirecek ve eve hapsolmaktan duyduğu öfkeyi bize kusacak. Ağabeyim her şey yolundayken iyi bir *Pakhan'dır*, ama sinirlendiğinde, pençesine diken batmış bir ayı kadar huysuz olabilir.

"Görünüşe göre sen öldürülemezsin," diyorum omzunu sıvazlayarak. "Şanslı değil miyiz?"

Yeğenimi aramak için partiye gelen kalabalığın arasından geçiyorum ama ben daha evin derinliklerine doğru ilerleyemeden Chessa odanın öbür ucundan bana doğru adım atıyor, yüksek topuklu ayakkabıları mermer fayanslara çarpıyor ve gözlerinde cinayet ışıltıları parlıyor.

"İnanılmazsın Kristian," diye tıslıyor. Eleanor omzunun üzerinden bir şahin gibi beni izliyor, kız kardeşine ters bir şekilde bakmamı bile göze alıyor. Sanki bu evde olanlarla ilgili herhangi bir söz hakkı varmış gibi.

"Ben de öyle duydum." Başparmağımı çenemde gezdiriyorum ve yanından geçmeye çalışırken Chessa'ya alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Chessa önüme geçti. "Bunu bir iltifat olarak söylemedim. Ne cüretle Zenya'yı tartıştığınız bir toplantıya götürürsünüz?"

"- sağa sola bakıyor ve fısıldıyor "-*feloniler.*" "Sana bundan bahsetti, değil mi?"

"Çünkü o kızın kendi üvey annesine yalan söylemeyecek kadar namusu var, ama sizi temin ederim ki bunu istemedi."

Zenya'nın hâlâ sevdiğin insanlara yalan söylememen gerektiğine inanması çok tatlı. Neredeyse bu masumiyetini hiç kaybetmemesini umacağım. Kardeşimin ikinci karısı, kendi lanet yeğenime ne yaptığım konusunda öfkeli fısıltılarla bana ders vermeye devam ediyor. Zenya

çok başarılı bir öğrencidir, istisna-

Silo'yu yönetme konusunda uzman ve kardeşleri için mükemmel bir rol model. Dahası, yeni ve heyecan verici şeylere a. Ben olmasaydım Zenya'nın canı çok sıkılırdı ve o da hiç eēlenemezdi.

Toplantıdan sonra onunla ve bazı çocuklarla poker oynadıēımızı hatırlayınca içimde sıcak bir parıltı hissettim. Biz oynarken onun masum ve biraz da şaşkın ifadesine hepsi kanmıştı ama ben kanmamıştım. Kasıtlı olarak üç el attı ve sonra öldürmek için girdi, muazzam bir pot kazandı ve Mikhail ve Andrei'nin tüm fişlerini aldı.

Ne küçük bir cadaloz. Daha fazla gurur duyamazdım.

Chessa yine motosiklet kazasından bahsetmeye başlayınca içimdeki sıcaklık kayboluyor. "Toparla, Chessa. Bir ikiye ihtiyacım var."

Chessa öfkeyle kıllanıyor. "Troian hasta, unuttun mu?"

Ona ters ters baktım. Kardeşimin akciēer kanseri olduēunu unutacak deēildim.

"Ve sen. Otuz dört yaşında bir adam için fazla pervasız davrandıēınızı düşünmüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," diyorum, odanın diēer ucunda şampanya taşıyan garsona bu tarafa gelmesini işaret etmeye çalışarak.

"Eēer tam bir id gibi devam etmek zorundaysan-"

Ona ters ters bakıyorum ve o da aēzını kapatıyor. Kardeşimin karısı olabilir ve bana haklı olarak kızgın olabilir ama bana isim takmaması gerektiēini çok iyi biliyor.

Chessa sakinleştirici bir nefes alır ve tekrar dener. "şu andan itibaren kocamı ve üvey kızımı planlarınızın dışında tutun."

Sanki koridorda yanımızdan geçen insanların yararına bir fıkra anlatmış gibi gülüyorum ve ona Mutlu Yıllar dilemek zereymişim gibi sarılıyorum. Kulaēına, "Siktir git, Chessa. Ne istersem onu yaparım."

Ben gülerek kelepelerimi düzeltirken Chessa beni itiyor, yüzü öfkeden bembeyaz kesiliyor. Devam et, beni Troian'a anlatacaēını söyle.

Sana meydan okuyorum.

Ama Chessa bunu yapmayacak çünkü o da ben de biliyoruz ki bu gece aile işlerine burnunu sokarak çizgiyi çoktan açtı.

ness. Troian'la evlenmesi onu lanet bir Belyaev yapmaz. İsmi gerçek anlamında değil.

Önümde bocalamasını eğlenerek izliyorum ve sonra arkasını dönüp yeni gelen arkadaşlarından birini ısıltılı bir şekilde selamlıyor: "Geldiğiniz için çok teğekkür ederim! Mutlu yıllar."

Dişlerimi sıkıp parti misafirlerinin arasından geçiyorum. Chessa yarın ölse, bunu kutlardım. Beş yıl önce Troian'la evlendiğinden beri başımın etini yiyor. Biz muhasebeci ya da dükkân sahibi değiliz. Onun da çok iyi bildiği gibi Bratva'dayız ve bunun getirdiği riskler var. Troian arada bir ellerini kirletmek istemezse adamlarımızın saygısını kaybeder. Oturma odası aile ve düzinelerce çocukla dolu. Zenya'nın küçük erkek ve kız kardeşleri ile Troian ve Chessa'nın küçük çocuklarını görebiliyorum. Yeğenlerimden birkaçı koşarak gelip bacaklarıma yapışıyor ve ben onların orada olduğunu bilmiyormuşum gibi odada dolaşırken kahkahalarla ciyaklıyorlar. Onlara bazı kuzenlerimin çocukları da katılıyor ve kısa süre içinde beş küçük ocuk üzerimde sallanıyor.

Zenya, bembeyaz şifon elbisesi içinde bir melek gibi görünerek odaya giriyor ve Kristian Amca'nın eğlencesi sona eriyor. Yürümeyi bırakıyorum ve onlara diyorum ki, "Gidin bakalım. Hepiniz gidin. Zenya'yla konuşmak istiyorum."

Surat asıp mızızlanıyorlar ama beni bırakıp kuzenlerimden biriyle oyuna devam etmek için kaçıyorlar. Zenya'ya doğru dönüyorum ama Chessa yine önüme çıkıyor ve kolumu tutuyor.

Bu kadın sabrımı zorluyor.

"Neden bu gece onu yalnız bırakmıyorsun? Sürekli seninle olmak yerine kızın biraz eğlenmesine izin ver. Onun tanışmasını istediğim genç bir adam var."

Bir erkek mi?

Chessa'nın ölü ve çürüyen cesedinin üzerinde.

"Ne demek istiyorsun? Ben eğlenceliyim Kristian Amca." Elini kolumdan çekene kadar Chessa'ya ters ters bakıyorum.

Kimse bana kendi yeğenimle ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez.

Benden uzaklaşana kadar baldızıma ters ters bakmaya devam ediyorum. Sonra kolundan tutup onu kendime öyle hızlı ekiyorım ki nefesi kesiliyor. Parmaklarım kolunu acımasızca delerken fısıldıyorum

"Zenya bu gece benden başka bir erkekle konuşursa seni ağlatırım, söz veriyorum."

Tam o sırada çocuklarından biri koşarak yanımızdan geçti, yedi yaşlarında bir oğlan. Adını bilmiyorum. Bütün çocuklarına yetişemiyorum. Troian'la evlenirken üç çocuk doğurmuştu ve evlendiklerinden beri iki çocuğu daha oldu.

Bakışlarımın onu belirgin bir şekilde takip etmesine izin veriyorum ve Chessa'nın rengi soluyor.

Onun veletlerinden birini incitmezdim ama iki yıl önceki haneye tecavüz olayından beri neler yapabileceğimden hiç emin olamadı. Dört saat boyunca çığlıkları dinledi ve bir kez bile teşekkür etmedi. İşte sana minnettarlık.

Onun için yaptığımdan
değil. Zenya için
yaptım.

Chessa elini göğsüne bastırarak kendini tutuşumdan kurtarıyor ve aceleyle benden uzaklaşıyor.

Ona doğru hareket etmeme bile gerek yok. Zenya beni tek başına fark ediyor ve aceleyle yanıma geliyor. Karanlık düşüncelerim hemen yok oluyor ve ona gülümsüyorum. "Merhaba prenses. Amcan için bir öpücüğün var mı?"

Yüzünde sefil bir ifadeyle bana bakıyor. "Geçen hafta beni nereye götürdüğünü Chessa'ya söylemek zorundaydım. İstemedim ama ona söylememi şart koştu ve..."

Parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Chessa'ya yalan söyleyemezsin. Sorun yok, anlıyorum."

Zenya'yı suçlamıyorum. Chessa kendi işine bakmalı. Zenya elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor. "Özür dilerim. Sana gerçekten kızgın mıydı?"

"Fark etmedim."

Zenya omzuma hafifçe dokunuyor, bebek gibi mavi gözleri endişeyle dolu. "Sıyrıkların nasıl?"

Sonunda, bu evde savaş yaralarım için biraz sempati var.

"Benim için endişelenme. Dur sana bir bakayım." Elini başının üzerine kaldırıp onu bir daire şeklinde çeviriyorum, böylece onu her açıdan hayranlıkla izleyebiliyorum. Beline kadar uzanan gümüş saçları uzun, gevşek bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyor. Kulaklarında pırlanta küpeler parıltıyor ve ben

Doğum günü için Rusya'dan getirdiklerimi fark ettiğimde zevkten dört köşe oluyorum.

"Çok güzelsin Zenya," diye mırıldanıyorum, onun her ayrıntısını içime çekerek. "Sanırım bir dahaki sefere yapacak gerçekten ilginç bir şey olduğunda evde kalmam gerekecek," diyor, sırasını bitirip tepeden bakarak.

Elini indiriyorum ve onu kollarıma çekiyorum, belinden hafifçe yakalıyorum. "Hayır. Seni yanımda istiyorum."

Gülümsüyor ve yanaklarında hafif pembe bir allık beliriyor, bu da onu daha da güzel gösteriyor. Yeğenim benim için bir zevk. Troian'ın çocukları arasında en sevdiğim o ve ben de onun dünyadaki en sevdiği insanım. "Chessa beni tehlikeye attığını söylüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak mırıldanıyorum. Vücudu benimkiyle aynı hizada ve ince parmakları gömleğimi okşuyor. Dudakları parlak ve ıslak görünüyor. Kahretsin, onu burada herkesin önünde öpmek için her şeyimi verirdim, ama bu kardeşim için çok fazla çizgiyi aşmak olurdu.

"Tehlikede olmama izin vermezdin," diye yanıtlıyor.

"Haklısın, önce ben ölürdüm."

Odanın öbür ucunda, tanımadığım bir çocuk Zenya'ya bakıyor ve sanırım bu Chessa'nın tanışmasını istediği genç adam olmalı. On sekiz yaşlarında ve bu evde on yıllar boyunca maruz kaldığım yüzlerce pop müzik videosuna bakılırsa, genç kızların yaltaklandığı türden bir görünüşü var.

Sıcak, karıncalı bir his etime batıyor. Zenya'nın sadece bana sadık kalmasına izin var. Eğer evlenirse, kocası benim sürekli kıskançlığım olacak. Kıskançlığımı nasıl kontrol altında tutacağımı bilmiyorum. Düğünden önceki gece ölümünü bir kaza gibi göstermeyi göz ardı etmedim.

Eğer nişanlanırsa. Olmasına izin verip vermeyeceğime karar vermedim çünkü Zenya bana ait. Onu başka biriyle paylaşmak zorunda kalmamalıyım. Troian'ın sinirlerimi bozmamasının tek nedeni kızına neredeyse hiç zaman ayırmaması. Yani çoğu gün o tamamen benim.

Çocuk bize doğru bir adım attı. Kolumu Zenya'nın beline doluyorum ve onu çift kapıya doğru çekiyorum. "Hadi dışarı çıkalım. Neredeyse gece yarısı oldu."

Malikaneden aşıya doğru uzanan imenliğin dibindeki nehir boyunca havai fişekler yerleştirilmiş. Birlikte garajın etrafında yürüyoruz, müzik ve partinin kakhahaları arkamızda kalırken ay ışığında çiçeklere bakıyoruz.

"Sence babam iyi görünüyor mu?"

Ona sertçe bakıyorum, Troian'ın kanserinin geri döndüğünü söyleyecek diye midem ağzıma geliyor. Ama hayır, öyle olsaydı bana kendisi sylardı. Prognozu çok kötü ama bu bir ölüm fermanı değil. Sadece beklemek ve en kötüsünün olmamasını ummak zorundayız.

Kardeşimi kaybetmek korkunç olurdu ama Zenya'yı mahvederdi.

Annesinin cenazesi gözümün önüne geldi. On yaşındaki Zenya bir yanda uyuşmuş ve sessiz Troian'a, diğer yanda bana sarılmış, tören boyunca acınası bir şekilde ağlıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. O zamandan beri, küçük kardeşlerini korumak için endişeleniyor ve Troian ve bana yapıştığı anlar oluyor.

Kahretsin, bana yapışması hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor.

"Her zamankinden daha iyi görünüyor," diye onu temin ediyorum.

"Muhtemelen bu hafta sonu daha fazla kafatası ezmesi için onu dışarı çıkaracağım."

"Nerede? Kimin kafatasları?"

Ona yan bir gülümseme veriyorum. "Bilmek istemez miydin?" "Evet, isterim! Her şeyi bilmek istiyorum."

Tamamen uyduruyorum ama planım Troian'ın kanserini düşünerek dikkatini dağıtmaktı ve işe yarıyor. "Ah, senin yerinde olmak berbat, çünkü ben söylemiyorum."

"Kristian Amca, bana hemen şimdi anlat." Zenya kaburgalarımı dürtüyor ve takım elbise ceketimin altına giydiğim tişörtü çekiştirerek ona her şeyi anlatmam için ısrar ediyor. Bana ne isterse yapmasına izin veriyorum çünkü bu, onu savuşturuyormuş gibi yaparken ona dokunmam için bir bahane oluyor. Kollarımda tropik çiçekler gibi sıcak ve tatlı kokuyor ve bütün hafta boyunca ilk kez gülüyorum.

Geri sayım başladığında eli tişrtmn altından çıplak karnıma uzanıyor. İnsanlar terasta sıraya girmişlerdi.

Zenya döner ve omzunun üzerinden bakar. "Diğerlerine katılalım mı?"

Giyisilerimin altındaki elinin dış hatlarına bakıyorum. "Burada kalalım."

Bir an sonra, havai fişekler tepemizde patladı.

Zenya sevinçle başını kaldırır ve yüzüne bir gülümseme yayılır.

Yukarıda olan hiçbir şey dikkatimi yanımda duran kızıdan uzaklaştıramaz. Gözlerim kızın ağzına kayıyor. Daha önce kendimle konuşmuştum, hiçbir koşulda gece yarısı yeğenimi dudağından öpmemeliydim, yalnız olsak da ya da yüzünü boyayan renkli ışıklarla ne kadar güzel görünse de.

Ama bu beni öpüp öpmeyeceğini merak etmeme engel değil. Bunu binlerce kez hayal ettim. Nasıl da şaşırmış gibi gülerdim ve ikimizin öpüşebileceği milyon yıldır aklıma gelmemiş gibi davranırdım.

Zenya, bunu yapmamalısın. Ben senin amcanım, unuttun mu?

Sonra, kızarıp özür dilerken, onu ailesinin göremeyeceği bir ağacın altına çeker ve tekrar öperdim. Daha sert. Daha derinden.

Ve herkesin düşündüğünün aksine berbat bir insan olduğumu teyit ediyorum. "Mutlu yıllar prenses," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma alıp yanağından öpüyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor. "Mutlu Yıllar!"

Onu havai fişeklere bakacak şekilde çeviriyorum ve kollarımı arkadan sarıyorum, bir ön kolum beline, diğeri göğsüne dolanıyor. Tepedeki yanan renklere bakarken uzanıp bana tutunuyor ve ince parmakları benimkilere kayıyor.

Aslında yeğenimle hiçbir şey yapmayacağım. Bu berbat olurdu. Onu böyle tutmak mı? Onunla ilgili her küçük şeye takılmak ve bağımlı bir adam gibi kokusunu içime çekmek? Sorun değil. Ben işimi hallettim. Zenya asla bilmeyecek.

Gümüş rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve hayranlıkla profiline bakıyorum. O sevimli kalkık burnuna. Dudak parlatıcısıyla parlayan Eros'un yayı ağzı. Troian her zaman işiyle, karısıyla çok meşguldür,

Zenya'nın mutlu olmasını sağlamak da bana düşüyor. Beni amcası olarak görüyor ve onun için hep öyle olacağım. Bu konuda fikrini değiştirmeye çalışmak çok kötü olur.

Bunu yapmayacağım.

Ama Zenya beni öperse.

Chessa elinde bir tepsi şampanya kadehiyle arka bahçeye çıkıyor ve kadehleri uzatırken gülümsüyor. Kollarımı yeğenime dolamış beni görüyor ve bize ters ters bakıyor. Sonra benim öfkeli bakışlarımı yakaladı ve tökezleyerek neredeyse tepsiyi düşürüyordu.

Ona sert, alaycı bir gülümseme veriyorum ve gözümü kaçırmadan önce elimi bırakıyorum. Siktir git. İstersem yeğenime sarılabilirim.

O çocuk Zenya'ma yaklaşırsa onu ağlatmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Chessa'ya acı çektirmenin bir yolunu bulmak büyük bir zevk olurdu.

İKİ GÜN SONRA, çalan telefonum beni uykumdan sürüklediğinde mutluluktan kendimden geçmişim.

Komodinin üzerindeki telefonumu el yordamıyla bulup ekrana bakıyorum. Saat sabahın yedisini biraz geçiyor, günün müstehcen bir saati, ama Troian'sa cevap vermek zorundayım ve Zenya'ysa her zaman cevap veririm.

Bu Mikhail, arkadaşım ve en güvendiğim asker. Siktirip gidebilir.

Telefonu yastığımın altına koyup uyumaya devam ediyorum.

Ama Mikhail tekrar çaldı. Telefonu çekip açıyorum. "Önemli olsa iyi olur yoksa toplarını atış talimi için kullanırım."

"Bu Chessa. O öldü."

Hâlâ uyuyup uyumadığımı merak ederek gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne?" "Beni duydun."

Yavaşça doğruldum. "Nasıl?"

Araba kazası mı? Sarhoş olup ona vurdum mu? Bunu daha önce hayal ettiğimi biliyorum.

"Gecenin bir yarısı Çin yemeklerinden arta kalanları yemek için kalkmış olmalı. Bir hamur tatlısı boğazına takılmış. Boğulup ölmüş. Troian cesedini bu sabah mutfakta yerde buldu."

Ağzım seğiriyor. "Boğuldu mu? Çenesini hiç kapatamayan kadın hamur tatlısını mı yuttu?"

Bir kahkaha patlattım.

"Güleceğini biliyordum," diyor Mikhail ağır bir iç çekişle. "Bu yüzden kardeşinden önce sana söylemek ist ed i m . O bir anne, biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Ama komik olduğunu kabul etmelisin."

"Sen karanlık bir orospu çocuğusun, Kristian," diye mırıldanıyor Mikhail ve evden arıyor olması gerektiğini anlıyorum.

"Zenya nasıl?"

"İyi görünüyor. Şu anda çocuklar için kahvaltı hazırlıyor. Üvey annesine çok bağlı olduğunu sanmıyorum."

Sen ve ben, prenses.

Troian için üzgünüm. Chessa'nın çocukları için üzgünüm. Ama o sinir bozucu kaltağa bir daha bakmak zorunda kalmayacağım için üzgün değilim.

"Troian berbat durumda," diye ekliyor Mikhail. "Ama gitmem gerekiyor."

Yorganı üzerimden atıyorum ve bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. "Yola çıkıyorum."

Şu ana kadarki günden memnun hissederek, kendime gelmek için buz gibi bir duş alıyorum, kasvetli bir şeyler giyiyorum ve Troian'ın evine gidip ona en derin taziyelerimi iletiyorum.

Ağabeyimi, Chessa'nın kız kardeşi Eleanor'un yanı sıra birkaç büyük çocuğuyla birlikte oturma odasında buluyorum. Eleanor çocuklarla birlikte ağlıyor ama Troian şok olmuş gibi görünüyor.

Troian'ın bacağındaki alçı, tüm çocuklar tarafından renkli kalemlerle boyanmış. Onu omuzlarından tutup yanına oturuyorum ve karşı koltukta çocuklarla birlikte Eleanor'u izliyoruz.

"Sadece yirmi dokuz yaşındaydı," diyor Troian kısık sesle. "Bu sabah alt kattaki misafir odasından çıktığımda bayıldığını sandım. Sonra yüzünü gördüm."

Zenya'yı düşünerek, "En azından çocuklardan biri onu bulamadı," diye mırıldandım.

Troian, alışılmadık duyarlılığım için minnettarlıkla bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim Kristian. Zenya'yı benim için kontrol eder misin? Erkek ve kız kardeşleri annelerinin öldüğü günü pek hatırlamıyor ama Zenya hatırlıyor."

"Tabii ki yapacağım," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak.

Zenya'yı küçük çocuklarla birlikte mutfakta buluyorum. Sarı saçları başında dağınık bir yığın halinde ve güzel yüzü duygularla sıkışmış, ama beni gördüğünde küçük bir gülümsemeyi başarıyor.

Çikolata parçacıklı krepler yapıyor ve meyve suyu bardaklarını dolduruyor, elleri sanki hareket etmeyi bırakmaktan korkuyormuş gibi kızartma tavaından meyve suyu kartonuna ve pişirme aletlerine gidip geliyor.

Ocağın altını kısıyorum ve onu nazıkçe yüzüme çeviriyorum. "İyi misin, karahindiba?"

Zenya kollarını belime doluyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Bir an öylece duruyor, zor nefes alıyor, tüm vücudu kaskatı.

"Ben iyiyim. İyiyim. Ben iyiyim." Sanki kendini buna inandırabilecekmiş gibi tekrar tekrar fısıldıyor.

Zenya her zaman bir anlık zayıflığa teslim olmaktan korkmuştur. Çoğu zaman hiçbir şey onu rahatsız etmez. Kan. Şiddet. İşkence. Ölüm. Hatta

Dişlerimi sıkıyorum, çünkü o adamın on dört yaşındaki yeğenimin üzerindeki anısı onu rahatsız etmese de, beni öylesine öfkeliendiriyor ki, kendiliğinden patlayıp mahalleyi havaya uçurabilirim.

Ancak başka şeyler Zenya'nın kalbini bir saniyede paramparça etme gücüne sahip ve bunlardan biri de annesinin ölüm anısı. İşte bu yüzden bana ihtiyacı var, çünkü istemese bile ne zaman ekstra desteğe ve sevgiye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum.

Bir an sonra beni bırakıp ocağa dönüyor, ısıyı yükseltiyor ve krep yapmaya devam ediyor. Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırarak bana titrek bir gülümseme fırlattı ve "İyiyim, gerçekten." diye fısıldadı.

"Elbette prenses," diye mırıldanıyorum. Ama hiçbir yere gitmiyorum.

Kreplerinden üçünü yiyorum çünkü çocukların hiçbiri çok aç değil ve yanlış yaptığından endişeleniyor, sonra temizlemesine yardım ediyorum.

Bu kadar çok çocuk olunca sabahları ev genellikle cehenneme dönüyor. Zenya ve kardeşleri Lana ve Arron; Chessa'nın ilk evliliğinden olan üç çocuk, Felix, Noah ve Micaela; ve iki çocuk daha

Troian, Nadia ve Danil'le yaptığı gibi. Bu sabah çoğunlukla sessizlik vardı, ağlamalarla noktalanıyordu.

Bulaşık makinesini yerleştirirken Zenya'nın yüzü solgun, ama ona ne kadar oturmasını söylesem de başını sallıyor.

Chessa'nın en küçüğü Danil henüz on altı aylık ve yaygaraya başladığında Zenya onu mama sandalyesinden alıyor.

"Biliyorum. Anneni istiyorsun." Zenya'nın yüzü buruşuyor ve sessizce ağlamaya başlıyor. Kalbimin göğsümde ters döndüğünü hissediyorum çünkü Zenya neredeyse hiç ağlamaz. Kendine izin vermiyor ve bir an sonra titreyerek nefes alıyor, gözlerini kırıştırıyor ve duygularını bastırıyor.

İşaret parmağımla yanağını okşuyorum. Bu onun için cehennem olmalı. En büyük çocuk. Diğer herkes için her şeyi bir arada tutmak zorunda olan sorumlu kişi. O kişi her zaman kardeşim Troian olduğu için onunla bağ kuramıyorum ama Zenya'ya kardeşlerinin liderliğini üstlendiğinde çok hayran oluyorum. Çok etkileyici. Bu-

Bunu düşünme, Kristian.

Çok seksi.

Evet, öyle. Hissettiklerime engel olamıyorum. Bu, ona göre hareket edeceğim anlamına gelmiyor. Her fırsatta ona hayran olacağım ve ona bakan her erkeği öldüreceğim. Bunun nesi yanlış?

Elimi ensesinde gezdiriyorum ve onu nazıkçe kendime çekiyorum. "Dandelion. Güzel kız. Ağlayabilirsin."

"Sonra yaparım," diye fısıldıyor kalın kalın. "Şimdi yaparsam bebeği kızdırırım. Dikkatimi dağıtır mısın lütfen?"

O kucığındaki bebeği sallarken ben ensesini okşamaya devam ediyorum.

"Bir gün harika bir anne olacaksın," diye mırıldanıyorum, bu fikirle çok ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışarak. Otuz dört yaşındayım ve birkaç çocuk sahibi olmanın zamanı gelmişti. Çocuklarımla annesi olmasını istediğim kadının yeğenim olması ve sadece on altı yaşında olması çok kötü. Asla benim olamayacak olması çok kötü.

Bunu düşünmediğimden değil. Tanrım, mükemmel bir anne olurdu. Tüm bu çocukların yanında zaten küçük bir kaplan gibi.

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Umarım öyledir. Zaten bebeklerle bir ömür boyu deneyimim olmuş gibi hissediyorum."

Başparmağımı Zenya'nın çenesinde yavaşça gezdiriyorum. "Oysa benim çocuklar hakkında hiçbir fikrim yok."

"O kadar da bilgisiz değilsin. Bazen benimle ilgileniyordun."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Troian ve Anna ara sıra onu benim evime bırakırlardı, onlar şehirde gezerken ben de ona bakardım.

Zenya yumuşak bir sesle konuşurken bebeği kollarında yavaşça sallıyor. "Elbette hatırlıyorum. Saklambaç oynardık. Dışarı çıktığımızda, ben kucağında otururken arabayı kullanmama izin verirdin. İlk anım seninle ilgili. Üç yaşında ya da daha küçük olmalıyım. Annem ya da babam yolda olduğunu söyledi ve ben de ön pencereden dışarıyı görebilmek için kanepenin üzerinde durup arabanın garaj yoluna girmesini bekledim. Kırmızı olduğunu hatırlıyorum."

Bir an düşündüm, kırmızı bir araba hatırlamaya çalıştım. Sonra gülüyorum çünkü hatırlıyorum. "Mustang. Seni bir lokantaya götürmüştüm ve arabamın üzerindeki atı beğendiğin için boya kalemleriyle atlar çizmiştin." O arabayı sadece birkaç ay kullanabildim çünkü arkadan çarpmışlardı.

Zenya bana gülümsüyor. "Hatırlıyorsun."

"Elbette hatırlıyorum."

Ne zaman eve gelsem, Zenya beni görür görmez zevkle çığlık atar ve kollarıma koşardı. Troian çocuklarını kayırdığım için beni azarlardı ve ben de ona gizlice başka bir hediye verirken öyle yapmadığım konusunda ısrar ederdim.

"Altıncı yaş günümde beni atış poligonuna götürmüştün. Annem ve babam sana çok kızmıştı."

"Muhtemelen bunu yapmamalıydım," diyorum hayıflanarak, elimi çeneme sürterek. Bu sabah tıraş olmaya vaktim olmadığı için kirli sakallarla kaplı. Zenya'yı Little Miss Messy tişörtüyle, koruyucu gözlükler ve kulak koruyucuları takarken hatırlıyorum. Aslında silah tutmasına izin vermemiştim ama ben Glock 17'yi ateşlerken kollarımın arasındaki bariyere oturmuştu.

"Bunu yaptığına sevindim. Artık çok iyi bir nişancıyım. Rekabetçi içgüdülerimi harekete geçirdin çünkü sen her zaman mükemmeldin."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum. "Ben olsam mükemmel demezdim." Kimi kandırıyorum ki? Evet, derdim.

Mükemmelden bahsetmişken, Zenya'nın yanağını okşuyorum. Gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Bir gün harika bir baba olacaksın," diye fısıldıyor.

Neredeyse inliyordum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyordum. Zenya kucağında bir bebek varken ve dokunuşumdan zevk aldığı çok açıkken böyle şeyler söylememeli. On altı yaşındaki yeğenimi sikmeyi ve lanet olası bir psikopat gibi onu hamile bırakmayı düşünmeyi bırakmalıyım.

Ama kendime engel olamıyorum. Zenya'nın öpüşmek için yaratılmış pelüş bir ağzı var. Kendine dokunurken dişlerini o dolgun alt dudağına gömdüğünü biliyorum. Onu o halde görmek için neler vermezdim. Göğüsleri çıplak. Parmakları klitorisini okşuyor. Kızarmış ve zor nefes alıyor, güzel gözleri zevkle parlıyor.

"İyi bir baba mı? Belki olurum," diye mırıldanıyorum, gümüş saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken.

Burada Zenya'nın yanında durup onunla daha uzun süre konuşmaya devam etmek istiyorum ama Troian onu çağırıyor ve sonra kardeşi de çağırıyor. Herkesin bir şey için Zenya'ya ihtiyacı oluyor. Buraya ilk benim geldiğimin farkında değiller mi?

Birkaç saat sonra Zenya en küçük çocukları uyumaları için yukarı çıkarıyor ve artık burada bana ihtiyaç olmadığını anlıyorum. Aşağı inmesini bekliyorum ve sonra ondan benimle arabama kadar yürümesini istiyorum.

Dışarıda hava kapalı ve esintili; gökyüzünde ağır bulutların dolaşmasını izliyoruz.

Rüzgâr ince elbisesini keserken Zenya kollarını kendine sarıyor. "Dün babam bana aile işini daha fazla öğretmekten bahsediyordu. Silo'nun koordinasyonunda ne kadar iyi olduğumu gördü."

Silo, yeri sık sık değişse de yasadışı mal stoğumuzdur. Zenya son bir yıldır gizli bir sunucuda bir dizi şifreli elektronik tablo kullanarak gelen ve giden malları takip ediyor. Bu işi o kadar iyi yapıyor ki, okula gidip ödevlerini yaparken bir yandan da bu işe devam edebiliyor.

"Nihayet. Bunu duyduğuma sevindim." Kendisini de dahil etmesini istemeye başladığından beri kardeşime onu daha fazla dahil etmesini söylüyordum.

"Ben de bana bir iki şey öğretebileceğini umuyordum." Dudaklarında bir gülümsemeyle bana yan gözle bakıyor.

"Ben mi, prenses?" Gülümsemesine karşılık veriyorum, babasının onun bilmeyecek kadar küçük olduğunu düşündüğü suç faaliyetlerini kastettiğini biliyorum.

"Tehlikeli amcamdan daha iyi kim olabilir?"

Kesinlikle hiç kimse. "Elbette, burada işler yoluna girer girmez seninle bu konuyu konuşabiliriz." Eve bir göz attım. "Cenazeyi kim düzenliyor?"

"Eleanor babamla işleri yoluna koyacak. Yarın geri gelecek misin?"

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Elbette okşayacağım. O zamana kadar kendine iyi bak ve bu gece biraz uyu. Herkesin seni yormasına izin verme."

Zenya aniden kollarını boynuma doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Teşekkür ederim Kristian Amca. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Bana yakın durmasını fırsat bilerek ince boğazına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Dişlerim dudaklarımı takip etmek istiyor ama bu dürtünün sadece bir dürtü olarak kalmasını sağlıyorum. "Tabii ki. Başka nerede olabilirdim ki?"

Yavaşça geri çekiliyor, parmaklarının kollarımda ve avuçlarımda gezinmesine izin verdikten sonra ön kapıya doğru ilerliyor. O giderken içimde bir sızı hissediyorum, keşke onu o evdeki kederden uzaklaştırabilseydim. Ama hepsinin ona çok ihtiyacı var.

Zenya'nın güçlü olduğunu kendime hatırlatıyorum. Yarına kadar iyi olacak.

Arabama yaslanıp, Zenya güvenli bir şekilde eve dönüp ön kapıyı kapatana kadar onu izliyorum. Kalbimde hafif bir his var. Artık her şey daha iyi olacak. Artık Chessa Zenya'ya olan aşırı ilgimi fark etmeyecek. Artık Chessa başka erkekleri kız arkadaşımın üzerine itmeye çalışmayacak.

Yakında Zenya'yı dışarı çıkaracağım, sadece ikimiz. Değişiklik olsun diye biraz eğlen sin. Nefes alsın. Gülüm sesin. Ve diğer erkekleri o n d a n uzak tut çünkü onlar Zenya'ya bakmak şöyle dursun, yanında nefes almakla bile işi olmayan değersiz herifler.

Birlikte daha çok çalışacağız. Gece yarısı karanlık bir depoda, havada kan kokusu varken kim bilir neler olacak...

İnliyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp bir arama yapıyorum. Bunu aklımdan bile geçirme, Kristian.

Mikhail cevap verir. "Ne var ne yok? Ailen nasıl?"

"Harika değil. Çocukları topla. Dışarı çıkıyoruz." "Çıkıyor muyuz? Neden?"

Arabama binip motoru çalıştırıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Neden sanıyorsun? Orospu öldü. Kutlama yapıyoruz."

Sabah onda başım ağrılarak uyandım, üzerimde hâlâ bir önceki gecedен kalma kıyafetlerim vardı. Alışkanlıktan telefonumu kontrol ediyorum, sonra keşke etmeseydim diyorum. Troian'dan hemen eve gitmemi söyleyen yarım düzine mesaj var.

İnledim ve yataktan
yuvarlandım. Lanet olası
görev çağırıyor.

Belki de dün geceyi bu kadar sert kutlamamalıydım. Çocuklarla striptiz kulübünden saat üç civarında ayrıldığımızı hatırlıyorum. Onların dairelerinden birine gittik ve yemek sipariş ettik, ama sonra biri bir şişe votka açtı ve bir şey yediğimi sanmıyorum.

Beni ayıltır umuduyla duşu önce tam ısıda, sonra da dondurucu soğukta açıyorum. Bugün acı verici olacak.

Dün gecedен dolayı hala biraz sarhoş hissediyorum, bu yüzden köşedeki dükkandan bir kahve alıyorum, biraz ağrı kesici yutuyorum ve araba kullanmak yerine beni Troian'ın evine götürmesi için bir araba sipariş ediyorum.

Oraya vardığımda ağrı kesiciler ve kafein etkisini göstermiş ve kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım. Bugünkü planım Troian'a destek olmak, Zenya'nın iyi olduğundan emin olmak ve yere yığılmamaya çalışmak.

Ön kapıyı çalıyorum ve bir dakika sonra kapı açılıyor. Diğer tarafta Zenya var ve ona gülümsüyorum. "Merhaba prenses. Nasılsın..." Gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu gördüğümde gülümsemem kayboluyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür ve boğuk bir fısıltıyla sorar, "Nasıl yapabildin Kristian Amca?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Ben
mi?

Ne yaptım ben?

"Sorun ne? Ne oldu?" Elini uzattım, tutmama izin verdi ama tutuşu gevşetti.

Zenya'm, beni tutmuyor musun?

Birbirimize bakarken, yeğenimle olan tüm etkileşimlerimi ve son zamanlarda onunla ilgili düşüncelerimi gözden geçiriyorum. Fantezilerim ahlaksızcaydı ama onları eyleme dökmedim, hatta kimseye bahsetmedim bile. Zenya'yı istediğimi hiç kimseye söylemedim. Dün yanından ayrıldığımda yorgun ve üzgündü ama bana gülümsedi.

Zenya'yı üzmüş olabileceğini düşündüğüm tek şey, Troian'ın Chessa ölmeden iki gün önce ona karşı üstü kapalı bir tehditte bulunduğunu biliyor olması. Ne yaptığımı sanıyor, gecenin bir yarısı buralarda dolanıp boğazına bir hamur tatlısı tıktığımı mı?

Başımı daha da derde sokabilecek bilgileri gönüllü olarak vermekten daha iyisini biliyorum, bu yüzden aptalı oynuyorum.

"Bana yardım etmen gerekecek. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Zenya başını öne eğerek geri çekiliyor ve içeri girmeme izin veriyor. "Babam oturma odasında. Seninle konuşmak istiyor."

Yanından geçerken yeğenime bakıyorum. On altı yaşı boyunca bir kez olsun beni kucaklayarak selamlamadı.

Koridorda ilerleyip oturma odasına dönüyorum. Troian boş bir odada bir koltukta oturuyor, koltuk değnekleri sandalyenin koluna yaslanmış.

Ağabeyim başını yavaşça çevirip bana bakıyor. Yüzünde keder var ama dün vedalaşırken olmayan başka bir şey daha var.

Yanan öfke.

Ve bu bana yönelik.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Kristian?"

Mecbur kalmadıkça ona hiçbir şey söylemiyorum, bu yüzden zamana oynuyorum. "Tıpkı babam gibi konuştun o zaman."

Açıkla kendini, Kristian. Neden kardeşin gibi olamıyorsun, Kristian?

Troian yumruğunu yanındaki masaya vurur. "Bana ukalalık yapma. Cevap ver şu lanet soruya."

"Bu kadar gizemli olmayı bırakırsan yaparım. Ne yapmam gerekiyordu?"

Troian telefonunu çıkarıyor, kilidini açıyor ve uzatıyor. Yaklaşıyorum ve ekranda bana bir fotoğraf gösterdiğini görüyorum.

Dün gece striptiz kulübünde çekilmiş bir fotoğrafa baktığımı fark ediyorum. Kırmızı kadife bir koltukta oturuyorum ve etrafımda ekibim var. Kucağımda bir kız var, esmer, bol makyajlı, açık bir G-string giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş. Çıplak göğüslerinin üzerinde kırmızı rujla yazılmış bir kelime var. *CHESSA*.

Fotoğraftaki ifadem çok çirkin. Kinci. İki elim de striptizcinin boğazında, onu boğuyormuş gibi yapıyorum.

Kahr
etsin

.
İşte
bu.

Bunu unutmuştum.

Birkaç kadeh şampanyanın üzerine beş ya da altı burbon içmiştim ve Mikhail ile diğer çocuklara ağabeyimin karısından ne kadar nefret ettiğimi anlatıyordum. Birisi koltuk minderlerinin arasında bir ruj bulmuştu ve masanın üzerinde duruyordu. Bir hevesle elime aldım ve striptizcinin göğüslerine *CHESSA* yazdım ve çocukları güldürmek için onu boğuyormuş gibi yaptım. Kendimi güldürmek için.

Şimdi düşünüyorum da, o anda anlık olarak gözümün kamaştığını hatırlıyorum ama ışığı bir kamera flaşıyla ilişkilendirmemişim. Bir saniye içinde bitti ve sonra her şeyi unuttum. Altı saatlik bir içki seansının sadece bir ayıydı ve tüm geceyi temsil etmekten çok uzaktı.

Ama kulüpten biri resmimi çekmiş.

Bunu nasıl oynayacağım? Alkolün etkisiyle beynim hâlâ uyuşuk ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Kız arkadaşımı ve kardeşimi hiçbir şey yapamadan tamamen mutsuz gördüğüm uzun bir günün ardından stres atıyordum. Zenya'yı on yaşından beri gördüğüm en gergin haliydi ve bu beni çok etkiledi. Onu bir daha asla böyle görmek istemiyordum ve aklımda normal bir insan gibi börek çiğneyemediği için hepsi Chessa'nın suçuydu.

Yaptığım şeyi hafife almak ya da geçiştirmek istiyorum ama Troian'ın yüzünden, Chessa'nın ölümüyle ilgili acısı bu kadar tazeyken bunu geçiştiremeyeceğini görebiliyorum.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve en samimi ifademle bakışlarını karşılıyorum. "*Mea culpa*. Yaptığım korkunç bir şeydi. Hiçbir mazeretim yok."

"Hayır. *Mea culpa* değil. Bu kesmeyecek Kristian. Bu fotoğraf," diye öfkelenerek telefonunu bana doğru tuttu, "bu şehirde ve ötesinde sahip olduğum her iş bağlantım ve ortağım tarafından paylaşıldı. Ailedeki herkes gördü. Bütün adamlarımız gördü. Kendi kardeşim tarafından alay konusu oldum. Ben yas tutuyorum, çocuklarım annelerini kaybettiler ve siz gidip herkesin aklına gelebilecek en korkunç şeyi yaptınız. Neden bana bir kez daha büyük bir baş ağrısı yaşatmak zorundasın?"

İşte başlıyoruz. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca bu konuşmayı birçok kez yaptık.

O kavgayı neden başlattın, Kristian?

Neden herkesi kızdırmak zorundasın, Kristian?

Neden o adamın bağırsaklarını söküp bodrum katına attın, Kristian? Babasıyla bir anlaşma yapmaya çalışıyordum, Kristian.

Dondurmacıda kimsenin en sevdiği lezzet olmadığını biliyorum ama yeğenim hariç kimsenin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil ve o da benim harika olduğumu düşünüyor. Troian'ın iş bağlantıları benim bir amcık olduğumu umursamıyor. Deli, dikte edilemeyen bir kardeşe sahip olmak muhtemelen ona yardımcı oluyor.

"Bunun ne önemi var anlamıyorum. Bu sadece bir resim ve ben zaten üzgün olduğumu söyledim."

"Önemli çünkü aileme ve ölmüş karıma saygısızlık ettin!" Troian bağırıyor. Sandalyesinin kollarını kavırıyor, ayağı kırık olduğu için kalkıp bana yumruk sallayamamaktan dolayı sinirli. O zamanlar motosikleti çarptığım için beni suçlamamıştı ama son zamanlarda yaptığım tüm yanlışların bana karşı biriktiğini hissedebiliyorum. Sonuna kadar gidip ona gerçekten neye kızması gerektiğini söylemek cazip geliyor.

Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Peki, şunu dinle. Kızını becermek istiyorum. Bazı günler onu o kadar çok istiyorum ki tek düşünebildiğim bu. Onu görmeden yapamıyorum. Bebeğimi onun içinde becermek ve onu karım yapmak istiyorum. Bu kızın hayaliyle o kadar çok döl döktüm ki, üç olimpik yüzme havuzunu doldurabilirim. Hamlemi yapmayı hayal ederken onun makul bir yaşa gelmesini beklemek. Öldürüyor. Beni öldürüyor. Yavaş yavaş.

Bu bana haklı olarak kızabileceği bir şey. Chessa'yla olan bu aptalca şey için değil.

"Chessa benim son sinirime dokundu ve evet, dün gece bir pisliktim, ama hatırlarsanız, o nankör kadının intikamını çeteye katıldığında almıştım-"

"Sakin şimdi onun acısını gündeme getirmeye cüret etme!" Troian kükrer. "Sana bakamıyorum bile, Kristian. Gözümün önünden ve çocuklarımdan uzak durmanı istiyorum. Bu lanet şehirden gitmeni istiyorum."

Bu şehir mi? Onun çocukları mı? Zenya'yı görmeme engel mi olacak?
"Ne diyorsun sen?"

Troian bana dik dik bakıyor, yüzünde öfke ve keder okunuyor. Normalde yumuşak başlı olan ağabeyim itilip kakılabilir, ama sinirlendiğinde tüm bakış açısını kaybettiğini yeniden hatırlamalıydım. "Seni mirastan mahrum ediyorum."

"Sen nedin?" Soğuk ve ölümcül bir sesle soruyorum.

"Gelecek yıl ölebilirim. Gelecek ay. Ben de üşümeden mezarıma işeyecek misin? Her şeyimi Zenya'ya veriyorum. Benden görevi devralmaya layık olduğunu kanıtlamaya hazır. Zeki ve senin aksine sorumluluk sahibi. Büyüyüp sıra dışı ve güçlü bir kadın olacak."

Tabii ki yapacak. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Aslında bu ihtimalden hoşlanıyorum ama ona yardım etmem gerekiyor. Bu aileyi yanımda onunla birlikte yönetmeyi hayal ettim. Tek başına yönetmesini değil. "Zenya inşa ettiğin şeyi alıp bin kat daha iyi hale getirecek ama senin bana ihtiyacın olduğu gibi onun da bana ihtiyacı var. Bu aslında senin gururunla ilgili. Senin sözde *mirasın*," diye hırıliyorum. "Ölümlülüğünle yüzleşiyorsun ve öldüğünde herkesin senden nasıl bahsedeceğini merak ediyorsun."

Troian'ı küçük düşürdüm ve onun önünde diz çöküp bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz vermem gerektiğini biliyorum ama Zenya'yı benden alma tehdidi beni kıpkırmızı yaptı. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü her zaman çok fazla önemsedin," diye söyleniyorum. "Büyük ve güçlü *Pakhan*. İnsanların bir resim hakkında ne düşündüğünü merak ederek geceleri kim uyanık yatar biliyor musun? Zayıf insanlar. Aptal lanet insanlar."

Troian sandalyesinin kollarını kavrayarak, "Çekil gözümün önünden," diye bağıyor. "Yap beni," diye karşılık veriyorum, kırık bacağına anlamlı anlamlı bakarak. Geçen yılki kemoterapi tedavisini az çok atlattı ama olduğundan daha kötü görünme konusunda hassas olduğunu biliyorum. "Daha da iyisi, kendini kaybettiğini kabul et ve az önce söylediklerini geri al."

Beni bu aileden atamaz. Bugünlerde
ben bu lanet aileyim.

Ben ellerini kirleten, herkesi koruyan ve adaleti sağlayan kişiyim. Troian gösterişli biri olabilir ama işleri halleden benim.

"Ben kararımı verdim. Eğer bu şehri terk etmezsen, yarın gece yarısı başına ödül koyacağım. Güneşin doğuşunu görecektir kadar yaşayamazsın."

Kendi kardeşinin başına ödül konması mı? Ailelerimiz mezarlarında ters dönerdi. Belyaev'ler gurur meselelerinin bizi bir bütün olarak zayıflatmasına asla izin vermedi. "Delirdin mi sen? Seni gururlu pislik. Otuz dört yıl sonra atılacak mıyım yani? Evlatlık kardeş. Tek kullanımlık kardeş."

"Bunun senin evlat edinilmenle hiçbir ilgisi yok. Bunların hepsi senin ne zaman duracağını bilmeyen bir pislik olman yüzünden." Troian ceketinin içine uzanıp bir silah çıkardı ve yan masanın üzerine koydu.

Keder ve öfke gözlerinden okunuyor ve Chessa'nın cesedini bulduğundan beri uyuduğundan şüpheliyim. Tüm bakış açısını kaybetmiş. "Şimdi seni kendim öldürmeden önce çık dışarı."

Silaha bakıyorum. Öz kardeşim beni silahla tehdit ediyor. Gerçekten bu aileyi ve işi bensiz yönetebileceğini mi düşünüyor? Kısa süre içinde bana sürünerek dönmem için yalvaracak. En fazla altı ay.

Omzumun üzerinden bir bakış attıktan sonra kardeşime yaklaşıyorum, sandalyesine doğru eğiliyor ve söyleyeceklerimin bu odanın dışına çıkmaması için sesimi alçaltıyorum. "Sadakat buraya kadarmış Troian. İçimizden birinin hâlâ bu ailenin temsil ettiği şeylere inanıyor olmasına şükret, yoksa beni tehdit ettiğin gibi seni de öldürmekle tehdit etmezdim. Şu anda vasiyetinden asıl yararlanacak kişinin kim olduğunu biliyorum ve bu kişi Zenya değil."

Bu tehdidin öfkeli bir dakika boyunca havada asılı kalmasına izin verdim.

Sonra odadan çıkıyorum ve koridorda yeğenimle karşılaşıyorum. Tüm konuşmamızı gözyaşları i ç i n d e dinliyordu.

Elini tutuyorum ve onu evin içinden geçirip arka bahçeye çekiyorum, böylece biraz yalnız kalabiliyoruz. Bir jakaranda ağacının altında onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Gerçekten gidiyor musun?" Zenya gözyaşlarına boğulmuş yüzünü bana doğru kaldırdı.

Bu gerçek değilmiş gibi geliyor. Hiç kimsenin bilmemesi gereken aptalca bir şaka yüzünden Zenya'yı kaybedeceğim. "Senin hatun boş tehditler savurmaz."

Omuzlarımı tutuyor ve yalvarırcasına bana bakıyor. "Bunu düzeltebilirsin. Sadece babama üzgün olduğunu söyle. Sana kızgın değil. Sadece herkesi kaybetmekten korkuyor."

Yani çözümü beni bu aileden atmak mı? Zenya oraya gidip diz çökerek yalvarmamı istiyor ama damarlarımda bu kadar öfke dolaşırken kardeşime bir daha bakarsam onu öldüresiye dövebilirim. "Bunu şu anda düzeltemem."

Zenya'nın yüzünün buruşmasını izliyorum ve dünden farklı olarak gözyaşlarını kontrol edecek gücü yok. Gözyaşları yüzünden aşağı özgürce akarken, her birinin ruhumu yaktığını hissediyorum.

"Ama sensiz nasıl yaşayacağım?" diye hıçkırıyor.

Umutsuzca başımı sallıyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı ben de bilmiyorum.

Zenya daha sert ağlar. "Bu gerçek değil. Bu bir kabus."

Keşke öyle olsaydı. Keşke zamanı geri alabilseydim ve o ruj tüpünü odanın öbür ucuna fırlatabilseydim. Ya da o ışık parlamasının ne olduğunu anlayacak kadar ayık olsaydım ve kim olursa olsun öldüresiye dövebilseydim.

o fotoğrafı çektim. Ya da bir pislik olmasaydım ve kutlamaya çıkmasaydım.

"Nereye gidiyorsun?" Zenya fısıldar.

Zenya beni takip ederse bu Troian'ı daha da kızdıracak, yine de onu öldürmek cazip geliyor. Bu gerçekten Belyaev'lerin işini bitirir. Beni durduran tek şey, son bir yıldır Zenya'nın yanında iyi bir adam olmak için kendime verdiğim sürekli öğütler. "Şimdilik bilmemen en iyisi."

Zenya'nın parmakları saçlarıma dolanıyor ve umutsuzca bana bakıyor. "Neden seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi hissediyorum?"

Hayatım boyunca onlarca kez kalpsiz olarak adlandırıldım ve keşke bu doğru olsaydı. Zenya'nın kederli yüzüne bakarken nefes alamıyorum çünkü her şey çok acıtıyor.

Hepsi Troian'ın suçu, kibirli pislik. Zenya'ya olan saplantım konusunda hiçbir şey yapmamanın benim için ne kadar zor olduğunu takdir etmiyor. Öz kardeşinin masum kızına pis ellerini sürmek istediğini bilmek onu paramparça ederdi. Onunla bir melek gibiydim ama o beni bir çöpmüşüm gibi aileden atıyor.

Zenya'nın yüzünü ellerimin arasına alıyorum, zor nefes alıyorum. Peki neden kendimi tutmaya çalışıyorum?

Eğildim ve dudaklarımı Zenya'nın kılere bastırdım. İlk öpücüğümüz ve tadını çıkaracak çok şey var ama tek tadabildiğim gözyaşları. Gerçek bir öpücük sayılmaz, sadece dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına bastırıyorum. Sonrası için bir söz. Benim hatırlayacağım ve onun da ben dönene kadar düşüneceği bir şey. "Geri döneceğime söz veriyorum."

Zenya o kadar perişan ki onu öptüğümü fark etmemiş gibi görünüyor. Başparmaklarım yanaklarındaki gözyaşlarını okşuyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor.

"İnsanlar beni terk edip duruyor," diye hıçkırıyor.

Alnımı onunkine yasladığımda acı ve pişmanlık içimde parlıyor. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın ve seni terk etmek beni öldürüyor. Uzun sürmeyecek ama gitmeme izin vermelisin."

Kollarını belime doluyor ve hıçkırıkları ş i d d e t l e n i y o r . "Hayır, yapmayacağım."

"Lütfen, Zenya."

Sonunda, beni bırakması için onu zorlamak zorundayım ve benimle savaştığı her saniye, ona tüm bu gereksiz acıya neden olduğum için kendimi kalbimden bıçaklamak istiyorum.

Evden uzaklaşırken Zenya'nın çığlıkları ruhumu delip geçiyor. Bu şehri terk edeceğim ama Troian'dan ya da peşimden göndereceği herhangi birinden korktuğum için değil. Gideceğim çünkü gitmezsem kardeşimi öldüreceğim ve Zenya için daha fazla acıya neden olacağım.

Ama sonsuza dek uzak kalmayacağım ve döndüğümde Troian'a bunu ödeteceğim.

Onun en çok sevdiği şeyi alıp benim yapacağım.

Onun parasını.

Onun gücü.

Ama önce değerli kızını burnunun dibinden çalacağım ve onu asla geri vermeyeceğim.

Kristian

Son gün

Corvette tanıdık sokaklarda mırıldanıyor. Bu şehirden uzak kaldığım iki yıl boyunca özlediğim sokaklar.

Belyaev bölgesi.

Benim bölgem.

Ya da yolcu koltuğunda yanımdaki kız yüzüğümü takıp bebeğimi taşıdığına olacak. Onu kendime aşık edebilecekken iki yılımı boşa harcadım. Bu gece depoya gittiğimde, Zenya'yı gözlerini kapatıp siyahlar içindeki yabancının gözlerini bağlayıp onu öpmesine izin vermesi için ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama benden çok etkilenmişti. Onu doyurmam için yanıp tutuşuyordu. Maskenin altındakinin ben olduğumu bilmediğini iddia ediyor ama bence biliyordu. Kokumu ve vücudumun şeklini biliyor. Belki de sadece bilmek *istemedi*.

Ama ona sadece benim verebileceğim şeyi arzuluyordu.

Başta biraz direnç gösterecektir. Bacaklarının arasındakinin ben olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki şoku gördüm. Tabii beni başka biri sanmadıysa? Eğer öyleyse, benim yokluğumda küçük kızıma elini sürmeye cüret edenin peşine düşüp kafasını ezeceğim.

Her halükarda, Zenya en sevdiği amcasını özlüyordu ve şimdi geri döndüm. Bir buluşma geride kaldı, bir tane kaldı.

Troian.

Direksiyonu kavrarken öfke içime doluyor.

Siktiğimin Troian'ı.

O ölmeden önce, kardeşimin ondan intikamımı aldığını bilmesini sağlayacağım, imparatorluğunu parça parça benim yaparak, kızıyla başlayıp bu şehrin her santimetrekaresiyle bitirerek. İki yıl önce geri adım atıp dönmeme izin verseydi, dizginleri ele alma konusunda nazik davranabilirdim. Striptizciyle çektiirdiği fotoğrafı unutacağını ve yanına dönmem için bana yalvaracağını düşünmüştüm ama haftalar, sonra aylar geçti ve telefonum sessiz kaldı. Kardeşimin inatçılığı her zaman birinci sınıf olmuştur, ancak bu kez küçüklüğü yeni bir seviyeye ulaştı. Belyaev ailesinin kontrolünün elimden alınması hâlâ içimi yakan bir hakaret ve ben bir daha asla buradan ayrılmayacağım. Burası benim evim. Benim sokaklarım. Benim şehrim. Peki ya yanımdaki yolcu koltuğunda oturan kız?

O benim lanet karım.

"Kendinden memnun görünüyorsun," diyor Zenya, kaşlarının arasında sıkıntılı bir çizgiyle ön camdan dosdoğru karşıya bakarak. Uzun gümüş saçları omuzlarına dökülüyor ve üzerlerine kan sıçramış. Yüzü siyah kıyafetine göre solgun olsa da, yanaklarında yanan iki küçük renk lekesi var.

Bana kızgın mı? Yoksa az önce birlikte yaptıklarımızın hatırasıyla mı kızardı?

Dilimi ağzımın damağında gezdiriyorum, her bir kuyruğunu ve seksinin ağzıma verdiği hissi hatırlıyorum. Uyarılmasının kokusunu. Boşalırken attığı çığlıkları. Bana amını biraz ikna ile vermesinden memnun değilim. Çok sevindim.

Üç yıllık bitmek bilmeyen özlemde sonra, sonunda onun tadına baktım. "Tabii ki memnunum. Seninle olduğumdan daha mutlu olmadığımı biliyorsun."

Zenya'nın elini tutmak için uzandım ama o elini çekip pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyor.

Yavaşça elimi geri çekiyorum. Bu yakıyor, ama sanırım bunca zamandır nerede olduğumu ve nedenini tam olarak bilmediği için bana kızmaktan başka bir şey yapamaz.

"İki doğum gününü kaçırdım," diye mırıldanıyorum, tanıdık bir sokaktan sola dönerken. "İki Noel'i. Bütün mutlu günlerini. Bütün hüznü

günler. Bana ihtiyaç duyduğun tüm günler ve bana nefes alamayacak kadar kızgın olduğun bazı günler. Ama artık döndüm prenses ve her saniyemi bu kadar uzun süre yokluğumu telafi etmek için harcayacağım."

Zenya kızgın bir *tch* sesi çıkarır ve başını sallar. "O kadar basit değil."

Anlıyorum. Gittiğim ve sonra da uzak kaldığım için bana kızgın ama bu kendi seçimi değildi. Zenya'nın bana ne kadar bağırarak, beni tırmalamak, öfkesini amcasına boşaltmak istediğini hissediyorum. Onu bir yatağa kısırdığımda korkunç bir adam olduğumu kabul ediyorum, ama sadece o zaman. Ben onu tekrar tekrar boşaltırken o beni daha yüksek sesle affedebilir. Eğer ağlamak isterse, ben gözyaşlarını öperken çıplak göğsümden bunu yapabilir.

Kardeşimin devasa evinin garaj yoluna girdiğimde saat neredeyse sabahın biri. Konağı andıran dış cephe aydınlanmıştı. Çitler güzelce bakımlı ve çizmelerimi beyaz çakılların üzerine koyduğumda görülebilecek tek bir ölü yaprak ya da dal yok.

Yolcu kapısını açtım ve yeğenimi almak için eğildim. "Hayır, yapma, yürüyebilirim-"

Ama ben onu çoktan kollarıma almıştım. Onu göğsüme doğru çekerken sıcak, tatlı kokusu üzerime sınıyor. Bu gece ona sarılmaya doyacağım. Uzun zamandır bunun için yanıp tutuşuyordum.

Ön kapıya vardığımızda, yeğenimin kilidi açabilmesi için eğiliyorum ve iki yıl sonra ilk kez mermer salonda duruyorum. Kapının hemen içinde durup Zenya'ya bakıyorum. Bana bakıyor, güzel mavi gözleri temkin ve endişeyle dolu.

Soluduğumuz havada *tadımızı* alabiliyorum.

Kendimi evimde gibi hissediyorum ve dudaklarım onunkilere doğru kayıyor.

Zenya yumuşak bir nefes çekiyor ve parmakları omuzlarımda sıkılaşıyor.

Troian'ın sesi salondan koridora doğru sesleniyor. "Zenya, sen misin?"

Yeğenimle birbirimize bakıyoruz ve ben tek kaşımı kaldırarak onun benim burada olduğumu söylemesini bekliyorum. O bir şey söylemeyince

mırıldandı, "Devam et, Zenya. Babana nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu söyle."

Başını yavaşça sallıyor, gözleri kısılıyor. "Eğer bu gece olanları ona anlatırsan, seni asla affetmem."

Ona yavaşça
gülümsüyorum.
Gülümsemeyeceği
m.

Bu gece
olmaz.

Henüz değil.

Planım adım adım ilerlemek zorunda. Troian sonunda Zenya'nın bebeğine hamile olduğunu ve bana tüm kalbiyle taptığını öğrendiğinde, onun tüm imparatorluğunu avucumun içine almış olacağım.

Zenya başını bir yana eğip beni düşünüyor. "Belki de hemen şimdi babama söylerim. Seni yine bu evden attırırım. Tabii bana dokunduğun için seni vurmazsa."

Bizi ifşa ederdi, değil mi? Ona hınzırca sırıtıyorum. "Devam et ve ona amcanın evine nasıl girdiğini anlat-"

"Zenya!" Troian bağırır.

"Neden bir pislik gibi bağırmak yerine buraya kendisi gelmiyor?"
Kucağımda Zenya ile koridorda sinsice yürürken homurdanıyorum.
Köşeyi döndüğümde duruyorum.

Hatta odaya bir kez daha bakıyorum, çünkü o koltukta oturan adam benim kardeşim olamaz. Saçlarından geriye kalanlar beyazlamış, yanakları çökmüş ve zayıflamış. Cüssesiyle birlikte varlığı da azalmış. Pençeye benzeyen eller sandalyenin kollarını kavıyor.

Burnunun altında, yanında duran portatif bir oksijen tüpüne bağlı ince plastik bir hortum var. Troian'ın nefes alış verişini zorlaştırıyor.

Zenya'ya bakıyorum, onunla sessizce iletişim kuruyorum. Tekrar nüksettiğini *fark etmemiştim*.

Elleri enseme sıkışıyor, bana korkusunu, endişesini, kalp ağrısını anlatıyor.

"Zenya, bu gece sana ne oldu?" Troian'ın gözü sadece yaralı kızındaydı ve onu kimin tuttuğunu fark etmemişti.

"Tam bir felaketti. Lütfen beni yere indirir misin Kristian Amca?"

Troian'ın dikkati bana yöneldiğinde kıpırdamıyorum ve gri yüzündeki endişe ifadesi öfkeye dönüşüyor. "Sen. Ne halt ediyorsun

burada ne yapıyorsun?"

Zenya'nın kollarımda irkildiğini hissediyorum. "Zenya'yı yukarı çıkaracağım ve onun için bir doktor çağıracağım, sonra sen ve ben konuşabiliriz."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Kızımı yere bırakacak ve hemen buradan defolup gideceksin. Evimde istenmiyorsun."

"Baba, Kristian Amca bu gece hayatımı kurtardı." Zenya beni bu kadar çabuk savunmaya geçmesine şaşırılmış gibi dudağını ısırtıyor.

Onu kollarımla sıkıyor, benim için ayağa kalktığı için sessizce teşekkür ederek sarılıyorum. Zenya bana kararsızca bakıyor ama ben ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. Buraya kavga etmeye gelmedim. Onun için buradayım.

Bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünen Zenya bana bakarken enseme okşuyor, alt dudağı yumuşuyor.

"Seni yukarı çıkarıp bir doktor çağıracağım. Hemen dönerim Troian," diyorum onu odadan çıkarırken omzumun üzerinden.

"I-" Beni daha sıkı sarıyor, gözlerinde şaşkınlık var ama merdivenleri çıkarken sessizleşiyor.

Ben gittiğimden beri yatak odası hiç değişmedi. Gözleriyle aynı tonda mavi bir yatak örtüsü ile koyu cilalı ahşaptan yapılmış aynı kanopili yatakta uyuyor. Kalın halı krem rengi ve tül perdeler de öyle.

"Nader hâlâ aile doktoru mu?" Zenya'ya onu yatağa yatırarak soruyorum. Üstünde dururken dizim yatağa batıyor. Başını sallıyor ve işaret parmağımı küllü sarı saçlarının bir tutamında gezdiriyorum. O kadar güzel ki gözlerimi ondan ayıramıyorum. Öncekinden bile daha güzel.

"Kristian Amca, ayak bileğim ve babam sizi bekliyor."

İsteksizce telefonumu çıkarıp arama yapıyorum. Doktor Nader Zenya'nın bebekliğinden beri bu aileye bakıyor ve yıllar boyunca onlarca kez ev ziyareti yapmış. Telefonu açtığında sesi yarı uykulu geliyor ama şikâyet etmeden hemen geleceğine söz veriyor. Şikâyet etmesine gerek yok. Troian onu cömert bir avansla tutuyor.

"Birazdan burada olacak," diyorum yeğenime ve kot pantolonunun düğmesine uzanıyorum.

Zenya bileğimi tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

Yüzlerimiz birbirine çok yakın ve mırıldanıyorum, "Elbiselerini çıkarmana yardım ediyorum. Bu gece zaten bir kez yaptım. İki adım geri atmamalım prenses."

Ellerimi itiyor, yanakları yanıyor. "Sana söyledim, bu hiç olmamış gibi davranıyoruz. Git babamla konuş."

Gülümsüyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum. Bu gece Troian'la aramda ne olacağını önemsiyor. Bu da kalmamı istediği anlamına geliyor. "Depoda her şeyin halledildiğinden emin olacağım. Adamların ailelerini ara. Bu gece artık endişelenmene gerek yok. Doktor Nader gittikten sonra gelip sana iyi geceler öpücüğü vereceğim."

Onu yatağında bırakıyorum, bana endişeyle bakıyor. *Teşekkür etmek* istiyorum *Kristian Amca*, ama o hala bana minnettarlığını göstermekte tereddüt ediyor.

Önemli değil. Yakında istediğim her şeye sahip olacağım.

Kapının çalındığını duyana kadar ön kapıda bekliyorum, böylece Doktor Nader'i içeri alıp üst kata yönlendirebiliyorum, sonra oturma odasına dönüyorum.

Troian ayağa kalkmış ve boş şöminenin önünde duruyor. Odadaki en etkileyici yer orası ama bacakları tutmazsa diye bir eliyle şömineye tutunduğu da gözümünden kaçmıyor.

Ellerim ceplerimde, odanın ortasında durmuş ona bakıyorum. "Bu sefer ne kadar kötü?"

Kanser.

Kardeşime bakılırsa, bir ayağı çukurda.

"Zor oldu ama görüldüğümünden daha güçlüyüm." Troian bana ters ters baktı. "Neden geri döndün? İki yıl önce vasiyetimi değiştirdim ve bu son. Sana hiçbir şey bırakmıyorum."

"Bunun çok iyi farkındayım. Paran için geri dönmedim. Yeğenim için döndüm."

Gerçeği.

Bir yalan.

Ve benim kaderim.

Eğer hâlâ her şeyi kızına vermeyi planlıyorsa, Troian'ın serveti sandığı kadar güvende değildir.

"Zenya sensiz gayet iyi gidiyor. O kız gelişiyor."

"Zenya'yı bu gece bulduğumda parçalanmasına saniyeler kalmıştı ve duyduğuma göre o adamlar bu konuda acele etmeyecekmiş. *Pakhan'ın* kendi kızı. Görünüşe göre insanlar artık Belyaev'in intikamından korkmuyor. Bunun nedenini merak ediyorum?"

Bakışlarımın Troian'ın zayıf bedeninde anlamlı bir şekilde gezinmesine izin verdim.

Mümkünse, kardeşimin teni daha da külleniyor ve sesi titreyerek, "İmkânsız. Andrei, Radimir ve Stannis neredeydi?"

"İstersen sana sonra gösteririm. Zenya uyuduğunda vücut parçaları için geri döneceğim." Kardeşime bu gece şehre nasıl döndüğümü ve adamlarından birinden Zenya'yı nerede bulabileceğimi nasıl öğrendiğimi anlattım. Onunla yalnız konuşana kadar bir ya da iki gün boyunca onu uzaktan izlemeyi planlamıştım ama bana tahmin ettiğimden daha çabuk ihtiyacı oldu.

Troian'a anlattığıma göre, ben onun parlak zırhlı şövalyesiymişim. Troian elini yüzüne götürüyor ve bir kez olsun s ö y l e y e c e k söz bulamıyor. "Ben... onun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim, Kristian."

"Bu benim için bir onur ve ayrıcalıktı. Yeğenimi sevdiğimi biliyorsunuz. Onun için her şeyi yaparım." Kardeşime bir adım daha yaklaştım, vücudumdan gerginlik yayılıyordu. "Beni Azrail'i suikastçım olarak kullanmakla tehdit edebilirsin ama bu gece gördüklerimden sonra onun yanından ayrılmayacağım. O çok büyük bir tehlike altında."

Eğer kurtlar bu şehirdeki gücümüzü yıkmak umuduyla Belyaev'lerin etrafında dolanıyorsa, Zenya bensiz zarar görecektir. Troian artık onu koruyacak kadar güçlü değil, bu yüzden o adam ben olmak zorundayım.

Troian bana kararsızca bakıyor. Bana ihtiyacı olduğunu biliyor ama gururu bunu itiraf etmesini engelliyor.

İfademi samimi hale getiriyorum ve elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Yanımda bir düzine adam getirdim. Onlardan ne istersem yapacak sadık adamlar ve buna sana yemin etmek de dahil. Onlar senin. Onlar Zenya'nın. İkiniz bize istediğiniz gibi hükmedebilirsiniz."

"Bir düzine sadık adamı nasıl buldun?"

Kardeşimin sesindeki küçümsemeyi duyuyorum. Sadakat konusunda ilham veremeyeceğimi mi düşünüyor? Elimi kalbimden çekip çenemi sıkıyorum ama öfkemi dizginlemeyi de başarıyorum. "İki yıldır hiçbir şey yapmadığımı mı sanıyorsun? Ben bir Belyaev'im. Her zaman ayaklarımın üzerinde dururum."

Geçici şehrimde para kazanmak için pek çok yol buldum. Tek yapmam gereken zayıf bir lideri olan bir çete bulmak, onu ezmek ve yönetimi ele geçirmektir. O kadar iyi gidiyordum ki, benim konumumdaki birçok adam orada kalırdı.

"Madem bu kadar iyiydin, burada senin için ne var?" Troian sorar.

Her şeyi.

Burada benim için *her şey* var.

"Ben bir Belyaev'im ve ait olduğum yer burası. Senin gibi dünyada iz bırakmak için can atıyorum. Güzel ve zeki bir eş istiyorum. Oğullarıma ve kızlarıma ihtiyacım var ve nereden geldiklerini bilmeliler."

Zenya o eş olacak. Benim onu arzuladığım kadar onun vücudu da benimkini arzuluyor. Güzel yeğenim yüzüğüme parmağına taktığında dünyanın en şanslı erkeği olacağım.

Troian kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Her zaman bir aile babası olmanı istemiştim ama bekâr kalacağını düşünmeye başlamıştım."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Performansım için bir Oscar'ı hak ediyorum. "Bu bir süredir düşündüğüm bir şeydi ve şimdi tam zamanı olduğuna karar verdim."

Troian inanamayarak başını sallar. "Küçük kardeşimin sonunda yuva kuracağına inanamıyorum. Aklında bir kadın var mı?"

Elimi çeneme sürterek kardeşime sırtıyorum. "Henüz söylememeliyim. Hamlemi daha yeni yapmaya başladım ve onun biraz ikna edilmesi gerekecek. Ama sonunda benim olacak."

Troian gülüyor. "Aklına koyduğunda her zaman çekici olabiliyorsun."

"Bana duyduğun güven için minnettarım kardeşim," diye mırıldanıyorum gülümseyerek. Zenya benim cazibemin onda birine bile tanık olmadı. Zavallı kızın hiç şansı yok. Kısa süre içinde amcasına yepyeni bir gözle bakmaya başlayacak, ama bu sadece Troian'ı kalmama izin vermesi için ikna edebilirsem mümkün.

Benim anım geldi. Bir adım öne çıkıp iki elimi kardeşimin kemikli omuzlarına koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "İnsanların Belyaev ailesinden duydukları korkuyu yeniden keşfetmeleri gerekiyor. Senin için kim olduğumuzu onlara hatırlatmama izin ver ve bir daha kimse tatlı kızımızın saçının teline dokunmaya cesaret edemesin."

Bunu Zenya'yı korumakla ilgili hale getirmek sihir gibi işe yarıyor ve kardeşimin benden nefret etme kararlılığı paramparça oluyor.

Troian yanımdan geçip gitti. "Bu konuyu Zenya'yla konuşmalıyız."

Geri çekiliyorum ve kolumu uzatarak yolu göstermesine izin veriyorum. "Zenya ile konuşmaktan her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun."

Troian merdivenleri kendi başına ç ı k a b i l e c e ğ i konusunda ısrar ediyor ve oksijen tüpünü bir basamağa koyup arkasından tırmanmaya çalışıyor. Yavaş ilerliyor. Merdivenin tepesine ulaştığımızda yüzü bembeyaz olmuş ve alnında boncuk boncuk terler birikmiş. Bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu saklamak için elinden geleni yapıyor, ben de ona fark etmemiş gibi yapma nezaketini gösteriyorum.

Koridorda Doktor Nader'in yanından geçiyoruz ve bize Zenya'nın kötü bir çürüğü olduğunu ama kırık ya da burkulma olmadığını ve birkaç gün içinde tamamen iyileşeceğini söylüyor.

Troian ve ben onun yatak odasına girdiğimizde, pijamaları ve kapitone sabahlığıyla kanopili yatağında oturuyordu ve ayak bileğinde bir buz torbası vardı. Mücevher gibi mavi gözleri babasının yüzünden benimkine kayıyor, ne konuştuğumuzu öğrenmeye aç ama aynı zamanda endişeli.

Troian yatağa oturur ve Zenya'nın yaralanmamış ayak bileğini okşar. "Amcan bana bu gece olanları anlattı. Çok üzgünüm, t a t l ı m . Hepsi benim hatamdı."

Zenya hızla bana bakıyor. Troian'ın omzunun yanında duruyorum, ellerim ceplerimde. Hayır, prenses. Aramızda başka neler geçtiğinden bahsetmedim.

Babasıyla yüzleşmek için döner. "Olanlar için kendini suçlayamazsın. Gafil avlanan ve h e r k e s i öldürten bendim."

Troian üzüntüyle başını sallar. "Sana saldıranlar kızıma zarar vermeyi deneyemeyecek kadar benden korkmuş olmalılar. Benim..." Ona hüznü bir gülümseme veriyor ve harap olmuş bedenini işaret ediyor.

Zenya öne doğru eğilir ve onun elini tutar. "*İyi* olacaksın." Bunu öyle bir güçle söylüyor ki kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyorum. Kardeşimin prognozu hakkında hiçbir şey duymadım ve daha sonra öğrenmek için aklıma bir not alıyorum.

"Gelecekte nasıl olacağım önemli değil, önemli olan şu anda nasıl davrandığım. Amcan Kristian bize dönmek ve müttefiklerimiz ve düşmanlarımız için bir güç gösterisi yapmak istiyor ve bence bu iyi bir plan." Onu temin etmek için acele ediyor, "Ama sen hâlâ benim varisimsin. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Zenya'nın yüzü şoktan bomboştur ve sonra ağzından şu sözler dökülür: "Onun kalmasını mı istiyorsun? Chessa öldükten sonra onunla nasıl alay ettiğini unuttun mu? Son iki yıldır tekrar tekrar ortaya çıkan o fotoğrafla kaç kez aşağılandın?" Kollarımda hıçkırarak ağlayan ve onu bırakmamam için bana yalvaran yeğenim nerede? O zamanlar fotoğrafa hiç kızmamıştı. Troian kızına kaşlarını çatıyor. "Kristian'ın eve dönmesi için aylarca bana yalvardın. Bu konuda mutlu olacağını düşünmüştüm."

Omzunun üzerinden ona sinsi bir sırıtış attım. Oh, öyle mi? Ne kadar hoş.

Zenya pembeleşir ve bileğindeki buz torbasını ayarlamak için öne doğru eğilir. "Evet, son zamanlarda Kristian Amca'nın göğüslerinde üvey annemin adı yazılı striptizcileri boğuyormuş gibi yapmayı nasıl sevdiğini düşünüyordum."

Troian'ın gözlerinde bir onaylama titreşimi var ve şimdi konuşmamın zamanı olduğuna karar veriyorum. "Chessa bazen sinirlerimi bozuyordu ama ondan nefret etmiyordum ya da ona zarar vermek istemişyordum. Kimseden nefret etmiyorum ve yaptığım şey için özür dilerim. Gittiğimden beri yeni bir adam oldum."

Bana keskin bir bakış attı. "Pek emin değilim. Çok saygısızsın. Kadınlardan pek hoşlanmıyor gibisin."

Babasının görmediğinden emin olmak için ona ateşli bir gülümseme gösteriyorum. "Ben bir kadından hoşlanıyorum."

Troian tekrar Zenya'nın ayağını okşar. "Görünüşe göre amcan evlenmek istiyor. Gelinini çoktan seçmiş bile." Zenya ona şaşkınlıkla bakınca gülererek, "Evet, ben de inanmadım. Bu sırrı ondan senin çıkarman gerekecek tatlım, çünkü bana kim olduğunu söylemiyor."

Zenya'nın elleri battaniyenin üzerinde sıkılaşıyor. Sonunda babasına, "Kristian Amca'yı yalnız konuşabilir miyim lütfen?" diye sorar.

Troian ayağa kalkar ve onun yanağına bir öpücük kondurur. "Elbette. İyi geceler dileyeceğim, bu konuyu sabah daha ayrıntılı konuşuruz." Ayağa kalkıyor ve yavaşça odadan çıkıyor.

Zenya yalnız kaldığımızda, "Sen bir yılanısın," diyor.

Gözlerimi ona diktim. "Amcanla bu şekilde konuşma."

Güzel mavi gözleri parlıyor. "O depoda yaptığın şeyi yaptığında beni temsil etme hakkından vazgeçtin."

Zenya'nın başını öne eğmesini ya da iki yıl önce sevgili uncle'sine cevap vermeye cüret etseydi yapacağı gibi hemen özür dilemesini bekliyorum ama beni şaşırtarak bakışlarımı tutuyor.

"Ben neden bir yılanım?"

"Bunca zaman sonra seni affetmesi için babama ne söyledin bilmiyorum ama ona yalan söylediğini ve onu manipüle ettiğini biliyorum."

"Ona gerçeği söyledim." "Peki bu ne?"

"Bana ihtiyacın var Zenya. Bu gece senin için öldürdükten sonra bunu inkâr etme zahmetine girme." Onu o dört geri zekâlı haydutun merhametine kalmış halde düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Başını kızgın bir şekilde sallayarak arkasına yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Ama benimle tartışmıyor.

"Benim korumama ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey yok. Sen güçlü ve önemlisin ve ben seni korumak için yaşıyorum." Yanağına dokunmak için uzandım ama benden uzaklaştı.

"Bunca zamandır neredeydin?"

İç çekiyorum ve elimi bırakıyorum. "Özel bir yer değil. Troian beni kendi hayatında istemediği için kendime yeni bir hayat kuruyordum."

"Nasıl bir hayat? Nerelerde bulundunuz? Kiminle?"

Gözlerinde gördüğüm şey bir kıskançlık kıvılcımı mı? Yatağa, onun yanına oturuyorum. "Sana yemin ederim ki mutlu değildim. Boş bir hayattı çünkü en sevdiğim insan yanımda değildi."

Bu kez parmaklarımı saçlarında gezdirmek için elimi kaldırdığımda bana izin veriyor. Yumuşak gümüş teller parmaklarımın arasından su gibi akıyor ama Zenya beni dikkatle izliyor.

Birden nefesi kesilir ve ayağa kalkar. "Depo. Tüm o cesetler. Onları öylece bırakamam."

Omuzlarından tutup sırtını yastıklara yaslıyorum. "Yaralanarak nereye gittiğini sanıyorsun? Yanımda adam getirdim. Her şeyi halledeceğimi söyledim zaten."

Kaşlarını çatıyor, beni şüpheyle inceliyor. "Neden şimdi döndün? Neden on sekizinci doğum gününden bir gün sonra?"

Yüzüme yavaş ve ateşli bir gülümseme yayılıyor. Bu konuda kendi sonuçlarını çıkarabilir. "Geldiğim zaman ortaya çıktığım için şükret. *Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim Kristian Amca*, dediğini duymadım." Zenya dudaklarını birbirine bastırır. "Çünkü hâlâ, '*Uzun sürmeyecek*' dediğini hatırlıyorum. *Yemin ederim geri döneceğim*. İki yıl. Senin uzun sürmeyecekten anladığın bu mu?"

Onu kollarıma almak için uzandım ama o battaniyeleri çenesine kadar çekerek uzandı. "Dokunma bana. Sana çok kızgıyım. Şimdi git buradan çünkü uyumak istiyorum."

Sırt üstü yatana kadar bekliyorum ve sonra üzerine eğilip ellerimi yastığının iki yanına koyuyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum ama ben de kızgıyım. Eğer bana kalsaydı, en başta asla gitmezdim."

Zenya'nın yüzü yumuşar ama bir şey söylemez.

Kristian amcanı seviyorsun, hatırladın mı?

"Bunu telafi etmek için çok çalışacağım." "Nasıl?"

"Arayı kapatmamız gereken çok şey var, sen ve ben." Gözlerinin içine bakarken bu cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdim. Sonra bakışlarımın dudaklarına düşmesine izin veriyorum. O kadar yakınım ki onu öpebilirim.

Ama ben olduğum yerde kalıyorum. Sadece ona iki yıl önce bir kez yaptığımı hatırlatmak istiyorum ve eğer çok çok iyi bir kızsaa...

Tekrar yapabilirim.

"İyi geceler prenses," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. "Beni hayal et."

Benim, Mikhail'in ve yarım düzine adamın depodaki cesetleri çıkarması, kanı hortumla temizlemesi ve cesetleri bir araya getirmesi şafak sökene kadar sürdü.

malları bırakıyorum. Mallar Silo'ya teslim edildikten sonra Zenya'nın arabasını Troian'ın evine geri götürüp onun için garaj yoluna bırakıyorum.

Sonra Mikhail ve ben bir şeyler içmek için favori barımızda buluştuk. Karanlık ve keyifsiz bir yer ve hiç değişmemiş. Halı yapış yapış ve burbon mükemmel, tam sevdiğim gibi.

"Evde olmaya," diyorum kadehimi arkadaşıma kaldırarak.

Mikhail içkisini geri deviriyor ve bana yorgun bir bakış atıyor. "Eve hoş geldin amina koyayım. Eve gel, dedi. Eğlenceli olacak, dedi. Sonra ilk gece koltuk altlarımıza kadar kana ve ceset parçalarına bulandık."

Burbonumu yutuyorum ve boğazımın arkasındaki ferahlatıcı yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. "Ben de insan bağırsağı toplamaktan hoşlanmıyorum ama bu benim amaçlarım için önemli bir araç."

"Tam olarak ne bitiyor?"

Ona gizemli bir bakış attım. "Hak ettiğim her şeyi alıyorum."

Mikhail barmene bir burbon daha vermesini işaret eder. "Burada ne yaptığımız konusunda ketum davranıyorsun. Diğerlerinin umurunda değil. Belyaev ekibinin bir parçası olmaktan mutlular, ama iki yıl önce dışarı atıldığın zamanı hatırlıyorum ve bu beni gerçekten neyin peşinde olduğunu merak ettiriyor."

"Ah, söylemedim mi?" Niyetim hakkında kimseye tek bir kelime bile etmediğimi bilmeme rağmen soruyorum.

"Bana bir bok anlatmıyorsun," diyor Mikhail ama bana iyi huylu bir şekilde gülümsüyor.

Barmen bardağımı yeniden doldurmaya çalıştığında başımı sallıyorum çünkü bu sabah kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Devam etmeden önce Mikhail için de bir tane doldurup uzaklaşmasını bekliyorum.

"Tekrar ağabeyimin yalakası olmak için dönmedim. Bana emir vermesi için. Onun nankör emirlerini yerine getirmek için. Bana verdiği azıcık şeyle minnettar olayım diye. Her şeyi istiyorum. Belyaev ailesinin başına oturup servetimizi ve kaderimizi kontrol edeceğiz."

Mikhail alçak sesle ıslık çalar. "Hırslı. Troian'ın iradesini senin lehine değiştirmesini nasıl sağlayacaksın?"

Zenya'nın mükemmel vücudunu altımda hayal ederken gülümsüyorum. Kahretsin, o kızın tadını hâlâ dilimde hissedebiliyorum. "Ben değilim."

"O zaman
nasıl?"

"Zenya."

"Zenya ne olacak?"

"Onu istiyorum."

Mikhail kaşlarını kaldırır. "Onu... istiyor musun?"

Mikhail'in yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak bardağımla oynuyorum. Sonunda bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor. "Zenya'yı kendime aşık edeceğim. Zenya'yla evleneceğim. Zenya sayesinde Troian'dan değerli olan her şeyi alıp, olması gerektiği gibi, benim yapabilirim."

Mikhail başını sallar, yüz ifadesi şaşkındır. "Bunu kendi kanından olan birine neden yapmak isteyessin ki? Siz kardeşsiniz."

İki yıl önce olanları hatırlayınca öfke içimi yakıyor. Aşağılanma. Keder. Acı.

Boş bardağımlı kavırıyorum ve homurdanıyorum: "Çünkü kardeşim benden her şeyimi aldı ve onu asla ama asla affetmeyeceğim."

Mikhail şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor. "Peki, tamam. İntikam istiyorsun. Ama Zenya senin yeğenin. Cidden bana yeğenini becermeye çalışacağını mı söylüyorsun? Ona tek bir hareket yaparsan Troian kafana bir kurşun sıkar."

"Zenya sevgili amcasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. Onu nasıl baştan çıkaracağım konusunda endişelenme. Zaten yolu yarılardım."

Tek yapmam gereken kendimi Zenya'nın hayatında vazgeçilmez kılmak. Onun koruyucusu. Onun koşulsuz aşığı. Her zaman taptığı adam, sadece onun için tatlı olan tehlikeli haydut. Milyonlarına bahse girerim ki Troian bu kızı neredeyse tek kelime övgü almadan çok çalıştırıyor. Ona şefkat gösterecek birini arıyor ve o adam ben olacağım.

"Yolun yarısı mı?" Mikhail sorar. "Saçmalık. O seninle büyüdü ve Zenya Belyaev gibi tatlı, masum bir kızın amcasının ona el sürmesine izin vermesine imkân yok."

"Evet, öyle olacak. O kız bana bağımlı hale gelecek."

Mikhail yavaşça başını sallar. "Sen delisin." "Beni kim durduracak? Sen mi?"

"Oh, lanet olsun hayır. Kafamın vücuduma bağlı olmasını tercih ederim. Yoluna çıkmayacağım."

"O zaman sen ve ben iyiyiz."

"Sen hâlâ delisin ve ben bu konuşmayı yapacak kadar sarhoş değilim." Burbonunu geri devirir ve bir tane daha ister.

"Evlat edinildim, unuttun mu? Zenya ve ben aynı kanı paylaşmıyoruz." "Yani? Onun amcasına benziyorsun. Amcası gibi davranıyorsun. Annesinin cenazesinde onun elini tuttu. Seni amcası olarak görüyor ve hep öyle oldu. Onunla evlenmenin yasal olduğundan bile şüpheliyim."

"A r a ş t ı r d ı m . Bir yargıçtan izin almamız gerekecek ama bu teknik bir mesele. Paramla istediğim hakime rüşvet verebilirim."

"Troian'ın vasiyetini sana geri çevirmesini sağlamak daha kolay olmaz mıydı? Daha az...karışık?"

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Anlamıyorsun. Zenya benim önceliğim. Doğduğundan beri benim bir numaram oldu. En sevdiğim yeğenim ve sonra..." Küçük, güzel yeğenimin kanlar içinde olduğunu hatırlıyorum. "Biz aynıyız, o ve ben. Ben onun için tek erkekim, o da benim için tek kadın."

Ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor ve başını sallıyor. "Devam et. Ne düşünüyorsan söyle."

"Hayır, teşekkürler. Tüm dişlerimin olması hoşuma gidiyor."

Dönüp ciddi bir ifadeyle ona bakıyorum. "Aklından geçeni söyle. Sana elimi bile sürmeyeceğim."

Mikhail bana karanlık bir bakış fırlattı. "Sen hastasın. Ben de öyle düşünüyorum."

Omzunu okşadım. "Hoşuna gitmesine ihtiyacım yok. Çeneni kapalı tutmana ve sana ihtiyacım olduğunda bana yardım etmene ihtiyacım var."

"Evet, lütfen. Yeğenini becermene yardım etmek isterim." "Yeğenimle evlen," diye düzeltiyorum.

"Bana saçmalama. Onunla ilgilendiğini bile sanmıyorum. Sadece kardeşinden intikam almak istiyorsun, bu yüzden sırf onun canını yakmak için o kızla yatacaksın."

"Evet. Onu becereceğim ve Troian'ın beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Ama hepsi bu değil. Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Ve biliyor musun?"

"Ne?"

Ayağa kalkıp burbonum için birkaç banknot bırakıyorum çünkü bu sabah gitmem gereken yerler var. Zenya'nın hayatının bir saniyesi bile beni görmeden, beni düşünmeden, beni arzulamadan geçmeyecek.

Ceketimin yakalarını düzeltiyor ve serçe parmaklarımdaki gümüş yüzükleri ayarlıyorum. "Beni o kadar çok sevecek ki tek düşünebildiği ben olacağım."

Zenya

I Ağzımdaki baskı hissiyle uyandım ve bir nefesle doğruldum. Yatak odamda kimse yoktu. Etrafımdaki haliya, perdelere, kapalı kapiya bakıyorum ve parmaklarımı dudaklarımın arasında.

Bu rüyayı daha önce de görmüştüm, bir adamın yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptüğünü, ama hiçbir zaman şimdiki kadar canlı olmamıştı. Bir keresinde dudaklarının kısa bir dokunuşunu hissettim ve burada oturup nefesimi tutmaya çalışırken vücudumda alev alev yanan bir açlık uyandırdı. Yatağımın başucunda duran anahtarlar var. Arabamın anahtarları. Onları asla orada bırakmam, öyleyse neden-Hatırlıyorum.

Depo.

Andrei, Radimir ve Stannis gözümün önünde öldürüldü.

Siyahlar içindeki bir yabancının bana saldıranları öldürmesi ve ardından çok tatlı bir şekilde beni, hızla kontrolden çıkan vücudumun tadına bakarak onu ödüllendirmeye ikna etmesi. Dünyaya geri dönüp göz bağımlı olduğumda, kalçalarımın arasında Kristian Amca'nın olduğunu gördüm.

Ellerimi yüzüme kapatıp inliyorum. Eski Yunanlılar bunun gibi trajediler yazmışlar. Belyaev'ler kibirle doluydu ve şimdi bize yeniden alçakgönüllü olmamız için zor bir ders veriliyor.

Yorganı üzerimden atıyorum ve ayaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. Şu anda bunu düşünecek vaktim yok. Sabahları en yoğun zamanlarım

Gün.

Doktor Nader, çok fazla ağrıya neden olmadığı sürece bugün ayağımın üzerinde yürümeye çalışmam gerektiğini söyledi. Dikkatlice yaralı ayağımın üzerine ağırlık verdim. Acıyor ama katlanılabilir bir acı ve topallayarak tuvalete gidiyorum.

Duş alıyorum, kot pantolon ve atlet giyiyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Alt katta kahve makinesini çalıştırıp mutfaktaki panjurları açtığımda ev hâlâ sessiz. Güneş yeni doğmuş ve ben de erkek ve kız kardeşlerim Arron ve Lana, Chessa'nın çocukları Felix, Noah ve Micaela ve son olarak da üvey kardeşlerim Nadia ve Danil için okul öğle yemeklerini hazırlamaya koyuluyorum. Sonra hazırlamam gereken yedi kahvaltı var ve ben masayı hazırlarken Arron ve Lana'nın küçük çocukların yataktan kalkması için seslendiğini duyuyorum.

Birkaç dakika sonra, Lana masaya oturup kendine mısır gevreği koyarken uykulu bir şekilde parmaklarını gümüşü sarı saçlarında gezdiriyor. Topalladığımı fark etti ve kaşlarını çatı.

"Ne oldu sana?" "Dün gece ayağım takıldı."

"Dün gece ne yapıyordun?"

Depodaki kanepede uzanırken tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir yabancıнын görüntüsü zihnimde beliriyor. Hâlâ göğüs kaslarının avuçlarıma değdiğini hissedebiliyorum. Kulağımda yumuşak mırıltılarını duyuyor ve dudaklarının cinsel organımda gezindiğini hissediyorum.

Nefis kokuyorsun, Zenya. Hep bilmek istemişimdir.

Hep bilmek istemişimdir. Bunu kesinlikle söyledi. *Her zaman* bilmek istemişimdir. Bu da ne demek Kristian Amca? Her zaman tadımın nasıl olduğunu mu bilmek istemiş?

Kız kardeşime bakmadan tostumun üzerine tereyağı sürüyorum, yanaklarım yanıyor. "Çalışıyorum. Envanter yapıyorum."

Kardeşlerimin resmi olarak bildiği kadarıyla, ailemizde suç teşkil eden hiçbir şey yok. Gayri resmi olarak mı? Kim bilir Lana ve diğer çocuklar okulda neler duyuyor. Amcam Kristian sağ olsun, ailemin nasıl para kazandığına dair hiçbir zaman yanılsamam olmadı. En büyük çocuk olarak mümkün olan en kısa sürede öğrenmem gerektiğini düşünüyordu ve annem öldükten sonra babam da gönülsüzce ona katıldı.

Tüm çocuklar masada yemek yerken, babamın ilaçlarını çıkarıyorum ve sabah haplarını saymaya başlıyorum. Bunlar ağrılarını tedavi etmek için. Bunlar ağrısını ve kemoterapinin çok sayıdaki yan etkisini yönetmek için. Babamın tüm bu kimyasalları yuttuğunu görmekten nefret ediyorum çünkü bunlar onu mide bulantısı, sersemlik ve uyku haline sokuyor ama kendime alternatifin çok daha kötü olduğunu hatırlatıyorum. Alternatif hızlı ve acılı bir ölüm. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Babam yakında remisyona girecek ve sonra gücünü yeniden kazanmaya başlayacak ve bu ailenin ihtiyaç duyduğu güçlü lider olacaktır.

Babamın yatak odasına ulaşip içeri girdiğimde ayağım ağrıyor ama ona hapları ve bir bardak suyu uzatırken acının yüzüme yansımamasına dikkat ediyorum.

Babam yavaşça ve büyük bir çabayla yatağında doğruluyor. Olduğum yerde kalıyorum çünkü ona yardım etmeye çalışmamdan nefret ediyor.

"Günaydın baba. Nasıl uyudun?"

Kendini yastıklara yaslariken kayıtsız bir ses çıkarıyor. Ona bir bardak su ve ilaçlarını veriyorum ve onları yutmaya başlıyor. Bitirip suyu geri verirken, "Dün gece Kristian'la neye karar verdiniz?" diye soruyor.

Adını duyduğumda içimi bir heyecan kaplıyor. "Ben mi? Neden Kristian Amca ile bir şeye karar vereyim ki?"

Babam bana yorgun ve hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Nedenini biliyorsun."

Midemin dibi çöküyor. Bir an panik ve utançtan başka bir şey hissetmiyorum -babam ne yaptığımızı biliyor mu? Tabii ki bilmiyor. Babam yine fatalist davranıyor. "Senden bu tür konuşmalar duymak istemiyorum. Onkoloğun kemoterapiye iyi yanıt verdiğini ve işe yaradığını söyledi."

"Bazı tümörlerin yanıt verdiğine dair *bazı* belirtiler gördüğünü ama bunu söylemek için henüz erken olduğunu söyledi."

Zaten düzenli olan odasını toplamakla ve yatağın üzerindeki örtüleri düzeltmekle meşgulüm. "Kesinlikle. Bu iyi bir tahmin. Kristian Amca hakkında düşünecek zamanım olmadı. Muhtemelen onunla tekrar konuşmalı ve onu yanında isteyip istemediğine kendin karar vermelisin."

Ama babamın gözleri kapandı ve tekrar uykuya daldı. Ona üzüntüyle bakıyorum. İlaçları onu her zaman yeniden bayıltıyor ve hiçbir konuda karar verecek durumda değil. Bundan sonra ne olacağı bana ve Kristian Amca'ya bağlı.

Koridorda, alt kattaki çocukların ve uyanırsa babamın duyamayacağı bir yerde Andrei'nin kız arkadaşını arıyorum. Altı yıldır birlikteler ve bir oğulları var. Depoda ortağına ne olduğunu zaten biliyor. Kristian Amca dün gece onunla konuşmuş ama bu onun acısını azaltmıyor ve benim üzüntü ve taziye dolu sözlerim de ona yardımcı olmuyor. Telefonu kapattığımda gözlerim yaşardı.

Adamlarıma bunu kim yaptıysa cezasını çekecek.

Aşağıda, mutfak masasında dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı ve hesap tablolarımı kontrol ederken çocuklar etrafımda dolanıyor, yemek yiyor, gülüyor ve didişiyorlar. Şimdiye kadar yedi küçük kardeşin maskaralıklarına o kadar alışmışım ki hemen her koşulda odaklanabiliyorum, ancak bugün odaklanamıyorum. Kendimi huzursuz ve dengesiz hissediyorum ve kapıya doğru bakıp duruyorum, uzun boylu, kaslı, özel dikim siyah takım elbiseli, boynunda gümüş zinciri olan ve beyaz-sarı saçları gözlerinin içine düşen bir adam görmeyi bekliyorum.

İki elimi de yüzüme sürüyorum ve nefesimin altında inliyorum. Onu aramalı ve nerede olduğunu öğrenmeliyim. Ne yaptığını. Depoda neler olduğunu ve mallarımın nerede olduğunu. Er ya da geç onunla karşılaşacağım, bu yüzden ilk hamleyi yapmak en iyisi.

Telefonuma uzanıyorum ama tekrar yere bırakıyorum. Kristian Amca için sabahın çok erken bir saati. O adam uyumaya bayılır.

Bahaneler, bahaneler. Gerçek şu ki, onun sesini duyduğumda nasıl tepki vereceğimden korkuyorum.

Arron bulaşık makinesini kapatıp beni zıplattı ve ardından tüm kardeşlerim bana veda öpücüğü vermeye ve mutfak tezgahından öğle yemeklerini almaya başladılar.

"Hoşça kal, Zenya!"

"İyi günler, Zenya."

Herkese veda ederken kazaklardaki kırıntıları fırçalıyorum ve saç tokalarını düzeltiyorum, çocuklara gülümsüyor ve öpücükler veriyorum ve onlara şöyle diyorum

okulda iyi günler geçirmek için. Teker teker mutfaktan çıkıyorlar.

Tam sesleri kaybolurken ve ben ön kapının kapanma sesini beklerken Felix'in haykırdığını duyuyorum, "Kristian Amca! Burada ne işin var? Nerelerdeydin?"

Kalbim göğüs kafesimin etrafında zonkluyor ve neredeyse diz üstümü yere düşürüyorum. Duvardaki saate bana ihanet etmiş gibi bakıyorum. Kristian Amca şimdiden burada mı? Saat daha sabahın sekizini yeni geçmiş.

Tüm yeğenlerini selamlayan derin sesini dinlerken kahve fincanımı kavriyorum. Uzun bacalarının etrafında kümелendiklerini ve bu beklenmedik sevinci yüzlerini buruşturarak seyrettiklerini hayal edebiliyorum.

"Ablan mutfakta mı?" Kristian Amca soruyor. Birkaç cıvı cıvı "Evet" cevabı geliyor ve sonra ön kapı kapanıyor ve ev sessizliğe gömülüyor.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor, Kristian Amca yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor. Onu görmezden mi gelmeliyim? Kalkıp onu karşılamalı mıyım? Kaçıp saklanmak için delice ve neredeyse karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum.

Eğer iki yıl önce beni yıkıp terk etmemiş olsaydı, şu anda koridorda onu karşılamak için ayağa fırlıyor olurdum. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kollarımı boynuna dolar, yanağını öpücüklere boğar, sıcak teninin ve temiz traşlı yanağının dudaklarımın altındaki hafif törpüsünün verdiği hissin tadını çıkarırdım. Her zaman şefkatliydik, birbirimize olabildiğince sık dokunurduk. Ellerimi gömleğinin altından geçirir ve çıplak beline sarılırdım. Televizyon izlerken onun kucağında uyuyakalırdım, uygun olmaktan çıktıktan çok sonra bile, gerçi öyle olmadığı hiç aklıma gelmemişti.

Ve Kristian Amca tüm bunları yapmama izin verirdi. Bir kez olsun benden uzaklaşmadı, sakın olmamı söylemedi ya da ona dokunmamı engelleyecek başka bir şey yapmadı. Dün gece korkunç bir çizgiyi aşmış olmamıza şaşmamalı. Yıllardır buna doğru gidiyormuşuz ve ben bunu fark edemeyecek kadar safmışım.

Tüm bu düşünceler kafamda dönüp dururken Kristian Amca görüldüğünde yanaklarım yanıyor. Kaslı vücuduna yapışan V yakalı bir tişörtün üzerine giydiği takım elbise ceketiyle kapıda duruyor.

Siyah ona çok yakışıyor. Soluk mavi gözlerini ve gümüş sarısı saçlarını ortaya çıkarıyor ve vücudunun uzun, kaslı hatlarını vurguluyor.

Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın prenses."

Hep o kadifemsi mırıltıyla mı *prenses* derdi? Hatırlayamıyorum. Yıllar önce, ben onun karahindibasıydım. Özellikle aptal, huysuz ya da üzgünsem, onun karahindiba pufuydum. Elli yaşına bastığım yıldan itibaren beni başını bir yana eğerek selamlamaya başladı, dudaklarında okunamayan bir gülümsemeyle, "Merhaba prenses," diye mırıldandı.

Bunu söylediğini duymak beni özel ve büyümüş hissettirdi. Uçuşan, tüylü bir karahindiba tohumu değildim, özeldim. Onun prensesi, o da benim prensimdi.

Şimdi bana yoğun bir bakış atıyor; bir amcanın kesinlikle olmaması gereken bir şekilde bana aç ve sahiplenici.

Yavaşça bir kaşını kaldırıyor. "Karşılığında bir merhaba alacak mıyım?"

Bakışlarım onunla ilgili daha önce hiç fark etmediğim ayrıntılara takılıyor. Sanki kötü şeyler düşünüyormuş gibi ağzının köşesinin nasıl eğik olduğunu. Çenesi ışığı nasıl yakalıyor. Gözlerine düşen birkaç tuta m saç, onları geri taramak için beni kaşındırıyor.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve omzunu kapının pervazına dayıyor ve vücudunun hareket etme şekli tam Kristian Amca'ya göre. Onu daha önce binlerce kez böyle hareket ederken görmüştüm. Dün gece depoda tam olarak bu hareketi yaptığına şahit oldum ve onu tanıyamadım.

"Artık bana sarılmayacak mısın Zenya?" diye mırıldanıyor, kapı çerçevesinden uzaklaşıp tezgahın etrafından dolaşarak sandalyemin yanında duruyor. İşaret parmağını atkuyruğumun alt tarafında gezdiriyor ve ağır saç tellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor. "Ya da bir öpücük?"

Ben Zenya Belyaev ve erkekler beni korkutamaz. Tacizden, edepsiz şakalardan ve gezinen ellerden payıma düşeni aldım. Bir kez olsun bir erkeğin önünde iki büklüm olmadım, şimdi de olmayacağım.

"Kötü amcalar hiçbir şey alamaz," diyorum kirpiklerimin altından ona bakarak. Kulağa ne kadar müstehcen geldiğini fark ettiğimde neredeyse bir elimi ağzıma kapatacaktım, ama bunun yerine tırnaklarımı avuçlarıma geçirip kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum.

Kendinizi buna adayın.

Kristian Amca onun önünde telaşlanmamı istiyor, bu yüzden ona vermiyorum.

Bana bakarken dudakları seğiriyor. "Tecrübelerime göre, kötü insanlar ne isterlerse onu elde ederler. Kahvemi kendim yapacağım, olur mu?"

Makineye doğru dönüyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum.

Bir hesap çizelgesine birkaç rakam giriyorum, birkaç metre ötemde geniş sırtı bana dönük olan vücudunun aşırı farkında değilmişim gibi davranıyorum. Bu adam bana kendi babam kadar tanıdık geliyor, öyleyse neden oynamama izin verilmeyen parlak yeni bir oyuncakmış gibi onu takıntı haline getiriyorum? Buzdolabına doğru ilerliyor ve ben onun güçlü profilini görebiliyorum. Benimle aynı gururlu, düz burna ve soluk mavi gözlere sahip. Büyükanne ve büyükbaba ya evlat edinmek için kendilerine benzeyen bir bebeği bilerek seçtiler ya da babam ve Kristian Amca'nın kan kardeşi gibi görünmeleri tamamen bir tesadüf.

Yine de farklılıklar var. Hastalanmadan önce babam her zaman yumuşak ve neşeliydi, Kristian Amca ise zayıf, tehlikeli ve kılıç gibi keskin. Gitmeden önceki bir ya da iki yıl boyunca, omzumun üzerinden bana yaklaşan birini görünce gözleri açılan arkadaşlarımla dışarı çıkardım. "Vay canına, baban çok seksi."

Arkamı dönme zahmetine bile girmeden cevap verirdim, "O benim babam değil. O benim amcam."

İnsanlar durur ve Kristian Amca'ya bakarlardı, hem erkekler hem de kadınlar. Çoğunlukla kadınlar. Gülerek, amcamdan özellikle etkilenenleri işaret ederdim.

"Şu kadın sana öyle bir bakıyor ki neredeyse trafiğe çıkacaktı."

Kristian Amca sadece bana bakarak gülümser ve "Öyle mi prenses?" diye sorardı. Sanki diğer insanlar umurunda değilmiş gibi. O sadece benim kime baktığımla ilgilenirdi.

Ben ona kaçamak bakışlar atarken o kahve yapmayı bitiriyor ve dirseğimin dibine taze bir latte koyuyor. Sormadan biliyorum ki ekstra bir shot ve yarım çay kaşığı şeker karıştırılarak yapılacak, tam sevdiğim gibi.

Amcam bir sandalye çekip yanıma oturuyor, elinde kendi kahvesi var.

"Bunlar çok güzel," diye mırıldanıyor elimi tutarken. Başparmağını koyu kırmızıya boyanmış ve sivri uçları törpülenmiş tırnaklarımın üzerinde gezdirene kadar ne demek istediğinden emin değilim. Gözleri üzerimde geziniyor. "Seni son gördüğümde beri farklısın. Biraz daha uzunsun. Yanaklar daha ince. Saçların daha uzun. Daha da güzelleşmişsin Zenya. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Elim onun büyük elinin içinde çok küçük görünüyor ve birlikte nasıl göründüğümüze hayran olduğum için parmaklarımı onun elinden çekiyorum. "Sen de farklısın."

"Ben mi? Ben hiç değişmedim."

Ama var. Kristian Amca sadece bana yakın olmasıyla bile kendimi güvende hissetmemi sağlayacak bir güce sahipti. Ne kadar tehlikeli olduğunu hissedirdim ama ondan asla korkmazdım çünkü o sadece diğer insanlar için bir tehditti.

Şimdi mi? Ondan çok korkuyorum.

Dün gece. Ona yalvarmak istiyorum, lütfen bana bunun korkunç bir yanlış anlama olduğunu söyle ki bunu unutabileyim ve seni gördüğüm için mutlu olabileyim. Kollarımı sevdiğim güçlü, güzel adama dolamak ve onu güneş ışığı gibi içime çekmek istiyorum.

Kristian Amca kahvesini eline alıyor ama çok hızlı hareket ediyor ve köpüğün bir kısmı kenara dökülüyor. "Lanet olsun." Kaşlarını çatıyor ve fincanın kenarındaki köpüğü yalıyor, ben de dilini görüyorum. Seramiğin üzerinde sert, kasıtlı bir hareketle ilerleyişini izlerken zaman yavaşlıyor.

Sıcaklık üzerime
çöktü. Bunu

hissettim.

Kot pantolonumu çıkarmasına ve beni doruğa ulaştırmak için dilini kullanmasına izin vermem için beni ikna eden siyah giyimli yabancıyı hatırlarken sertçe yutkunuyorum. Ama o bir yabancı değildi.

Tam önümde oturuyor, tıraş losyonu gibi kokuyor ve dolu bir silah gibi görünüyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve uyluklarımın tepesinde belirgin bir kayganlık hissediyorum.

Kahretsin. Islandım.

Seni hasta kız, Zenya. Maskeli bir yabancıнын seni ağzına almasına izin verdin ve şimdi de amcan olduğu ortaya çıktığı için her şeyi berbat ettin.

Kristian Amca yutkunuyor ve yutkunma şekli bile büyüleyici, boğazındaki kaslar Adem elmasını hareket ettiriyor. Sert nefes aldığında o kasların nasıl hareket ettiğini merak ediyorum. Başını arkaya eğip inlediğinde. Saçlarını sertçe kavrayıp, "*Evet prenses, biraz daha derine*" diye hırladığında.

Kristian Amca ona baktığını fark ediyor ve gülümsüyor. "Düşüncelerin için Penny?"

Nefesimi içime çekiyorum ve hızla dizüstü bilgisayarına dönüyorum. "Hiçbir şey düşünmüyordum." Ne kadar savunmacı. Bana çok yakın oturan adam yüzünden telaşlandığım çok açık.

Yumuşakça gülüyor. "Yalancı."

Hesap çizelgeme birkaç şey yazıyorum ve sonra parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor.

"Dün gece depodaki mallar..." Ben başlıyorum.

"Emniyete alındı. Bu sabah erkenden Silo'ya götürdüm. Buraya gelmeden önce yaptığım son şey buydu, duş aldıktan ve kanlı kıyafetlerimi değiştirdikten sonra."

Silo, tüm karaborsa mallarımızı satılmadan önce depoladığımız yerdir. İnsanların istediği ama Amerika Birleşik Devletleri yasaları sayesinde sahip olamadıkları her şeyin ticaretini yapıyoruz. Absinthe, Küba puroları, radar karıştırıcıları ve dedektörleri, anabolik steroidler ve diğer reçeteli ilaçlar, silah teknolojisi ve planları, pastörize edilmemiş Fransız peynirleri ve kısa namlulu av tüfekleri.

Benim dünyamdaki insanlar en iyi şeyleri ister. En özel şeyleri. Yasak olanları.

Bakışlarım Kristian Amca'da kalıyor.

Sadece sahip olmamamız gereken şeyleri seviyoruz.

Eğer mallar güvendeyse, babama söyleyebileceğim tek iyi şey bu. Amcama meraklı bir bakış attım. Cesetleri temizleyip malları taşıdığına göre bütün gece ayakta olmalıydı. "Uyuman gerekmiyor mu?"

Başını sallar. "Tek ihtiyacım olan sen ve bu fincan kahve. Ben yokken senin ve ailenin neler yaptığını da binlerce sorum var."

"Sor bakalım." Sesimin bu kadar lakayt çıkmasından memnunum. Ne kadar profesyonelce. Eğer burada olmak istiyorsa, o zaman onu uzakta tutacağım.

bir amca için uygun.

"Troian nasıl? Dün gece onunla konuştum ama gerçekten nasıl?"

Biraz irkildim. Kristian Amca ölüyor mu demek istiyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Babamın ve çocukların önünde, babamın iyi olduğu konusunda kararlıyım, neredeyse fanatığım, ama Kristian Amca'ya nasıl yalan söyleyeceğimi bilmiyorum. Kristian Amca'ya yalan söylemek istemiyorum. O her zaman herkesi hayal kırıklığına uğrattığım endişesine kapılmadan tüm gerçeği paylaşabileceğim tek kişiydi.

Derin bir nefes alıyorum. "Çok iyi değil. Bilmiyoruz -kolo- gist diyor ki-"

Arkamı dönüyorum ve elimi ağzıma bastırıyorum. Ağlama.

Ağlama.

Kristian Amca bir kolunu omzuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ne olduğunu anlayamadan kollarımdayım ve dudakları şakağıma değiyor.

"Hey," diyor usulca ve bu tek hece güç ve teselli dolu. "Benim için hiçbir şeyi şekerle kaplamana gerek olmadığını biliyorsun. Seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle, ben de seninle paylaşayım."

"Ben zayıf değilim," diye fısıldıyorum şiddetle. Beni çenesinin altına sıkıştırdığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kararlılıkla boynundaki, tişörtünün içinde kaybolan gümüş zincire bakıyorum. Göğsündeki çapraz silah dövmelelerinin namlularına.

"Tabii ki değilsin. Bunu herkesten daha iyi biliyorum, hatırladın mı?" Gözlerim kapanıyor ve elimi tişörtüne sıkıştırıyorum. O kadar sıcak ve güçlü ki. Son zamanlarda her şey ayaklarımın altında jöle gibi hissederken o çok sağlam.

"Her gün o geceyi düşünüyorum," diye fısıldıyor.

Kan ve ölüm kokusunu hatırladıkça sessizlik uzuyor. "Ben de," diye itiraf ediyorum sonunda.

Dün gece maskenin altındakinin Kristian Amca olduğunu bilmeliydim çünkü onu daha önce bir kez adam öldürürken görmüştüm, on dört yaşındayken.

O günün erken saatlerinde neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Normal bir gündü sanırım. Dokuzda yatmış olmalıyım ya da

saat ikiyi biraz geçe, nedenini anlayamadan gölgelikli yatağımda uyandım.

Biri bağırdı mı?

Koridorlarda ağır, tanıdık olmayan ayak sesleri mi duydum?

Doğrulduğumda Chessa ığlık attı, tiz bir sestı ama hemen bastırıldı. Kardeşlerim ağlamaya başladı ve tüm bunların üzerine öfkeli erkek sesleri yükseldi.

Aileme koşmak istedim ama Kristian Amca bana asla tehlikeye kr krne koşmamam gerektiğini öğretmişti. Bir silah al ya da destek ağır. Komodinden telefonumu kaptım ve dolaba daldım. On bir yaşındayken ailemin yasal olmayan yöntemlerle para kazandığını öğrendiğimden beri, polisi aramamamız gerektiği içime işlemişti. Polislere güvenilmez. Polisler bizim tarafımızda değil.

Ben de polislerden çok daha iyi birini aradım.

Kristian Amca ilk zilden sonra cevap verdi, sesi uykudan bulanıklaşmıştı. "Zenya?"

Elimi telefonuma götürdüm ve "Evde erkekler var" diye fısıldadım.

Kristian Amca soru sormadı. Cevap bile vermedi. Bir saniye sonra l havayı dinliyordum, ama bu beni umut- suzluk ya da panikle doldurmadı. Kristian Amca bana mümkün olduğunca çabuk ulaşması gerekirken konuşarak zaman kaybetmeyecekti.

Bir an sonra gardırobun kapısı açıldı ve kocaman bir adam içeri uzanıp beni dışarı sürükledi. ığlık attım ve onun pençesinde ırpındım. Yatak odam karanlıktı ve as- sailant'ıma iyi bakamadım, ama ağır bir ucuz vücut spreyi tabakası ile ekşi bira gibi kokuyordu. Beni yatağa fırlatırken gülüyordu. Bütün bu süre boyunca benimle oynadı, beni bıraktı ama sonra tekrar yakalayıp yere attı. Deşsete düşmüştüm ama aynı zamanda gittikçe daha da sinirleniyordum. Chessa'nın çığlıklarını duyabiliyordum. Koridorda daha fazla adamın güldüğünü duyabiliyordum. Aileme zarar veriyorlardı ve bu onlar için *eğlenceliydi*. Babamı hiç duyamıyordum, bu da ölmüş olmasından korkmama neden oluyordu.

Saldırғанım şortumu yırttı ve kemerini çözdü. Başıma gelecekleri on dört yaşındaki bir çocuğın bilebileceği kadar biliyordum ve

Korkudan neredeyse içim dışıma
çıkıyordu. Sonra bir şey hatırladım.
Komodinimdeki bıçak.

Kristian Amca altı ay önce *her ihtimale karşı* onu oraya koymuş ve babamla Chessa'ya bundan bahsetmememi söylemişti. Babamın kızlar ve silahlar hakkında eski kafalı fikirleri vardı ve Chessa da bebeklerinin kazara eline geçebilecek keskin şeylerden endişeleniyordu.

Kolumu fırlatıp çekmeceyi açtım ve günlüğümün, yedek telefon şarj cihazının ve yarısı boşalmış dudak parlatıcısı tüplerinin arasından silahı bulmaya çalıştım. Parmaklarım kabzaya kapandı ve rahatlayarak haykırdım. Tek bir hareketle kolumu geri çektim ve saldırganın üzerine d o ğ r u l t t u m .

Ve boğazının derinliklerine saplandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kabzayı tırmaladı. Sonra ona ne yaptığımı anladı, yüzü öfkeyle karardı ve ellerini boğazıma doladı.

Beni boğmaya başladığında, Kristian Amca'nın bana insanları bıçaklamakla ilgili söylediklerini hatırladım.

Kanamaları için bıçağı çıkardığınızdan emin olun.

Uzanıp bıçağı boynundan çektim ve yatağın her yerine kan fışkırdı. Her tarafıma.

Bir an sonra adam üzerime devrildi.

Hatırladığım bir sonraki şey, adamın altında olduğum, bıçakladığım ve öfkeyle çılgılık attığımdı. Cam kırılma sesi duyuldu ve biri yatak odamın penceresinden içeri girdi. Bıçağı benden almaya çalıştı.

"Zenya. *Dandelion*. O öldü."

Sonunda bıraktım. Kristian Amca bıçağı parmaklarımdan çekip aldı, bir tanıma sarsıntısıyla baktı, sonra da bir haklılık dalgasıyla. Bıçağı bir kenara fırlattı, cesedi üzerimden kaldırdı ve beni kollarına çekti.

"Bir şeyin yok. Yanındayım. Yanındayım."

Beni sıkıca tuttu ve kollarında ileri geri salladı. Evi inletmek istiyordum. Bıçaklamaya devam etmek istedim. Beyaz gürültü kulaklarımda çınılıyordu.

Kristian Amca'nın kapıya doğru baktığını hissettim ve benimle geçirdiği her saniyenin diğer adamların aileme zarar verdiği bir saniye daha fazla olduğunu fark ettim. Kendimi **o n u n** kollarından çektim ve göğsüne doğru ittim. "Git onlara yardım et."

Kristian Amca yüzümü ellerimin arasına aldı ve umutsuzca bana baktı. "Sen iyi misin? Emin misin? Sana zarar verdi mi?" Yarı çıplak olduğumu fark edince yatağımdan bir battaniye çekip üzerime örttü.

Çabucak başımı salladım. Artık çığlık atmak istemiyordum. İntikam almak istiyordum.

Yıllar boyunca, un- cle'imın neler yapabileceğine dair fısıltılar duymuştum ve şimdi bunu kendi gözlerimle görecektim. "Onları öldürmene yardım edebilir miyim?"

Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Lütfen, karahindiba. Zaten bir cinayet işledin. Bana yetişmem için bir şans ver."

Burnuma bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru yürüdü. Şortumu tekrar giydim, kapının çerçevesinden baktım ve Chessa'nın çığlık attığı odaya girmesini izledim.

Bundan sonra sesler değişti. Kısa süre sonra hayatları için yalvaran adamlar oldu.

Odamdan fırladım ve tüm kardeşlerimi Chessa'nın oğulları Felix ve Noah'a ait olan en uzak yatak odasına topladım.

Lana kana bulanmış pijamalarımın baktı ve gözyaşlarına boğuldu. "Kanaması var. Zenya ölüyor."

"Bu benim kanım değil. Ben iyiyim."

Kapıya geri döndüm ve olanları izledim. Kristian Amca, elleri bağlı saldırganları teker teker yatak odasından çıkarıp kabaca aşağıya indirdi. Beni izlerken gördü ve bana göz kırptı.

Kristian Amca işini bitirip bana içeri girebileceğimi söylediğinde, Chessa'yı babamın bağlarını çözerken bulmak için ana yatak odasına gittim. Bir sabahlık giymişti. Saçları karmakarışık ve titriyordu. Gözyaşları ve kan yüzünü kaplamıştı.

Beni görünce daha çok ağlamaya başladı. "Bebğim, sana da mı zarar verdiler?"

Başımı salladım ve odamda ölü bir adam olduğunu ve tüm çocukların koridorun sonunda Felix ve Noah'ın yatak odasında güvende olduklarını açıkladım.

Babamın kolundaki bir kesikten çok kan akıyordu ve Chessa'nın onu temizlemesine yardım ettim ve ilk yardım çantasını aldım. Chessa hemşireydi ve ona dikiş atmak istiyordu ama elleri o kadar titriyordu ki yapamadı. Ne zaman aşağıdan kan donduran bir çığlık gelse yerinden sıçırıyordu. Sonunda bana dikişleri nasıl atacağımı anlattı ve ben de babamın kolunu diktim.

"Kristian Amca ne yapıyor?" Çalışırken sordum.

"O adamların kim olduğunu bulmak," dedi babam dişlerini sıkarak. Chessa'nın iğneleri vardı ama anestezi yoktu.

Elektrikli bir matkabın kusursuz sesini ve ardından bir adamın delici çığlığını duydum.

Babam sonunda acı bir gülümsemeyi başardı. "Çok uzun sürmez." Ama babam yanılıyordu. Çığlıklar saatlerce devam etti, dikişler bittikten çok sonra hepimiz Felix ve Noah'nın odasındaki çocukların yanına gittik. Chessa kulak tıkacı verdi ama ben başımı salladım. Saldırganların çığlıklarını dinlemek istiyordum. Her biri zafer ve Kristian Amca'yla gurur duymamı sağlıyordu.

O zaman sadece dinlemek yeterli değildi. Görmek istedim.

Chessa ve babamın dikkati dağılmışken, ben sıvışıp merdivenlere oturdum ve aşağıdaki oturma odasındaki katliam sahnesini izledim.

Dört adam sandalyelere bağlanmıştı, vücutları çökmüştü ve onlarca yaradan kan sızıyordu. Kristian Amca da onların arasındaydı; yüzü, göğsü ve elleri kanla kıpkırmızıydı ve kanlı bir bıçak, bahçe aletleri ve elektrikli aletler yığınının yanında duruyordu. Onları karıştırdı, bir pense ve bir testere aldı ve bilinci yerinde olan en yakındaki adama doğru döndü.

Adamlar ağladı.

Bağırdılar ve yalvardılar.

Kristian Amca onlara mümkün olduğunca fazla acı çekirtmeye niyetliydi ve tek kelime etmedi. Bütün panjurlar çekiliydi ama güneş doğdukça oda yavaş yavaş aydınlanıyordu. Kristian Amca pencerelere doğru baktı ve sonra mutfığa doğru gözden kayboldu.

Bir dakika sonra geri döndü ve her bir adamın başına plastik torbalar geçirip sicimle sıkıca bağladı.

Sonra odanın ortasında durdu ve hepsinin ölümüne intihar etmesini izledi.

Aşağı indim ve amcamın yanına gittim ama orada durduğumu fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Yüzüne kan sıçramış bir halde bana baktı ve başımın üstünden çıplak ayaklarıma kadar beni taradı. "Üzerinde kan var, dan- delion."

"Sen de öyle."

Kristian Amca elini uzattı, ben de tuttum. Karışık yüzgeçlerimiz kırmızı ve yapış yapıştı ve başparmağını parmak eklemlerime sürttü.

"Bu insanların kim olduğunu öğrendin mi?" Ona sordum.

"Oh, evet. Saatler önce." Gözlerimin içine bakana kadar topuklarının üzerine çöktü ve uzun süre gözlerimi aradı. "Bu gece burada olanlar için adalet yok. Polis yok. Devlet yok. Mahkeme salonları yok. Belyaev'ler polis çağırmasın. Eğer televizyondaki gibi olacağını ve bu gece başına gelenlerden dolayı birinin hapse atılacağını umuyorsan, üzgünüm karahindiba, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Sadece bu var."

Odanın içinde parçalanmış dört cesedi işaret etti. Sözleri kararlıydı ama gözleri belirsizlikle doluydu. Bu gece bize yaptıkları için bu adamlara yeterince acı çektirmiş miydi?

Bana verebileceği her intikam damlasını vermiş miydi?

Elimi uzattım ve yüzünü tekrar bana çevirip gülümsedim. "Sen yanımdayken neden bunlara ihtiyacım olsun ki?"

Kristian Amca beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı; bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Sözlerim onun için her şeydi. "Sen baştan aşağı bir Belyaev'sin. Git bir duş al. Amcan bu hafta sana yeni bir elbise alacak ve biz de bu *mudileri* unutacağız."

Ben de ona sarıldım, ikimiz de kan kokuyorduk. Beni herkesten çok koruyacak olan kahramanım.

Odadan çıkmak üzereyken bana seslendi.

"Zenya?" Kristian Amca kana bulanmış matkabı kaldırdı ve bana gülümsedi. "Bu gece iyi iş çıkardın. Kendinle gurur duy."

Merdivenlerden ona gülümsedim.

"Öyleyim." "Aferin kızıma."

O günden sonra bana karşı farklıydı. Bana o elbiseyi aldı ama bir de silah aldı. Kendini savunma dersleri için para ödedi ve bana bıçakla nasıl dövüşeceğimi, çeşitli binalara nasıl gireceğimi, ne zaman yerimde duracağımı ve ne zaman kaçacağımı öğretti. Bana aile işi ve çalışma şeklimiz hakkında daha fazla şey anlattı. Bana anlattığı her şeye açtım.

"Bu hayatı seçmek zorunda değilsin Zenya," diye sık sık hatırlatırdı bana. "Senin gibi zeki ve güçlü biri için pek çok başka seçenek var."

On beşinci doğum günümün sabahında, Kristian Amca'nın evine zorla girdim -ki bana girilemez diye övünmüştü- ve uyandığında beni yatağının ucunda bağdaş kurmuş, bir kase mısır gevreği yerken buldu.

Ayağa kalktı, göğsü çıplaktı ve elini buruşuk saçlarında ileri geri gezdiriyordu. Elmacık kemiğinde bir kesik vardı ve her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu. "Buraya nasıl girdin?"

Evine giremeyeceğimi iddia ettiği an, ya başaracağımı ya da hayatımın beni onunkinden çok farklı bir yola sürükleyeceğini biliyordu.

Kaşığımın kâsemin etrafındaki şekerlemeleri kovaladım. "Ben seçimimi yaptım."

Bir adamı öldürmüş olmamı değiştiremezdim ve değiştirmek de istemiyordum. Gördüğüm şeyi gördükten ve yaptığım şeyi yaptıktan sonra normal bir insan olmaya geri dönmek mi?

İmkansız. Kristian Amca ile sonsuza kadar vahşi tarafta yürümek istedim.

Bana gülümsedi. "Evet, öyle. Mutlu yıllar prenses." Peki ya şimdi?

İki yıldır onsuz yürüyorum.

Elimi kaldırıyorum ve Uncle Kristian'ın boynundaki gümüş zincirde bir parmağımı gezdiriyorum. "Bunca zamandır neredeydin?"

Kristian Amca yanağıma dokunuyor. Saçıma. Ben ona bakarken parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Hayatımı yeniden inşa ediyorum."

"Ama senin hayatın buradaydı."

"Benim de bir gururum var Zenya. Elim kolum bağlı oturup inatçı piç babanın beni affetmesini beklemeyecektim. Kendi paramı kazanıyordum. Kendi halkımın sadakatini kazanıyordum." Yakışıklı yüzünde öfke parladı. Bensiz yaşamaya devam ediyordu ama bundan mutlu değildi. "Şimdi sahip olduğum her şeyi sana sunuyorum. Belyaev'lerden artık sen sorumlusun."

"Ben değilim. Hala babam."

Başını sallar. "Bu aileyi bir arada tutan sensin. Tek istediğim her zaman olduğu gibi Belyaev'lere liderlik eden kişiye yardım etmek."

"Babam..." Söylemeye başladım ama sonra vazgeçip ağzımı kapattım. Kristian Amca'ya yalan söylemenin bir anlamı yok. Tüm kalbimle babamın kanserin bu son dönemini atlatmasını umuyorum ama bu arada işleri bir arada tutan benim ve ne yaptığını bilen birinin desteğine ihtiyacım var.

"Bana yardım etmek için karşılığında ne istiyorsun?"

Kristian Amca kirpiklerinin arasından bana uzun uzun bakıyor. Bir tilki gibi sinsi görünüyor. "Ben mi? Ben hiçbir şey istemiyorum. Ben senin ailenim. Kas gücünüm. Senin koruyucunum. Sen söyle, ben yapayım. Ne istersen, n e y e ihtiyacın olursa."

"Benden bir şey istemiyor musun?"

Gülümseyerek kahvesine uzanıyor. "Evde ailemle birlikte olduğum için mutluyum. Sensiz hayatım çekilmez oldu."

Bana gerçeğin sadece yarısını söylüyor. Bunu hissedebiliyorum. Ceketini açıyorum ve astarına dikilmiş etikete bakıyorum. "Prada'yla bizi özlüyordun. Ne kadar acı çekiyor olmalısın."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ayak uydurmam gereken standartlarım var." Sonra elimi tutuyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Seni tanıyorum prenses. Çok çalışkansın ve kendinden önce herkesin ve her şeyin icabına baktığından emin oluyorsun. Birinin sana göz kulak olması gerekiyor ve bu da benim işim."

Tırnaklarımı başparmağının etli kısmına batacak şekilde büküyorum. Etine batırmak iyi görünüyor. Görünüşü hoşuna gidiyor gibi.

iyi.

Gözlerimi onunkilere diktim. "Bil diye söylüyorum, dün gece yaralı ayağımla o depodan canlı çıkabilirdim."

"Tabii ki yapardın." Bakışları ağzıma düşüyor. Yavaşça başını benimkine yaklaştırıyor. "Ama kabul etmelisin ki benim yöntemimle çok daha eğlenceliydi."

Mutfak sessizleşiyor ve aramızdaki hava sıcak ve ağırlaşıyor. Kristian Amca o kadar yakın ki saçının bir tutamı alnıma değiyor. "Seni iki yıl önce bir kez öptüm ve yeniden üye olduğumu bile sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

İlk başta anlamadım. Bir hafta sonra arka bahçedeki jakarandaya bakarken ve gittiği günü düşünürken içimde bir sarsıntı oldu. Dudaklarımdan öptü. Beni daha önce hiç dudaklarımdan öpmemişti.

Takip eden aylarda bu öpücüğün ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak zihnimde tekrar tekrar gözden geçirdim. Ağlamama çok üzölmüş ve beni teselli etmek mi istemişti? Sadece özlemişti ve yanağımlı öpmeye mi çalışıyordu?

Ama ikisi de değildi. Beni öpmek istiyordu ve o öpücükten beni istediğini anlamamı istiyordu. Benden onu beklememi istiyordu .

Elimi kaldırdım ve parmağımla dudaklarına dokundum. "Ağlıyordum ve sen *söz veriyorum geri döneceğim* dedin."

Kristian Amca inliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Yeniden üye oluyorsun."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Başını eğiyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor. Bir soru. Geri çekiliyor ve cevap için gözlerimin içine bakıyor.

Avuçlarımlı göğsündeki kaslara doğru kaydırırken sarhoş gibi hissediyorum.

Kristian Amca ayağa kalkıyor ve beni belimden kavrayarak masanın üzerine oturtuyor. Kalçalarımlı arasına giriyor ve bacaklarımlı kalçalarının etrafına sarıyor.

Çenemi avucunun içine alıyor ve ısrarla fısıldıyor, "Ağzını aç benim için."

İki elimle belini kavrayıp dudaklarımlı yalıyorum ve ayırıyorum.

"Siktir, prenses," diye inliyor ve dudakları bir kez daha benimkilerin üzerinde geziniyor. Tam olarak bir öpücük değil. İkimizin de giderek daha fazla nefes almasına neden olan tatlı bir işkence. "Çok lezzetlisin."

Yüzüne bakıyorum ve kalbinin ellerimin altında ne kadar hızlı attığını hissediyorum. "Bu konuda ciddi misin?"

"Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun?"

Çaresizce başımı sallıyorum. "Bu o kadar çılgınca ki, bunun sapkın bir oyun olması gerektiğini düşündüm."

"Sana bir sır vereyim. Söz konusu sen olduğunda, asla oyun oynamam." Omuzlarını sıkıca kavıyorum ve inliyorum. Bu adamı istememeliyim. Bu adamı isteyemem. Babam yukarıda acı çekiyor ve ben aşağıda onun kardeşini öpüyorum. O benim iki katım yaşında ve biz bir aileyiz, Tanrı aşkına.

"Kristian Amca," diye fısıldıyorum. *Yapma* demeye çalışıyorum ama kelimeyi kendime uyduramıyorum.

Ellerini kışıma doluyor ve beni vücuduna daha sıkı çekiyor. Bana hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi bakıyor. Yakıcı dudaklarıyla boğazıma öpücükler konduruyor ve sonra dudaklarını kulağıma götürüp fısıldıyor: "Bana bir şey söyle. Dün gece. Dilimden hoşlandın mı?"

Gözlerimi kapattım ve sertçe nefes aldım. Klitorisimi bulması ve ıslak diliyle mükemmel miktarda baskı ve sürtünme uygulaması sıcak bir saniye sürdü. Bana karşı hareket edişinde çok fazla sevgi ve hayranlık vardı. Bunu nasıl sevmem? Bunu tekrar tekrar nasıl istemem? Şimdi kim olduğunu ve amcamın dilini seksimde hissetmeyi sevdiğim için hasta, sapkın bir sürtük olduğumu bilsem bile.

"Seninle her yönden ilgilenmem gerekiyor," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Her zaman olduğumuz gibi, ama her zamankinden daha yakın olmamızı istiyorum. Aile benim için en önemli şey."

Ailem. Kas gücüm. Koruyucum. Sevgilim mi?

Onun hakkında bilmediğim çok şey var. Son iki yıldır ne yapıyordu. Nerede olduğunu. Kiminle birlikte olduğu. Bir kadın var mıydı? Çok fazla cinsel güven yayıyor ama yine de onu bir kadınla hiç görmedim. Onu bir kadınla görmedim bile.

Bir kadına bakıyor, ama bana böyle dokunuyor ve bana karşı yanıyorsa kadınlardan hoşlanıyor olmalı.

Görünüşe göre striptizcilerden hoşlanıyor.

O fotoğrafı hatırladıkça ofluyorum. Birkaç ayda bir sosyal medya akışlarımdan birinde yeniden ortaya çıkıyor ve onu gördüğümde volkanik bir öfkeyle doluyorum. O öpücüğün bir anlamı olup olmadığını düşünürken bir yandan da kucağındaki striptizciyi kıskanıyorum. Üzerinde oturduğu *benim* amcam. Bu ne cüret? *Bu ne* cüret?

Şimdi tüm bunları unutup ona hoş geldin mi demem gerekiyor?

Kristian Amca geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne düşünüyorsun? Birdenbire gerildin."

Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum ve onun beni izleyişini seyrediyorum. O fotoğrafı tamamen unutabilir ve Kristian Amca'nın öpücüklerinde kendimi kaybedebilirim. Ne istersem yapacaktır. Bu masaya uzanıp dün gece yaptığı gibi ağzını üzerimde kullanmasını isteyebilirim ve o da sorgusuz sualsiz bunu yapar.

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, kalçalarım kalçalarını sürüklüyor ve onu daha da yakınlaştırıyor. Kristian Amca bakışlarında yanan şehvetle kotumun düğmesine uzanıyor, bana ağzının mutluluğunu vermeye hazır.

Ama kot pantolonumu çıkarıp ağzını bana dayamadan önce, kalçalarımı sıkarak onu durduruyorum ve "Son zamanlarda iyi bir striptiz kulübüne gittin mi amca?" diye soruyorum.

Kristian

Işşaklılıkla baktı. "Ne yaptım?"
Mücevher mavisi gözlerinde öfke titreşiyor ve sivrilttiği
tırnaklarını omuzlarıma batırıyor. Acı cennet gibi. I
Umarım cildimde on küçük iğne izi bırakır.
"Seni daha önce hiç bir kadınla görmemiştim ama sanırım esmerler
senin tipin."
"Esmerler benim tipim değil."
"O striptizci esmerdi," diye belirtiyor.
"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim tek tipim..."
Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, ipeksi saç tellerine hayranlıkla
bakıyorum ve sonra bir tutamını dudaklarıma götürüp öpüyorum.
"...seni."
Zenya bana sanki saçmaladığımı düşünüyormuş gibi kızgın bir bakış
atıyor. Eskiden ona güzel, çekici, büyüleyici olduğunu söylediğimde
bana inanmazdı, şimdi ise bunu düpedüz aşağılayıcı buluyor. Sanki
onunla alay ediyormuşum gibi.
Beni itti ve ayağa kalktı. "Buraya dönerek ne kazanacağını sanıyorsun
bilmiyorum ama babamı vasiyetini değiştirip seni tekrar varis yapması
için ikna etmemi istiyorsan, büyük bir şok yaşayacaksın. Sen yokken
ben büyüdüm. On altı yaşındaki ben, sevgili Kristian Amca'sının her
istediğini yapardım ama son iki yılda kendi ayaklarımın üzerinde
durmayı öğrendim."

Gözlerimi şu anda öfkeyle parlayan ve her zamankinden daha güzel olan güzel yüzünde gezdiriyorum. Bunu kendim de görebiliyorum. Kot pantolonunun düğmesine bakıyorum. Şu anda onun üzerine eğiliyor ve bakir amına dikkatli bir parmak sokuyor olmalıydım. Onu inletmek için her yolu keşfetmek istiyorum ama görünüşe göre boşalmak istemiyor.

Dövüşmek istiyor.

Güzel. Ön sevişmeyi ben de en az diğer erkek kadar severim.

Masayı vücudunun iki yanında kavriyorum ve yaklaşıyorum. "Sana söyledim. Senin koruyucun olmak istiyorum. Buraya para ve güç için mi döndüğümü sanıyorsun? Elbette para ve güç istiyorum ama *tek* arzum bunlar olsaydı olduğum yerde kalırdım. O son şehrin *Pakhan*'ı olma yolunda ilerliyordum. Oradaki insanlar zayıftı. Acınacak haldeydiler."

Gözlerini bana dikti. "Peki burada nasıl para ve güç elde edeceksin?"

Gülümsüyorum ve öpmek için ağzına yaklaşıyorum.

Zenya yaralanmamış bacağını kaldırıyor ve ayağını göğsüme dayayarak beni geride tutuyor. "Bu oynadığın bir oyun. Hastalıklı ve çarpık bir oyun ve ben seninle oynamıyorum."

Bileğini kavrayıp masaj yapıyorum. "Ne istediğin hakkında konuşmaya ne dersin? Ben senin arkadayım, sadece senin arkadayım. Troian'ın değil. Senin arkası. O adamı öldürene kadar dövelim mi diyorsun? Yaparım. Bu şehirdeki herkese Zenya Belyaev'in sokakları yönettiğini söylememi ve kabul etmeyen herkesin parmaklarını kırmamı mı istiyorsun? Ben oradayım. Ne isterseniz yaparım. Sınır yok."

Bir an düşünür. "İki yıl önce olanların tamamen senin hatan olduğunu kabul etmeni istiyorum. Babamı ve beni incittin ve üzgünsün."

Başka biri olsaydı, ona siktir olup gitmesini söyler ve beni bu aileden attırmak için iki kişi gerektiğini söylerdim. Görünüşe göre Zenya'nın bunların hiçbirinin Troian'ın suçu olmadığına inanması gerekiyor. Değerli babası ölüm döşeginde. Onun yerini doldurmak çok zor ve Zenya onu örnek almak ve onun istediği kişi olmak için can atıyor.

Ben de gururumu ve öfkemi bir kenara bırakıp ona duyması gerekenleri söyledim.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Hepsi benim hatamdı prenses. İki yıl önce olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum ve sana yaşattığım acı için çok üzgünüm."

"Vay canına," diye fısıldıyor şok içinde.

Ayağı göğsümden aşağı kayıyor. Bacağını dizinin arkasından yakalayıp kalçamda tutuyorum ve ona yaklaşıyorum. Gerçek bir öpücüğe o kadar yakınım ki dudaklarının tadını alabiliyorum.

"Son iki yılda çok değiştin," diyor. "Eski sen hiçbir hatanı kabul etmezdi. Bunu babama da söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Bunu duyması gereken kişi o değil. Ben ve baban hakkında endişelenme. Sorunlarımızı ikimizin arasında çözeceğiz."

"Babamı üzecek bir şey söylemeyeceğine söz ver," diyor endişeyle. "Denerim." Muhtemelen. İki yıl önce Troian'la aramızda geçen her şeyi Zenya'yla paylaşmak isteyip istemediğime henüz karar vermedim.

"Yapmayacağına yemin et. Annemin mezarı üzerine yemin et."

Çenem sıkıştı. Eğer bunu yaparsam, dudaklarım gerçekten mühürlenecek. Böyle bir yemini asla bozmam. Zenya'yı daha iyi bir adam olduğuma ikna etmek ve beni yeniden bu ailenin bir parçası olarak kabul etmesi için bu mu gerekecek?

Onun büyük mavi gözlerine bakıyorum. Görünüşe göre öyle.

"Annenizin mezarı üzerine yemin ederim ki babanızı üzecek hiçbir şey söylemeyeceğim. Dahası, onun anısı üzerine yemin ederim ki bu kadar uzun süre uzak kalmayı hiç istemedim. Gittiğim her gün canım çok acıdı ve seni düşünmekten hiç vazgeçmedim."

Zenya sertçe nefes alır ve gözleri acıyla dolar. "Annemin anısı üzerine yemin ederken yalan söylemesen iyi edersin yoksa seni asla affetmem Kristian Amca."

Elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum. "Gerçek bu. Sadece senin için burada olmak istiyorum."

"Özellikle beni mi yoksa aileyi mi kastediyorsunuz?"

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Prensesimin şu anda özel hissetmeye ihtiyacı var mı? O zaman ona bildiğim kadarıyla tapıldığını hissettireceğim çünkü ben onu şımartmak için yaşıyorum. "Belyaev ailesi benim için önemli, ama en çok ihtiyaç duyduğum kişi? Siz, prenses. Sonunda..." Nasıl

Bunu onu korkutmadan nasıl söylerim? "...birkaç yıldır başka bir kadına dokunmadım. Başka bir kadını öpmedim. Başka bir kadına bakmadım bile."

Yanakları kızarıyor ve kekeleyerek "Öyle bir şey sormadım" diyor. Sonra bir an düşündü ve bana kaşlarını çattı. "Peki ya striptizciler?"

Başımı sallıyorum. "Oğlanlar striptizcilere bayılır, o yüzden hep öyle yerlerde içerdik ama bugünlerde oğlanlarla ben içkimizi barlarda içiyoruz. Eğer striptizci istiyorlarsa bensiz gidiyorlar."

Zenya uzun bir süre beni inceliyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ama neden diğer kadınlardan uzak duruyorsun?"

Elimi ensesinde gezdiriyorum ve dudaklarım kulağına fısıldıyor, "Çünkü sadece seni istedim. Benim için uzun zamandır sadece sen varsın."

Zenya iki eliyle masanın kenarını kavrayarak uzun bir süre sessiz kalır. "Anlamıyorum."

Geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum ve başparmağımla yanağını okşuyorum. "Benim için tek kişi olduğunu fark ettiğim andan beri başka kimseyi istemedim. Bu yüzden seni bekliyordum."

Bilinçli bir karar olarak başlamadı. Hiçbir zaman erkeklerin ilgisinden yoksun kalmadım ve her hafta bir ya da iki farklı kadınla yatmak benim için uzun süre normaldi. Çoğu zaman kadınlar ikinci ve üçüncü kez gelirlerdi - eğer isimlerini hatırlamadığım için alınmamışlarsa. Ama sonra kendimi çapkın gülümsemelere ve kolumda gezinen ellere sırtımı dönerken buldum. Önce seks için çok meşguldüm, sonra en sevdiğim eğlencelerden birini yapmadan bir ay geçtiğini fark ettiğimde, sunulan yüzlerin ve vücutların hiçbirisi çekici gelmedi.

Çok azgın olmadığımdan değil. Güzel, pelüş bir ağzı ve yaramazlıkla dans eden mavi gözleri olan ince bir sarışın arayıp duruyordum ve onu bulamadığımda çok sinirleniyordum.

Kimin peşinde olduğumu kalın kafama sokana kadar.

Burnumun dibindeki kız. Kanepede bana sarılan. Arabamı sürmek için yalvaran. Mutfak masasında ödevini yapan. Küçük kardeşlerine okumayı öğretene. Silo'da çalışıyordu. Onunla kendini savunma pratiği yapmamı istemesi.

Kana bulanmış bir gece her şeyi değiştirdi ve artık geri d ö n ü ř yoktu.

"Hangi andan bahsediyorsun? Gittiğin günden mi bahsediyorsun?"

Başımı yavaşça sallıyorum, şu anda ona ne kadarını söylemem gerektiğini merak ediyorum. "O gün değil. Beni başka bir kadınla görmeyeli uzun zaman oldu, hatırladın mı?"

"Evet, ama birlikte olduğun başka kadınlar da var sanıyordum." Sevimli bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor.

"Yıllar önce, evet. Ama sonra birine karşı çok ama çok ciddi şeyler hissetmeye başladım ve onu beklemenin ıstırabı garip bir şekilde... Gülümsüyorum ve burnumun ucunu onunkine değdiriyorum. "Zevk verici." Zenya ellerini göğsümde birleştirmiş, sırlarıma aç bir şekilde yaklaşıyor. "Nasıl zevkli?"

"Yıllar önce omzumdaki çakılları ayıkladığın ve tüm kesiklerimi temizlediğin bir geceyi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diye fısıldıyor, ağzıma bakıyor, sanki ağzımı onunkinin üzerine eğmemden korkuyor ve eğmememden dehşete düşüyor.

"Sen olduğunda acıyı seviyorum. Senin için her şeye katlanırım."

"Ne zamandır birlikte değilsin-" Sözüünü yarıda kesip dişlerini alt dudağına gömüyor ve kararsızca bana bakıyor. Amcasına seks hayatını sormak için can atıyor ama bu konuda hâlâ utangaç. "Bahsettiğin an neydi?"

Meraktan çatlamıyor mu? Elleri şimdi omuzlarımda ve kollarını boynuma dolamak için daha da yukarı uzanıyor. Göğüsleri göğsüme baskı yapıyor ve parmakları ensemdaki kısa tüyleri okşuyor. Dokunuşu sahiplenici hissettiriyor. Talepkâr. Onu ne kadar zamandır beklediğimi bilmek istiyor.

Ve ben de onu bekliyordum. Kendimi Zenya'ya adadım, sadece Zenya'ya.

Ama bu uzun zamandır benim sırrımdı ve bundan vazgeçmeye hazır değilim. Ayrıca, bütün gün diken üstünde kalıp beni düşünmesi tam da istediğim gibi.

Belinden tutup masadan indiriyorum ve nazikçe ayağa kaldırıyorum. "Senin ve benim yapacak işlerimiz var ve sabah

biz farkına bile varmadan geçip gidecek. Bana bu sabahki planlarımızı anlat. Ben her zaman senin yanındayım."

Geri çekilip gitmesine izin verdiğimde Zenya hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve ben çok memnun olduğum için mırıldanabiliyorum.

Bana şüpheyle bakıyor. "Benimle gelmek ister misin?"

İki elimi de ceplerime sokuyorum ve ona en içten bakışımı atıyorum, cazibemi on ikiye çıkartıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Yarın o kapıyı açıp beni gördüğüne sevindiğini ifade eden o kocaman, güzel gülümsemeni görmek istiyorum. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyorum, karahindiba. Bunu benim için gerçekleştirmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Zenya derin düşüncelere dalmış bir halde mutfağına bakıyor. Sonunda kararlı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Cesetleri görmek istiyorum."

SAATLER, zincirler, yüzükler ve cüzdanlar masanın üzerinde kanlı bir yığın halinde durmaktadır.

Zenya'ya dün gece öldürdüğümüz adamların cesetlerini gösteremem çünkü ormanın derinliklerindeki bir gölün dibinde çoktan yok oldular ama ona saldıranların kimliğini belirleyebilecek şeyleri gösterebilirim ki Zenya'nın asıl bilmek istediğı de bu.

Eşyaları tek tek incelerken güzel yüzünü inceliyorum, benimle ama daha çok kendisiyle konuşuyor. "Bu adamlar Bratva'dan. Bazıları Rusya'dan ya da orada zaman geçirmişler. Saatlerinin markalarına bak. Pahalı da. İyi maaş alıyorlar. Muhtemelen benim mallarımı almalarına gerek yoktu."

Benim malım dediğinde içimi bir gurur kaplıyor. Her zaman *bizim malımız* derdi çünkü sadece ona aitti çünkü o ailenin bir parçasıydı. Bir gün o da ailenin bir parçası *olacak*. Zenya liderlik fikrine alışıyor ve içimi sıcak, lezzetli bir his kaplıyor. Onu lider olarak görmek çok ateşli.

Zenya başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor. "Neden gülümsüyorsun?" Daha geniş gülümsüyorum ve hayranlığım yüzümden okunuyor olmalı ki biraz pembeleşiyor. "Mikhail ve ben de sana saldıranlar hakkında aynı şeyi düşündük. Bratva pislikleri."

Şu anda Silo olarak kullanılan deponun üzerindeki bir odadayız. Troian dün gece malları bırakırken adamlarına beni, Mikhail'i ve adamlarımı içeri almaları için onay verdi.

"Ama neden saldırıya uğradığım konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok." Zenya elindeki yüzüğü masanın üzerine bıraktı ve Mikhail'e dönmeden önce parmaklarını fırçaladı. "Dün geceki yardımın için teşekkür ederim. Minnettarım."

Yanımda duran siyah saçlı adam ona saygıyla başını sallıyor. Zenya arkamızdaki yarım düzine adama bakıyor. "Hepinize de teşekkür ederim. Kristian Amca bana Belyaev ailesi için çalışmaya hevesli olduğunuzu söyledi ve biz de sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Zamanla babamla tanışmanızı sağlayacağım ama şimdilik bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin."

Sonunda bana döndü. "Şimdi bir toplantım var. Sonra görüşür müyüz?"

"Ben de seninle geleceğim." Kapiya doğru ilerlemeye başladım ama Zenya beni durdurdu.

"Yapmak zorunda değilsin. Eminim yapacak başka işleriniz vardır."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Dün gece neredeyse öldürülüydün. Sence koruyucunun, prensesinin başına bir şey gelmemesini sağlamaktan başka yapacak daha iyi bir işi var mı?"

Zenya elimi yanağından çekip diğer adamlara bakıyor. Çoğu kendi aralarında konuşuyor. Sadece Mikhail bize dikkatle bakıyor, ama onun da ifadesi sanki hiçbir konuda fikri yokmuş gibi dikkatle donuk.

"Ben işleri kendi başıma yapmaya alışkınım," diye hatırlatıyor bana. "Ve biz çalışırken bana prenses deme."

Bunu duymamış gibi yapıyorum. "Yani Radimir, Stannis ya da diğer adamlardan biri hayatta kalsaydı bugün onları yanına almayacak mıydın?"

Diğer adamlara doğru döner. "Şey, öyleydim, ama biraz alabilirim-bir-"

Onu dirseğinden yakaladım ve yüzüme bakması için geri çektim. "Seni rahatsız eden ne? Toplantının kontrolünü ele geçireceğimden ve tek kelime etmene izin vermeyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Umarım öyle değildir," diyor kızgınlıkla.

"O halde nedir?"

Zenya bana ters ters bakıyor. "Beni tekrar terk etmeden önce sana ne kadar güvenebileceğimden emin değilim."

"Hiçbir yere gitmiyorum, yemin ederim. Sen önden git, ben de arkandan." Ellerimi iki yana açıp önce kendime sonra da gülümseyerek ona bakıyorum. "Tamamen seninim."

Zenya göğsüme bakıyor. Ellerime. Omuzlarıma. Bakışları biraz odaksızlaşıyor ve dün gece o kanepede altımda olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladığını biliyorum. Bana dokunmanın. Gözlerini bağlamadan önceki anlarda kendini bana sarılmış olarak gördüğünü. Orgazmının artçı şoklarıyla kucağımda otururken, benim ona verdiğim inkar edilemez tepkiyi hissetti.

Ben onun ihtiyacı olan her şeyim. Onun kasıym.

Onun koruması.

Her yönden onun erkeği.

Ve bana çok ihtiyacı var.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Ee, gidelim mi?"

Zenya başını sallar ama hareket etmez.

Daha geniş gülümsüyorum ve parmaklarımdaki anahtarlarla oynamamı, orta parmağımı metal halkanın içine sokmamı ve anahtarı parmak eklemlerimin üzerinde çevirmemi izlemesini izliyorum. "Seni takip ediyorum meleğim. Patron sensin."

"Tamam." Zenya hızla kapıya doğru yürüyor ve ben de sırtarak onu takip ediyorum. Yeğenimi telaşlandırmak çok lezzetli.

Zenya'nın toplantısı şehrin diğer ucunda, Belyaev ailesinin en eski ortaklarından biri olan Bohdan Adamovich'e ait özel bir kulüptedir.

Günün o saatinde kulübün ana barında, bazıları espresso fincanlarıyla, diğerleri viski kadehleriyle, muhtemelen bir önceki günden beri yatmamış olan sadece bir avuç içici vardır. Bratva'da çalışma saatleri alışılmışın dışındadır.

Burada sadece erkekler var. İçki servisi yapan bir kadın olmadığı sürece bu gibi yerlerde her zaman sadece erkekler olur. Bizim yaşam tarzımız da sorumlu kadınları pek hoş karşılamıyor ya da onlara karşı nazik değil. Troian'ın kızı olarak Zenya neredeyse gittiği her yerde bir koruma halesi içinde yürüyor ya da öyle olması gerekiyor.

Koruma ve ilgi. Odadaki her erkeğin yeğenime nasıl baktığını fark ettiğimde sinirim omurgamda dalgalanıyor.

Tatlı küçük Zenya Belyaev sonunda 18 yaşında. Evlenecek yaşa geldi.

Ona karşı tepkilerini ölçmek için bir süre geride duruyorum ve gördüğüm hiçbir şey beni mutlu etmiyor. Arkasından yaklaşıp odaya öfkeli bir bakış fırlatıyorum. Erkeklerin çoğunu tanıyorum ve beni gördüklerinde gözleri açılıyor.

Bu doğru, sizi sikikler. Kristian Belyaev şehre geri döndü ve Zenya Belyaev koca aramıyor. Troian'ın kızıyla birlikte olmak, *Pakhan*'ın gözüne tekrar girdiğimi herkesin bileceği anlamına geliyor. Bu gece her yere yayılacak.

Adamovich'in adamı Zenya'yı bekliyordu, ama bize yaklaştığında bir an için şaşkınlıkla aramıza baktı ve sonra Adamovich'in beni beklediğini söyleyerek benimle konuştu.

"Yeğenimi bekliyor demek istiyorsun," diyorum ona ve sesimin odada yankılanmasına yetecek kadar yüksek sesle söylüyorum. Bakışlar değişiyor ve birkaç kaş kalkıyor.

Zenya Belyaev evlenmek için yeterince büyük ve babasının yokluğunda liderlik etmek için de yeterince yaşlı.

Önce Zenya'nın gitmesini bekliyorum, izleyen herkese -ki herkes izliyor- burada Zenya'yla birlikte olduğum mesajını gönderiyorum, tersi değil.

Zenya Silo'nun mahremiyetinde bocalayabilirdi ama burada ifadesi soğukkanlı ve rahat bir maskeye dönüşmüştü ve Adamovich'in ofisine giden yolu gösterirken başı dikti.

Onu takip etmeden önce arkamı dönüp odaya sert bir bakış fırlatıyorum. Dün gece hanginiz yeğenime zarar vermeye çalıştı? Bunu öğrendiğimde, bağırsaklarını kiraladığı kiralık katillerle birlikte deponun zeminine bırakmış olmayı dileyecek.

Adamovich'in ofisinde Zenya'nın sandalyesinin yanında durup masasına bakıyorum. Adamovich kısa boylu, sağlam yapılı, altmış yaşlarında, boyalı siyah saçları bir tarafa kaymış bir adam. Benden yeğenime bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var.

"Talep ettiğiniz ürünler mevcut. İsteddiğiniz modelleri tam olarak temin edemedik, ancak alternatifleri sağlayabiliyorum." Zenya ona teknik detaylardan bahsediyor

radar karıştırıcıları ve dedektörleri ve bunların aslında Adamovich'in umduğundan neden daha iyi olduklarını açıklıyor.

Bitirdiğinde bana döndü. "İsteğimi harfiyen yerine getiremediğin için hayal kırıklığına uğradım, Kristian."

Odaya girdiğimden beri tek kelime etmedim. Zenya'ya bakıyorum ve gözlerinde kızgınlığın parladığını görüyorum.

Ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Açıkladığım gibi, elde ettiğimiz radar ve tarayıcılar sizin talep ettiklerinizden daha yeni ve daha iyi, ama umarım eksikliğinizi telafi edecek bir anlaşma yapabiliriz."

Sonra mal için, dün gece yaşamasına izin vermem için rüşvet verilebilecek bir yabancı olduğumu düşündüğünde bana söylediği fiyattan daha yüksek bir fiyat belirliyor ve ben de sırtımdaki gizlemek zorunda kalıyorum.

Adamovich dilini şaklattı ve başını salladı. Bana, "Dört yüz elli bin ödeyeceğim." dedi.

Ben hiçbir şey söylemeden adama bakıyorum, Zenya da öyle. Sonunda sessizlik rahatsız edici bir hal aldığına, "Neden yeğenime böyle saygısızlık ediyorsun?" diye soruyorum.

Adam bana bakakaldı. "Ne? Tahmin etmiştim-"

"Görüşeceğiniz kişi Zenya Belyaev," diye homurdandım. "Ona hitap etme nezaketini göster."

Ondan bana doğru bakıyor. "İşimi daha deneyimli biriyle yapmayı tercih ederim."

Zenya ayağa kalkar. "O zaman vaktinizi boşa harcamayacağım."

Aferin kızıma. Bu toplantıyı bitir ve Adamovich'e kimin değiştiğini göster. Arkamı dönüp onun için kapıyı açıyorum, ama tam çıkma üzereyken Adamovich bize sesleniyor.

"Bekle. Lütfen, Zenya." Sandalyesini işaret ediyor. "Oturabilirsin."

Olduğu yerde kalıyor ve sivriltilmiş tırnaklarını inceliyor. Parlak kan kırmızısına boyanmış tırnaklar o kadar koyu ki neredeyse siyah. "Alabilir miyim? Ama fiyat yüzde on arttı." Ona karanlık bir bakış fırlatıyor. "Benim fiyatım. Senin değil."

Adamovich'in yüzü öfkeyle kızarıyor. "Bir genç kızdan beklediğim küçük davranışlar bunlar."

"Seni saygısız lanet olası-" Öfkem alevleniyor ve ona doğru bir adım atıyorum ama Zenya göğsüme elini koyarak beni durduruyor.

"Her şey yolunda Kristian Amca," diye mırıldanıyor ve gözlerindeki soğuk ifade bana bunu anladığını söylüyor.

Zenya kirpiklerini yavaşça Adamovich'e doğru kırıştırır. "İki yıl önce babamın hastalığından yararlanarak bize bir sevkiyat için daha önce kararlaştırıldan çok daha düşük bir fiyat ödemenizi önemsiz mi buluyorsunuz? Sizinle tartışamayacak kadar hasta ve zihni bulanıktı ama onu kandırdığınızı biliyorum. Ben buna adilik derdim. Aslında ben buna düpedüz alçaklık derdim."

Adamovich ona bön bön bakar. "Beni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret edersin? Babanla yaptığım anlaşmalar hakkında ilk şeyi nereden biliyorsun?"

Zenya ona soğuk bir gülümseme verir. "Bu küçük kız on beş yaşından beri ailesinin hisse senedi hareketlerini ve mali kayıtlarını yönetiyor. Babam yaptığı anlaşmalarla ilgili her şeyi bana anlatır ve ben de hasta bir adamı nasıl kandırdığını o zaman anladım. Bu iş kolunda e-posta kayıtlarımız ve sipariş formlarımız yok. Sadece sözümüz ve onurumuz var. O toplantılarda değildim ama şu anda karşınızdayım ve bundan sonraki her toplantıda da olacağım. Eğer Belyaev ailesiyle anlaşma yapmak istiyorsanız, beni sizinle çalışmaktan mutlu etmek zorundasınız."

Adamovich birkaç dakika boyunca kimseyi kandırmadığını, ortada bir hata varsa bile bunun dürüst bir hata olduğunu anlatır.

"Elbette öyleydi. Bugün şartlarımı kabul ettiğin sürece geçmişini unutacağız," diyor Zenya ona.

Eli hâlâ göğsümde ve tişörtümdeki butlardan biriyle oynuyor. Gülümseyerek ona bakıyorum.

Adamovich onun şartlarını kabul etti. Yeğenim tam bir baş belası.

Ofisinden çıkıp koridorda ilerlerken Zenya bana şöyle dedi: "Orada otoritemi sarsmayacağının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm. Sana bir özür borçluyum."

"Özür dilemene gerek yok. Yeğenimin o salağa haddini bildirdiğini görmek iki yıldır gördüğüm en güzel şey."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kristian Belyaev, feminist ikon. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben mi? Daha çok sen. Kesinlikle muhteşemdin." Ona yaklaşıyorum, onu burada tamamen yalnız bırakmanın keyfini çıkarıyorum. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Çenesini kaldırıyor ve bakışlarımı cesurca karşılıyor. "Elbette öyleyim. Ben bir Belyaev'im."

Gözlerindeki o cüretkâr bakış sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve çenesini avucumun içine alıp başparmağımı dolgun dudaklarında gezdiriyorum. "Dün gece sana verdiğimden daha fazlasına ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak."

Sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Dudaklarını tekrar okşuyorum ve dili başparmağımın ucunda hareket ediyor. İnliyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. Sırtı duvara dayalı ama kapana kısılmış olan o değil.

Öyleyim.

Vahşi atlar beni yeğenimden ayıramazdı.

Dudaklarım neredeyse onu öpecek kadar yakın olana kadar başımı eğiyorum ve bakışları dudaklarıma kayıyor. "Kocan için kendini iffetli tutman gerektiğini biliyorum..."

Benim. Ben senin kocanım.

Bunu ona ve elli mil yarıçapındaki herkese ilan etmemek için kendimi zor tutuyorum ama kararlılığım pamuk ipliğine bağlı.

"Masumiyetinden vazgeçmek dışında seni delirtebileceğim o kadar çok şey var ki. Ve eğer masumiyetin umurunda değilse, seni bundan da memnuniyetle kurtarırım. Bu hayatta iyi olan her şeye hizmet ediyorsun Zenya. Ve ben bunu sana vermek istiyorum."

"Kristian Amca, bunu yapamayız," diye fısıldıyor. Elleri ön kollarımdan yukarı kayarak bileklerime yapışıyor. İkimiz de birbirimizin ağzına karşı nefes nefese kalıyoruz.

"Yapabiliriz. Dilim senin amın için yaratıldı ve bunu sen de biliyorsun." Zenya duvara yapışmış, hızlı hızlı nefes alıyor ve gözleri büyümüş.

Amının ıslak olduğunu biliyorum.

Sadece ıslak olduğunu biliyorum.

Döneli yirmi dört saat olmadı ve birbirimize doğru ışık hızıyla ilerliyoruz, o kadar hızlı savruluyoruz ki çarpışmamız patlayıcı olacak.

Parmaklarım elbisesinin eteklerine gidiyor çünkü emin olmak zorundayım.

Zenya umutsuzca başını sallar.

"Hissetmeme izin ver prenses," diye mırıldanıyorum. "Eğer ıslak değilsen, sana bir daha asla dokunmayacağım."

"Değilim," diye ısrar ediyor, ama bir elimi sıcak iç uyluklarının arasına kaydırırken beni durdurmuyor. Ne kadar ipeksi bir yumuşaklıkta olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. Bir kolumu beline dolayıp onu vücuduma doğru çekiyorum ve elleri göğsümün üzerine düşüyor. Burnumu ensesine gömüp onu içime çekiyorum. Bu kızın tadını çıkarmak için yaşıyorum. Onsuz geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu bana. Diğer elimle külotunu seksinin üzerinden yukarı doğru okşuyorum. İnce bir dantelden yapılmış ve kızın içi sırılsıklam.

"Kahretsin, ıslak değilsin," diye fısıldıyorum.

"Değil miyim?" diye cevap veriyor ve ben de onun şaşkınlığını ve biraz da hayal kırıklığını duyunca boğazına doğru gülümsüyorum.

Orta parmağımla klitorisine hafifçe vuruyorum ve Zenya nefesini tutup bana daha da sıkı sarılıyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Parmağımı kaldırıp ona gösteriyorum. Bakmak için yeterli zamanı var ve sonra parmağımı ağzıma sokup emiyorum. Bir iniltiyle parmağımı çekip fısıldıyorum, "Tadın çok lezzetli prenses. Senin için açlıktan ölüyordum."

Şok ve arzu onu tamamen merhametime bırakmıştı. Şimdi acele etmeden, elimi bir kez daha indiriyorum ve parmaklarımı külotunun içine sokuyorum, klitorisine odaklanıyorum ve onu sert dairelerle ovuyorum.

Zenya iki eliyle yakalarımı kavıyor ve ayaklarını açıp sırtını kavislendiriyor. Dudakları da aynı kadar ıslak ve her soluk alışında ağzıma minik bir öpücük konduruyor. O bu durumdayken ona pek çok şey yapabilirim.

Parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Şimdi sen em."

Ağzını açıyor ve parmağımı dudaklarının arasından ikinci boğuma kadar kaydırıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum boğuk bir sesle, dudaklarının etrafıma sarılmış görüntüsüyle büyülenmiş bir halde. Yumuşak dilinin hissi ve ağzının başarısı. Ben onu överken kirpikleri titriyor. "Azdığında çok güzel oluyorsun. Bu yönünü görmeye bayılıyorum."

Ona ıslak olmanın ve benim için nefes nefese kalmanın iyi bir şey olduğunu öğretiyorum. Utanmak yok.

Sadece zevk.

"İhtiyacım olan kadın sensin. Güzel. Güçlü. Zeki. Dokunulduğunda eriyen. İstedığımız her şeye sahip olabiliriz, Zenya."

Koridorun diğer ucundan gelen bir ses onu zıplatıyor ve transa geçip ıslaklığıyla kaplı parmağımı emdiğini fark ediyor.

Zenya parmağımı dudaklarından çekip bana doğru itiyor. "Lütfen, bırak gideyim."

"Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Sadece boşalırken o güzel yüzünü izlememe izin ver."

"Kristian Amca, *lütfe*." Şaşkınlık mavi gözlerini dolduruyor.

İsteksizce tutuşumu gevşetiyorum ve benden o kadar hızlı geri adım atıyor ki tökezliyor.

Birbirimize sessizce bakıyoruz, o şoktan nefes nefese kalmış, ben ise omuzlarımı duvara dayamışım, ellerim cebimde ve yüzümde bir kızgınlık var.

"Bunu neden yaptın?" Zenya elbisesinin eteklerini çekiştiriyor, sanki cennet gibi kalçalarını daha fazla örtmesini sağlayabilirmiş gibi. Arada sadece bir parça dantel varken benim için bu kadar ıslak ve şişmiş olduğunu bilmek beni çıldırtıyor.

"Neden yapmayayım ki?"

Çenesi çalışırken bir neden bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Ben senin yeğenim. Olacağım tek şey bu. Senin için başka bir şey olabileceğimi düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattım. "Düğün gününde koridorda kime doğru yürümek istersin? Seni sadece paran ve gücün için isteyen birine mi, yoksa seni her zaman sevmiş bir adama mı?" Şok içinde bana bakıyor.

Evet, öyle ya da böyle onu *hep* sevdim.

Zenya dönüp aceleyle aşağı iniyor ve gözümün önünden kayboluyor.

İnliyorum ve başımı duvara vurarak tavana bakıyorum. Zenya'dan vazgeçemem. Vermeyeceğim.

Onu başka bir erkekle görmek beni cinayet işlemeye iter. Eğer bir erkeğin ona dokunduğunu görürsem, çıplak ellerimle bağırsaklarını karnından sökeceğim.

Bir süre sonra nefes alıp hayal kırıklığımı yatıştırıyorum ve onu takip ediyorum. Bunun bir maraton olduğunu kendime hatırlatıyorum, koşu değil. Zenya'nın beni amcası olarak sevdiği on altı yılı ve iki yıllık acı ve yalnızlığı tek bir günde geri alamam. Vücudunun dokunuşuma ne kadar tepki verdiğini ona gösterdim, bu yüzden bunun bir iki gün içine işlemesine izin vereceğim ve sonra arayışımı yenileyeceğim.

Alt kattaki kulübe girdiğimde ilk gördüğüm şey Zenya oluyor.

Başka bir adamın kollarında.

Dünya erimiş kırmızıya dönüyor. Tanımadığım bir pislik kollarını Zenya'ya dolamış ve ağzını Zenya'nın ağzına indiriyor.

Bir saniye sonra onun yanıdaydım. "Eğer onu öpersen, ölü bir adamsın."

Adam başını kaldırıp bana kaşlarını çatıyor ve yeğenimi bırakmıyor. "Sen de kimsin lan?"

Zenya'ya bakıyorum, yüzünde tiksiniş bir ifade var, kollarımdayken yüzünde gördüğüm arzudan o kadar farklı ki. "Grigor yeni," diye açıklıyor Zenya. "Şehirde sadece bir yıldır çalışıyor. Babası Gedeon Kalchik."

Babasının Olimpos Kralı olması umurumda değil. "Çek ellerini onun üzerinden," diyorum dişlerimin arasından.

"Yeni koruman kendini bir bok sanıyor, bebeğim." Adam bana sırtıyor, gözlerinde küstah bir bakışla bakışlarını vücudumda gezdiriyor. "Yürü git, salak. Ben Zenya'nın nişanlısıyım."

Ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. Dün gece nişanlı olduğunu iddia etmişti ama ben bunun, ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiren tuhaf adamı başından savmak için söylediği bir şey olduğunu düşünmüştüm. Omuzları bu adamın dokunuşuna karşı kamburlaştı ve gözleri ondan uzaklaşmaya devam ediyor. Her kimse, onu görmekten memnun değil.

Odadaki herkesin konuşmayı bıraktığını ve üçümüze baktığını belli belirsiz fark ediyorum. Kimse Grigor'un yardımına gelmiyor. Onlar

Hepsi benim kim olduğumu biliyor ve damarlarındaki kanı seviyorlar. Ona tehditkâr bir gülümseme verdim. "Çek ellerini yeğenimin üzerinden."

Genç adam gözlerini kocaman açıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kristian Belyaev? Öldüğünü falan sanıyordum."

"Her neyse."

"Grigor?" Zenya endişeli gözlerle bana bakarak, kan dökülmesine neden olmak üzere olduğumu doğru tahmin ettiğini söylüyor.

"Evet, bebeğim?"

"Çek ellerini üzerimden."

Grigor somurtkan bir ifadeyle kolunu kadının omuzlarından çeker ve geri çekilir.

"Grigor benim nişanlım değil," diye açıklıyor bana, giysilerini tekrar yerine yerleştirirken.

"Sadece teknik bir sorun yüzünden," diye araya giriyor ve Zenya'ya komplocu bir gülümseme fırlatıyor. "Zenya henüz evet demedi."

Ellerimi yumruk yapıyorum. Zenya endişelenmememi söylercesine koluma yatıştırıcı bir el koyuyor.

"Seni arayacağım. Bana ikinci bir randevu borçlusun." Grigor kendinden emin bir çalımla uzaklaşıyor, sanki onu kendi kızı yapması an meselesiymiş gibi.

Zenya kollarını vücuduna dolamış ve yüzünde çökmüş bir ifade var. Bu bakışı bilirim. Benim küçük tatlı karahindibam da hayatının en kötü günlerinde böyle bakardı. Annesi öldüğünde. Chessa'nın çocukları ölen anneleri için ağlarken. Onu terk ettiğim gün. Onu bir daha asla öyle görmek istemedim.

"Dur tahmin edeyim. O pislik seni haftalardır taciz ediyor. Aylardır. Sürekli hayır diyorsun ama etrafta ona defolup gitmesini söyleyecek bir erkek olmadığı için seni yıpratmaya çalışıyor."

Dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar.

Bir kolumu beline doladım ve alnından öptüm. "Uncle'in bunu senin için aldı, prenses."

Ben Grigor'a doğru dönerken Zenya hızla, "Hayır, Kristian Amca, yapma-" diyor.

"Hey. Sen." Grigor'u takip ederken arkamda Zenya'nın bıkkın iç çekişini duyuyorum. Kendisini av gibi hissettiren bir bedensizliğe katlanacağımı mı sanıyor gerçekten? "Az önce ona ne dedin?"

Grigor kaşlarını çatarak bana döndü. "Ha?"

İçimden bir öfke dalgası daha geçiyor. "*Ha*" değil mi? *Evet, efendim.* Biraz terbiye öğrenmelisin. Yeğenime ne dediğini sordum."

Şaşkın bir ifadeyle Zenya ve benim aramda bakışıyor. "Hoşça kal dedim. Neden kıcımlı kaldırıyorsun?"

"Sana bir randevu daha mı borçlu?"

Yüzüne aptalca bir sırıtma yayılıyor. "Onu yemeğe götürdüm ve bana başka bir randevu sözü verdi, ama bana cevap vermiyor-" "Zenya Belyaev'in sana bir borcu mu var?"

"Şey, evet, dedi ki-"

Onu saçlarından tutup Zenya'ya doğru çekiyorum.

Bileğimi kavrayıp elimden kurtulmaya çalışıyor ama onu halının üzerinde sürüklerken kendi ayaklarına takılmaktan başka çaresi yok. "Ow! Ne oluyor lan! Bırak beni, seni lanet psikopat."

Doğrulmasını sağladım ve kulağına hırladım, "Sana söyledim. *Seni lanet psikopat* değil. *Efendim.*" Onunla yüzleşmesini sağlıyorum ve bu konuda hiç nazik değilim. "En sevdiğim yeğenimin sana borcu ne?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bırak beni!"

"Zenya Belyaev, kardeşimin ilk ve en değerli çocuğu, bu şehrin en güzel kadını ve Belyaev servetinin aslan payının varisi, senin gibi sümüklü bir köpeğe bir şey mi borçlu?"

Grigor sonunda anlıyor ve soluk soluğa, "Tamam. Hayır. Bana hiçbir şey borçlu değil."

Onu öyle bir sallıyorum ki dişleri takırdıyor. "Sana bir randevu borcu var mı?" "Hayır."

"Seni çoktan reddetti mi?" "Şey, evet, ama-"

"Yani seni geri çeviren bir kadını dinlemedin mi?"

Homurdanıyorum. "Ama-"

Onu öyle sert sarsıyorum ki dişleri birbirine çarpıyor. "Sen küçük bir bok lekesinden başka bir şey değilsin, değil mi? Söyle hadi."

"Ne? Cidden, siktir git dostum."

Ben bir elim cebimde öylece dururken o avucumun içinde ileri geri sallanıyor. Etrafımızdaki herkes bize bakıyor. Odanın öbür ucunda tanıdığım birini görüyorum ve çenemi kaldırarak sessizce selam veriyorum.

Eğlenen bir gülümsemeyle cevap veriyor ve kahve fincanıyla bana kadeh kaldırıyor. Adamovich'in korumaları ortaya çıktı, ama kavgâ benimle bu küçük aptal arasında kaldığı sürece bu işin dışında kalacaklar.

Elimde çırpınan Grigor'a dönüyorum. "Babanı tanıyorum. Amcalarını tanıyorum. Onlar benim iyi arkadaşlarım. Seni arabamın arkasına atıp onlara götürmeme ve yeğenime nasıl saygısızlık ettiğini anlatmama ne dersin?"

Grigor, Belyaev klanını kızdırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamayabilir ama ailesi anlayacaktır ve Grigor'un babasının çok öfkeli olduğunu biliyorum.

"Sen bir hiçsin, küçük bok lekesi. Söyle. Söyle."

Grigor kızarır ve "Ben bir hiçim, küçük bir bok lekesiyim" diye mırıldanır.

Onu saçlarından tutup kendimden uzaklaştırdım. "Eğer seni bir daha Zenya'nın birkaç metre yakınında yakalarsam, karnını bir balık gibi deşerim. Şimdi gözümün önünden k a y b o l . "

Grigor tökezliyor, kendini toparlıyor ve hızla uzaklaşmadan önce bana pis bir bakış fırlatıyor.

Zenya elini benimkinin içine soktu ve elini pazuma koyarak bana fısıldadı, "Bunu yapmana gerek yoktu."

Benimkini tutan eline bakıyorum ve ağzımın kenarı kalkıyor. Grigor'un peşinden gidip onu öldüresiye dövmeyeyim diye beni tuttuğundan şüpheleniyorum ama yine de bundan keyif alıyorum. "Evet, öyle yaptım. Ne zamandan beri böyle sürüngenlerin senin üzerine salyalarını akıtmasına ve bir Belyaev'den bir şeyler koparmasına izin veriliyor?"

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor ve cevabı tahmin edebiliyorum. Ben gittiğimden ve Troian bu şehirde besin zincirinin en üstünde olduğumuzu herkese hatırlatamayacak kadar hasta olduğundan beri.

Saçlarını düzeltiyorum ve güzel yüzüne bakıyorum. "Her şey eskisi gibi olacak. Aslında daha da iyi olacak çünkü tüm bu küstah piçler sana saygılarını sunmayı öğrenecekler."

Zenya bana bakıyor. "Babam Grigor'la evlenmem gerektiğini düşünüyor. Ya da en azından biriyle evlenmemi. Adamovich'in nasıl biri olduğunu gördün. Bu iş kolundaki erkekler evli olmayan kadınları pek ciddiye almazlar. Ya da genel olarak kadınları. Ama yanımda güçlü bir adam olursa..." Burnu sıkıntıyla kırışıyor.

Maalesef bu doğru, ama bu yüzden ben varım. Yeğenime hak ettiği saygıyı göstermeyen her hıyarın karşısında durmak için. "Eğer başka biri sana saygısızlık ederse, amcan onlara anneleri için ağlayana kadar terbiye verecek."

Zenya bana eğlenen bir bakış attı. "Eğer durum buysa ellerin dolu olacak."

Gözlerimi odada gezdirirken içimde öfke dalgalanıyor. Kavga bittiği için çoğu insan bize olan ilgisini kaybetti ama hâlâ bakan birkaç kişi de hızla gözlerini kaçırıyor. "Seni kim taciz ediyordu? Onları öldüreceğim."

Omuz silkiyor. "Çoğunlukla benimle evlenmek istiyorlar." "Kaç tane?"

"Sayısını unuttum." Bana bakarken, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Elimi ensesinde dolaştırıp onu kendime çekiyorum ve mırıldanıyorum: "Prenses, beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, flörtöz, cüretkâr bir bakış. Belyaev'in doğasında her türlü zorluğun üstesinden gelmek var. "Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, seni kışkandırmaya çalışmama gerek yok."

"Bu doğru. Ne zaman bir erkeğin sana benim dokunduğum gibi dokunduğunu düşünsem..." Homurdanıyorum, yüzümü onunkine daha da yaklaştırıyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Kıskançlıktan neredeyse aklıma kaçıracaktım. Bir gün seni açık havada öpeceğim ve bu şehirdeki herkesin benim olduğunu bilmesini sağlayacağım."

Gözlerindeki puslu, muhtaç ifadeyi içime çekiyorum.

Sana sarıldığımda ne kadar farklı hissettiğini görüyor musun prenses?

O gün yüzüğümü takacak, bebeğim karnında olacak ve kilisenin çanları kilometrelerce öteden herkesin duyması için çalacak.

Bileğimi tutuyor ve elimi ensesinden çekip alıyor. "Grigor'u inleyen ve merhamet için yalvartan ben olmalıydım. Bu aileye liderlik etme sırası bende, sende değil." "Evet öyle sin," diye nefes alıyorum. "Ama senin için böyle bir şey yapmak benim için bir zevk. Bunu benden alma."

"Ben hiçbir erkeğe ait değilim amca. Ben Zenya Belyaev'im ve bu şehirdeki herkes benim önümde diz çökecek."

Beni itiyor ve ben de kanepeye düşüp şaşkınlıkla ona bakıyorum, saçlarım gözlerime düşüyor.

Zenya bana gülümsüyor ve kollarını kavuşturuyor. "Senden başlayarak."

Onun önünde diz çökmem planımın bir parçası değil. Tam tersi olması gerekiyordu. Zenya Belyaev'in bana aşık olması ve tüm gücünü sevgili amcasına tatlı bir şekilde devretmesi gerekiyordu.

Ama ben gittiğimden beri çok değişti. Gözlerinde yanan gururla o şirin burnundan bana bakıyor.

"Senin için dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun?" Yavaşça soruyorum, aletime kan hücum ettiğini hissediyorum.

"Bu kadar adamın önünde buna cesaret edebilir misin, Amca?"

Birlikte sağa sola bakıyoruz ve tüm odanın yine bize baktığını görüyoruz.

Ben, Kristian Belyaev, hayatımda hiç kimsenin önünde diz çökmedim. Öz kardeşimin bile. Troian her zaman benim tam bağlılığıma sahip olmuştur, ama benden diz çökmemi isteseydi ona siktirip gitmesini söylerdim.

Ama yeğenime bakarken tek yapmak istediğimin bu olduğunu fark ettim. Bu şehirdeki her erkek, o odaya girdiği anda dizlerinin üzerine çökmeli.

Ve yapacaklar da.

Zenya hepsinin ona tapmasını sağlayacak ve bunu yaparken onu izlemek için sabırsızlanıyorum.

Zenya'nın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Elini tutmak için uzanıyorum ve gözlerinin içine bakarken dudaklarımı avucunun içinde gezdiriyorum.

"Senin için her şeyi yaparım prenses."

Kristian

I Kardeşinin önünde dilini yeğeninin ağzına sokmak istemek deliliğin özel bir türü ama Zenya toplantıyı yönetirken tek düşünebildiğim bu.

Tüm gözler onun üzerinde ve omuzlarına dökülen ay ışığı gibi sarı saçları ve vücuduna yapışan siyah mini elbisesiyle son derece çarpıcı görünüyor. Boğazında siyah kadife kurdeleden bir gerdanlık var ve arada bir koyu kırmızı sivri tırnaklarıyla gerdanlığa dokunuyor. Onunla ilgili her küçük ayrıntıya takıntılıyım. Kirpiklerine. Kulağının yanındaki ipeksi saç telleri. O gerdanlık, onu kabaca öperken benim lanet elim olmalı.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve dikkatimi dağıtmak için boğazımı temizliyorum. Bana onun önünde diz çökmemi söylediğinden beri yarı sertleşip kaya gibi sertleşmeye başlamıştım. Bu kızın kalbim ve bedenim üzerindeki gücü delice.

Troian burada elbette, Mikhail de öyle. Bu toplantıyı Troian'ın yatak odasında yapıyoruz çünkü kemoterapi yüzünden Silo'ya gelemeyecek kadar yorgun düşmüş.

Sıcak, huzursuz arzu bütün hafta boyunca içimde çalkalandı ve şimdi ateşli bir zirveye ulaşıyor. Zenya'nın dudaklarını dudaklarımda hissetmeye *ihtiyacım* var. Onu vücuduma bastırmak, içime almak ve onu doldurmak için yanıp tutuşuyorum. Ben açlıktan ölen bir adamım ve yıllardır açlık çekiyorum. Geçen gün dizlerimin üzerine çöküp avucuna bir öpücük kondurmak, beynime kısa devre yaptırdı.

içimdeki ilkel yaratık uyandı ve ben onu ele geçirene kadar sakınleşmeyecek.

Ona sadakat yemini
ettim. O kız *benim*.

Kendi babası ve Mikhail bile ona bakınca içimdeki canavar kıskançlıktan kükrüyor.

"Adamovich parayı ödeyecek mi, Kristian?"

"Hm?" Bakışlarımı yeğenimden ayırıp Troian'a dönüyorum. "Elbette yapacak. Zenya o adamın kışını yırttı ve Zenya onunla işini bitirdiğinde adam bir köpek yavrusu kadar itaatkâr oldu. Zenya herkesin üstesinden gelebilir."

Yeğenim bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme fark ediyorum. Bu doğru, bebeğim. Bu dünyanın Adamovich'leri ve Grigor'ları senin topuklu ayakkabılarının altında toz olmayı hak ediyor.

"Zenya'nın yetenekleri etkileyici," diyor Troian gülümseyerek. "Ama vahşi amcasıyla başa çıkabilir mi?"

Gözlerine bakıp şeytani bir gülümseme veriyorum ve yanakları pembeleşiyor. "Bunu yapabilecek tek kişi o."

Zenya hızla babasına dönerek, "Devam edelim," dedi. "Belyaev'lerin bir güç gösterisi yapması gerekiyor. Varlığımızı dünyaya duyurmalıyız. Son iki yıldır pek çok sosyal etkinlikten çekildik ve bu durum insanların bize olan güvenini sarstı."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Haklısın Zenya. Sen ve ben bir sıçrama yapalım. Bu şehre Belyaevlerin her zamankinden daha güçlü ve birlik içinde olduğunu gösterelim. Seni şehre götüreceğim."

Zenya bunu düşünür ve sonra şöyle der: "Belki bunu yapabiliriz ama benim başka bir fikrim var. Üç gün sonra Yuri Golubev'in altmışıncı doğum günü partisi var. Babam katılacak kadar güçlü değil ama ben gidip hepimizi temsil etmeliyim."

Yuri Golubev şehirdeki en önemli ikinci Bratva ailesinin reisidir. Çevremizde önemli olan herkes orada olacak. Başımla onaylıyorum. "İyi plan. Ben de seninle geleceğim."

Troian şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra gülüyor. "Kendi fikrinin daha iyi olduğunu savunmayacak mısın? Kimsin sen ve ne yaptın

Kardeşimle ne yaptın?"

İki yıl önce, herkesin üzerinde konuşurdum. Başkasının planı da benimki kadar iyi olsa bile kendi fikrimi agresif bir şekilde savunurdum.

Ama şimdi kazanmak önemli değil. Önemli olan Zenya. Buraya onun aracılığıyla istediğim her şeyi kazanmak amacıyla döndüğümü düşünürsek, bu garip bir düşünce.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, ona çok fazla yer vererek kendimi mahvedip mahvetmediğimi merak ediyorum.

Hayır, her zaman arkasını kolladığımı bilirse bana daha çok aşık olur. "Zenya'nın daha iyi bir fikri vardı."

Zenya, Troian ve Mikhail çok içinde bana bakıyorlar.

Troian yine gülüyor. Ses eskisinden çok daha zayıf ve onu yoruyor gibi görünüyor, ancak şunu söylemeyi başarıyor: "Bu gizemli kadın kardeşimi evcilleştirdi. Bu günü görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana onun kim olduğunu söylemelisin çünkü onunla tanışmak istiyorum."

Mikhail sessizce güç ister gibi elini yüzünde gezdiriyor. Zenya birden tırnaklarıyla ilgilenmeye başladı. Troian'ı üzecek bir şey söylemeyeceğime dair ettiğim yemini hatırlıyorum, bu yüzden babasına bizden bahseden kişi Zenya olmak zorunda kalacak.

"Hazır olduğunda kendini gösterecektir."

"Seni hiç utangaç bir kızla hayal etmemiştim Kristian," diye mırıldanıyor Mikhail.

"Sadece bazı yönlerden. Diğer açılardan bir kaplan kadar cesur. Hazır olduğunda saklandığı yerden çıkacaktır."

Zenya'nın kulağında on altıncı yaş gününde ona hediye ettiğim elmas küpeler olduğunu fark ediyorum. Günlerdir bana karşı mesafeli bir tavrı vardı ama bu sabah beni düşünerek giyinmişti. Eminim onları fark edeceğimi bile ummuştur.

"Ne düşünüyorsun, karahindiba?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ben mi? Senin aşk hayatınla ilgilenmiyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Ben partiden bahsediyorum. Aşk hayatım hakkında daha sonra konuşabiliriz. İçten içe daha fazlasını öğrenmek için can attığını biliyorum. Bu arada küpelerin güzelmiş."

Zenya onun kulak memelerinden birine kısaca dokunur. "Benim artı-birim olarak gelebilirsin. Gölgemde olmak seni rahatsız edecekse, evde kalman daha iyi olur."

"Sizin yanınızda olmak benim için bir onurdur. Zenya Belyaev bu ailenin gerçek lideridir ve herkesin bunu bilmesi gerekir."

Sanki çift anlam ya da tuzak arıyormuş gibi bana uzun uzun bakıyor. Sonunda dedi ki, "Pekala. Eğer gerçekten babamın varisinin sen değil de ben olduğumu kabul edersen seni yanıma alırım."

"Zenya Belyaev benim en büyük bağlılığım ve sadaketime sahiptir," diye mırıldanıyorum büyüleyici bir gülümsemeyle.

Toplantı bittiğinde Zenya ve Mikhail ayrılıyor, ama ben kardeşimle konuşmak için geride kalıyorum.

Başucuna yaklaşıp sordum: "Zenya'yı arkandan taciz eden adamlar olduğunu biliyor muydun? Onu Adamovich'in kulübünde üç saniyeliğine yalnız bıraktım ve değersiz bir pislik öpücük çalmaya çalışıyordu. Ona biraz terbiye vermek zorunda kaldım."

Troian yorgun bir elini yüzünde gezdirir ve ifadesi değişir. "Bunu bilmiyordum. Bu şehirde hâlâ yeterince korku uyandırdığımı ve insanların onu rahat bırakacağını umuyordum. Döndüğün için çok minnettarım. Onu koru, Kristian. Kimsenin ona zarar vermesine izin verme."

"Oh, yapacağım," diyorum dişlerimi sıkarak. Kimse kızıma zarar verecek kadar yaklaşamaz.

Troian bana minnettar, elbette. Ama üzgün mü?

Sessizce bekliyorum, iki yıl önce olanlardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyorum. Ona söyleyecek kişi o olmalı çünkü ben söyleyemem. Eğer konuşursam babasının başına cehennemi yağdırır ve bu da Troian'ı üzmem kategorisine girer ki bunu yapmayacağıma yemin etmişim. Zenya sözümün eri olduğumu anlamalı.

Ama Troian ona bir şeyler söyleyebilir. Aslında, ben yemin etsem de etmesem de Troian gerçeği itiraf etmeli. Bunca zaman geçmesine rağmen ona gerçeği söylememesi saçmalık.

Kendime çenemi kapatmam gerektiğini söylememe rağmen kelimeler dudaklarımdan döküldü. "İki yıl boyunca uzak kalmamın gerçek nedenini kızına ne zaman söyleyeceksin? Peşimden bir suikastçı göndermenden endişe ettiğimi sanıyor."

Troian bana ters ters bakıyor. "Bu senin erkeklik gururunu incitti mi?"

Evet, elbette öyle. Gururlu bir adamım, ama bu sadece küçük bir parçası. Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Zenya gerçeği bilmeli."

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "O zaman senin için bu kadar önemliyse ona sen söyle." "Yani yine kötü adam ben mi olacağım? Neden hep ben oluyorum da hiç sen olmuyorsun?"

Gözlerini benden kaçırıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Ailemi senden koruyordum. Seni bizden uzak tutmak için tek çarem oydu."

"Ama şimdi senin için uygun olduğu için beni etrafında istiyorsun."

"Hoşuna gitmiyorsa gidebilirsin. Zenya'yı güvende tutmak için korumalar tutacağım."

"Siktir et," diye homurdanıyorum. Sanki korumalar Zenya'ya benim verebileceğim koruma ve bağlılığı verebilirmiş gibi.

Tam bir dakika bekliyorum ama Troian hiçbir şey için özür dilemiyor. Güzel. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacak çünkü ben onu zorlayacağım. Bebeğim karnında belirmeye başladığında ve daha fazla sır için çok geç olduğunda ne yaptığını itiraf etmek zorunda kalacak.

Kapıya yöneliyorum ama Troian titrek bir sesle adımı söylüyor ve ben de ona dönüyorum.

Sulu gözlerle bana yalvarıyor. "Lütfen, Kristian. Onun güvende olduğundan emin ol. Eğer biri ona zarar verirse, yapamam... yapamam..." Onu kaybedebileceği düşüncesiyle boğazı kilitlenir.

Kimse Zenya'ya zarar vermiyor ama ben yine de onu alıp tamamen benim yapacağım ve kardeşimin beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Sağ elimin parmak eklemlerini kırıyorum. "Sormana gerek yok. Ben etraftayken kimse kızıma yaklaşamaz, yoksa bunu hayatlarıyla öderler."

ÜÇ GÜN SONRA, Belyaev malikânesinin kapısının önünde durmuş, yeni siyah takım elbisem ve parlak mokasenlerimle zili çalıyor, Yuri Golubev'in doğum günü partisine hazırlanıyordum. Siyah bir gömlek giydim ama kravat takmaya zahmet etmedim. Kravattan nefret ederim. Wall Street mankafaları gibi giyinmek için suç hayatına atılmadım.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım ama her zamanki gibi öndeki tutamlar alnımın üzerine düşmeye devam ediyor. Şansım yaver giderse, Zenya her zaman yaptığı gibi onları geriye itecek ve dudaklarını öpmek için yalvarır gibi dudaklarıma doğru eğecek.

Ondan hâlâ gerçek bir öpücük almadım, bu düşünce beklerken topuklarımın huzursuzca basamağa vurmasına neden oluyor. İki yıl önce dudaklarımı onunkilere bastırmam sayılmazdı. Geçen hafta onun mutfağında arzuladığım şeyin yanına bile yaklaşamadım. Umarım bu gece kırmızı ruj sürüyordur çünkü gece yarısına kadar ağzımın her yerine bulaşmasını istiyorum.

Ön kapı açıldığında, serçe parmaklarımdaki gümüş yüzükleri ayarlıyorum ve ona bakarken topuklarımın tıkırtısı duruyor. Bakışlarımı Zenya'nın vücudunda gezdirirken kısık bir ısılık çalıyorum; ayaklarındaki kırmızı ince burunlu parmaklardan çıplak, pürüzsüz bacaklarına, eteklerinde tüyler olan kısa kırmızı kaşkorse elbisesine ve son olarak da güzel yüzüne ve uzun, gevşek saçlarına.

"Muhteşem görünüyorsun," diye nefes alıyorum.

"Sana da merhaba," diyor soğukkanlılıkla ve arkasını dönüp koridordaki aynaya giderek bir ruj alıp yeniden sürüyor.

Kırmızı ruj. Tam umduğum gibi.

Bukleleri yerine otururken arkasından yaklaşıp salondaki masanın üzerinde duran kolyeyi alıyorum ve boğazına geçiriyorum. Tokayı sıkarken bakışları aramızda gidip geliyor.

"Birlikte iyi görünüyoruz, değil mi?" Ellerimi omuzlarına koyarak mırıldanıyorum. Güçlü görünüyoruz. Belyaev'lere benziyoruz.

Zenya bir şey söylemiyor ama aç gözleri yüzümü yalayıp yutuyor.

"Bu geceyi iple çekiyor musun?" Ona soruyorum.

Zenya bana döndü ve elini göğsüme koydu. "Öyleyim, ama..." Merdivenlere ve tekrar bana doğru bakıyor. "Normal şartlar altında ya ben babamla giderdim ya da o bizimle gelirdi."

Başparmaklarımı köprücük kemiğinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Troian'a ne kadar kızgın olsam da, onun ne kadar tuhaf hissettiğini anlıyorum.

Sıkıntı gözlerini dolduruyor. "Babam hâlâ yaşarken ve nefes alırken onun yerine geçmek çok özel bir acı. Kendimi bir parazit gibi hissediyorum. Bir akbaba."

"Sana söz veriyorum, baban sana baktığında gururdan başka bir şey hissetmiyor."

Zenya göğsümü okşuyor ve fısıldıyor, "Döndüğün için çok mutlu." Öyle mi? Bundan pek emin değilim ama iki yıl önce beni bu aileden attığında ağabeyimin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bırakmıştım. "Nasıl hissediyorsun?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Nasıl hissedeceğimden emin değilim. İki yıl önceki adam değilsin."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutuyorum. "Ben her zaman olduğum adamım. Sadece şimdi sana farklı yönlerimi göstermeyi seçiyorum. O zamanlar çok gençtin. Şimdi, sen..." Gülümsüyorum ve bakışlarımın gözlerinden dudaklarına, oradan da elbisesine inmesine izin veriyorum.

Çok lezzetli.

Zenya düşünceli mavi gözlerle bana bakıyor. "O zamanlar çok vahşi ve öngörülemezdin. Hâlâ her zaman olduğu kadar tehlikelisin ama şimdi daha odaklanmış görünüyorsun. Sanırım bu yönünü seviyorum."

"Amacım memnun etmek prenses," diye mırıldanıyorum, hâlâ çenesini tutarak. Belki de gece yarısını beklememe bile gerek yoktur. Koridorda yalnızız ve ağızımı onunkine doğru indiriyorum.

Zenya parmağını dudaklarıma koyuyor. "Yapma. Seninle konuşmaya çalışıyorum. Hâlâ deli olduğunu düşünüyorum ama bu yeni halini seviyorum. Eski Kristian asla bir kadının arkasında bir partiye girmezdi."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ben ne zamandan beri bir kadına eşit davranamayan kadın düşmanı bir pislik oldum?"

"Sen babamın varisiydin ve bunu herkesin bilmesini sağladın, özellikle de o hastalandıktan sonra ve senin bir an önce öne geçmen gerekecekti. Beni bu kadar kolay kabul etmene şaşırdım. Şaşırdım ama memnun oldum."

Suçluluk duygusu karnımda düğümleniyor. Bu hissin ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor çünkü daha önce bu duygu beni hiç bu kadar rahatsız etmemişti.

"Bu gece iyi görünüyorsun," diye fısıldıyor, parmaklarıyla çenemi okşuyor. "Ama sen her zaman iyi görünüyorsun."

İnliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Prenses, eğer bana iltifat etmeye devam eder ve seni öpmeme izin vermezsen, alevler içinde kalacağım."

"Seni tekrar kaybedemem" diyor, kollarını boynuma doluyor ve gözleriyle bana yalvarıyor. "Anlamıyor musun? Aramızda yanlış bir hareket olursa Chessa ve o fotoğraftaki gibi oluruz. Babam beni çok koruyor ve senin amcamdan başka bir şey olmanı kabul etmiyor. Annemi kurtaramadı. Annemi kurtaramadı.

Chessa'yı kurtaramadı. Elinde kalan tek şey benim ve kılıcı kendisi kullanamasa bile güvende olduğumdan emin olmak için kanını dökecektir."

Troian'ın peşimden göndermekle tehdit ettiği suikastçıları hatırladığını biliyorum. Sanki leş yiyen küçük ödül avcıları için endişeleniyormuşum gibi. Troian üzülür diye sevgili olamıyor muyuz? Troian uzun süre buralarda olmayabilir.

Daha da yaklaşıp boğazına bir öpücük konduruyorum ve mırıldanıyorum: "Yani farklı koşullar altında, parmağına bir elmas yüzük takıp sana karım olmanı teklif etsem, evet der miydin? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Sertçe nefes alıyor, göğüsleri göğsüme sıkıca bastırıyor. "Hayır, bu imkansız."

"Tek söylediğin *yapamayacağımız*." Boğazını öperim. "*Yapmamalıyız*." Çenesini öpüyorum. "Ama hiç *duymadım, seni istemiyorum*." Dudaklarım onunkilere yakın ama dokunmuyor, arayı kapatmasını bekliyorum. "Eğer seni takip etmeyi bırakmamı istiyorsan, beni öldürmen gerekecek, çünkü sen bana gözlerinde bu kadar arzuyla bakarken, ben seni asla bırakmayacağım."

Zenya'nın pelüş dudakları yumuşak ve tozlu gül yapraklarını andırıyor. Sanki ağzımın ona neler yapabileceğini hatırlıyormuş gibi ağzıma bakıyor. Bu kızın boşalmaya o kadar ihtiyacı var ki kollarımda yanıyor.

Başımı eğiyorum ve kulağına mırıldanıyorum, "Hadi şu partiye gidelim ve bu şehrin patronunun kim olduğunu herkese gösterelim, sonrasında da sana tatlı bir iyi geceler dileyeceğim. Senin için o göz bağını bile bulacağım. Tabii hâlâ ihtiyacın varsa."

Zenya kollarımdan çekiliyor, titrek bir nefesle debriyajına uzanıyor ve kendini toparlamak için bir an alıyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve dudaklarımda bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Bu gece harika olacak.

Çantasının püskülünü parmaklarının arasından geçirerek, "Gelecekteki kocam, babam öldükten sonra bu şehirde neredeyse benim kadar güce sahip olacak. Bunu hiç düşündün mü?"

"Aklımdan geçti," diye itiraf ediyorum, onu kısık gözlerle izliyor ve ne demek istediğini merak ediyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve gözlerinde meydan okuyan bir ifade var. "Babamın istekleri benim için her şey demek ve umarım bunun farkındasındır."

benim hırslarım da seninkiler kadar parlak ve sert, Kristian Amca. Şu anda benimle evlenmek istediğini söyleyen hiçbir erkeğe güvenmiyorum."

Ona kolumu uzattım. "Benim tek arzum sizi hak ettiğiniz yerde görmek prenses. En sevdiğim yeğenime yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, tek yapmanız gereken sormak."

Zenya bir an bana bakıyor ve sonra kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Güzel. Temiz olduğumuz sürece sorun yok."

Dışarıda bir araba bizi bekliyor ve birlikte arka koltuğa geçiyoruz. Ensem karıncalanıyor. Yeğenimin karım olması, kardeşimden intikam almak ve bu aileyi yönetmek. Bunlar benim üç gizli tutkum, ama Zenya bunu kendi kendine anlamaya başlamış gibi görünüyor.

Zenya elini araba koltuğunun üzerine bırakıyor ve ben ona uzanırken o geri çekiliyor ve elini sıkıca tutuyor. Elini uzattığımı görmemiş gibi davranıyor ama ben gördüğünü biliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu kadını takip etmek soğukkanlılıkla cinayet işlemekten daha zor. Aslında cinayet, istediğim tek kadından tek bir öpücük koparmanın yanında devede kulak kalır. Zenya benimle evlenmezse, bu şehirdeki tüm güç şansımı kaybedeceğim ve kardeşimden asla intikam alamayacağım.

Ama göğsümde kara bir delik açılmasına neden olan onları kaybetme düşüncesi değil. Zenya'nın güzel profiline, arkasında süzülen gökdelenlere ve şehir ışıklarına bakıyorum. İki yıl sürgündeydim ve en çok neyi özledim? Bu şehri ya da kardeşimi kızdırmayı değil, orası kesin.

Yuri Golubev'in malikanesine vardığımızda, Zenya'nın arabasının yanına gidip ona elimi uzatıyorum. İnce parmaklarını benimkilere geçiriyor ve ben de ona yardım ediyorum. Başı dik, görkemli gümüş sarısı saçları sırtından aşağı dökülen, kısa kokteyl elbisesiyle cennet gibi uzun bacaklarını sergileyen Zenya'nın görüntüsünü içime çekerken dudaklarıma gururlu bir gülümseme yerleşiyor.

Onu ön kapıdan geçirip evin içine sokarken herkes dönüp bize bakıyor. Daha doğrusu, ona bakıyorum.

Kristian Belyaev beklenmedik bir şekilde geri dönmüştür, ancak partiye katılanların çoğu Troian Belyaev'in güzel kızıyla ilgilenmektedir.

ter kolumda. Mümkün olduğunca çok erkekle göz teması kuruyorum, onları sessizce bu kızın benim korumam altında olduğu ve herhangi bir fikre kapılmamaları gerektiği konusunda uyarıyorum.

Zenya, Yuri Golubev'i selamlamak için önce ne çıkar. "Mutlu yıllar, Yuri. Bizi evinize davet ettiğiniz için teğekkr ederiz. Babam da selamlarını gönderdi ve bu gece burada olabilmeyi diledi."

Artık Troian'ın varisi olmayan bir adamın hakkı olduğu üzere, ikinci sırada yer alıyorum. Zenya ile evlenmezsem, hep ikinci sırada olacağım. Ya onu benimle evlenmeye ikna edip sonra da kenara itersem?

Onun kalbini
kıracağım. Ya da o
beni öldürür.

Umarım benim tutkularımın da seninkiler kadar parlak ve sert olduğunun farkındasıdır, Kristian Amca.

"Amcamı hatırlarsınız tabii," diyor Zenya, ev sahibimize gülümserken bana bakıyor.

"Merhaba, Yuri," diyorum ve o da selamlamak için bağını eğiyor.

Golubev Zenya'nın elini tutuyor, gri gözlerinde hesapçı bir parıltıyla ona gülümsüyor. Uzanır ve kendisinin daha genç bir versiyonuna benzeyen bir adamı yanına çeker.

"Oğlum Zenya'yı hatırlıyor musun?"

Anında gözlerim kısıldı.

Zenya elini babadan çeker ve kibar bir glmsemeyeyle oğluna uzatır. "Elbette. Merhaba Jozef, seni tekrar görmek güzel. Amcam Kristian Belyaev'i tanıyor musun?"

Jozef'i gülümsemeden selamlıyorum ve uzattığı elini yüzünü buruğturana kadar sıkıyorum. Gülümseyerek Zenya'ya dönmeden ve ona ne kadar güzel göründüğünü söylemeden önce bana bir saniyelik bir ilgi gösteriyor.

Sanırım yeğenimle evlenmek için can atan kim bilir kaç erkekten ikincisiyle tanıştım. Jozef Golubev'in ona yaltaklanmasını, gülümsemesini ve koluna dokunmasını izlerken suratını yumruklarımla dağıtmak için can atıyorum. Zenya'yı kendi kızı yapmayı dğnmeye nasıl cüret eder? Ona bakmaya bile nasıl cüret eder. Gözlerini yuvalarından çıkarıp yere fırlatmayı hayal ediyorum.

Golubev'in ifadesi Zenya'ya bakarken ciddileğir, ama samimiyetten yoksundur. "ldğn duyduğumda çok üzüldüm.

yaralandım, canım. Şehrin en iyi ailesinin bile böyle bir saygısızlığa maruz kalması ne korkunç bir şey."

Jozef'in yüzü Zenya'ya bakarken endişeyle doluyor ve elini Zenya'nın omzuna koyuyor.

Eli kızın çıplak omzunda.

Bir adım öne çıkıp kolumu Zenya'nın beline doluyorum ve onu Jozef'ten uzaklaştırıp tekrar yanıma çekiyorum. "Uncle'nin onu kurtarmak için etrafta olması iyi bir şey."

Golubev beni yakından izliyor ve bir an için gözlerinde nefret parlıyor.

Sonra tekrar gülümsüyor. "Şehirde kalıyorsun, değil mi Kristian?"

Sahte gülümsemesine karşılık veriyorum. "Elbette. Kardeşimin varisini korumak benim bir numaralı önceliğim." Zenya'ya bakıyorum ve gülümsememin daha da arttığını hissediyorum. "Öyle değil mi prenses?"

Zenya'nın dudakları eğlenerek seğiriyor ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için uzanıyor. "Eğer kastettiğin buysa, döndüğünden beri senin nefesini ensesinde hissetmediğin bir erkekle konuşmadım."

Parmakları kulağımın yanından geçip enseme okşuyor. Elini tekrar yanına bırakmadan önce elini tutuyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Hayır, yapmadın."

Bakışlarını tutuyorum çünkü ona bakmayı seviyorum ve Golubev'in, oğlunun ve izleyen herkesin Kristian Belyaev'in Zenya dışında bu odadaki hiç kimseyi umursamadığına tanık olmasını istiyorum.

Ev sahibimize dönüyorum. "Partinin tadını çıkar, Yuri. Zenya'nın tanışması gereken insanlar var."

Uzaklaşırken Golubev'in gözlerindeki öfke parıltısını yakalıyorum ve kendi kendime gülüyorum. Oğlunu Zenya'yla evlendirmeyi ve açgözlü ellerini daha da fazla güç ve paranın üzerinde tutmayı çok isterdi. Muhtemelen uğraşması gereken tek kişinin Troian olduğunu düşünüyordu ama aşırı korumacı bir babadan daha kötü tek bir şey vardır.

Kıskanç bir amca.

Zenya'yı parti misafirlerinin arasına doğru yürütüyorum, durup konuşmamız gereken insanlar var ama kolumu Zenya'nın beline dolayarak onu, partiye katılmak üzereymiş gibi görünen herkesten uzak tutuyorum.

bize yaklaşmak için. Söylediklerime rağmen, bu gece onu kimseyle paylaşmak istemiyorum ve ona doğru dönen insanların çoğu erkek. Bu gece tehlikeli derecede güzel görünüyor ve evli olsun olmasın hepsi onun güzelliği karşısında büyülenmiş durumda.

Bir adam yolumuza çıktı ve beni Zenya'yı durdurmaya zorladı. Adama ters ters baktım.

Sergei Lenkov, bir silah tüccarı. Benim kadar uzun boylu, uzun siyah saçlı ve gür sakallı. Görünüşüne bakılırsa, Sergei yasadışı steroidlerimizi sıkı bir şekilde vuruyor.

"Bayan Belyaev, sizi tekrar görmek ne güzel," diyor Lenkov keskin bir gülümsemeyle, beni tamamen görmezden gelerek.

Yeğenime bakıyorum ve ona mümkün olan en küçük gülümsemeyi gösterdiğini görüyorum. "Merhaba, Bay Lenkov."

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri vücudunun her yerinde geziniyor. "Ailenizin işlerini nasıl daha iyi destekleyebileceğimi konuşmak için buluşmamız harika olur."

Lenkov iyi silahlar tedarik ediyor ama başka yerden alamayacağım bir şey değil, özellikle de bu onu Zenya'dan uzak tutmak anlamına geliyorsa. Lenkov'u hiç sevmedim çünkü Bratva aileleri arasında sorun çıkarma alışkanlığı var. Hepimiz birbirimizi boğazlarken bu onun silah satışlarına yarıyor.

Mizahsız bir kahkaha atıyorum ve omzunu sertçe sıvazlıyorum. "Sergei, bu bir parti. İş hakkında konuşmak istemiyoruz."

O daha tek kelime edemedi Zenya'yı etrafından dolaştırıp kalabalığın içine sokuyorum.

"Pislik herif," diye mırıldandım nefesimin altında.

Zenya bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "O pislik babamdan elimi istedi."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. O hiç kimse mi? İnanılır gibi değil.

Yanından geçerken üç adam ağzı açık bir şekilde yeğenime bakıyor, ben de onu kendime yaklaştırıyorum ve gümüş sarısı bir bukleyi yüzünden geriye doğru okşayarak kulağına mırıldanıyorum: "Doğum günü partisine silah getirmem gerektiğini düşünmemiştim. Şimdi getirmediğim için pişmanım."

"Bana bu kadar dokunmamalısın," diyor Zenya, elini karnıma koyarak, ama beni itmiyor. "İnsanlar-

"Aramızda garip bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım."

Gülümsüyorum ve burnumun ucunu yanağında gezdirerek narin kokusunu içime çekiyorum. "Oh? Ne gibi?"

O gür kırmızı dudaklarını nefes nefese bıraktı. "Şu anda Belyaev'ler hakkında daha fazla dedikoduya ihtiyacımız yok."

Ona bakarken alt dudağımı ısıyorum ve dişlerimin arasından çekiyorum. Keşke onun dudağı olsaydı. O kadar lezzetli ki. "Sana ne yaptığım kimsenin umurunda değil. Eğer insanlar sana bakıyorsa, gördükleri en güzel kadın olduğun içindir. Ama birdenbire bu kadar utangaç hissetmeye başladıysan, bunu düzeltebilirim."

Golubev'in ünlü sanat koleksiyonunu gösterme bahanesiyle onu elinden tutup bir koridora ve yan odaya götürüyorum ve parti misafirlerinin gevezelikleri arkamızda kayboluyor.

"Jozef yakışıklı, sence de öyle değil mi?" Zenya sohbet eder gibi soruyor ama mor ve maviler içindeki bir tabloya bakarken dudaklarında bir gülümseme dolaşıyor.

Bir anda sinirlerim tepeme çıkıyor ve ona sertçe bakıyorum. "Senin mutlu olup olmaman onun umurunda değil. Onunla evlenmen söz konusu bile olamaz çünkü o sadece senin paran ve gücünle ilgileniyor."

"Oh, öyle mi? İyi ki amcam yanımda ve o sadece benim iyiliğimi düşünüyor," diyor ama ses tonu alaycı.

"Senin için en iyisini istiyorum," diye homurdanarak belini sıkıyorum. Yaptığım şey ikimiz için ve Zenya'nın onu dışarıdaki kurtlardan korumama ihtiyacı var. Erkeklerin gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikri yok.

Hafifçe omuz silkiyor. "Belki biliyordur. Ama *sizin* ilgi alanlarınız kalbiniz için daha da değerli."

Zenya benden ayrılıyor ve odanın ortasındaki bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş bir vazanın etrafında dolaşarak her açıdan ona hayranlıkla bakıyor. "Bu pek de parti sayılmaz. Kimse parti oyunları bile oynamıyor."

"Ne oynamak istersin?" Onu takip ederek soruyorum, ama o kaidenin etrafında dönerek ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Odadaki enerji aniden çatırdıyor. Gözleri parıldamaya başladığında o da bunu hissediyor.

Zenya çenesine vuruyor ve biz birbirimizi yavaşça çevrelerken bir an için düşünüyormuş gibi yapıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Pekâlâ. İlk ben gideceğim. Kaç erkek seninle evlenmek istiyor?"

Gülüyor. "Oyun böyle oynanmıyor. Birimiz *doğruluk mu cesaret* mi diye sorar ve diğerimiz seçer. Peki önce bayanlara ne oldu?"

Ona doğru hızlı bir adım atıyorum, ama o şakacı bir şekilde elimden kaçıyor. Birden kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Benimle bir a v m ı ş gibi flört etmemeli, yoksa onu avlamaktan başka çarem kalmayacak. "O zaman bana sor."

"Pekala. Doğruluk mu cesaret mi?" Zenya parmak uçlarını kaidenin üzerinde gezdiriyor, biz de birlikte etrafında dönüyoruz.

Cesareti seçmek istiyorum ama parlak gözlerinden kızımın sırlara aç olduğunu anlayabiliyorum. "Gerçek."

Zenya gerçekten yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için kapıya doğru bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Ne zamandır beni istiyorsun?"

Şeytan gibi sırtıyorum. Oh, o sır mı? O sırrı bilmek mi istiyor?

Başımı bir yana eğip ona her şeyi anlatıp anlatmamam gerektiğini düşünüyorum, çünkü tıpkı ona karşı hissettiklerim gibi karmaşık ve dağınık. Bir düzine yeğenim var ama hiçbirini Zenya'yı sevdiğim kadar sevmedim. O her zaman özeldi. Onu kardeşimden daha çok seviyorum. Onu kendimden bile çok seviyorum.

Gururlu bir amca olarak Zenya'nın güzelliğine hayranlık duymayı bıraktım ve ev işgalinden sonra onu hesaba katılması gereken bir güç olarak görmeye başladım. Güzel kızım ona verdiğim bıçakla bir adamı öldürdüğünde onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Yolda olduğumu ve saldırganı onun için halledebileceğimi biliyordu ama beklemek istemedi. Onu kendisi öldürmek istedi.

Sonra aşağı inip işkence ettiğim adamların cesetlerinin arasında durdu, beyaz pijaması ve gümüş saçları kandan kaskatı kesilmişti ve onlara işkence ederken beni izlediğini fark ettim.

Kan, acı ve cinayet ve izlemek için can atıyordu.

Ondan sonra ona karahindiba demek istemedim. Ona prenses demek istedim.

Ona *benim* demek istedim.

Benim kızım mı? Merak ettim, haftalarca ve aylarca ona her baktığımda göğsümde uğuldayan bu garip his üzerine kafa yordum.

On altı yaşına basmasından birkaç ay önce, sıcak bir yaz gününde havuzdaydık, o ciyaklarken birbirimize su sıçratıyorduk. Ben derinlere dalıp suyun içinde güçlü bir şekilde yüzerken o da sırtıma atlayıp iki kolunu boynuma doluyordu.

Yüzeye çıkıp ayrıldık ve tekrar su sıçratmaya başladık. Sonra kendini sırtım yerine önüme attı, ince bacaklarını gövdemin etrafına sardı ve bir ağaç gibi bedenime tırmandı.

Suyun üzerindeki güneş gözümü kamaştırıyordu. Kolları boynuma dolanmış ve gülümseyen dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktayken, onu fayanslara doğru itmek, ağzını benimkilerle kapatmak ve dilimi ağzının derinliklerine sokmak için ani ve neredeyse kontrol edilemez bir dürtü hissettim.

Şok içinde ona baktım. Oh, kahretsin.

Bunca zamandır hissettiğin şey bu muydu?

Yeğenimi mi istiyorum?

İki kolumu da sıkıca ona doladım ve sıktım. Zenya, göğsüme bastırıldığı göğüsleri ve ellerimin altındaki serin, ıslak teniyle bikinisinin içinde cennet gibi hissediyordu. Dudaklarımı kulağına dayadım ve "Sen benim en sevdiğim bela türüsün prenses," diye fısıldadım. Gözleri irileşti. Cevap veremediğimiz ikimizi de suya daldırdım ve havuzdan çıktım.

Gidip bir rahibe ya da terapistle görünmek ya da yeğenimle ilgili uygunsuz düşüncelerim hakkında kendimle güzel bir konuşma yapmak için değil. Eve gittim ve Zenya'yı, onun mükemmel ağzını ve sevimli göğüslerini düşünerek mastürbasyon yaptım, kendime onu böyle düşündüğüm için sapkın bir piç olduğumu söyledim ama artık çok geç olduğunu ve durmayacağımı da biliyordum. Güneş battığında, sikimi onun içine sokup bekâretini mahvettiğim ve taşaklarımın boş olduğu bir düzine farklı senaryo hayal etmişim.

Haneyecavüzden beri başka bir kadına dokunmamıştım. Başka bir kadın bile istememiştim. Zenya neredeyse tecavüze uğradığı ve bu benim canımı acıttığı için biriyle yatağa girmekten çekindiğimi düşünüyordum.

Kalbini ıssızlık noktasına kadar. Erkekler çok zalim olabiliyor. Chessa'nın başına gelenlerden sonraki halini gördüm ve midem bulandı. Tanrı biliyor ya, o kadına karşı hiçbir zaman sevgi beslemedim ama çektiği acı çok acımasızdı.

Yine de bir şeye açlık duyuyordum. Daha doğrusu birine.

Havuzdaki gün, ne olduğunu anladım.

Yeğenim.

Lanet *yeğenim*.

Aile olarak birlikte büyümenin böyle şeylere karşı bağışıklığınız olduğu anlamına geldiğini sanırdım. Tanrı aşkına, onu bebekken kucağıma almıştım. Ama kalbimde, onu her zaman tanıdığım Zenya vardı ve bir de bir adamı öldüren ve daha fazlasını öldürmeme yardım etmek isteyen ilgi çekici ve güçlü kız Zenya vardı. O da benimle aynı içgüdülere sahipti. Ne olursa olsun ailesini korumak istiyordu ve eğer bunun yolu cinayet işlemekse, hiç durmasındı.

Geçtiğimiz birkaç yıl acı vericiydi, ama bu acı kendimi başka kadınlardan mahrum bırakmak değildi. Acı, kendimi Zenya'dan mahrum bırakmaktı. Sürgün edilmeden önce hep onun yanındaydım ve o çok lezzetliydi. Her zaman bana gülümsüyordu. Her zaman bana dokunurdu. On beş ya da on altı yaşındayken onu sevgilim olmaya ikna edebilirdim. Bu konuda düpedüz Makyavelist davranabilir ve onu yatağıma girmeye zorlayabilirdim, ama sonra ne olacaktı? Sonunda, sevgili amcasından bir avcı olduğu ve güvenini bu şekilde kötüye kullandığı için nefret edecekti.

Ama şimdi 18 yaşında.

Her türlü bela için yeterince yaşlı.

Uzanıp bir parmağımı elbisesinin yakasına geçiriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Önümde durup o kocaman mavi gözleriyle bana baktığında, "Sen benim en sevdiğim belasın prenses," diye mırıldanıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve benimle havuzda olduğunu hatırladığını biliyorum. Bu sözleri ona söylediğim tek zamandı ve o gün aramızda bir şeylerin değiştiğini hissedip hissetmediğini hep merak etmişimdir. Sesimde farklı bir şey duydu mu ya da onu kendime karşı nasıl açtığımı hissetti mi?

"Başka bir kadına dokunmayalı dört yıl oldu. Sana sahip olabileceksem dört yıl daha beklerim. Sonsuza kadar bekleyeceğim."

O ve ben mi? Sonsuza dek.

Zenya ağzıma bakarak yutkunuyor. "Ev istilasından beri mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Sadece yeğenimi arzuluyorum.

Kalbim gerçek.

Ama öyle mi, Kristian?

İntikam için yanıp tutuşan bir kalp ne kadar gerçek

olabilir ki? "Yedi," diye fısıldıyor bana bakarak.

Kaşlarımı çattım. "Yedi ne?"

"Benimle evlenmek isteyen yedi erkek var. Seni bekleme listesine ekleyeyim mi?"

Elim saçlarına kayıyor ve ipeksi telleri avucumun içinde kavıyorum. Canını acıtacak kadar sert değil ama nefes nefese kalması için ağzının açık kalmasına yetecek kadar sert.

"Liste falan yok. Sadece ben varım. Şimdi bana o dudakları ver."

Cevabını beklemeden ağzımı onunkinin üzerine eğip güçlü bir öpücük konduruyorum. Şaşkınlıkla inliyor ve küçük elleriyle omuzlarımı kavıyor. Diğer kolumu ince beline dolayarak onu vücuduma doğru çekiyorum. Ağız açılıyor, ya şaşkınlıktan ya da davetkârlıktan, dilimle ağzını yağmalarken hangisinin olduğunu öğrenmek için beklemiyorum.

Yüzüne bakma arzusu beni ele geçiriyor ve onu görebilmek için yarım saniyeliğine geri çekiliyorum. Sonra saçlarını daha da sıkıca kavrayıp çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece dudaklarını bir başka yakıcı öpücükle buluşturabiliyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, alnımı onunkine bastırıyorum, zafer ve arzuyla nefes nefese kalıyorum. O beni istiyor. Öpücüğünde bunun tadını alabiliyorum. Ağız benim olmak için yaratılmış, tıpkı geri kalanı gibi. Her zaman birbirimiz için yaratılmıştık ve dışarıdaki insanların ne düşündüğü, bu şehrin ne düşündüğü, kardeşimin ne düşündüğü umurumda değil. Zenya Belyaev benim kadını, başkasının değil.

Gözbebekleri kocaman ve sıvı halde ağzıma bakarken alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "Daha önce hiç böyle öpülmemiştim."

Umarım öyle değildir.

"Nasıl öptün?" Dudaklarımı kulağının yanındaki ipeksi bebek tüylerine bastırarak mırıldanıyorum. Zenya'ya sarılıyorum ve o beni dudaklarıyla tadıyor. Buna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Bir erkeğin bir kadını nasıl öptüğünü hep hayal etmişimdir." Titreyerek nefes alıyor ve kollarımda titrediğini hissediyorum. "Korkunç bir şey." "Öyle mi?" Daha önce birçok insanı korkutmuştum ama onları öperek hiç korkutmamıştım.

"Bu duyguları anlamıyorum. Sen beni öptüğünde ya da ben seni öptüğümde hiçbir şey hissetmememiz gerekiyor. Kendimizi ezilmiş hissetmemiz gerekiyor."

Hafifçe gülüyorum. Şaşırdım. Çok tatlı bir kız. "Kim demiş?"

"Bu bir doğa kanunu. Sana amca diyerek büyümenin. Dünyada kimse bizim için bunu istemez. Ailemiz her şeyden önce gelmeli. Annem, babam, kardeşlerim ve tüm kuzenlerimiz az önce ne yaptığımızı duyunca dehşete düşecekler."

Zenya'nın gözlerindeki sarhoş ifadeye bakılırsa, verdiği öğütler onun üzerinde işe yaramıyor bile. "Hissettiklerine engel olamazsın ve beni istemen bir suç değil. Islandın mı?"

Nefes nefese kalıyor ve elleri omuzlarımda sıkılaşıyor adeta yalvarıyor, "Kristian Amca, *lütfen*."

Elimi saçının derinliklerine sokuyorum. Beni istemiyormuş gibi davrandığı yeter. Sabrım tükendi. "O güzel kalçalarını sık ve bana ne kadar kaygan hissettiğini söyle."

Diğer elim kışında, söyleneni yaparken kaslarının kasıldığını hissediyorum ve sıırıslıkla olduğunu fark edince inliyor.

Hızlıca odaya bakıyorum ve başka bir odaya açılan sürgülü bir kapı fark ediyorum. Kapıyı geri çektiğimde küçük bir ofis alanı görüyorum ve Zenya'yı içeri itiyorum. Oda karanlık ve ses geçirmez olmaktan uzak ama aklımdaki şey için yeterli olacaktır.

"Arkanı dön," dedim ona.

"Neden?" diye soruyor **kendisine** söyleneni yaparken ve omzunun üzerinden bana bakarken. Gözleri kocaman.

Ensesini öpebilmek için saçlarını kenara çekiyorum ve ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Sonra elbisesini kalçalarına doğru çekmeye başladım.

"Kristian Amca-"

"Şşş. Gözlerini kapat. İstersen başka biriymişim gibi davran. Sadece seni iyi hissettirmek isteyen siyahlar içindeki yabancı. Onu çok sevmiştin."

"O kadar karmaşık değildi ki. Onu istedim," diyor bir hevesle.

"O da seni istiyor." İç çamaşırını kenara çekiyorum ve ayaklarının dibinde diz çökene kadar aşağı kayıyorum, şeftali gibi kıcı yüzümde. Ona bir öpücük konduruyorum ve sonra dişlerimi sıcak etine geçiriyorum.

Onu işaretliyorum.

Benimkini.

Zenya'nın kalçaları avuçlarımın içinde kıpırdıyor. "Nesin *sen? Tanrım.*"

Ellerimle ayaklarını ve kalçalarını ayırıyorum ve onu göbeğinden kıcına kadar yalıyorum. Tadı çok lezzetliydi. Dilimi tekrar üzerinde gezdiriyorum ve sonra dilimin nazik kirpiklerini sıkı kas halkasına yoğunlaştırıyorum.

"Cidden, ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, parmakları duvara yaslanırken nefes nefese kalıyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü ne yaptığım çok açık. Eminim ona garip geliyordur ama nefes alıp verişinden hoşuna gittiğini anlıyorum. Dikkati dağılmışken, iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekiyorum, çıkmasına yardım ediyorum ve cebime sokuyorum.

Onun için ikinci kez dizlerimin üzerine çöküyorum ve burayı çok sevdim. Aslında, bayıldım. Prensesimin tadı buradan harika geliyor.

O kadar tahrik olduğunda, bacakları elimde titriyor ve yavaşça ayağa kalkıyorum, yanaklarındaki pembe yanığa ve sert nefes alırken dudaklarının nasıl ayrıldığına iyice bakıyorum. Onun ilk kez bir şey deneyimlediğine ve bundan hoşlandığına tanık olduğumda göğsümde şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Arkasında durarak klitorisine uzanıyorum ve parmak uçlarımla masaj yapıyorum, kirpiklerinin zevkle dalgalanmasını izliyorum.

Diğer elimle arkadan seksini okşuyorum ve orta parmağımdaki ıslaklığı topluyorum. Yukarı doğru çekip kıcını okşuyorum. Ve sonra hafifçe içine bastırıyorum.

Zenya'nın gözleri kocaman açıldı. Henüz kıcına girmedim, ama yapmak istediğimin bu olduğunu anladı.

"İyi hissettiriyor prenses," diye mırıldanıyorum kulağına. "Söz veriyorum. Denemek ister misin?"

Yanaklarındaki renk her zamankinden daha fazla yanıyor. Dudaklarını yalıyor, düşünüyor. Onun bu küçük tatlı tereddütü sikime kan hücum etmesine neden oluyor ve ben beklemiyorum. Parmağımın ucunu ona doğru itiyorum ve sıkı sıkıştırmadan dolayı inliyorum.

Zenya nefesini tutuyor ve şu anda klitorisini okşamak için kullandığım elimin bileğini tutuyor. "*Ne-ahh.*"

"Nasıl hissediyorsun?" Kulağına nefes veriyorum.

Dudaklarını yalıyor, nefes alıyor ve "Tuhaf" diye fısıldıyor.

Parmaklarım klitorisinden iç dudaklarına doğru kayarak daha fazla ıslaklık topluyor. Çok fazla ıslaklık. Kıcındaki parmağımın tuhaflığı, orta parmağımı sığ itişlerle içine ve dışına pompalarken hissettiği zevk tarafından bastırılıyor. Zenya inliyor ve yanaklarını ve göğüslerini duvara yaslayarak sırtını dikleştiriyor.

"Etinin beni kavradığını kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin," diye mırıldanıyorum, götünü parmaklarken kendime bakarak. "Sen benimsin. Her parçan bana ait. Sağ tarafın da dahil..." Parmağımı daha derine itiyorum ve o inliyor. "...işte. Senin içinde olmayı saplantı haline getirdim prenses. Dilim. Parmaklarım. Sikim. Spermim. Aynı anda her yerini doldurmak istiyorum. Keşke benden dört tane olsaydı da hepimiz seni aynı anda becerebilseydik."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve zevkle inliyor.

Tanrım, onu böyle boşaltmalıyım. O kadar ıslak ve parmaklarıma karşı sıcak yanıyor ve klitorisi dokunmak için şişmiş. Ben ona sürtünürken daha yüksek sesle inliyor. Partinin gürültüsü bize kadar ulaşıyor, bu da birilerinin bizi duyabileceği anlamına geliyor.

"Sus, prenses. Seni sadece ben böyle duyabiliyorum."

Klitorisini parmak uçlarımda altında yuvarlamanın ve kıcına sokmanın tadını çıkarıyorum. Zenya ben onu zevkle doldururken inliyor. Kollarımda yanıyor.

Dudaklarımı kulağına dayıyorum ve o kadar yumuşak fısıldıyorum ki bir nefesten daha yüksek bir ses çıkmıyor. "Belki şu anda sana dokunan ben değilmişim gibi davranmak istiyorsun ama sana bunu söylemek zorundayım. Sen benim işkencem oldun

On beş yaşımdan beri. Bunu asla göstermeyecektim. O yılları senin için mahvetmektense iç organlarımın vahşi hayvanlar tarafından vücudumdan sökülmesini tercih ederdim. Ama aileden zorla çıkarılmak her şeyi değiştirdi. Depodaki o gece her şeyi değiştirdi. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni sikmem için bana yalvarmadan önce seni defalarca boşaltmam gerekse bile boşaltacağım ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Benim seni arzuladığım kadar senin de beni arzulamanı sağlayacağım ve buna söz veriyorum."

Zenya'nın eli bileğimi kavlıyor. Pantolonu daha da sertleşiyor. Sesimin tınısı ve içinden geçen zevk onu ateşlendiriyor.

"Benimle evleneceksin ve çocuklarımı doğuracaksın ve hangisinin önce olacağına ben karar veremem. Bana biraz şans verirsen bebeğimi hemen şimdi ve burada içine sokacağım."

Ağlıyor ve inliyor, "Hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Karanlıkta hıznırca sırtıyorum çünkü tam da duymak istediğim şey bu, Kristian Amcasını yeni gözlerle görüyor.

Tam o sırada ayak sesleri ve yaklaşan sesler duyuyoruz. "Biri var-" diye başlıyor.

"Sus," diye sertçe fısıldıyorum ama klitorisine ya da kıkına yaptığım şeyi durdurmuyorum. Benimle tartışmak ister gibi görünüyor, ben de parmağımı daha derine itiyorum.

Zevkin yüzünde parlayışını ve o güzel şiş dudaklarının "*Oh, sik beni*" sözcüklerini oluşturuşunu izliyorum.

Oraya varacağız, prenses.

Zenya'nın gözleri dalgalanarak kapanıyor ve beni kavrarken eğiliyor. Ona bakarken bir kulağım kapının diğer tarafında neler olup bittiğinden haberdar.

"...o lanet amca planlarımızı mahvediyor. Onun yanına nasıl yapıştığını gördün mü? Kardeşinin emirlerini uyguladığına şüphe yok. En azından onun hâlâ Troian'ın varisi olduğunu biliyoruz, yoksa Kristian şimdiye kadar onu kendi gölgesine itm iş olurdu."

Konuşmacıyı Yuri Golubev olarak tanıyorum, ancak tonu daha önce yeğenime yaptığı yağlı iltifattan olabildiğince farklı. Sesi alçak ama onu net bir şekilde duyabiliyorum.

"Onu hâlâ benimle evlenmeye ikna edebilirim," diye cevap veriyor başka bir adam. Jozef Golubev olduğu anlaşıyor.

Karanlıkta gülümsemeye devam ediyorum ve Zenya'nın boğazına yavaş öpücükler yerleştiriyorum. Bir kez daha zevkin içinde kayboluyor, yanağını duvara dayayıp dokunuşuma teslim oluyor. Golubev ve oğlu istedikleri kadar entrika çevirsinler. Zenya'yı erimiş bir karmaşaya dönüştüren benim ve bu kız bana ait olduğunu kabul edene kadar bunu tekrar tekrar yapacağım.

"O aptal küçük kızın ne istediği önemli değil, önemli olan babasının ne istediği. İkinizi evlendirme teklifimi çoktan reddetti çünkü kızın çok genç olduğunu söylüyor. Depoda olanlardan sonra korkup kaçması gerekirdi. Bu her şeyi düzeltmeliydi."

İkimizin de kafası yukarı kalkıyor ve kapıya bakıyoruz. Orta parmağım Zenya'nın klitorisinde bocalıyor ama tamamen durmuyorum.

Düzeltildi mi?

Sabit derken ne demek istiyorlar?

Depodaki saldırı Golubev'lerin işi miydi?

"Artık Kristian onun yanında bir bekçi köpeği ve Troian da bir kez daha bu kadar iyi korunduğu için mutlu olmalı."

"Şimdi ne yapacağız? Kristian Belyaev'i mi öldüreceğiz?" Jozef sorar.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Golubev şöyle dedi: "Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil. O aradan çekilirse, seni onun koruyucusu olarak onun yerine geçirebiliriz."

Karanlıkta dişlerimi gösteriyorum. Deneyebilirler.

İkisi konuşmaya devam ediyor ama kapıdan uzaklaşıyorlar ve kısa süre sonra sesleri sessizliğe gömülüyor.

Zenya yarı yarıya bana doğru döndü. "Bunu duydun mu? Onlar-"

Ama ben klitorisini ve götünü parmaklayarak çabalarımı iki katına çıkarırken sözleri bir solukta kayboluyor. Golubev ve oğlu yıllardır beklediğim anı mahvetmiyorlar. Zenya'nın boşalmadan bu odadan çıkmasına izin vermektense kendi ellerimi kesmeyi tercih ederim.

"Ne hakkında konuştuklarını tartışmamız gerekiyor," diyor duvardan uzaklaşmaya çalışarak.

"Şimdi

değil." "Ama

onlar-"

"*Şimdi olmaz dedim. Benimle kavga etme,*" diye kulağına hırslıyorum. "Bunu senden alıyorum."

Golubev ve oğlundan alacağımız intikamı planlamak için dünya kadar vaktimiz var ama yeğenimi cennete bu kadar yaklaştırmak bütün haftamı aldı ve şimdi pes etmeyeceğim.

Zenya öfkeyle bana bakıyor ama gözlerini giderek daha uzun aralıklarla kapatmaya başlıyor. Nefes alıp vermesi gittikçe zorlaşıyor.

Zevkin direncini yumuşattığını hissettiğimde gülümsüyorum. "İşte böyle prenses, bana istediğimi ver. Aferin kızıma. Benim için inlediğinde çok güzel oluyorsun."

"Kristian Amca, sen... bu... *Tanrım.*" Boğuk bir çığlık atıyor ve başını omzuma yaslariken aynı anda ayak parmaklarının üzerinde yukarı doğru itiyor. Vücudu kollarımın arasında sarsılıyor ve boşalırken gözleri sımsıkı yumuluyor. Orgazm dalgalarıyla birlikte kıcı da parmağımı sıkıyor. İnliyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum çünkü bu şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey.

Alnımdan terler boşanıyor ve göğsüm sanki orgazmdan uçan benmişim gibi kabarıyor. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasına ihtiyacım var. Parmaklarım klitorisini çalıştırmayı ya da kıcına sokmayı bırakmıyor. "Oh, evet, prenses. Bana bir tane daha ver. Sana çok açım." Zenya benden kurtulmaya çalışıyor, ben klitorisini aşırı uyarırken hareketleri çılgınca. Orgazmdan sonra çok h a s s a l a ş t ı ve kollarımda vahşi bir şey gibi çırpınıyor. "Bu çok fazla," diye hıçkırıyor.

Dudaklarımı kulağına dayadım ve "Hayır. Yine." diye bağırdım.

Yüksek topuğu kaval kemiğime değiyor ve acı içinde homurdanıyorum ama bırakmıyorum. Onunla işim bitmeden nefes nefese, bitkin bir halde olmasını istiyorum. Bu şansı bir daha ne zaman yakalayacağımı kim bilebilir?

Boğazının arkasından öfkeyle çığlık atıyor, ama sonunda ona yaptığım şeye boyun eğdiğinde ve yoğunluk daha da fazla zevke dönüştüğünde ses bir inlemeye dönüşüyor. Bu sefer cli- max'i bir öncekinden daha sert ve daha güçlü bir şekilde devam ediyor. Nefes nefese ona bakarken aletim patlamaya hazır hissediyor. Kadınının yüzündeki saf zevk ve teslimiyet ifadesinden neredeyse boşalacaktım. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Zenya sonunda kollarımın arasında gevşiyor. Parmağımı yavaşça kıcından çekerken ikimiz de daracık alanda zor nefes alıyoruz.

Gitmek istemiyorum. Dışarı çekmek fiziksel acı gibi geliyor.

Birden Zenya bana doğru yaklaştı ve ceketimin yakasından tuttu. "Ne dediklerini duydun mu? Andrei, Radimir ve Stan- nis'i öldürmüşler. Beni zorla evlendirmeye çalışıyorlar."

Zenya'nın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşi ve yüzü öfkeyle parlıyor. "Ne cüretle Belyaev'lerin karşısına böyle çıkarlar? *Onları öldüreceğim.*"

Zenya

Uyuyamıyorum.

Sıcaklık, öfke, kafa karışıklığı ve zevk, kıyıya vuran fırtınalı dalgalar gibi içime çarpmaya devam ediyor. İki gün önce yatağa girdim.

Saatler önce ve o zamandan beri dönüp duruyorum.

Kalbim alev alev yanıyor.

Karnım *ağrıyor*.

Golubevler, babamı korkutup beni Jozef'le evlendirmek için Kristian Amca'yı öldürmeye çalışacaklar.

Kristian Amca beni iki kez sertçe boşalttı ve ikisinde de hiçbir şeyin etrafında güçlü bir şekilde kenetleniyordum. Bana kalan bu, *onun* olması gereken yerde bir boşluk hissi.

İnliyorum ve yüzümü yastığa bastırıyorum. Bunu *düşünmemeliydim* bile. Zayıf bir anımda bana bunları yapmasına izin verdim. Partide onunla alay ettim, flört ettim, ne yapacağını görmek için bir fahişe gibi onu kışkırttım ve sonra saldırdığında kendimi ondan uzaklaştırmadım. Tüm parmaklarına karşı nefes nefese, sürtük bir karmaşaya dönüştüm. Bütün parmaklarına. Her yere.

Ve erkeklerin dillerini *oraya* koyduklarını bilmiyordum.

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor ve o kadar çok ısınyorum ki yorganı üzerimden atmak zorunda kalıyorum. Bu kadar tuhaf bir şey nasıl inandırıcı gelebilir?

Kulak misafiri olduğumuz ifşaatlara zar zor konsantre olabildim, sonra bittiğinde Kristian Amca beni oradan o kadar hızlı çıkardı ki

Başım hala orgazmdan ve duyduğumuz kelimelerden dönüyordu. Nefesimi toparlayamadan beni elimden tutarak yan kapıdan geçirdi ve bekleyen arabaya götürdü.

Evimin önüne yanaşır yanaşmaz elime uzandı ve adımı söyledi ama dokunuşu beni utanç ve paniğe boğdu. Kendimi onun kollarına atmak istedim ama babam o anda pencereden dışarı bakıyor olabilirdi.

Ben de kaçtım ve kendimi yatak odama kapattım. Yetişkin bir kadın ve Belyaev servetinin ve gücünün varisi olarak dışarıdaki ilk gecemde böyle mi davranmıştım? Bir partide amcamla ateşli ve ağır olmak mı?

Utanç verici.

Oflayıp pufluyorum ve sırtüstü dönüyorum, battaniyeleri bacaklarımdan atıp tavana bakıyorum. Aklımı tamamen yitirmiştim. Kristian Amca bana karşı çok tatlıydı. Herkesin önünde avuç içimi öpüyordu. Beni her erkeğin ulaşamayacağı bir yerde, kendisine yakın tutuyordu. Kristian Amca'nın pozitifliği beynimi eritti.

Ve sonra beni öptü.

Hatırladıkça inliyorum.

O öpücük.

Yıldızları görüyordum, çok güzel bir öpücüktü ve sonra...

Gözlerini kapat. Başka biriymişim gibi davran.

Sadece, rol yapmaya bile çalışmadım. Parmaklarını bacaklarımdan arasına sokanın Kristian Amca olduğunu biliyordum. Kristian Amca olmasını *istedim*. Ben *hastayım*. Bana böyle dokunmasını istediğim tek erkek oydu ve bir keresinde altı yaşındayken beni atış poligonunda güçlü kollarının arasına oturtmuştu. *Beni hedefi vururken görmek ister misin, karahindiba?* O günü çok iyi hatırlıyorum. Güvenlik gözlükleri yüzüme büyük geliyor du . Susturucular kulaklarım için çok büyüktü. Gözleri karanlıktı ve bir avcı gibi odaklanmıştı. Tetiği çektiğinde silah elinde tekmeleniyordu ve her seferinde hedefin tam ortasını vuruyordu.

Büyülü olduğunu düşünmüştüm.

Tüm o doğum günleri. Tüm o Noeller. Bütün o yazlar. Her zaman oradaydı, beni güldürdü, elimi tuttu, gözyaşlarımı kuruladı. Çok fazla gözyaşı vardı. Ağlamaktan hep nefret etmişimdir çünkü

Kendimi zayıf ve ilgi için yalvarıyormuşum gibi hissettiriyor. Ağlayacağımı hissettiğimde Kristian Amca'dan kaçırdım ama o beni her zaman bulurdu.

On beş yaşındayken havuzda oynadığımız o gün. Kristian Amca ve ben birlikte oynuyor, birbirimize su sıçratıyor ve gülüyorduk. Havuzumuz geniş ve derindi ve ben onun sırtındayken o dibe dalar, kollarım omuzlarına dolanır ve suyun içinde zahmetsizce yüzerdi. Kasları çok güçlüydü, bunu çok net hatırlıyorum ve ona bu şekilde sarılmak ve gücünü içime çekmek sarhoş ediciydi. Onunla sarhoş olmuştum. Onu seviyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak tekrar üzerine atladım. Yanağımı göğsündeki çapraz silah dövmesine bastırdım. Beni kucakladı ve fısıldadı: "*Sen benim en sevdiğim bela türüsün prenses.*"

Ve sonra gitmeme izin verdi. Havuzdan çıktı ve arkasına bakmadan gitti.

Üzüldüm ve biraz da kafam karıştı ama bu babamla beni habersizce terk etmek zorunda kaldıkları ilk sefer değildi. Gitmesi gereken bir yer olduğunu yeniden hatırladığını sanıyordum.

Peki onu bir daha ne zaman gördüm? Hatırlamıyorum. Muhtemelen bir günden daha kısa bir süre sonraydı, ancak benim için o kadar önemsiz olmalı ki Kristian Amca ile geçirdiğim tüm harika günlerin bulanıklığı içinde kayboldu.

Demek ki beni istediğini gerçekten benden saklamış. Depodaki geceye kadar bunu benden hep sakladı.

Kaşlarımı çatıyorum, dikkatlice düşünüyorum. Yoksa o mu? Babamla motosiklet kazası geçirdikleri gece olağan olmayan bir şeyler yok muydu? On altı yaşındaydım ve insanlar bana farklı davranmaya başlamıştı. Korunması ve kollanması gereken bir çocuk gibi değil, değerli düşünceleri ve fikirleri olan bir kadın gibi. Yabancılar da bana farklı davranıyordu. Hafta sonları tek başıma dışarı çıktığımda, yetişkin erkekler bana gülümsüyordu. Beni yetişkin bir kadın sanan ya da on altı yaşında olmamı umursamayan, yakışıklı ve için için yanan gülümsemeleri olan adamlar.

Kristian Amca'nın yaralarını temizliyordum, daha önce onlarca kez yaptığım bir şeydi bu, ama bu kez eti çok sıcaktı ve esir almıştı.

Dokunduğumda titriyordu ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Onu ilk kez bir erkek olarak görüyordum, sadece amcam olarak değil. Bana karşı o kadar açlık duyuyordu ki, dezenfektanın kesiklerine verdiği acıdan zevk alıyordum çünkü bu da *bir şeydi*. Şimdi içim onun için sızlarken, nasıl hissettiğini anlıyorum. Saçlarımı tutup avucunun içinde sıkıca çekmesi şu anda bir acı değil, bir zevk olurdu.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve usulca tekrar kapanıyor. Tavana bakıyorum, küçük bir erkek ya da kız kardeşimin kucaklaşmak için odama girdiği gerçeğini kabullenmiş bir şekilde. Belki de aklımı amcamdan uzaklaştırmak için ihtiyacım olan şey budur.

Derin bir ses karanlığın içinde usulca konuşuyor.

"Uyuyamıyor musun?" Yatağım çöküyor ve devasa bir figür kalçalarımın oturma kadar bacağına bedenimin üzerinde sallıyor. "Ben de, prenses."

Nefesim kesiliyor ve karanlıkta elimi uzatıyorum ve ellerim yumuşak, iyi yıkanmış bir tişörtün altındaki kaslı bir karına dokunuyor. Kristian Amca, kot pantolon giymiş ve sarı saçları güzel gözlerine dökülüyor. Eve gelmiş ve muhtemelen yatmıştır. Ve şimdi sabahın üçünde burada.

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki boşluk elektrikli ve gece havasının kokusu ve çiçeklerin narin kokusuyla dolu. Aşağıdaki bahçede bir yasemin sarmaşığı var.

"Yatak odamın penceresinin altında mı duruyordun?" Fısıldadım.

"Her lanet gece," diyor, başının arkasına uzanıp tişörtünü kavırıyor ve yumuşak bir hareketle çıkarıyor.

Çıplak gövdesini görünce bir iniltiyi yutuyorum. Geniş omuzları ve karnının kasları odadaki gümüşü yarı ışığı yakalıyor ve ağzım sulanıyor. Bana bu kadar kafayı takmış olan adam dayanılmaz derecede güzel. Göğsündeki mürekkebi ve çakıl taşlarının omzunda bıraktığı uzun, parlak izleri içime çekiyorum. Yakışıklı yüzünü. Alnında ince çizgiler var. Gözlerinin yanında. Otuz altı yaşının her birine benziyor. Benim için çok yaşlı, ama umurumda değil. Sadece umursamıyorum. Ne yaptığımı bilmeden önce, ona uzanıyorum ve

Sıcak etini okşarken gözlerinde tehlikeli, aç bir ifade var.

Parmağımı boynundaki gümüş zincire geçiriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Yavaşça hareket ediyor, önce bir dirseğinin sonra diğerinin üzerine düşüyor ve vücudumdaki ağırlığını hissetmeme izin veriyor.

İçimden öfke ve arzu akıyor. "Bunu sen yaptın. Seni istemem için beni kandırdın ve şimdi ben de en az senin kadar berbat durumdayım. Bana yüzünü gösterseydin depoda bana öyle dokunmana asla izin vermezdim."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Evet, yaparsın. Er ya da geç."

"Kibirli piç," diye hırlıyorum, haklı olduğunu bilsem de.

Ağzımı sert ve aç bir öpücükle kaplıyor, diliyle dudaklarımı ayırıyor ve derinlere itiyor. Ona karşı inliyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Bu çılgınlık. Bu çok yanlış.

Babam ve kardeşlerim koridorun hemen aşağısında ve yatak odamın iki yanında uyuyorlar ve ben burada Kristian Amca ile birlikteyim. Biri içeri girip bizi yakalasa yüzlerindeki şok ve tiksinti beni utançtan yakıp kül ederdi.

Kristian Amca eliyle çenemi kavlıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Seni çoktan tattım. Vücudun sırlarını bana verdi çünkü sen de beni istiyorsun. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını, parmağımı nasıl tatlı tatlı sıkıldığını biliyorum ve bunu asla unutmayacağım."

İkimiz de parmaklarının yastıkların üzerindeki uzun saçlarımı tarayışını izliyoruz, serçe parmağındaki gümüş yüzük ay ışığında parlıyor.

Eli vücudumdan aşağı kayıyor, göbeğimin üzerinde kayıyor ve seksimin etrafında kıvrılıyor. İki parmağı kıyafetlerimin üzerinden beni sıkıca okşuyor ve his klitorisimden sekip vücudumda geri tepiyor.

"İyi bir şeyi hak ediyorsun," diye mırıldanıyor. "Sadece senin için bir şey. İşte bu yüzden buradayım. Sadece senin için prenses."

Duygusal acı o kadar hızlı bir şekilde içime işliyor ki keskin bir nefes alıyorum. Bana çok mutsuz olduğumu hatırlatmasından nefret ediyorum.

"Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim," diye mırıldanıyor, dudaklarını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim ve bunu senin için çok ama çok iyi yapacağım." Boğazıma bir öpücük konduruyor.

Elini pantolonumun içine doğru itiyor ve parmakları ıslaklığa değdiğinde inliyor. Şimdiye kadar duyduğum en çökmüş ses. Parmaklarına karşı şok edici derecede kayganım ve yanaklarımda utanç verici bir yanma var.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle prenses."

"Sen," diye hıçkırıyorum, omuzlarına yapışıyorum.

Zafer gözlerinde parlıyor. "Bana daha fazlasını anlat. Kızımın bu kadar sert nefes almasına ve bu kadar ıslanmasına neyin sebep olduğunu söylemesine ihtiyacım var çünkü yıllardır seni hayal ediyorum ve birbirimize her yaklaştığımızda aklını kaçıranın sadece ben olmadığımı bilmeliyim."

Seks, saplantı ve aşkın karanlık tarafı hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum ama Kristian Amca denemek istememi sağlıyor. "Bana yakın olduğunda senden başka bir şey düşünemiyorum, hatta olmadığında bile. Sen varken dünyam on kat daha çılgınca geliyor, sanki bir aslanın inine girip beni canlı canlı yemesi için ona yalvarıyormuşum gibi."

"Ama?" diye ısrar ediyor, yavaşça klitorisimin etrafında dönüyor.

"Ama..." Gözlerimi bir an için kapatıyorum, sanki bir uçurumun üzerinde duruyormuşum gibi hissediyorum. "Seni hala istiyorum. Seni çok istiyorum."

Kristian Amca tekrar homurdanıyor ve ağzını benimkinin üzerine eğerek yırtıcı bir öpücük konduruyor. Dili dudaklarımı aralıyor ve ağzımın içine dalıyor. Daha geniş açıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ve kalçalarımı bacaklarından birinin etrafına sarıp sıkarak onu karşılıyorum. Parmakları klitorisime doğru sertçe yuvarlanıyor ve içimde beyaz kıvılcımlar çakıyor.

Bu adam.

O benim için tek erkek.

Elini şortumdan çekerek bol pijama üstümün eteğini kavıyor ve yavaşça yukarı itiyor. Acı verici bir şekilde yavaşça. Yüzümden yavaş yavaş ortaya çıkan etime bakıyor. İkinci kez düşünmeden sırtımı esnetiyorum, böylece onu hareket ettirmesi daha kolay oluyor ve göğüslerim tamamen ortaya çıkıyor.

Başını eğip meme uçlarımdan birini, sonra da diğerini ağzına alıyor ve

sıcaklık i  i m e kadar yayılıyor. Şimdi ıslak, onlar

büzüşüyor ve dilini hassaslaşmış etimin üzerinde gezdiriyor.

"Her gece rüyamda seni gördüm," diye mırıldanıyor, iki eliyle beni sıkarak. "Senin için çıldırıyorum. Hepinize ihtiyacım var prenses."

Beni yavaşça soyuyor, pijama üstümü başımdan yukarı çekiyor ve sonra şortumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Onları bir kenara atarken, bir parmağını yarığımdan aşağı kaydırıyor ve ikimiz de ne kadar ıslak olduğumu hissediyoruz.

Alt dudağı şehvetle yumuşamış ve parmağını ağzına sokup emerken daha sert nefes alıyor. Onu görünce yüzümü kapatıyorum çünkü bu çok fazla. Utancımdan yerin dibine giriyorum. Bu o. Aynı anda hem korkunç, hem güzel, hem de harika.

Kristian Amca nazıkçe bileklerimi tutuyor ve ellerimi çekiyor. "Yapma bunu. Sana bakmak istiyorum."

Beni kollarına çekiyor, kollarımı boynuna doladığımda beni kendine yakın tutuyor. Çıplak bedenimi gövdesine bastırırken gözlerim fal taşı gibi açılmış, yüzünü içime çekiyorum. Dudaklarını ayırarak beni öpüyor ve dillerimiz birbirine değiyor. Kot pantolonu seksime karşı sert bir his veriyor ve ereksiyonunun kalın çubuğunu içime bastırıyor. Beni ateş gibi sıcak ve benim için sabırsızlandığını, çaresiz olduğunu biliyorum ama kendini yavaşlatıyor. Benim için. Yıllarca beklemiş olmasına rağmen.

Bu adam benim, farkındayım. Tamamen benim, başka kimsenin değil.

Arzuladığı şey benim dokunuşum. Dünyada onu zevkle doldurabilecek ya da kalbine azap verebilecek tek kadın benim. Kendini bana açtı.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve vücudu bana tanıdık gelse de hareketleri ve sesi tanıdık gelmiyor. Kaslarının ve göğsündeki mürekkebin izini sürerken adımı fısıldıyor ve dudaklarımı öpücüklere ve ısırlıklara boğuyor. Parmaklarımı kot pantolonunun bel bandına sokup onu kendime çekiyorum ve yüzündeki mutluluk ifadesinin tadını çıkarıyorum.

Bir elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor ve parmaklarıyla ağrıyan klitorisimi ovuyor, kaygan etimde ileri geri hareket ediyor. Bana bu şekilde dokunmasının üzerinden sadece saatler geçti ama vücudum onun dokunuşuna tepki olarak alev alıyor ve daha fazlasını istiyorum.

"Beni dize getirebilecek tek kişi sensin," diye fısıldıyor. "Sen de beni istiyorsun. Söyle bunu. Bunu senin dudaklarından duymam gerek."

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum, sivri tırnaklarımı omuzlarına batırıyorum ve sıcak nefesini ciğerlerime çekiyorum. İçimde onun nefesinden daha fazlasına ihtiyacım var. Onun her şeyine ihtiyacım var.

Beni bir kez daha tatmak için aç bir şekilde vücudumda aşağı doğru öpmeye başlıyor. Eli kot pantolonunun düğmesini arıyor. "Kendini benim için mi sakladın prenses? Ben gittiğimde olduğun masum kız mısın?"

Ağzımı açtım.

Ve sonra tekrar kapatın.

O *gittiğinde*. Bunu söylediğini duymak içimde aniden öfke patlamasına neden oldu. Beni ölü bir üvey anne, kederli yedi çocuk ve ağır hasta bir babayla yapayalnız bıraktı.

"Hayır, değilim" diyorum zevkle.

Başını kaldırıyor ve kaşları birbirine sıkıca kenetleniyor. "Ne?"

"Ben bakire değilim," diyorum ona kendinden memnun bir gülümsemeyle. "Kızlık zarım mı? Gitti. Yok oldu. Kan vardı. Orgazm bile oldum."

Kristian elleriyle kalçalarımın iki yanındaki yatağı kavrayarak bana bakıyor, kollarındaki ve gövdesindeki tüm kaslar şişiyor. "Bana yalan söyleme."

"Ben değilim."

"Sana inanmıyorum," diye feveran ediyor.

Omuz silkiyorum, gözlerinde parlayan öfkenin tadını çıkarıyorum. "O zaman yapma. Burası özgür bir ülke. Ama bu gerçekleri değiştirmeyecek."

İki kaşı da havaya kalktı. "Kim? Seni yatağa kim götürdü?" "Neden bilmek istiyorsun?"

Kıskançlık yüzünde kükrüyor. "Böylece onu öldürebilirim!"

Doğrulup elimle ağzını kapatıyorum. "Sesini alçalt. Bu evde uyuyan sekiz kişi daha var."

Kristian Amca elimi çekti ve fısıldayarak hırladı, "Neden bana böyle işkence ediyorsun? Bana kızgın mısın?"

Aslında *kafası karışmış durumda*, sanki ona karşı sevgi ve hayranlıktan başka bir şey hissetmem imkansızmış gibi. Öfkemin tadını çıkararak doğruluyorum. Onun karşısında titreyen bir kimsesiz olmaktan nefret ediyorum ama öfke beni onun karşısında çırılçıplak olma konusunda cesur kılıyor. "Küçük ben, büyük, kötü Kris- tian Belyaev'e kızgın mı? Bunu *hayal bile* edemezdim."

Kristian Amca burnundan sertçe nefes alıyor. "Ben yokken kızıma dokunmaya kim cüret etti?"

"Senin kızın mı? *Senin kızın mı?*" Fısıldayarak onu itiyorum, saçlarım etrafımda uçuşuyor. "*Kız arkadaşına* çok iyi davranıyorsun, onu iki yıl boyunca terk ediyorsun."

"Sana sadık kaldım," diye homurdanıyor. "Bana onun adını ver. Onu yeryüzünden sileceğim."

"Onun adı kendi işine bak Kristian Amca."

Omuzlarımdan tutup beni sırtüstü yatırıyor, sonra bacaklarımı ayırıp kalçalarımı onun etrafına yerleştiriyor. "Bu benim lanet olası işim. Bana yalan söylemesen iyi edersin."

Orta parmağını cinsel organımda gezdiriyor ve ben bir nefesle güçlü bileğini kavıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kendim için öğreniyorum." Kristian Amca'nın gözleri yüzüme kayıyor ve sonra kalın parmağını yavaşça içime itiyor. İfadesi çadırın içinde ve daha derine itmeden önce dar kanalımın etrafını dikkatlice yokluyor.

Kristian Amca'nın ağzı açık kaldı. Parmağını çekip çıkarıyor ve yüzük parmağını ona katılmak için içeri itiyor, bu da içimde alev alev yanan bir zevk yaratıyor.

Oh, Tanrım. Arkama uzanıyorum ve ellerimi yatak başlığına bastırıyorum, boşluğa uçmamak için dengeye ihtiyacım var. Bana karşı öfkeli olsa da, bana zevk vermeye çalışmasa da, onun için kendimi sağlam tutup tutmadığımı kontrol etse de, parmaklarının müdahalesi harika hissettiriyor.

"Ne oluyor lan?" diye dişlerinin arasından homurdanıyor, içimde üçüncü boğuma kadar gömülü parmaklarına bakıyor. Sonra parmaklarını çekip çıkarıyor ve karanlıkta ıslak bir şekilde parıldayan parmaklarına bakıyor, elini çevirip iki tarafını da kontrol e d i y o r .

"Ne arıyorsun?" Ne aradığını biliyorum. Sadece orada olmayan bir şeyi aramaya devam etmesini istiyorum.

"İçin..." Bir elini kalça kemiğime bastırıyor ve parmaklarını tekrar içime sokuyor, bu sefer daha hızlı ve daha sert, sonra parmaklarını çekip onlara bakıyor.

Sırtım dikleşti ve haykırdım. Nefes nefese ona yalvarıyorum, "Lütfen durma."

"Durma mı?" diye hırılıyor. "*Durmak mı?* Tüm dünyam yerle bir olurken sen bundan zevk mi alıyorsun? Yüzgeçlerimde kan yok, Zenya." İki elini başımın iki yanına dayayarak üzerime eğiliyor. Eğer bir ejderha olsaydı ateş püskürtüyor olurdu. "Kimdi o?"

Kaşları burun köprüsünde birbirine yapışmış. Gözleri parlıyor. Çenesi esniyor. Tanrım, sinirlendiğinde çok seksi oluyor.

Ve kıskanç.

Ve dengesiz.

Dudaklarımı yalıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. "Kanamam olmadığına emin misin? Belki de tekrar denemelisin. Daha sert. Daha derine."

Kristian Amca hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve iki elini saçlarının arasından geçiriyor. "Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim. Kaç yaşındaydın? On altı mı? On yedi mi? Seni yıllar önce benim yapabilecekken bekledim. *Bekledim* ve bir bok parçası arkamdan sana ulaştı."

Bacaklarımı kalçalarına doluyor, omuzlarını ellerimle kavırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "O zaman beni bırakmamalıydın," diye fısıldıyorum.

İntikam çok ama çok tatlı.

Gözleri kısıldı. "Bundan zevk aldığına inanamıyorum."

Neden Kristian Amca'nın beni terk ettiği için olan bir şey yüzünden paramparça olmasından zevk alayım ki?

Bu bir gizem.

"Söyle. Bana. Kim," diye hırılıyor.

"Hayır." Dilimin ucuyla dudaklarını yalıyorum, onu kışkırtıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum.

Gümüşi saçları gözlerine dökülürken yataktan aşağı kayıyor, kalçalarını birbirinden ayırıyor ve parmaklarını tekrar içime sokuyor. Zorla girdiği için inliyorum ve koluyla iterken pazularıma yapışıyorum, içimde cennete açılan bir kapı gibi hissettiren bir nokta buluyor ve acımasızca çalışıyor.

"Bana onun adını ver."

"Asla söylemem," diye çaresizce pantolonumun arasından geçiriyorum.

Parmaklarıyla beni patlatıyor, onları derinlere sokuyor ve klitorisimin arkasındaki noktanın üzerinde ileri geri sürüklüyor. Her şey kayıyor-

Sonra başını eğip dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"*Bana kim olduğunu söyle.* Bana onun adını verene kadar durmayacağım. Eğer partide iki orgazmın fazla olduğunu düşünüyorsan, seni mahvetmek üzereyim."

Baskı yoğun hissediliyor.

Baskı *tehlikeli* hissettiriyor.

Orgazmım beni eziyor ve içinden geçiyorum, ancak hala endişe verici bir sonuca doğru ilerlediğini görüyorum. Oh, Tanrım. Oh, *hayır*. Sanki ben-

Birdenbire parmaklarına fışkırdım.

"*Hayır*. Yapma-" Doğrulup bileğini tutuyorum ama artık çok geç. Birlikte ıslak eline ve spreyli çarşaflara şok içinde bakıyoruz.

Kristian Amca zevkle inliyor. Yüzündeki tüm öfke kaybolmuş ve büyülenmiş gibi görünüyor. "Kahretsin, amın muhteşem. Bu daha önce hiç oldu mu?"

Başımı sallıyorum ve dehşet içinde yatağın üzerindeki karanlık lekeye bakıyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Fışkırttın prenses. İyi noktayı buldum." Elini ensemden gezdiriyor ve beni derinden öpüyor. Hâlâ çok şaşkınım ama her ne olduysa, hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Ama nedir- Hiç duymadım- Öyle görünüyor-" Tıkandığımı hissediyorum ve kelimeleri çıkaramıyorum. Yüzüm sıcaktan patlıyor. Tanrım, kotuna bile sıçradı. Ölmek istiyorum.

Beni tekrar öpüyor, güven verici bir şekilde gülümsüyor ve saçlarımı okşuyor. "Bu iyi bir şey. Çok güzel bir şey."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Az önce kontrolümü kaybetmişken bunu nasıl söyleyebilir?

"Eğer sizi iyi hissettiriyorsa ve başkasına zarar vermiyorsa, utanılacak bir şey yok," diye mırıldanıyor.

İyi hissettirdi, ama... Bunu karnımdaki hasta hissine söyle.

Beni kendine yaklaştırıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Herkesin senin hakkında ne düşündüğü konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın. Her zaman tanıdığım ve sevdiğim o korkusuz kız nerede?"

Artık eline yaptığım şeyden bahsettiğini sanmıyorum.

"Ama ya insanları hayal kırıklığına uğrattırırsam?" Fısıldıyorum. "Ya olmamı istedikleri kişi olmadığım ortaya çıkarsa ve artık bana güvenebileceklerini hissetmezlerse?"

Ya beni terk ederlerse ve annem öldükten sonra beni dehşete düşüren o kara deliğe düşersem?

Orası gerçek bir yer değil. Belki mantıklı bir korku değil ama bana gerçekmiş gibi geliyor. O kara delik herhangi bir yerde, örneğin sevdiğim insanların gözlerinde belirebilir ve onlar benden sonsuza dek uzaklaşmadan önce gördüğüm son şey olabilir.

"O zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaklar çünkü eğer hayatını seni mutlu ve tatmin edecek şekilde yaşamaya çalışıyorsan onların hayal kırıklığı senin sorunun değil." Kristian Amca beni kalçalarının üzerine çekiyor, dizlerim kalçalarına sarılıyor ve çıplak bedenimi onunkine yaslıyor.

"Bize bak," diye fısıldıyor.

Başımı çevirip yanağımı omzuna yaslıyorum ve makyaj aynasındaki yansımalarımıza bakıyorum. Güçlü kolları beni sarıyor ve saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Gözlerindeki ifade karanlık ve sahiplenici.

"Sana böyle sarılabileceğimi hiç düşünmemiştim prenses. Seni bırakamam çünkü bu beni öldürür."

Dişlerimi alt dudığıma gömüyorum, umutsuzca gecenin bir yarısı amcamın kollarına sarılmanın bu kadar çekici görünmemesini diliyorum.

Ama birlikte harika görünüyoruz. Mükemmel, aslında. Bu kadar mükemmel bir şey nasıl yanlış olabilir?

Kristian Amca dudaklarıyla kulağımı buluyor ve bir sone okur gibi sevgiyle mırıldanıyor: "Sana bakan bir sonraki adamın içini boşaltmama şu kadar kaldı. Eğer benden önce sana ulaşan kişiden hoşlandıysan, üzgünüm ama o artık ölü bir adam. Bana onun kim olduğunu söylemene ihtiyacım yok. Kendim öğreneceğim."

Tırnaklarım omuzlarına batıyor ve keskin bir nefes alıyorum. "Kristian Amca..."

Tam o sırada bir çığlık geceyi delip geçer.

Bir nefesle başımı kaldırıyorum. Nadia'nın sesine benziyordu. Evimizin bilinmeyen adamlar tarafından işgal edildiği o korkunç gecenin anıları

ve kardeşlerimin çığlıkları içimde yankılanıyordu.

Nadia tekrar ılık atmadan Kristian Amca yataktan kalkıyor. Koridora doğru hücum ettiğini ve Nadia'nın yatak odasının kapısını yırtıp açtığını duyuyorum. "Nadia!"

Çıplak bedenime bir sabahlık bağlıyorum ve kucağında küçük kız kardeşimle salona girdiğinde ona doğru koğuyorum. Chessa ve babamın ikinci en küçüğü, altın rengi bukleleri olan dört yağında küçük bir kız.

"Her Şey yolunda. Sadece kötü bir rüya gördü," diye mırıldanıyor, yüz hatlarında sempati ve rahatlama var. Ağlayan ocuk iki koluyla bana uzanıyor ve o da onu uzatıyor.

Nadia'nın yanağına bir öpücük kondurup ona sarılıyorum, sırtını okşuyorum ve burada olduğuma dair ona yeniden güvence veriyorum. "Rüya ne hakkındaydı?"

"Beni kovalayan bir canavardı," diye feryat ediyor. "Mor yapığkandan yapılmığtı ve üç kafası vardı."

"Zavallı küçük kedi yavrusu. Gerçek değildi. Artık bitti."

Kristian Amca yüzünde yoğun bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki Nadia'ya sarıldığımı görmek ona acı veriyormuğ gibi sert ve zlem dolu bir ifadeyle bize bakıyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve çenesi hayal kırıklığıyla bükülüyor.

Bir an sonra yanağıma dokunuyor ve Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her Şeyin sıkı bir Şekilde kilitlendiğini iki kez kontrol edeceğim."

"Teğekkr ederim," diye fısıldıyorum, koridorda ilerleyiğini izlerken. Güvende olduğumuzdan emin olduğunu bildiğim için biraz daha rahat nefes alacağım. O gecenin anıları üzerime yapığıyor.

Bütün ocuklar Nadia'nın çığlığıyla uyandı. Yatak odalarının kapıları açıldı ve gözlerini ovuğturarak uykulu bir Şekilde dığarı ıktılar.

"Sorun nedir?" Lana, yüzü buruğmuğ ve peremleri yukarı doğru kalkmığ bir halde soruyor.

"Nadia kötü bir rüya gördü, hepsi bu."

Bir süre sonra Kristian Amca koridordan geri döndü ve yanımda durdu. "Her Şey kilitli ve alarm açık."

"Teğekkr ederim."

Lana kağlarını çatarak bize bakıyor, benim aceleyle bağladığım bornozumu ve yataktaki saçlarımı, Kristian Amca'nın çıplak göğsünü ve kot pantolonunu görüyor. "Kristian Amca, ne yapıyorsun?"

Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun? Kıyafetlerin nerede?"

Kendine şöyle bir bakar. "İçkimi üzerime döktüm. Zenya ve ben konuşuyorduk."

Lana arkamızdan açık kapıma bakıyor. "Yatak odasında mı?"

Şüphelenmekten çok kafası karışmış gibi görünüyor ama yüzüm hala sıcaktan yanıyor. "Bu akşam gittiğimiz doğum günü partisinde bir sorun yaşadık. Biz de tam bunun hakkında konuşuyorduk."

"*U nas s toboy vse yeshche bol'shaya problema, potomu chto ty ne otvechayesh'na moy vopros,*" diyor Kristian Amca nefesinin altından. *Seninle aramızda hâlâ büyük bir sorun var çünkü soruma cevap vermiyorsun.*

Lana dönerek onunla yüzleşir. "Ne dedin sen?"

"İyi geceler dedi."

"Hayır, yapmadı. Bu *spokoynoy nochi*. Bir sorun hakkında bir şeyler söyledi."

Ona ters ters bakarak başka bir şey söylememesi için uyarıyorum. "Kristian Amca sadece iş için endişeleniyor ama şimdi eve gidiyor. Herkes yatağına dönsün yoksa babamı uyandıracaksınız. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Çocuklar teker teker uykulu bir şekilde yataklarına dönüyorlar. Nadia'yı yatağına götürüp çarşafların arasına sokarken ve yanağından öperken Uncle Kristian'ı arkamda hissedebiliyorum. Birkaç dakika alnını okşadıktan ve onunla yumuşak bir şekilde konuştuktan sonra gözlerini kapatıyor ve uykuya dalıyor.

Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Kristian Amca tam karşımdaydı, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu.

"Bundan sonra söylediklerine daha dikkat et," diye fısıldıyorum. "Artık hepsi bebek değil ve Lana Rusça öğreniyor."

"Zenya, söyle bana-"

"Yapma. Eğlendin ve artık bitti. Evine git. Ben uyumaya gidiyorum."

Beni yatak odamın kapısına kadar takip ediyor ve elime uzanıyor. "O zaman burada seninle uyumama izin ver."

"Eve git dedim." Kapıyı yüzüne kapattım. Uyuyamayacak kadar gergin ve artık onunla "*Bekaretini kim aldı Zenya?*" muhabbetini yapmaktan bıktım.

Hayal kırıklığı hırıltısı odunların arasında dolaşıyor. "Bana tişörtümü ver."

Yatağımın yanındaki yerden aldım. Ellerimdeki pamuk yumağına bakarken içimi bir özlem acısı kaplıyor. O adamı yatağıma sürüklemek ve sabaha kadar ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum, ama ona sahip olamadıktan sonra ne anlamı var? Sadece bağlanacağım ve sonra ondan vazgeçmek zorunda kaldığımda harap olacağım. Babam nasıl devam ettiğimizi öğrenirse hayatının şokunu yaşar. Kardeşlerimin kafası karışır ve üzürlüler. Son birkaç yıldır herkes yeterince şey yaşadı. Onları düşünmem gerekirken bencil olamam.

Yüzümü tişörtüne bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu adamın kokusuna nasıl da bayılıyorum. Kolonyası burnumu dolduruyor, ama bir şişede satın alabileceğinizden çok daha fazlası var. Beni dizlerimin üzerine çöktüren şey Kristian Amca'nın kendi zengin ve güçlü kokusu. Tişörtü benim için şehvetle sıırılsıklam.

Dört yıldır beni bekliyormuş. Bunca zamandır başka bir kadın istemedi.

Kapıya özlemle bakıyorum. Eğer ona kapıyı açarsam, muhtemelen onu içeri çekecek ve beni sikmesi için yalvaracağım. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde, o arkamdan sert ve derin bir şekilde içime girerken hayal ettiğimde, içimde kalın, sıcak bir arzu dolaşıyor. Parmaklarım tişörtünü sıkıyor ve ihtiyaçla inliyorum.

Çaresizce yatak odamın penceresine dönüyorum, açıyorum ve tişörtü dışarı atıyorum. "İstersen ön bahçede."

Kristian Amca öfkeyle ofluyor ve ayaklarının koridora vurduğunu duyuyorum. Olduğum yerde kalıyorum ve bir an sonra çimenlerin üzerine çıkıyor, tişörtünü kapıyor ve öfkeyle kafasına geçiriyor.

Sonra evin etrafında dönüp bana ters ters baktı.

İki elimi pencere pervazına dayayarak ona bakıyorum, serin gece esintisi saçlarımı karıştırıyor.

Hâlâ bana bakıyor, parmak uçlarını öpüyor. Onlardan benim tadımı alabiliyor olmalı.

Bir an sonra dönüp arabadan inerek siyah Corvette'ine yöneldi, öfke ve kıskançlık her satırına kazınmıştı

Vücut.

Amcamı herkesten iyi tanırım ve bekaretimi kimin aldığını öğrenene kadar rahat etmeyecektir.

Ve onu öldürür.

Bu şehirdeki hiç kimse bu gecedan itibaren güvende değıl.

"YORGUN GÖRÜNÜYORSUN, TATLIM." Babam elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdiriyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. Kemoterapi infüzyonunu alırken kolunda tüpler olan çirkin mavi bir sandalyede oturuyor. Her randevu birkaç saat sürüyor ve ben her zaman onu götürüp yanında oturuyorum.

"İyiyim," diyorum ona soluk bir gülümsemeyle ve sonra bir hemşire babamın hayati değerlerini ve ilaçlarını veren makineyi kontrol etmek için geldiğinde sandalyemde geriye doğru kayıyorum.

Doğrusu, çok yorgunum. Kristian Amca eve gittikten sonra dün gece hiç uyumadım. Babamın tedavisine odaklanmak ve Yuri ile Jozef Golubev konusunda ne yapacağımızı düşünmek istiyorum ama dün geceki sıcak ve ağır anlar beni boğuyor.

Kristian Amca'nın sesinden iki kelime kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor.

Sen fıskırttın.

Telefonumu çıkarıp gizlice *What is squirting?* Sonuçlar arasında gezinirken, oraya buraya tıklayıp okurken yüzüm yanıyor.

Görünüşe göre, altını ıslatmak değıl ama çış mı? Ya da çış değıl ama aynı delikten mi çıkıyor? Kimse bunun **c e v a b ı n ı** bilmiyor gibi görünüyor. Bu alışılmadık bir durum değıl, ama yine de benim için şaşırtıcı ve şok edici ve transgresif hissettiriyor.

Ve bunu Kristian Amca ile yaptım.

Telefonumu çantama tikiştirip kollarımı ve bacaklarımı sıkıca kavuşturdum, Kristian Amca'nın öfkeyle parmaklarını içime soktuğı ve benim -yanaklarım *yine* kızardı- onun eline, kalçalarım ve yatağı yapıştığım andan başka bir şey düşünmemeye çalışıyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda Kristian Amca'nın yüzünde öyle bir ifade vardı ki

hayatında gördüğü en harika şeydi. Görünüşe göre, o da bunu beklemiyordu. Ama olması hoşuna gitmiş.

Bacaklarımın arasında bir karıncalanma başlıyor. Onunla geçirdiğim o anı hatırlamak beni azdırıyor çünkü tabii ki azdırıyor. Tırnaklarımı öfkeyle avuçlarıma geçiriyorum. Kristian Amca döndüğünden beri onunla ilgili her şey beni azdırıyor.

Hemşire uzaklaştı ve babam bana döndü. "Sensiz ben ne yaparım? Dün gece Yuri Golubev'le konuştun mu ve ona selamlarımı ilettiler mi?"

"Evet." Sevgili eski dostunun adamlarımızı öldürdüğü, Kristian Amca'yı öldürmeye niyetlendiği ve beni korkutarak oğluyla evlenmeye zorladığı kısmı atlamaya karar veriyorum.

"Andrei'nin, Radimir'in ve Stannis'in ailelerine para gönderdiniz mi?"

"Evet."

Babam bir dizi soru sıralarken içimi çekiyorum. İş, aile, Silo, kardeşlerim için yapmam gereken onca şey. Tüm beklentilerinin ağırlığı omuzlarıma yığılıyor ve ona durması için bağırarak istiyorum çünkü düşünmek bir yana nefes almaya bile vaktim yok, ama onun gri, çizgili yüzünü görüyorum ve kendimi cevap vermeye zorluyorum.

Sonunda babam yorgun bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. "Kardeşlerin için harika bir rol modelsin. Ben iyileşirken aile seninle emin ellerde. Seni bu konuda yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Ama yalnız değilim. Kristian Amcam var, gerçi o da kendine özgü bir zorluk.

"Kristian bana her şeyin ne kadar iyi gittiğini söylüyordu. İkinizin birlikte çalışmasının iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim ama sen onunla başa çıkabilecek gibi görünüyorsun. Başa çıkamayacağın hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Haha. Oh, Tanrım. Ben mi Kristian Amca'yı idare edeceğim? O adam evcilleştirilemez. Yine de dudaklarımda bir gülümseme belirliyor çünkü tehlikeli ve dikkat dağınık varlığına rağmen onunla çalışmaktan keyif alıyorum. Adamlarla birlikteyken ya da Silo'dayken Kristian her zaman yanımda, güçlü ve destekleyici. Bazı şeyleri kolaylaştırdı ve

bana daha fazla güven verdi. Her zaman Adamovich'e üç yıl önce babama kazık attığını bildiğimi söylemek istemişimdir. Adaletsizlik beni *yaktı*.

Peki ya yalnızken ya da dün geceki partide?

Benimle evleneceksin ve çocuklarımı doğuracaksın ve hangisinin önce olacağına ben karar veremem. Eğer bana bir şans verirsen, bebeğimi hemen şimdi ve burada içine sokacağım.

Kalçalarımı sıkıyorum. Kulağıma fısıldadığı kelimeler yıldızlar görmeme neden oluyor. Bana yaptığı şeyler aklımı başımdan alıyor. Kristian Amca'nın dizlerinin üzerine çöküp avucumu öptüğünü ve benim için her şeyi yapacağına yemin ettiğini hayal ediyorum. Sadakat ve deliliğin lezzetli bir birleşimi.

Eğer Kristian Amca ile evlenirsem.

Eğer o benim kocam, koruyucum, çocuklarımın babası olsaydı.

Nadia çılgılık attığı anda yataktan nasıl fırladığını ve koridorda nasıl koştuğunu hatırlıyorum. Yatak odasından Nadia'nın kollarında nasıl çıktığını, yüzündeki rahatlama ifadesini. Adam bir cani ve haydut ama değer verdiği insanlara olan bağlılığı nefes kesici.

Babama bakıyorum, dikkatlice düşünürken dilim dudaklarımın kenarıyla oynuyor. Kristian'ı mirasından mahrum bıraktı ve onun bu aileye liderlik etmesini istemediğini açıkça belirtti. Kendisine bir şey olursa kızının ve kardeşinin Belyaev ailesini birlikte yönetmesi düşüncesine kızar mı? Eğer babam evlenmemi istiyorsa, Kristian Amca kocam olarak sadece para ve gücü önemseyen bir yabancından daha iyi bir seçenek olmaz mı? Çocuklarımızın acımasızca koruyucu babası olarak mükemmel olmaz mıydı?

Sıcak bir his vücudumda bir kuğu dalışı yapıyor ve merkezime doğru yayılıyor. Kristian Amca'nın bebeği. Kalbim bu düşünceyle daha hızlı atıyor.

Alt dudağımı kemirerek babama bakıyorum. Kimi seçersem seçeyim, babamın onayını istiyorum.

"Baba. Ben ve Kristian Amca..." Başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum ve tırnaklarımı avucumun içine kıvırıyorum. Şu anda babama bundan bahsetmenin iyi bir karar olup olmadığına karar veremiyorum.

Babam kaşlarını çatıyor. "Kristian sorun mu çıkarıyor? Eğer seni üzüyor ya da emirlerini dinlemiyorsa, onu gönderirim. Kardeşimin artık benim varisim olmadığını anlaması gerek. Varisim sensin."

Babam Kristian Amca'yı tekrar sürgün etmekle tehdit edince paniğe kapıldım. Ne *düşünüyorum* ben? Eğer koca ağzımı açarsam, Kristian Amca bu şehirden tekrar kovulacak.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, öyle bir şey değil. Kristian Amca bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı. Yanımda yorulmadan çalışıyor ve adamları da yardım etmeye hevesli. Bilmen gerektiğini düşündüm. Hepsi bu kadar."

Babam tekrar rahatlar. "Bunu duyduğuma sevindim." Bir an sessizlik oldu ve sonra nazıkçe sordu: "Kristian'ı özledin, değil mi?"

Sandalyemin kollarını kavıyorum. Duygularım karmaşık duygulardan oluşuyor. Beni yıllardır istediğini öğrenmek çok garip.

Beni istediğini ve yine de gittiğini öğrenmek mi? Yıkıcı.

Ben cevap vermekte zorlanırken babam iç geçiriyor. "Bazen Kristian'ı iki yıl önce gönderdiğimde aşırı tepki gösterdiğimi düşünüyorum. Chessa'ya karşı duyduğum suçluluk o kadar büyüktü ki, acaba ona çok mu sert davrandım diye düşünüyorum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Senin suçun mu? Ama Chessa'nın ölümü bir kazaydı. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdın."

Babam bana üzgün bir bakış attı. "Tatlım, o değil. Chessa'nın ölüm şekli çok kötüydü ama ben ev kazasından bahsediyorum. O gece için kendimi kötü hissetmeyi hiç bırakmadım."

Babamın patronlarını öldürmesinin intikamını almak için beş serserinin eve girip dördünün Chessa'ya toplu tecavüz ettiği gece. Başımı salladım. "Ama bu da senin hatan değildi."

Bana üzgün bir bakış attı. "Öyle değil miydi? Benimle evlenmemiş olsaydı başına asla böyle bir şey gelmezdi. Ona aşık olduğumda Chessa kaygısız, güzel bir genç kadındı ama benim yanımda sadece acı çekmeyi bildi."

"Bu doğru değil. Chessa seni seviyordu. İkiniz birlikte mutluydunuz ve onu nasıl güldürdüğünüzü ve neşelendirdiğinizi gördüm."

"Bugünlerde hep onu düşünüyorum. Bunun yüzünden..." Etrafına, makineye ve kendisine bakıyor. "Annemi düşünüyorum."

Kristian hakkında. Senin hakkında. Çok fazla suçluluk duygusu var, tatlım."

Tüm bunların acısıyla gözlerini kapatıyor ve ben de onu dikkatle inceliyorum. Kendisine karşı neden bu kadar acımasız olduğunu anlamıyorum. Babam hiçbir zaman kendine acıyacak bir adam o l m a d ı .

Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. "Chessa o gece olanlar için seni asla suçlamadı ve şimdi bu yüzden kendine zarar verdiğini bilse çok üzülürdü."

Babam titreyerek nefes alıyor ve gözlerini açıyor. "Umarım o geceden sonra senin için e l i m d e n g e l e n i yapmışımdır ama ben de seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

Babamın beni ne zaman hayal kırıklığına uğrattığını hatırlamaya çalışıyorum. Doğrusu, babamın ev ziyaretinden sonraki aylarda yaptığı belirli bir şeyi hatırlayamıyorum ve bu sorun değil, çünkü Chessa ve diğer çocuklar için orada olmak zorundaydı. Tüm anılarım Kristian Amca ile ilgili. Sert büyümeme yardım etmesi. Bana bu acımasız dünyayı ve içindeki yerimi nasıl anlamlandıracağımı göstermesi.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın," diyorum ona ama sözlerim boş çıkıyor. "Amcan Kristian, eğer dünyamızın bir parçası olmak istiyorsan onu sana açmamız gerektiğine inanıyordu. On dört yaşındayken, yetişkin bir Belyaev'in omuzlaması gereken her şey için çok genç olduğunu düşündüm. Masum kalman gerekmez mi?" E s p r i yapmadan gülüyor. "Kendini kurtarmak için öldürmek zorunda kalan birinin destek yerine korunmaya ihtiyacı olduğuna inanarak ne kadar aptal bir a d a m m ı ş ı m . Kristian başından beri doğru fikirdeymiş, değil mi?"

Kristian Amca benimle konuşan, kendimi savunmam, silah kullanmam ve her türlü önemli ve ölümcül beceriyi öğrenmem için beni cesaretlendiren kişiydi. Şimdi düşünüyorum da, bunların çoğunu babamın arkasından yapmış olmalı. Kalbim minnettarlıkla yanıyor çünkü ihtiyacım olan şey buydu. Kendimi güçsüz değil, güçlü hissetmeye ihtiyacım vardı. Annesinin açık mezarı başında durup hıçkırığa hıçkırığa ağlayan o kayıp küçük kızdan başka bir şey olmaya ihtiyacım vardı. O adamların beni zayıf ve küçük hissettirmesine izin vermeyecektim ve Kristian da bunu atlatmama yardım etmek için yanımdaydı.

"Bu zor bir hayat Zenya ve sana bunu isteyip istemediğini bile sormadım. Ben öldükten sonra aile işinden uzaklaşmayı tercih

edersen, seni kutsuyorum."

Gözlerim büyüdü ve haykırdım, "Benimle dalga mı geçiyorsun? Son birkaç yılda öğrendiğim her şeyden sonra mı? Benimle gurur duymanı istediğim için bu kadar çok çalışıyorum ama aynı zamanda yapmak istediğim başka bir şey de yok. Bu işi bırakmadan önce ölürüm."

Babam hüzünle gülümsüyor. "Tıpkı Kristian gibi konuşuyorsun."

Aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Kristian Amca hakkında o kadar çok konuşuyor ki, acaba tereddütleri mi var diye düşünüyorum. "Vasiyetini değiştirmeyi mi düşünüyorsun? Onun yerine Belyaev ailesine liderlik etmesini mi istiyorsun? Ama bunu yapabilirim. Yemin ederim yapabilirim."

Başını sallar. "Hayır, tatlım. Bir şeyleri değiştirmeyi düşündüğüm için böyle konuştuğumu sanma. Seni asla mirastan mahrum bırakmam. Ben öldükten sonra bu aileye senin liderlik etmen en doğru karar. Sen istikrarlı ve düşüncelisin. Kristian güvenilmez ve sorumluluk sahibi değil ve her zaman da öyle olacak."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bu gereksiz bir sertlik gibi geliyor. "Aslında baba, o olması gereken her şey oldu."

Kaldığı sürece. Bir barut fıçısının içinde yaşıyoruz ve bir gün her şey yüzümüze patlayabilir. Pantolonumdaki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. Ya ona kalbimi açarsam ve sonra o giderse? Bunu düşünmek bile beni boğucu bir paniğe sürüklüyor. Neden yanımda kalmak için daha fazla mücadele etmedi? Madem beni bu kadar çok seviyordu, neden iki yıl önce beni yapayalnız bıraktı?

Kirpiklerimden öfkeli bir gözyaşı siliyorum. Olan oldu. Kalbimi kırdı ve şimdi ne pahasına olursa olsun kalbimi ondan korumalıyım. "Onun hakkında konuşmayalım. Daha iyi olmaya odaklanmalısın."

Babam bana uzun ve endişeli bir bakış attı. "Kristian'a kırgınsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Kim kırgın? Sadece şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Döndüğünden beri tek konuştuğumuz Kristian Amca."

Babam elini yüzünde gezdiriyor ve iç çekiyor, yüz ifadesi her zamankinden daha mutsuz.

Bir hemşire hızlı adımlarla yanımıza geliyor. Yanımda bir paket kahve getirmiştin ve o babamın ilaçlarını kontrol edip nasıl hissettiğiyle ilgili sorular sorarken ben de kahvemi yudumluyorum.

Hemşire gittikten sonra babam sandalyesinde öyle yorgun bir şekilde yığıldı ki, uyuyup kalmadığını merak ediyorum.

Birkaç dakika sonra gözlerini zorla açtı ve elime uzandı. "Seni her şeyden çok seviyorum Zenya. Sen ve kardeşlerin benim her şeyimsiniz. Onlara iyi bakacaksın, değil mi?"

Çabucak başımı salladım ve babamın su bardağına uzandım. Ölmekten bahsetmeyi bıraktığı sürece her şeyi kabul ederim. "Biraz su iç, tamam mı?"

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve hınçla gülümsüyor. "O gece seni değiştirdi. Bunu kendime itiraf etmek istemedim ama sonrasında gözlerinde yeni bir şey vardı." Omuzlarını kaldırıp düşmelerine izin veriyor ve sonra Rusça'ya geçiyor. "Nasıl olmasın ki? Bir can almıştın, hem de bu kadar genç yaşta. Benden daha genç. Kristian'dan bile genç."

O gecenin beni değiştirdiği konusunda haklı, ama beni daha iyiye doğru değiştirdi. Daha güçlü oldum. Odaklandım. Daha kararlı. Eğer babam kalbimde herhangi bir mutsuzluk hissediyorsa, bunun nedeni o gece değil. İki yıl önce çok sevdiğim birinin çekip gitmesi ve beni tamamen unutması yüzünden.

İki saat sonra babamı eve getirdim ve yatmasına yardım ettim. Kemoterapi infüzyonundan sonra çok yorgun düşmüştü ve doğruca uykuya daldı.

Yatak odasının kapısını kapatıp koridorda yürürken çantamdan telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. On iki cevapsız arama. Bir sürü kısa mesaj. Hepsi Kristian Amca'dan. Kristian Amca: *Zenya*.

Kristian Amca: *Ben amcan.*

Gözlerimi deviriyorum. Sanki o olduğunu bilmiyormuşum gibi. Gerginliğini ve gıcırdayan dişlerini telefonumun ekranından hissedebiliyorum.

Kristian Amca: *Hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok.*

Kristian Amca: *Endişelenmen gereken bir şey yok.*

Kristian Amca: *Bana sadece adını ver.*

Kristian Amca: *Zenya. Cevap ver bana.*

Kristian Amca: *Neden açmıyorsun?*

Bunu bir düzine mesaj daha takip ediyor ve aşağı kaydırıp onları okurken başımı sallıyorum. Biri iki yıl boyunca geri döneceğine dair hiçbir işaret vermeden giderse, yokluğunda olup bitenlere kızamaz.

Zenya: *Yarım saniye sakinleşebilir misin? Kalp kapakçığını patlatacaksın.*

Anında üç nokta belirir.

Kristian Amca: *KIMDI O ZENYA?*

Zenya: *Derin bir nefes alın. Siz sakin bir denize düşen bir damla yağmur suyusunuz.*

Kristian Amca: *Bu şehirdeki herkesi öldürmek zorunda mıyım?*

Kristian Amca: *ÇÜNKÜ BANA BİR İSİM VERMEZSEN VERECEĞİM.*

Başımı sallayarak telefonumu çantama atıyorum ve aşağı iniyorum. Midem gurulduyor ve onunla uğraşmadan önce yemek yemem gerekiyor.

Mayonezli, salatalıklı, bol tuzlu ve biberli hafif çavdar ekmeği üzerine hindi sandviçinden sonra, amcamın kıskançlık kriziyle başa çıkmak için kendimi daha donanımlı hissediyorum. Bana bir düzine mesaj daha göndermiş olmasını bekliyorum ama sadece iki dakika öncesine ait bir mesaj var ve oldukça kaygı verici.

Bana başka seçenek bırakmadın.

Zenya: *Ne demek istiyorsun? Neredesin sen?*

Zenya: *Kristian Amca?*

Meşgulüm prenses. Sonra konuşuruz.

Zenya: *Ne yapmakla meşgulsün?*

Kristian Amca: *Yazamıyorum. Çok fazla kan var.*

Zenya: *Lütfen bana şaka yaptığını söyle.*

Zenya: *Aman Tanrım, umarım şaka yapıyorsundur.*

Zenya: *KRISTIAN AMCA LÜTFEN SANA BİR İSİM BİLE VERMEMİŞKEN KİMSEYİ ÖLDÜRME.*

Bir cevap bekliyorum ama hiç cevap gelmiyor. Ciddi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyor? Ne yapmayı planlıyor, her yeraltı kulübüne ve ortaklarımızın evlerine gidip gördüğü her erkeği öldürmeyi mi?

Yoksa özellikle bir adamın mı peşinde?

O adamın kim olabileceğini anladığımda midem bulanıyor. Randevulaştığım tek adam ve kıskançlık krizine giren ilk kişi.

Grigor Kalchik, Bohdan Adamovich'in kulübünde beni öpmeye çalışan adam.

Yapmazdı...değil mi? Sadece *bir randevuydu*. Kristian Amca bir randevudan sonra o sinir bozucu, adi adamla yattığıma inanamıyor mu?

Hiçbir mantıklı insan bunu düşünemez.

Kirli tabağımı bulaşık makinesine koyuyorum, aklım başımdan gidiyor. Kristian Amca mantıklı düşünmüyor. Kıskanç bir aşık gibi düşünüyor.

Telefon rehberimde arama yaptım ve çevir tuşuna bastım.

Bir dakika sonra Grigor cevap verir. "Merhaba bebeğim. Sesini duymak güzel."

Kendini beğenmiş, yağlı sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Görünüşe bakılırsa, ölümcül bir tehlikede değil. Henüz değil. "Merhaba Grigor, nerede olduğunu soracaktım-"

"Biliyorum," diye sözümü kesiyor ve sırtışını duyabiliyorum. "İkinci randevu için ölüyorsun. Cumartesi gecesi boşaldı ama sırf sen olduğun için. Sen şanslı bir kadınsın Zenya."

Sessizce güç dileyerek telefonumu sıkıca kavıyorum. Kristian Amca sanki Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymış gibi davranıyor ama en azından görünüşü, cazibesi, giyim tarzı ve sarhoş edici aurası düşünüldüğünde buna hakkı var. Grigor'un nesi var? Ortalama bir görünüş ve ortalamanın altında bir performans.

"Beni dinle, Grigor. Sanırım tehlikedesin."

Grigor dramatik ve nefes nefese bir ses tonuna bürünür. "Rol mü yapıyoruz? Ateşli. Oyun nedir, seksi casuslar?"

Bratva'daki bir erkek için Grigor son derece aptaldır. Ya ailesi ona bu hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatamamış ya da bir kadını ciddiye almayı hiç öğrenememiş. Onunla yatmak şöyle dursun, onun gibi bir adamla evlenme fikri bile midemi bulandırıyor.

"Amcam Kristian'ı görürseniz, diğer yöne doğru koşun. Hatta hemen arabanıza atlayın ve şehri terk edin."

"Bebeğim, şehirde değilim ama Vegas'tan döner dönmez-"

Şehirde değil mi? O zaman bu tatlı sohbete devam etmemin bir anlamı yok ve veda etmeden telefonu kapatıyorum.

Telefonumu yüzüstü tezgâha bırakıp hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. Bratva erkekleri çok sinir bozucu. Bu sadece Grigor'un bana bir sürtükmüşüm gibi davranması, Adamovich'in bana küçük bir ergen demesi ya da Yuri ve oğlunun beni korkutup evlendirmek için planlar yapması değil. Karşılaştığım her erkek benden daha zeki, daha güçlü ve daha yetenekli olduğunu düşünüyor. Depoda bana saldıran dört adam bile bana *kızım* dedi. Erkeklerin beni ciddiye almamasından ya da daha fazla güç için bir fırsat olarak görmesinden çok yoruldum. Bu *benim* gücüm. Ben babamın varisiyim. Ne olursa olsun sahip olduklarımı korumak için savaşıcağım.

Sıcak bir duşa ihtiyacım var. Hastanenin anısı hâlâ üzerime yapışıyor ve onu tenimden yakmak istiyorum.

Arkamı döndüğümde kapıda duran ve yolumu kesen bir adam görüyorum.

Sıçırıyorum ve irkilerek nefes alıyorum. Bu o. Siyahlar içindeki yabancım.

Siyah kazak, siyah pantolon, siyah eldivenler ve tüm kafasını kaplayan sıkı siyah bir maske.

Kan kokuyor, tıpkı o gece olduğu gibi.

Yavaşça önce bir deri eldiveni, sonra diğerini çıkarıyor ve serçe parmaklarındaki gümüş parıltısını görüyorum. Uzanıp maskesini çıkarıyor. Gümüş sarısı saçları savruluyor ve onları geriye doğru silkeleyerek soğuk, ışıltılı gözlerini bana dikeyor. Parmaklarında ve boğazında kan lekeleri var. Boynuna daha fazla kan bulaşmış.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum.

"Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım," diyor Kristian Amca karanlık bir sesle, bana doğru yürürken.

İstemsizce bir adım geri atıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Bana zarar vermek istemiyor, bunu biliyorum ama içinden öyle bir kötülük yayılıyor ki nefesimi kesiyor.

Kanlı parmaklarıyla uzanıp bir tutam saçımı yakalıyor ve parmak uçlarının arasında hafifçe ovuşturuyor. Bana bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Onu senin için öldürdüm prenses."

"Kim?"

"Yuri Golubev. Beni öldürebileceğini ve sevgilimi korkutarak oğluyla evlenmesini sağlayabileceğini düşünen adam."

"Depoda bana saldırmaları için o adamlara emir veren o muydu? Andrei, Radimir ve Stannis'i öldüren kişi?"

Kristian Amca kısa ve öfkeli bir iç çekiş yapar. "Hayır, ne yazık ki değildi. Sadece durumu duydu ve bundan faydalanabileceğini düşündü ama beni öldürmeye niyetliydi. O iki yüzlü piç yaşamayı hak etmiyordu." Kristian Amca soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Ben de yüzünü kestim ve köpeklerine yedirdim."

Eğer Yuri'nin emriyle saldırıya uğramadıysam, o zaman kimin emriyle uğradım? "Öldüğüne emin misin? Kulağa acı verici geliyor ama hayati tehlikesi var mı?"

"Yüzünde insanların fark ettiğinden daha fazla kan damarı var. Sürekli çılgık atarak kan kaybından öldü. Bayıldığında emin olmak için başına plastik bir torba geçirdim."

Kristian Amca'nın imza hareketi.

Rahat konuşuyor ama dudaklarında bir gülümseme var. Golubev malikanesinde dolaşmaktan ve kıskanç öfkesini Yuri'den çıkarmaktan zevk alıyordu.

"Peki ya Jozef?"

Gözleri kötülükle parlıyor. "Sana bakma şeklini beğenmedim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. "Ona ne yaptın?"

"Neden?" Kristian Amca bir adım daha yaklaşarak sertçe soruyor. "Onu önemsiyor musun? Onun zavallı, değersiz varlığı Zenya Belyaev için önemli mi?"

Kristian Amca'ya ters ters bakıyorum. Onun önünde sinmeyeceğim ya da kendimi açıklamak için kelimelerimin üzerine düşmeyeceğim. Ona bir soru sordum ve bana cevap veren ya da vermesi gereken biri olarak bana bir cevap borçlu.

Ayrıntıya girmeyeceğimi anlayan Kristian Amca elini cebine attı. "Ona babasının ölümünü izlettim ve sonra da bunun gördüğü son şey olmasını sağladım."

Ayaklarımın dibine beyaz ve parlak bir şey fırlatıyor. Kanlı sapları ve gri işaretleri olan yuvarlak iki şey.

Geri bakan gri işaretler.

Gözbebekleri.

Jozef Golubev'in gözbebekleri.

Bir süre onlara bakıyorum, sonra bakışlarımı beni dikkatle izleyen Kristian Amca'y a çeviriyorum. Bayılacağımı ya da kusacağımı mı umuyor? Beni şok edip zayıflatmaya ya da liderlik edemeyecek kadar z a y ı f olduğumu kanıtlamaya mı çalışıyor?

Hayır, aç bakışlarını içime çekerken fark ettim. En ufak bir rahatsızlık duymadığımı umuyor. Acımasız teklifinden memnun olduğumu ve Jozef Golubev'in benim için hiçbir şey ifade etmediğini bilmek istiyor.

Uzanıp gözbebeklerinden birini ayağımla dürtüyorum ve o da fayansların üzerinde sallanmaya başlıyor. "İyi işti. Bunu hak ettiler."

Kristian Amca daha geniş gülümsüyor, memnun olduğum için seviniyor.

"Ama bir dahaki sefere benim adıma cinayet işlemeden ve zulüm yapmadan önce bana sorun."

"Elbette prenses. Siz ne dersiniz." Uzanıp gözbebeklerini alıyor ve çöp öğütücüye atıyor. Makine onları parçalarken gürültüyle öğütüyor.

Kristian Amca dar ve öfkeli bir bakışla bana döndü. "O muydu?" "O muydu ne-oh." Kollarımı kavuşturdum. Yine bekaret meselesi.

"Eğer o olsaydı, daha mahrem bir parçasını almak için geri döner ve onu lanet olası bir ateşin üzerinde kızartırdım."

İçimde öfke kaynıyor. "Senin için bu kadar önemli mi? Senin gözünde kirlenmiş, bozulmuş, *mahvolmuş* muyum? Bacaklarımın arasındaki küçük bir memenin artık orada olmadığı gerçeği, tiksintiyle benden yüz çevirmen için gereken şey bu mu?"

Kristian Amca ellerindeki kanı yıkarken başını sallıyor. "Geçtiğimiz iki yıl boyunca yapman gerekeni yaptın. Benim için hiçbir zaman değerli olmayacaksın Zenya."

Ellerini silkeliyor, bir bezin üzerinde kuruluyor ve ışıltılı gözlerle bana dönüyor.

"Kabul edemeyeceğim şey, *asla* kabul edemeyeceğim şey, kafasında senin çıplak fotoğraflarınla dolaşan bir adam olması. Senin nasıl görüldüğüne dair anılar-" Elini yumruk yapıp tezgâhın üzerine bastırıyor, sanki başka bir adamın kendisiyle seks yaptığı düşüncesi karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi

Ben. "Bana ait olan bir şeye sahip olmasına izin vermeyeceğim. Ölmesi gerekiyor."

"Sen delisin," dedim ona.

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Sana söz veriyorum, nasıl hissettiğimi düşününce, şu anda çok normal davranıyorum."

Bunu az önce ayaklarıma gözbebekleri fırlatan ve köpeğine bir adamın yüzünü yediren adam söylüyor.

Kristian Amca elime uzanıyor ve beni kendine çekiyor, sesi boğuklaşıyor. "Seni istiyorum Zenya. Benimle evlenirsen seni her zaman sever ve korurum. Çocuklarımızı seveceğim ve koruyacağım. Sen ve çocuklarımız bu dünyada benim için önemli olan tek kişiler olacaksınız. Belyaevlerin lideri kim olursa olsun, benden ne isterse yapmaya çalışacağım, ama önce karımdan başka kimseye hesap vermeyeceğim. *Sana.*"

"Peki ya Belyaev'lerin lideri senin karınsa?" "O zaman ben onun emir eriyim."

Ona inanmak istiyorum. Umutsuzca istiyorum, ama acısı çok taze ve hâlâ kanıyor. "Sana inanmıyorum. Nasıl inanabilirim?"

"Çünkü ben söylüyorum," diye hırılıyor. "Bir erkek ve sevgilin olarak benim sözüm senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Sevgilim. Midem mutluluk ve telaşla sarsılıyor ve elimi onunkinden çekiyorum. Her şey çok hızlı geliyor. "Bunu beni ülkenin diğer ucunda yaşamak için terk etmeden önce düşünmeliydin."

"Bu konuda başka seçeneğim olmadığını biliyorsun." "Evet, vardı."

"Ben-" diye başlıyor ama sonra kendini durduruyor. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken burun delikleri alevlenir. "Sana geri döneceğime yemin ettim ve döndüm. Sana kendimi kanıtlamak için başka ne yapmalıyım?"

Son iki yılın tüm acısı, tüm öfkesi ortaya çıkıyor. "Yaptığın şeyi en başta yapmayabilirdin!" Ona bağırıyorum. "Kucağında o striptizci varken ve ellerin onun boğazındayken yaptığın şey aklıma kazındı. Bunu asla unutmayacağım. *Asla unutmayacağım.* Ve başka neyi asla unutmayacağım biliyor musun? Kalman için yalvarmamı ve senin benden uzaklaşmanı."

Üst kollarımı tutuyor. "Bunu yapmak istememiştim! Senden uzaklaşmak beni öldürdü. Seni *sevmiştim*. Yapabilseydim seni yıllar önce karım yapardım."

"O zaman neden gittin? Ve neden uzak durdun?" Hayal

kırıklığı içinde homurdanıyor ve kapıya doğru bakıyor.

Başımın yanlarını tutuyorum, parmaklarımı kafa derime batırıyorum hayal kırıklığıyla. *Çığlık* atmak istiyorum. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

"Hepsinin canı cehenneme," diyor dişlerinin arasından.

Ve tüm söylediği bu.

Tek kelime daha etme.

Elimin topuğuyla omzunu itiyorum ve yarım adım geriye düşüyor. "Keşke sen yokken on adam sıkseydim." Diğer omzunu da itiyorum ve gözlerinin acıyla dolmasını izliyorum. "Keşke *yüz* tane sıkseydim." İki elimi göğsüne koyup var gücümle itiyorum. "Keşke *hiç geri dönmeseydin*."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gözyaşlarımla kör olmuş bir halde odadan çıkıyorum. O sözleri söylemek istememiştim. Tek bir tanesini bile kastetmedim ama geri alamayacak kadar öfkeliyim. Onu incitmek istiyorum. Benim kanadığım gibi onun da kanamasını istiyorum.

Ben aceleyle yatak odama doğru ilerlerken, o da arkamdan gürleyerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "*Hey*."

Yatak odamın kapısına ulaşip kapatmaya çalıştığımda, kapıyı elimden aldı ve içeri doğru itti.

Beni tutuyor ve sırtım duvara çarpana ve ben ona bakana kadar duvara doğru götürüyor. "Keşke hiç dönmeseydin mi diyorsun? Bunu kastetmediğini biliyorum."

"Ciddiyim," diye çıkışıyorum ona. Vücudunu benimkine yaslarken ellerim omuzlarını kavırıyor. Bana yaslanmışken bu kadar iyi hissetmesinden nefret ediyorum.

"Canın yanıyor. Bu benim hatam. Seni daha iyi hissettirmeme izin ver, bebeğim." Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Kıyafetlerini çıkar ve o güzel amını dilimle okşamama izin ver. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip bana kötü bir adam olduğumu, en kötü adam olduğumu, benden nefret ettiğini söyleyebilirsin ama bunu ben

Yıldızları görürsün. İstersen parmaklarımla içindeki o noktayı bulabilirim ve yüzümün her tarafına fışkırabilirsin. Her damlasını içerim." Ona karşı ürperiyorum, bana tatlı, kirli, azgın kelimeler fısıldarken kirpiklerim çırpınıyor.

"Ya da sikimi alabilirsin," diye nefes alıyor, dili dudaklarımda geziniyor. "Seni yıllardır hayal ettiğim şekilde sahiplenmeme izin ver meleğim. Seni santim santim doldurmamın derin gerginliğini arzuluyor musun?"

Ben ona kızgın kalmaya çalışırken o beni bununla nasıl ayartır?

"Beni boşaltmak için sana ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Güzel klitorisine dokunup kendini boşaltıyor musun? Kendinle oynamanı izlemek için can atıyorum, ama prenses, sadece parmaklarınla mı? Hepsi bu mu? Senin için yapabileceklerimin yanında bu bir kaşık dolusu rica. Sana tam bir ziyafet verebilirim."

Kibirli piç. Ona gününü göstereceğim. "Kendime bundan daha iyisini verdim. Senden önce beni kimin becerdiğini gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kristian kaşlarını çatıyor ama ben onu kendimden uzaklaştırınca geri çekiliyor, benimle mücadele edemeyecek kadar cevapları merak ediyor. Yatağıma gidip komodine uzanıyorum ve dört yıl önce bir adamı öldürmek için kullandığım bıçağın yanında duran soluk pembe bir nesne çıkarıyorum.

Elimdeki nesneye kaşlarını çatarak bakıyor, anlamıyor. Sonra aniden elimden kapıyor ve öfkeli bir şekilde inceliyor. Titreşimli dildoyu bana doğru salladı. "Bekle. Bu... şey benim hakkım olanı mı çaldı?"

"Bakire olup olmamamın senin için önemli olmadığını sanıyordum." Onunla alay ediyorum. "Önemli olanın çıplak halimi hatırlayan bir erkek olup olmadığı olduğunu sanıyordum."

Kristian Amca gözlerini dikmiş yatak odamın etrafında bir şeyler arıyor. Masama doğru ilerliyor ve bir kupa dolusu kalemin arasından siyah bir permanent marker alıyor. Gözlerinde parlayan öfkeyle kalemin kapağını dişleriyle açıyor ve seks oyuncağının üzerine bir şeyler karalıyor. Sonra kalemi bir kenara fırlatıyor ve pembe dildoyu bana geri veriyor.

Ondan alıyorum ve uzunluğuna ne karaladığını okuyorum.

Kristian Amca.

Yanaklarım yanıyor ve dudaklarım seğiriyor. Bu adam çok
çirkin. "Devam et," diyor sertçe.
Kararsızca ona bakıyorum. "Ne?"
"Onunla kendini becer. Kaçırdığım her şeyi görmek istiyorum."

Kristian

Z Enya gülüyor ama ben katılmıyorum ve gülümsemesi dudaklarında kayboluyor.
Yavaşça ona yaklaşıyorum, omuzlarını ellerimin arasına alıyorum.

ve onu yatağına doğru götürdü. "Ben ciddiyim. Seninle ilgili en ufak bir şeyi bile kaçırmayacağım. Eğer ilk seferin böyleyse, onu görmek istiyorum."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve şiltenin üzerine düşüyor. Ben önünde dururken gözlerinin ardında düşünceler uçuşuyor. Bana defolup gitmemi söyleme dürtüsü güçlü, ama bana eziyet etme ve gösteriş yapma dürtüsü de öyle - küçük cadaloz.

Zenya elindeki vibratöre bakar, gülümser ve yavaşça uzunluğunu yalar.

Tam adımın üstünde.

Boğazımın arkasından hırlıyorum ve ona uzanıyorum ama elini göğsüme koyuyor ve gözlerini kocaman açıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

O dildoyu ondan kapıp kendim sikheme üç saniye kaldı. "Yardım ediyorum."

"Hayır, teşekkür ederim. Olduğun yerde kal."

Giysilerini yavaşça çıkarışını, bluzunu başının üzerinden çekişini, kot pantolonunu kıvrarak çıkarışını ve bir kenara fırlatışını izliyorum. Sütyeni beyaz transparan dantelden yapılmıştı ve onu görebiliyordum.

Kumaşın arasından esmer meme uçları görünüyor. Külotu da aynı renkte ve yırtmacının üzerinde biraz daha koyu bir yama var.

Görünce ağzım sulandı. Şimdiden ıslak. Kahretsin, bu kıza bağımlıyım.

İç çamaşırını çıkarıp yatağının kenarına bırakıyor. Buruşuk külotu parlak siyah ayakkabımın üzerine düşüyor.

Zenya arkasına yaslanıp rahatına bakarken gözlerini kapatıyor. Kıyafetlerini çıkardığından beri bana bir kez bile bakmadı.

Ben burada yokmuşum gibi davranmaya karar verdi. Bana eziyet ediyor. Bak ama dokunma Kristian Amca.

Şimdilik olduğum yerde kalıyorum, yatağının yanında duruyorum ve pantolonumun içinde giderek sertleşen sikimle ona bakıyorum.

Zenya vibratörü açar, ayak tabanlarını birbirine bastırarak dizlerini açar ve dildonun başını seksinde aşağı yukarı gezdirir. Orta parmağının ucuyla yavaşça klitorisini okşuyor. Her gece kendine böyle dokunuyor olmalı. Güzel gözleri kapalı. Yumuşakça nefes alıyor. Pembe seks oyuncağı iyice ıslandığında, onu içine itiyor.

Amına girerken bir iniltiyi yutuyorum. Bu ben olmalıydım. Seks oyuncağını çekip çıkarmak ve odanın diğer ucuna fırlatmak istiyorum. Bu *ben* olmalıydım. Cansız bir nesne için kıskançlıktan kuduruyorum.

Kendini zevkten kaybedene kadar bekliyorum ve sonra onunla birlikte yatağa çıkıyorum.

Zenya gözlerini açıyor ve bana bakıyor, mavi derinliklerinde zevk, çaresizlik ve açlık var. Parmaklarını vibratörün üzerine kapatıyorum ve o bırakana kadar sıkıyorum. Onun yerine ben devralıyorum, amının derinliklerine itiyorum ve G noktasına karşı titreşmesi için yukarı doğru açıyorum. Zenya bir çığlık atıyor ve evde yalnız olmadığımızı hatırlayarak çabucak bastırıyor.

"Neden kendine böyle boşalmayı öğrettin?" Onun mükemmel vücuduna bakıyorum. Sevimli göğüsleri kalkıp iniyor. Güzel seksi dildoyu yutuyor ve onu parlak ve ıslak hale getiriyor.

Zenya dudaklarını yalıyor. "İlk seferimde hiçbir erkekten korkmayacaktım."

Bunun olabileceğini düşündüm. Zenya herhangi birinin önünde titremekten nefret eder ve kendini yetersiz hissetmekten tiksirir.

Parmakları klitorisinin üzerinde çılgınca çalışırken onu vibratörle yavaşça beceriyorum.

"Kendi bekaretimi bozdum ve kendimi bu şeyle o kadar çok becerdim ki korkmam."

"Çok mu korkutucuyum Zenya?" Uyluklarının arasına diz çökebilmek için ayaklarını birbirinden ayırarak söylüyorum.

"Ben-" diye başlıyor ve bir nefesle kesiliyor. Gelmeye gittikçe yaklaşıyor. "Sen olacağını bilmiyordum."

"Yaptım." Benimle ilk kez birlikte olmasını uzun uzun hayal ettim. Nerede olacağını. Yeğenimi nasıl baştan çıkaracağımı.

"Ama seni hiç böyle düşünmemiştim," diye fısıldıyor. "Hiç mi Zenya?"

Zenya kazağımı avuçluyor ve beni yüzüne yaklaştırıyor. "Sen benim seksi, tehlikeli, yakışıklı *amcamdın*. Ne zaman sana dokunmak istesem ya da vücudundan veya bana bakışından rahatsız olsam, kendimi tuhaf ve huzursuz hissederdim. Bana neler olduğunu bilmiyordum."

Alt dudağımı dişlerimin arasından geçiriyorum ve inliyorum. "Beni arzulamaya doğru gidiyordun. Kahretsin, bunu bilmek işkence."

"Eğer kalsaydın ne olurdu?"

Ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum, bana duyduğu sarhoş edici arzuyu içime çekiyorum. "Niyetim çok iyiydi prenses. Sana dokunmayı ve durmadan öpmeyi düşündüm ama sen on sekiz yaşına gelmeden seni öpmeye çalışmayacağıma yemin ettim. Seninle çıkmaya çalışan her erkeği boğarak öldürmeyi hayal ettim. Düşününden bir gece önce seninle evlenmeye çalışan nişanlını katletmeyi."

Zenya diliyle dudaklarımı yalıyor ve ağır bir fısıltıyla soruyor. "Başka neler hayal ettin?"

Kirli şeyler mi istiyor? Kirli şeyleri alabilir.

"Her şeyi. Güzel meme uçlarını emmek. Benim için ağlaman için küstahlaştığında sana sert şaplaklar atmak. Seni sikimin üzerinde kırmak ve kanının bulaştığını görmek. O küçük, dar kışını yavaşça ve çökmüş bir şekilde becermek çünkü her bir santimetrekaren bana ait."

Daha derine iterken dildoyu çeviriyorum ve inlemesini sağlıyorum. "Beni nasıl baştan çıkarırdın?" diye soruyor, tırnaklarını omzumda sıkıp bırakıyor ve ben onu oyuncakla becerirken bacaklarının arasına bakıyor.

"Oh-çok tatlı, prenses. Sana dokunuyorum. Seni överek. Bana ilk hamleyi yapan sen olana kadar Kristian Amca'nı sevmen ve ona tapman için sana her türlü sebebi verdim. Eğer utanç ve şaşkınlık içinde benden kaçsaydın, peşine düşer, seni kendime çeker ve seni ne kadar arzuladığımı gösterirdim."

"Kaçtığımda beni nerede bulacağınızı hep biliyordun," diye inliyor.

"En sevdiğim fantezi, gecenin köründe kana bulanmış bir depoda seninle yalnız kalmaktı. Seni korumak. Senin için öldürmek. Hayran olduğun ve arzuladığın adam olmak ve kendini bana teslim etmeni sağlamak. Beni istediğini fısıldamak. Seni tatmama izin ver. Sana sahip olmama. O gece ve sonraki her gece."

Vücudunda aşağı doğru hareket ediyorum, elini kenara itiyorum ve klitorisini dilimle yıkıyorum.

"Ben de bunu gerçekleştirdim."

Vibe'ı döndürmeye ve ağzımla onu çalıştırmaya devam ediyorum. "Senin güzel amcığın benim hayatım. Bana olan arzun beni çıldırtıyor."

Zenya çarşafı, omuzlarımı kavırıyor, parmaklarını saçlarıma doluyor. İnemeleri ateşli bir tona ulaşıyor ve sonra başını geriye atıyor ve doruğa ulaşırken tatlı amını yüzüme doğru itiyor. Yatağa yığılana kadar vibe ile itmeye ve dilimle onu çalıştırmaya devam ediyorum.

Vibratörü çıkarıyorum, kapatıyorum ve uzunluğu boyunca yazan ismime bakıp gülümsüyorum.

Daha iyi.

Ama onu dölleriyle doldurana kadar onu tam olarak sahiplendiğimi hissetmeyeceğim. "Bu nasıl hissettirdi?"

"İnanılmaz." Zenya doğrulur, uzun saçlarını kabartırken parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve kendinden memnun bir şekilde gülümser. "Eğer '*Hayır, korkunç adam ve şeyi çok büyük*' diyeceğimi umuyorsan kusura *bakma*. Beni korkutamazsın."

Yapay penisi ona doğru salladım. Beş santim uzunluğunda ve ancak elli sentlik bir parçadan daha geniş. "Bu kadar büyük olduğumu düşünmen çok şirin."

Dudaklarındaki gülümseme kaybolur. "Ne?"

"Oh, Zenya. Gerçekten bu şeyin seni bana hazırlayacağını mı düşünüyorsun? Daha büyük bir dildoyla pratik yapmalıydın."

Gözleri büyür. "Şaka mı yapıyorsun? Daha büyük olanların yeni boyutlar olduğunu sanıyordum. Şaka falan." Sonra rahatlayarak güldü ve omzumu itti. "Şaka yapıyorsun. Bir an için beni kandırdın."

Gülümsemeden ona bakıyorum ve gülmeyi bitirmesini bekliyorum.

"...Öyle değil mi? Neden hiçbir şey söylemiyorsun Kristian Amca?"

İnliyorum ve dildoyu bir kenara atıyorum. Siktir, çıplak olmasına ve bana Kristian Amca demesine bayılıyorum. Çok seksi, berbat ve sevimli. İçine sonuna kadar gömüldüğümde bana böyle seslense iyi olur. "Ben senin oyuncağından daha büyüğüm." Onu bir kez daha sırt üstü itiyorum ve siyah kazağımı başımın üzerine çekiyorum, göğsümdeki kan izleri ortaya çıkıyor. Pantolonumu çıkarıp iç çamaşırlarımla birlikte aşağıya itiyorum ve sikimi avucumun içinde sıkarak dışarı çıkarıyorum. Her zaman sikimle gurur duymuşumdur. Kalın, damarlı ve uzun.

Artık kendi giysilerim tarafından boğulmadığım için bir rahatlama iniltisini ısıriyorum. Taşaklarım serbest kalmak için can atıyorum.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve "Vay anasını" diye fısıldadı. Sonra başını sallamaya başladı ve yatağa geri döndü. "Uh-uh. Asla olmaz. O şeyi benden uzak tut. Sen bir *canavarsın*."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Merak etme prenses. Nasıl ıslanıyorsun? Ben uyacağım."

Ona yaklaşırken yüzümde hınzır bir gülümsemeyle kendimi aşağı yukarı okşuyorum. Elini tutarak parmaklarını penisimin etrafına doluyorum. İnce, güzel parmakları kalın, damarlı penisimin üzerinde. Hiç bu kadar lezzetli bir şey görmemiştim.

Parlak pembe yanakları ve kocaman gözleriyle Zenya parmaklarını boyumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Çok ateşli ve ipeksisin. O gece depoda seni hissettim ama bu kadar ateşli olduğunu fark etmemiştim..." Sertçe yutkunuyor. "Büyük."

Zevk içime işlerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sana ihtiyacım var prenses. Seni benim yapmalıyım. Çok uzun süre bekledim ve seni istemekten aklımı kaçırmak üzereyim."

Zenya bana bakıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Tanrım, bunu gerçekten yapacağız. Ya aramızdaki ilişkiyi seksle mahvedersek?"

"Seni benim yapmam, beni senin için daha da çıldırtmaktan başka bir şeyi değiştirmeyecek."

Bakışlarında arzu dönüyor, ama korku da öyle. "Eğer babama bir şey olursa, seni de kaybedemem."

"Hayatım üzerine yemin ederim ki seni asla terk etmeyeceğim."

Başını sallıyor ve panikle kelimeler dökülmeye başlıyor. "Bunu bilemezsin. Sen de benden alınabilirsin. Başka bir sevgili ya da başka bir koca bulabilirim. Başka bir Kristian Amcam olmayacak."

Alt katta ön kapı kapanıyor ve koridordan diğer yeğenlerimin ve yeğenlerimin sesleri duyuluyor.

Zenya sanki biri içeri girmiş gibi kollarıyla çıplaklığını örterek sığıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Kapımda kilit yok." Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor ama şimdi değil. Ebeveyn odasına bakıyorum.

"O kapıda kilit var mı?"

"Um, ben..." Gözlerinin ardındaki düşünceler dakikada bin mil hızla akıyor.

Ağızına yaklaştım ve fısıldadım. "Bütün bu kanı yıkamam lazım. Senin için çıldırıyorum ama sen benim için hazır olana kadar seni becermeyeceğim. Tek arzum seninle olmak, her zaman, bu yüzden gel ve duş almama yardım et, eğer orada seninle yalnız kalacağıma güveniyorsan."

Zenya alt dudağını ısırır ve başını sallar.

Yataktan kalkıp ona yardım ediyorum ve onu banyo odasına götürüp kapıyı arkamızdan kilitliyorum. İhtiyacımız olduğu sürece evin geri kalanından ve ailemizden uzakta özel sığınağımız. Eğer biri gelip de kıyafetlerimizi buruşmuş ve birbirine dolanmış halde görürse fark edilirdik ama sonunda sevgilime kavuşmuşken bunu umursayacak durumda değilim. Sonuçların canı cehenneme. Tek umursadığım o.

Zenya'yı kollarıma alıp öpüyorum, çıplak bedeninin benimkine değmesinin keyfini çıkarıyorum. Onu bu şekilde tutmak heyecan verici.

Sonunda onu duşa götürüp sıcak suyu açtığımda içimde bir zevk patlaması oldu.

Lif ve duş jeli alıp beni yıkamaya başladı ve su kıpkırmızı akıyordu. Düşmanlarının kanı kendi elleriyle yıkanıyor. Bir savaşçı savaştan dönüp kraliesiyle buluştuğunda böyle hissediyor olmalı ve ben gurur ve şehvetle doluyorum.

Zenya ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni öpüyor. "Eğer seks yapacak olsaydık, bundan sonra ne yapardın?"

Zenya'yı çeviriyorum ve kendimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum, parmağım klitorisini çalıştırırken başım girişinde kayganlaşıyor. Kulağının arkasını, boğazını, köprücük kemiğini öpmeden duramıyorum. Her yeri enfes.

Zenya arkamıza uzanıyor ve tırnaklarını ensemdede gezdiriyor, nefes alış verişi dengesiz. "Beni de fa la r ca boşalttın ama sen..."

"Benim için hazır olana kadar bekleyeceğim prenses," diye mırıldanıyorum ve kalçalarını uzunluğumun etrafında sıkıyor.

"Biraz daha alabilir miyim lütfen?" diye soruyor.

İstediği her şeye sahip olabilir. "Ba ř ı m ı içinde hissetmek ister misin? Sadece bir santim derinliğinde. Daha ileri gitmeyeceğim." Kararsızca başını sallıyor. Ellerini tutup cam duvarın üzerine koyuyorum ve kendi ellerimle kapatıyorum. Sırtı bu şekilde kavisliyken, sikimin yumuşak ucunun içine kayması için kalçalarımın hafifçe hareket etmesi yeterli oluyor.

Kolumu beline doluyor ve başımı omzuna yaslıyorum, yavaşça içine giriyorum ama daha derine itmemeye dikkat ediyorum. Etinin sıkı kavranışı ilahi bir işkence.

"Beni ne kadar derinden istediğini söyle bebeğim. Burada kalabilirim. Ya da sana daha fazlasını verebilirim."

Zenya benim sığ itişlerimle aynı anda pantolonunu indiriyor.

"Hepinizi," diye ağlıyor sonunda. "Hepinizi istiyorum." Lanet olsun.

Evet.

Musluğa yumruğumla vuruyorum ve su kesiliyor, ben dışarı çıkarken bizi sessizlik içinde bırakıyor.

Zenya şaşkınlıkla bana dönüyor, gözlerinde acı parlıyor. "Beni istemiyor musun?"

"Burada değil. Dışarıda." Onu duştan çıkarıp makyaj masasına götürüyorum. "Ellerini mermerin üzerine koy."

Söyleneni yaparken güzel vücudunu hayranlıkla izliyorum. Dandearslan ipek saçları ıslak ve su damlacıklarıyla sırtından aşağı akıyor. Dilimle omzundan biraz yalıyorum.

"Bizi izlemek istiyorum." Elimi aynadaki buğunun üzerinde kaydırarak ikimizin de çıplak bedenlerini ortaya çıkarıyorum. Zenya kocaman gözlerle yansımalarımıza bakıyor.

Sikimi elime alıp şişmiş başını seksine doğru sürüklediğimde ve sıkı girişini bulduğumda gözleri daha da büyüyor.

"Lütfen yavaş ol," diye inliyor. "Bilmiyorum, sen çok-"

"Acelem yok," diye mırıldandım. "Orada ne yaptıysak aynısını yapacağız."

Biraz ileri atılıyorum ve duruyorum, dikkatlice itiyorum. Su akmadığı için her küçük soluk alışını ve benim onun ıslak bedenine doğru hareket edişimi duyabiliyorum. Kolumu beline doluyorum ve "Bu çok mu fazla?" diye mırıldanıyorum.

Zenya biraz rahatlar ve başını sallar.

"Benim için çok cesur değil misin?" diye fısıldıyorum, biraz daha derine kayarken onu övüyorum. Benim önümde en ufak bir zayıflık gösterme fikrinden nefret ediyordu ama ben onu böyle seviyorum. Eli benimkini sıkıca kavramış, tüm dikkati benim üzerimde. Yavaşça içine pompalıyorum, biraz ileri geri hareket ediyorum ama kendimi daha da derine sokuyorum.

Zevk vücuduma dolmaya başlıyor ve sonraki sözlerim bir inilti oluyor. "Prenses, amın cennet gibi. Etrafımda çok sıcak ve sıkı duruyorsun."

Elimi karnından aşağı kaydırıyorum ve klitorisinin dokunulamayacak kadar şişmiş olduğunu görüyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdirirken inliyor.

"Ne kadar derindesin?" diye fısıldıyor, gözleri kapalı.

"Yarıya kadar."

"Sadece yarısı mı?" diye inliyor. "Kocaman hissediyorsun. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Aramızda birleştığımız yere uzanıyorum ve parmaklarımı çevremde gezdiriyorum, ıslaklığı topluyorum ve sonra kaldırıyorum

dudaklarına götürdü.

"Benim için ne kadar ısladığını görüyor musun?" Parmaklarımı emerken soruyorum. "Vücudun benden daha fazlası olduğunu biliyor. Senin güzel amcığın benim her şeyimi istiyor."

O emerken, içine daha derin pompalıyorum ve parmaklarımın etrafında inliyor.

"Beni ne kadar iyi karşıladığını görüyor musun? Ne kadar iyi bir kızsın."

Pembe bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor ve beni gülümsetiyor. Övülmeye nasıl da aç. Dışarıda tüm sorumluluklar onun omuzlarında ama burada benimleyken tüm endişelerini bir kenara bırakabiliyor ve sadece onu şımartmama izin vererek beni memnun ettiğini biliyor.

Biraz geri çekilip iki elimle kalçalarını kavıyorum, onu dikkatlice becerirken kendimi izliyorum, ancak buna hazır olduğunu hissettiğimde bir santim daha içeri giriyorum.

Ne zaman ona baksam, aynada yüzüme bakarken yakalıyorum onu, ama göz göze gelir gelmez, sanki onu suçüstü yakalamışım gibi bakışlarını kaçırıyor. "Bana bakabilirsin prenses. Bana bakman hoşuma gidiyor."

"Yüzündeki ifade. Bu çok fazla." "Nasıl çok fazla?"

"Bana öyle bakman. Nefes nefese, hiddetli ve ten- der."

Kalçalarını bırakıyorum ve iki kolumu da etrafına sarıyorum, onu vücudumla sarıyorum ve sertçe sıkıyorum ve aynı zamanda yukarı doğru itiyorum.

"Başka ne çok fazla biliyor musun?" Gözlerinin içine bakarak kulağına fısıldıyorum.

"Ne?" diye soruyor, tıpkı iki yıl önce yılbaşı gecesi o havai fişekleri izlerken yaptığı gibi parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek.

"Görünüşe göre benim aletim değil. Tamamen içindeyim." Gözleri genişledi. "Öyle mi?"

"Uh-huh. Bu nasıl bir his?"

"Çok iyi," diye inliyor, başını geriye yatırıyor ve daha derine girmeme izin vermek için omurgasını esnetiyor.

"Sana sığacağı mı söylemişim," diye homurdanıyorum ve dişlerimi omzunun etine geçiriyorum. Amının sikimi kavrayışı delice. "Amcanın kalın sikini içine almak hoşuna gidiyor mu prenses?"

Zenya dehşet içinde soluk soluğa kalır ve gözlerini tekrar yere indirir.

Çenesini elime alıp onu yukarı bakmaya zorluyorum. "Eğer sikişeceksek, bana bakacaksın, benim tatlı küçük yeğenim. Kimin siki senin daracık amcığını parmaklıyor?"

"Bana bunu söyletme, lütfen," diye inliyor.

Ona hınzırca sırıtıyorum, bir elimi beline götürürken diğer elimle omzunu tutuyorum ve ruhumu ateşe veren bir ritimle içine pompalıyorum. Sonunda kızımı sikilmek için yaratıldığı gibi sikiyorum. "Boşalmak istiyorsan, boşalacaksın. Benim aletimle boşalmaya bayılacaksın prenses. Bu güzel amcığını kimin siki korkutuyor?"

"Senin."

"Peki ben kimim?"

Zenya o kadar sessiz fısıldıyor ki onu duyamıyorum.

Elimi kaldırıp kışına sert bir şaplak indiriyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Hayır. *Ben kimim?*"

"Kristian Amca," diye inliyor.

"Bunu sakın unutma. Ben senin ayaklarının altında dolaşan değersiz bir çöp parçası değilim. Ben Kristian Belyaev'im, ikinci adam değilim. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Birbirimize aitiz ve seni asla bırakmayacağım." Çenesini avucumun içine alıp aynada kendine bakmaya zorluyorum. "Şimdi seni hamile bırakırken izle." Yüzü şok içinde gevşiyor. "*Sen* ne-ahh."

Klitorisini tekrar buldum ve şiddetle ovdum. Beni duydu. Ne dediysem onu söyledim.

Zenya'nın gözleri, parmaklarım onu hızlı ve yavaş bir şekilde okşarken ve itici horozum onu zorla kenara daha da yaklaştırırken daha uzun süre kapalı kaldı. Gözlerimi ondan alamıyorum, zevkten kızarmış ve ona yaptığım şey dışında her şeye kendini tamamen kaptırmış.

Boyum boyunca bir spazm dalgalanıyor ve sonra beni o kadar sert sıkıştırıyor ki yıldızları görüyorum. Uzun, gürültülü bir feryatla boşaldı.

bütün evde yankılanıyor, ama umurumda değil. Hiçbir şey saklamıyorum. Umarım Troian uyanır ve duyar.

Kadınım benim.

Benimkini.

Başka kimsenin değil.

Ben ona daha hızlı pompalarken Zenya kendini sabitlemek için ellerinden birini aynaya dayıyor. Onu kendiminkiyle örtüyorum ve kendi doruk noktam içimde roketler atarken onu sıkıca kavriyorum. Dölümün sikimden yukarı fırladığını ve içine döküldüğünü hissettiğimde onu daha da derinden beceriyorum. Sonunda olması gereken yere.

İnliyorum ve başımı kürek kemiklerinin arasına bırakıyorum, adını fısıldıyorum ve kalbimin kulaklarımda gümbürdemesini dinliyorum. Tembelce itmeye devam ediyorum, dölleri gidebildiği kadar derine, onun yanına itmeye hevesliyim.

Dikkatle, çok dikkatle kendimi onun içinden çekip çıkarıyorum ve Zenya'nın beline tutunarak doğruluyorum.

"Bu senin küçük plastik oyuncağıyla nasıl karşılaştırılabilir?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Zenya hâlâ nefes nefese, güçsüzce güler ve elini nemli saçlarının arasından geçirir. "Sen çok fazlasın. Her yönden." Bakışlarını benimkilere çeviriyor, şimdi daha cüretkâr. "Hoşuma gitti."

Evet, öyle. Benim kızım böyle sikilmek için yaratılmış. Hızlı, derin ve çiğ.

Başparmağımı yarığından geçirip onu açıyorum. Dölleri onun yanından fışkırıyor ve bir kısmı kalçasından aşağı damlıyor. Sert bir nefes alıyorum ve bu görüntüyü hafızama kaydediyorum.

Sonunda.

Zenya Belyaev, ıslak azgın bir karmaşa ve dölleriyle damlıyor.

"Ah evet, amcan seni böyle görmeye bayılıyor prenses," diye nefes alıyorum, iki parmağımı uyluğundan yukarı sürükleyerek tohumumu topluyor ve tekrar içine itiyorum. Bunu ikinci ve sonra üçüncü kez yapıyorum, bir damlasını bile ziyan etmemeye dikkat ediyorum, şu anda hamile kaldığını hayal ederken içimde sıcak ve ağır bir his toplanıyor. Otuz yedi yaşına geldiğimde baba olacağım ve daha fazla bebek sahibi olmamız için bolca zaman var çünkü tatlı kızım henüz on sekiz yaşında.

Göstermeye başladığında çok güzel görünecek. Kendimi ağzına, amına, götüne sokarken bir elimle yumruğunu tutacağım.

Sikim seğiriyor ve tekrar sertleştiğimi hissediyorum. Onu tekrar hamile bırakmayı ne kadar erken deneyebileceğimi merak ediyorum. Eğer hemen olmazsa ikinci sefer daha cazip olabilir.

Zenya kendini dik tutmaya çalışıyor ve döllerim tekrar girişinin etrafında birikiyor. Elimi sırtının ortasına koyarak onu durduruyorum.

"Hayır," dedim sertçe. "Beş dakika boyunca olduğun yerde kal." Zenya yansımama bakarak kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Aynada ona gülümsüyorum, dişlerim parlıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Kızım o kadar itaatsiz ki elimden k u r t u l u p ayağa kalkıyor. Bir hırıltıyla bir kolumu gövdesine, diğerini dizlerinin arkasına doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Ne-Kristian Amca!"

Onu yatak odasına götürdüm ve yatağa bıraktım. "Sana hareketsiz kalmanı söylemiştim. Birkaç dakika daha ve sonra ne istersen yapabilirsin." Kalçaları döllerimle yapış yapış olmuştu ve ben de bu manzaraya ters ters bakıyordum. Umarım hepsi bu kadar değildir.

Onunla birlikte yatağa uzanıyorum ve ellerimi başının iki yanına koyarak onu olduğu yere hapsediyorum.

"Dışarıda," diye başımla kapıyı gösteriyorum, "ben senin emirlerine uyuyorum. Burada, yatağımda ya da az önce seni nerede becerdiysem, sen de benimkilere uyacaksın."

Zenya şaşkınlıkla iki kaşını da bana kaldırdı. "Birdenbire patronluk taslamaya başlamadın mı?"

Onunla bir tür seks oyunu oynadığımı sanıyor ama bu ciddi bir Belyaev aile işi. Çok yakında Belyaev servetinin bir sonraki varisini taşıyabilir. Oğlumu ya da kızımı.

Beni inceliyor, yüzünde yavaş yavaş anlayış belirliyor. "Bekle. Gözlerinde azgın bir bakış yok. Bir şeyler planlıyorsun. Sen ne-" Şok içinde nefesi kesiliyor ve omuzlarımı tutuyor. "Beni hamile bırakmaya çalışıyorsun. Prezervatif kullanmadık. Bunu ben düşünmedim. Prezervatife hiç dokunmadım bile."

Ve asla da olmayacak. "Dört yıldır mavi taşaklarım var ve bu arada kontrollerimi yaptırdım. Seni riske atmazdım."

"Vasektomi yaptırdın mı?"

Öfkeyle geri çekiliyorum. "Deli misin sen? Ben çocuk istiyorum. Sana daha önce de söyledim, bebeğimi içine sokacağım. Doğum kontrolünde misin?"

Zenya ağzı açık bana bakıyor. "Evet," diyor çabucak. Çok hızlı.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Hayır, değil. Az önce tamamen çiğ bir şekilde seviştik ve ben bunu bir şişe şampanya çalkalayıp üzerimize püskürterek kutlamak istiyorum. "Bebeğimi doğuracaksın prenses. Birlikte üzerine titreyeceğimiz ve tüm ailenin seveceği küçük bir Belyaev." Onu sertçe öpüyorum. "Gösterdiğinde delicesine seksi görüneceksin. Herkese evlendiğimizi bu şekilde söyleyeceğiz. Bir yumru ve tarihi kaydet."

Karnına uzanıyorum ama elimi itiyor ve doğruluyor.

"Bunun şakasını bile yapma! Bırak senin bebeğini doğurmamı, az önce ne yaptığımızı öğrendiklerinde herkesin yüzünü hayal edebiliyor musun? Babam ne düşünür?"

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve sırtarak elimi çeneme götürüyorum. Döllerim yine kalçalarından aşağı damlıyor ama artık yeterince uzun zaman oldu. Oğullarım onun rahmine girmek için can atıyor olmalı. "Troian? Her zaman bir eşle yuva kurmam ve bebeklerimi onun içine sokmam gerektiğini düşünürdüm."

"Evet, ama *yeğeninle* değil."

Ensesine dokunup onu kendime çekiyorum ve boğuk bir sesle mırıldanıyorum: "Neden yeğenimden bir bebeğim olmasın ki? Sen dünyada en çok sevdiğim kadınsın. Seni şimdiden korumak ve sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum. Başka bir adamın pis ellerini en sevdiğim kızımın üzerinde gezdirmesine seyirci kalacağımı mı sanıyorsun?"

Bununla mücadele ediyor. "Ama ya bu aileyi parçalara ayırırsa? Başka biriyle evlensem daha iyi olmaz mı? Yeterince seçeneğim var."

Gözlerimi ona diktim. "Şaka yapmıyorum, Zenya. Sana dokunan her erkeği öldürürüm."

"Bana sahip değilsin," diyor bana, telefonunu kapıyor, bornozunu giyiyor ve odadan çıkıyor.

"Ah, evet biliyorum," diyorum içimden.

Nereye gittiğini sanıyor bu? Kıyafetlerimi giyiyorum ve kardeşlerinden birinin odasında konuştuğunu duyana kadar halı kaplı koridorda sessizce ilerliyorum.

"Doktor Nader'den bir randevu alabilir miyim lütfen? Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ofisine gelebilirim. Eve gelmesine gerek yok."

Bir öfke seli içinde ne yapmak istediğini anlıyorum. Kapının koluna uzanıyorum ve neredeyse kapıyı yırtıp açacağım ama kendimi durduruyorum ve onun yerine dikkatle dinliyorum.

"Saat beşte mi? Mükemmel.

Teşekkür ederim." Kendi kendime

karanlık bir şekilde gülümsedim.

Hayır, teşekkürler prenses.

Veda etmeden ayrılırken saatime bakıyorum. Saat beşe iki saatten az bir süre var ve Zenya'nın aile doktorunu görmek için neden bu kadar acele ettiğini çok iyi biliyorum.

Doktor Nader'den doğum kontrolü ve Plan B istemesine engel olmayacağım.

Ama ona vermesini engelleyeceğim. En azından gerçek olanları.

Zenya nihayet benim olana kadar önüme çıkan her engeli aşmaya kararlı bir şekilde arabama doğru ilerliyorum.

Benim için sadık aile doktorunu ziyaret etme vakti geldi.

Zenya

"I Her şey yolunda mı, Doktor Nader?"
Siyah saçlı, gözlüklü adam kolumdaki tansiyon aletini çıkarmak için uğraşırken hafifçe titriyor.

Normalde beni her gördüğünde sıcak ve misafirperver davranır, beyaz önlüğünün içinde sakinliğin ve ağırbaşlılığın timsalidir ama bugün alnında boncuk boncuk terler var ve gözlerimin içine bakamıyor.

"Kan basıncın normal, Zenya. Endişelenecek bir şey yok."

Tansiyonum için endişelenmiyorum. Onunki için endişeleniyorum, ama ne bilebilirim ki? Ben doktor değilim.

"Doğum kontrol seçeneklerinizi görüşmek istemiştiniz. Sizin yaşınızda ve sizin durumunuzda biri için doğum kontrol iğnesini tavsiye ederim çünkü üç ay sürüyor."

Göz kırpıyorum. Doğum kontrol iğnesi olduğunu bile bilmiyordum.

"Doğum kontrol hapı kullanmayı düşünüyordum."

"İğne senin için daha iyi olur." Risk faktörlerini, artıları ve eksileri o kadar hızlı sıralıyor ki onu takip edemiyorum. Kristian Amca gittiğinden beri beynim pelte gibi. Beni banyomdaki makyaj masasının üzerinde sertçe becermesine izin vermem için nasıl tatlı tatlı ikna ettiğini düşünmeden edemiyorum. Bir erkekle ilk düzgün zamanımdı ve bu...

Vahşi.

Ve tehlikeli derecede bağımlılık yapıcı. Acı yok, sadece onun devasa kalınlıktaki aletinin gerilmesi ve yanması ve onun itişinin patlayıcı zevki-

İçimde gittikçe derinleşiyor. Tekrar hata yapma ihtimalime karşı korunduğum sürece ne tür bir doğum kontrolü kullandığımı umurumda değil. Kristian Amca beni sert bir şekilde takip ediyor ve kendimi o kadar inanılmaz hissettiriyor ki, yirmi dört saat içinde her santimini tekrar içime sokarken sırtüstü yatarsam hiç şaşırırmam. Sertçe itiyor. Kalınlığını iç duvarlarıma doğru ileri geri sürüklüyor. Beni hamile bırakmaya kararlı bir şekilde döllerini içime akıtırken beni yatağa sabitler.

İçime tamamen gömülmüşken *iyi kız* diye inlediği için yüzünü tokatlamak istiyorum.

Yüzünü tokatla, onu sertçe öp ve tekrar yapması için yalvar.

Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum, yanaklarım yanıyor. "Peki. İğneyi yapalım. Ve lütfen B Planı için bir reçete alabilir miyim? Biliyorum, daha dikkatli olmalıydım. Bana güvenli seks hakkında ders vermene gerek yok çünkü bir daha riskli bir şey yapmayacağım."

Ama Doktor Nader bana ders veremeyecek kadar dalgın görünüyor. Benim yeniden arayışımla ilgilenirken alnında boncuk boncuk terler belirliyor.

Bir süre sonra bir çekmeceye uzanıyor ve sesi alışılmadık derecede yüksek çıkıyor: "Aslında ofisimde B Planı stoğu tutuyorum. Gün aşırı bir kadın bunu soruyor ve ne kadar erken alınırsa o kadar iyi."

Doktor Nader gergin bir gülümsemeyle elime boş beyaz bir kutu tutuşturuyor. Belki de jenerik olduğu için kutunun üzerinde isim yoktur? İlaç şirketlerinin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama eminim bir sorun yoktur. Plan B'yi şimdilik çantama tıkkıştırıyorum çünkü yanımda hiç su yok. "Çok teşekkür ederim, beni bir yolculuktan kurtardınız."

"Hiç sorun değil. Şimdi sana iğneyi yapacağım."

Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçiyor ve sanırım ihtiyacı olan şeyi alıyor. Elinde bir iğneyle bana döndüğünde kendi düşüncelerimle meşguldüm.

"Kolunu benim için yukarı çek. İğne kolunun üst kısmına girecek."

İğneye bakıyorum. Eğer bunu bana batırırsa, üç ay boyunca kendime gelemeyeceğim.

Kımıldamadığımda Doktor Nader kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var Zenya?"

Ama ya bir bebek istersem? Kris- tian Amca'ya benzeyen, onun kristal mavisi gözlerine ve beyaz-sarı saçlarına sahip küçük bir bebek. Güçlü kollarında tutacağı, yüzünde nazik bir gülümsemeyle bakacağı bir bebek. İşaret parmağını bebeğin minik eline koyduğunu ve bebeğin tüm gücüyle onu kavradığını hayal ettiğimde içim eriyor. Ağladığında, ağlaması yüksek sesle ve talepkar olurdu, çünkü onun herhangi bir bebeği güçlü ve ruhlı olurdu.

Hayal ettikçe kalbim *sızlıyor*.

Benim neyim var böyle? Belki de düşündüğümde daha çok Kristian Amca'ya benziyorum ve rezilce davranmak ve herkesin öfkesinden zevk almak için can atıyorum. Ya da belki de kendime zarar verme eğilimim var ve bu da beni gittikçe daha berbat kararlara itiyor.

Yoksa Kristian Amca'ya aşık olduğum için mi onun bebeklerini doğurmak istiyorum?

Alt dudağımı kemiriyor, doğru şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Daha sonra fikrimi değiştirirsem ikinci bir aşı olmak zorunda değilim ama bugün aşı olmamak ve B planını çöpe atmak tamamen mantıksız olurdu.

Kolumu yukarı çekip yüzümü başka tarafa çeviriyorum ve kolumu Doktor Nader'e uzatıyorum. "Bir sorun yok. Bana iğneyi yap."

Ön kapıdan içeri adımımı attığımda, ağabeylerimin ve ablalarımın hareketli sesleri kulaklarımı selamlıyor. Herkes evin arka tarafında, mutfakta gibi görünüyor.

"Sen misin Zenya?" diye sesleniyor bir kadın sesi, tabak çanak sesleri ve cızırdayan bir şeyin arasında. Kim olduğunu göremiyorum ama sesini tanıyorum. Eleanor Teyze, Chessa'nın kız kardeşi. Haftada bir kez hepimize yemek pişirmeye gelir. Bu gecenin onun gecesi olduğunu unutmuşum ve buna minnettarım çünkü şu anda dikkatim o kadar dağınık ki tost makinesine bir tavuk fileto koyabilirim.

"Evet, benim. Bir dakika içinde orada olacağım," diye geri aradım.

Biri salondan çıkıp omzumdaki çantamı kapıyor ve kolumdan çekip çıkarıyor. Dönüp baktığımda Kris- tian Amca'nın içindekileri karıştırdığını görüyorum. Eve gelmiş olmalı ve

Çünkü kanlı suikastçı kıyafetini değiştirmiş ve siyah bir gömlek ve pantolon içinde temiz görünüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" antamı geri almaya çalışarak ona soruyorum, ama hala rujlarımın, tiş rtlerimin, makbuzlarımın ve anahtarlarımın arasında avlanarak ulaşamayacağı bir yere doğru adım atıyor. Bir an sonra boş bir blis- ter paketini kaldırıyor, yüzünde incinmiş ve suçlayıcı bir ifade var. Onu geri alıp çantama tıkıyorum.

İncinmiş hissetmemeli.

Yine de içimi bir vicdan azabı kaplıyor.

Kristian Amca bana ters ters baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Doğruca Doc- tor Nader'e koştun."

Duygularım serbest d ş şteyken ona bakıyorum. Doğru şeyi yaptım, değil mi? Benim iki katım yaşında ve benim *amcam*. Ondan akılı başında bir şekilde etkileniyor olmam, gerçeklik duygumu kaybetmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Kristian Amca yaklaşıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. Dudaklarında sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gizemli bir g l msemi var. Beni rahatlatmak için acele ederken yıkılmış gibi görünüyor olmalıyım. "Merak etme, seni anlıyorum. Panikledin. Bir dahaki sefere o zaman prenses."

İçimden bir ürperti geçiyor ve o da bunu hissediyor. Sağa sola bakarak beni yan odaya ve kapının arkasına çekiyor. Gözlerden saklanıyoruz ama kapı hâlâ açık. Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim ve teyzem sadece birkaç adım  tedeler.

Ama yine de beni öpüyor.

Bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle ensemini kavrayan açgözlü, saldırgan bir  p c k. Beni vücuduna doğru eğdi. Onun efendiliğine. Onun iradesine. Dilini ağzıma sokuyor, sanki birkaç saat değil de yıllardır beni arzuluyormuş gibi bir açlıkla.

Kristian Amca alnını benimkine dayıyor ve şiddetle fısıldıyor, "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla. Sen her zaman benimdin ve her zaman benim olacaksın." Son ve yaralayıcı bir öpücük konduruyor ve gözden kayboluyor. Birkaç dakika olduğum yerde kalıyorum, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onun gittiği anlamına gelen  n kapının kapanma sesini dinliyorum ama duymuyorum.

Oh, harika. şimdi bütün yemek boyunca onun karşısında oturup normal olmaya çalışmalıyım.

İç çekerek yüzüme normal bir ifade yerleştiriyorum ve babamın uyanık olup olmadığına bakmak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Uyandı ve çantamı bırakıp aşağı inmesine yardım ettim.

Mutfığa girdiğimde, Kristian Amca'nın dokuz yaşındaki üvey kardeşim Noah'a masayı hazırlaması için tabak ve çatal bıçak verdiğinin aşırı farkındayım. Bir *avuç* dolusu çatalı uzatırken Lana, "*Avtobus povorachivayet naleva*" diyor.

Otobüs sola mı dönüyor? Ne?

"*Nalevo*," diye düzeltiyor Kristian Amca ve Lana cümleyi hatasız tekrarlıyor. "Doğru," diyor Kristian Amca ve ben de ona Rusça konusunda yardım ettiğini fark ederek gülümsüyorum. Acaba Lana liseden sonra aile işine katılmayı mı düşünüyor yoksa sadece mirasını mı öğreniyor?

"Affedersin Zenya," diyor Eleanor arkamdan ve ben yolumdan çekiliyorum, çünkü teyzemi ellerinde fırın eldivenleriyle tuttukları kızarmış sebzelerle dolu bir tabakla arkamda görüyorum.

Lana bana gülümsüyor. "*Privet, Zenya. Ty golodnaya?*" *Merhaba, aç mısın?*

"*Ona vyglyadit golodnoy*," diye mırıldanıyor Kristian Amca, gözlerinde karanlık bir parıltıyla. *Aç görünüyor.*

Ses tonu ve yüzündeki ifade Eleanor'un dikkatini çekiyor ve Kristian Amca'dan bana bakıyor. Chessa'nın önünde Rusça konuşmamızın onu ne kadar kızdırdığını hatırlıyorum. Kristian Amca Eleanor'un onaylamayan bakışını yakalıyor ve ağzını sıkıp arkasını dönene kadar bakışlarını üzerinde tutuyor. Chessa'nın ona bu evde ne yapması gerektiğini söylemesi onu rahatsız ediyordu ve Eleanor'un buna katlanmasına izin vermeyecekti.

Mutfığın diğer tarafındaki herkes için soda doldurmakla meşgulüm, ama yardım edemem ama amcamın sesini diğerlerininkinden daha fazla duyuyorum, her zaman yaptığı gibi kardeşlerimle gülüyor ve konuşuyor. Bu güzel anıları canlandırıyor ve beni gülümsetiyor. Yeniden bir aile gibi hissediyoruz.

Akşam yemeğine oturduğumuzda, babam masanın başına oturuyor ve Kristian Amca da benim karşımdaki yeri alıyor. Babam yemek öncesi bakım konusunda o kadar iyi ki, bugün sıra dışı bir şey yok.

sanki bir roller coaster'a biniyormuşum gibi. Kısa bir süre önce bu evin üst katında ilk kez bir erkekle seks yaptım.

Felix'le yeni bir futbol maçı hakkında konuşan ve yemekten çok yemeğini karıştıran babama bakıyorum, gözlerinin altında koyu lekeler var. Kristian Amca'nın geri dönmesi konusunda ne hissettiğinden hâlâ emin değilim. Babam kendisinin sağlayamayacağı güçlü bir aile desteğine ihtiyacım olduğuna inanmasaydı geri gelmesine izin verilirdi merak ediyorum. Babama olan sadakatim Kristian Amca'ya mesafeli durmamı gerektiriyor ama bunun yerine ben...

Bakışlarımı karşımdaki yakışıklı adama çevirdiğimde onun da bana baktığını **g ö r ü y o r u m**.

Ona tapıyorum.

"Ayın dördünde yine hep birlikte yemek yiyebilir miyiz?" Lana babamdan bana, Kristian Amca'ya ve Eleanor'a bakarak umutla soruyor.

Bir an düşündüm, dördüncünün ne önemi var diye. Elbette, sadece iki hafta sonra Lana'nın on altıncı doğum günü. Nasıl unutmuş olabilirim?

"Akşam yemeği mi? Senin için bir parti planlıyorken neden bir akşam yemeği istiyorsun?" Ona sordum. Yapmadım, dikkatim çok dağınıktı ama her şeyi organize etmem için hâlâ yeterli zaman var. Sadece.

Lana'nın yüzü aydınlanıyor. "Öyle mi?"

Kristian Amca ona döner. "Tabii ki öyle. Kız kardeşinin ayarlamaları yapmasına yardım ediyordum. Onun on altıncı yaş gününü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Zenya'nın partisi çok güzeldi."

Çok güzeldi. Ev gümüş süslemeler, beyaz ve pembe balonlarla donatılmıştı. Harika bir gece geçirdim ama doğum günümün en güzel kısmı aslında bir sonraki gece Kristian Amca'nın beni gizlice bir yeraltı kafes dövüşü maçına götürmesiydi. Oturacak yer yoktu, seyircilerin hepsi bir arada ezilmişti ve Kristian Amca ayaklarımın yerden kesilmesini önlemek için kollarını bana dolayarak arkamda durdu. Dövüş sırasında avazımız çıktığı kadar bağırdık. Kimin üzerine yüz dolar yatıracağımı seçmeme izin verdi ve benim dövüşçüm kazandı. Dövüş tam bitmek üzereyken polisler mekânı bastı. Kristian Amca elimden tuttu ve beni panik içindeki kalabalığın arasından geçirdi.

ve yan girişten çıktık. Arabasına ulaşana kadar beni bırakmadı.

Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Yemekten sonra Kristian Amca arabasına kadar onunla yürümemi istedi. İyi geceler öpücüğü istediğinden şüpheleniyorum ama benim başka fikirlerim var.

Beni bir ağacın altındaki gölgelere çekip öpmek için başını eğdiğinde, "Bir sorunumuz var" diyorum.

"Evet, var," diye mırıldanıyor. "Şu anda seni öpmüyorum."

"*Gerçek bir sorun.* Eğer o adamları bana depoda saldırmaları için Yuri ve Jozef göndermediyse, o zaman başka biri gönderdi. Bunu tekrar yapmaya kalkışmadan önce kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Kristian Amca'nın elleri belimde ölümcül bir şekilde geriliyor. "Öğreneceğim ve sonra vücutlarındaki her organı söküp boğazlarına tıkacağım. Bu arada, güvenliğiniz için endişelenmeyin prenses. Ben yanımdayken kimse sana saldırmaya cesaret edemez."

Beni tekrar öpmeye çalışıyor ama ben onun hamlelerini savuşturup ellerinden kurtuluyorum. "İyi geceler, amca."

Eve doğru yürümemi izlerken gözleri kararlılıkla parlıyor ve beni tekrar bir duvara sıkıştırmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Sonraki günlerde profesyonel ve müstakil bir Zenya olarak hem işimin zorluklarını aşıyor hem de tatlı bir on altıncı yaş günü planlıyorum. Eleanor tüm aileye e-posta davetiyeleri göndererek bana yardımcı oluyor ve Lana'nın okuldaki en iyi arkadaşından tüm arkadaşlarının davet edildiğinden emin olmasını istiyorum.

Kristian Amca her zaman yanımda, bana yardım ediyor, beni toplantılara götürüyor, ihtiyacım olduğunda bana destek oluyor. Yuri'nin doğum günü partisinden bu yana, Bratva'daki erkeklerin otomatik olarak amcamla konuşmaya başlama ve beni görmezden gelme olasılıkları azalıyor. Toplantılara Kristian Amca ile katılmıyorum. O da benimle geliyor.

Resmi olarak, Yuri'yi kimin öldürdüğünü ve Jozef'i kimin kör ettiğini kimse bilmiyor, ancak Yuri'nin Jozef'e beni şehrin alay konusu yapmak için bana saldırmasını söylediği ve Kristian Amca'nın onları şiddetle engellediğine dair bir söylenti dolaşıyor. Bu söylentiyi kimin çıkardığını bildiğimden eminim ve bunun bana etmişim gibi bakan daha az erkeğe faydası oldu.

Ben de amcamı arzulamama konusunda çok iyiydim, ta ki seks yaptıktan bir hafta sonra ayağım kayana kadar.

Kristian Amca da beni yakalamak için orada.

Gece geç saatlerde Silo'da evcil hayvan maması torbalarının arasına gizlenmiş sahte yirmi dolarlık banknot sevkiyatını inceliyoruz. Kristian Amca bir kutuyu yırtarak açıyor ve üzerine toz ve karton parçaları yağıyor.

"Ah, kahretsin," diye mırıldanıyor, tasarım siyah gömleğindeki tozu fırçalıyor ve dikkatimi vücuduna çekiyor. Bilerek yapmadığımı itiraf etmeliyim. Tozlanmanın seksi bir tarafı yok, ama anlaşılan vücudum aynı fikirde değil çünkü birden alt dudagımı ısıyor ve onun her hareketini içime çekiyorum. Vücudunun uzun, kaslı hatlarını. Elleri göğsünde, ellerimin tam o anda olmasını dilediğim yerde.

Kristian Amca o anda başını kaldırıp beni kendisine bakarken yakalıyor. Gözleri keskinleşiyor ve burun delikleri açılıyor. Ellerini pantolonunun paçasına siliyor ve dudaklarıma odaklanarak bana doğru ilerliyor.

"Muhtemelen..." Başlıyorum, geri çekiliyorum çünkü gözlerindeki açıklık hissi midemi bulandırıyor. Bir saniyede sıfırdan bine çıktı.

Beni yakalıyor ve ağzını benimkinin üzerine kapatıyor, diliyle dudaklarımı ayırıyor ve ağzımın içine sokuyor. Beni yemeye devam ederken inliyorum, bir kolunu belime doluyor ve kalçalarımı ona doğru çekiyor. Hızla sertleşen sikini karnımda hissedebiliyorum ve içim arzuyla doluyor. *Kristian Amca seni becermek istiyor. Bırak Kristian Amca ne isterse yapsın çünkü bu çok ama çok iyi olacak.*

"Sana şimdi ihtiyacım var yoksa lanet olası aklımı kaçıracağım," diye homurdanıyor, elini kışkımdan aşağı kaydırıyor ve seksimi ovmak için **k a l ç a l a r ı m ı n** arasına itiyor.

Onun pençesinde eriyorum, artık kendi bedenimin kontrolü bende değil. Bunun yerine, beni bir kutunun üzerine kaldırıp iç çamaşırlarımı kenara çekerken kollarımı ona doluyorum. Parmaklarını cinsel organımda gezdirerek ne kadar ıslak olduğumu gösteriyor.

Saatlerdir sırlısklamam ve tüm bu süre boyunca bunu kendime inkar ettim. Her şey çok hızlı ilerlemeye başlıyor ve bana her dokunduğunda hissettiğim elektrik hissine kapılıyorum. Kemerinin şingirtisi

ve fermuarının sesini. Aletin kalın başının bana çarptığını hissediyorum ve sonra hızlı ve derin bir şekilde içime giriyor. Haykırıyorum ve omuzlarını tutuyorum. Kristian Amca'nın vahşi yüz ifadesi benimkinden sadece birkaç santim ötede, her darbeye kendini daha da derinleştiriyor ve dar kanalımın ona teslim olmasını sağlıyor. Tüm bu süre boyunca beni öpüyor, aç, ağzı açık öpücükler, dili de sikiyle aynı hızda içime giriyor.

Adını inlediğimde, parmaklarını aramıza ve klitorisime sokacak kadar yavaşlıyor, beni ovuyor, böylece zevk içimde parlıyor ve hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

Kristian Amca içimden çıkıyor, beni kabaca çeviriyor, böylece bacaklarımı açarak kutuların üzerine eğiliyorum ve tekrar içime giriyor.

Sonra tek bir kararlılıkla sikini içime sokuyor. "Burası benim ait olduğum yer. Tam buraya. İçinin derinliklerine. Benim sikim. Benim dölüm."

Bunu kanıtlamak için hırlayarak doruğa ulaşıyor ve nefesini toparlamak için hırıltılı bir şekilde nefes alırken sikini daha da derine sokuyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda saçlarımı avucunun içine alıyor ve beni yerimde tutuyor. "Olduğun yerde kal."

"Bırak beni."

"Henüz değil."

Yine yapıyor. Beni hamile bırakmaya çalışıyor. İçimden hızlı bir sıcaklık geçerken dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Kristian Amca etrafında kenetlendiğimi hissedince usulca gülüyor. "Seni hamile bırakmaya çalıştığım için küçük bir sürtüksün. Ne iyi bir kızsın." Beni birkaç dakika boyunca yerinde tutuyor, ara sıra itiyor ve sonunda içimden çıkıp geri çekiliyor.

Kendimi yukarı itip iç çamaşırlarımı ve saçımı yerine yerleştiriyorum, az önce olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş hissediyorum.

"Vitaminlerini al. Biraz tam tahıl ye," diyor bana ve pantolonunun içine geri sokuyor kendini.

Bu adam ne halt ediyor? Bana hamilelik öncesi tavsiyeler mi veriyor? Beni bir kez daha öpüyor ve yanağımı okşuyor. "Ve benim azgın küçük meleğim olmaya devam et."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi işine geri dönüyor.

Ona baktım ve başımı salladım. İnanılır gibi değil.

Lana'nın partisinden birkaç gün önce, akşam saat dokuza yakın bir saatte beni bir toplantıdan eve bırakıyor ve arabadaki gerginlik etrafımızı sarıyor. Bütün gün bana dokunuyordu. Benim için kapıları açarken eli sırtımın küçük kısmında. Konuşurken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Parmakları benimkileri okşayarak kahvemi uzatıyor. Her dokunuşunda içim arzuyla aydınlanıyor.

Belyaev malikânesine vardığımızda dışarı çıkmak için dönüyorum ama Kristian Amca bileğimi tutuyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"İçeride. Burası yaşadığım yer."

Önce eve, sonra da bana baktı. "Benimle eve gel. Gece kal."

Ağzına bakarken sertçe yutkunuyorum. Ne zaman öpüşsek ya da bundan daha fazlasını yapsak, istediğini elde etmek için beni pusuya düşürdü.

"Benimle gelebilirsin," diyorum, yarı yarıya geleceğini umarak.

"Yapabilirim," diye cevap veriyor ama kıpırdamıyor. Benden karar vermemi istiyor.

Sonunda, yanaklarım yanarken, başımı salladım. "Beni eve götür, lütfen. Senin evine."

Kristian Amca tek kelime etmeden arabasını çalıştırdı ve hızla uzaklaştık.

Evine gitmeyeli uzun zaman oldu ama tıpkı hatırladığım gibi. Şık. Şık. Tıpkı onun gibi.

Oturma odasına vardığımızda utangaç bir şekilde ona döndüm. "Bana nasıl yapılacağını öğretebilir misin, şey..."

Gülümsüyor ve aniden kurt gibi görünüyor. "Sana neyi öğreteyim? Bir bombayı etkisiz hale getirmeyi mi? Yüksek bir binadan atlamayı mı?"

Benimle böyle alay ettiği için onu öldürebilirdim. "Sana... oral seks yapacağım."

İnliyor ve diliyle dudaklarımı okşuyor. "Okuldaki rahibeler neden bahsettiklerini bilmiyorlardı. Hayatım boyunca berbat bir adam olmanın bana tam da istediğim şeyi getireceğini biliyordum."

"Ben konuşurken rahibelerden bahsetme-"

Ama cevap veremiyorum çünkü beni açlıkla öpüyor. "Sedirin üzerine uzan prenses. Sırt üstü. Başın kenardan biraz sarkacak şekilde ilerle."

Bunu neden yaptığım konusunda kafam karıştı ama uzandım ve söylediği gibi pozisyon aldım.

Kristian Amca boğazımı tutuyor, yanlarını sıkıyor ve sıkıca tutuyor. "Şimdi ağzını aç."

Bana söyleneni yapıyorum ve o da orta ve yüzük parmaklarını dişlerimin arasından geçiriyor.

"Şimdi em. İşte böyle," diye mırıldanıyor sevgiyle, ben dudaklarımı onun etrafında kapatırken ve o parmaklarını daha derine kaydırırken. "Boğazının arkasına böyle vurduğumda nasıl öğürmediğini görüyor musun?"

Sonra elini boğazımdan çekti ve parmaklarını ağzımdan çıkardı. "Otur" diye emretti.

Kendimi telaşlı ve biraz da nefes nefese hissederek, onun önünde oturana kadar kendimi yukarı kaldırıyorum. Kristian Amca hâlâ giyinik ve ereksiyonu tam yüzümde. Yakışıklı yüzünde bir sırıtış, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Bu adam zorbalık yaparak beni rahat bırakmıyor. Bu gece, her şey ben istediğim için oluyor. Lanet olsun ona.

Pantolonuna uzanıyorum ve düğmelerini açıyorum, dilim ağzımın damağında hareket ediyor. Bütün gün bunu düşündüm. Bütün hafta. Dilini amımda hissetmek son derece heyecan verici ve onu yaladığımı hissetmek de onun için aynı şeyi ifade ediyor olmalı. Emdiğimi hissetmek. Ara sıra klitorisimi hafifçe emiyor ve bu bana yıldızları gösteriyordu.

Ben pantolonunu çıkarıp iç çamaşırının kemerini indirirken, o da gömleğini çıkarıp kanepenin üzerine atıyor. Sikini daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve parmaklarımı şişmiş, damarlı uzunluğu boyunca gezdiriyorum.

Kristian Amca nefesinin altında hafifçe inliyor.

Sıcaklık ve zevk içimde dalgalanıyor. Onun böyle ses çıkarmasını ben sağladım ve gözlerinin dalgalanarak kapanmasının ve başının geriye eğilmesinin nedeni benim. Boğaz kaslarının esnemesini ve Adem'in apış arasının öne çıkmasını seviyorum.

Ağzım kendiliğinden açılıyor ve onu yalıyorum, sikinin çıkıntısının dilime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Kristian Amca bir nefes çekiyor ve çevresel görüşümde başını kaldırdığını ve lazer odağıyla bana baktığını görüyorum. Daha geniş açıyorum ve onu ağzıma alıyorum, yavaşça yukarı ve aşağı emiyorum.

"Bu mükemmel prenses," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak. "Aynen böyle."

Kristian Amca daha derine itiyor ve ben kendimi öğürmek üzere hissederken panikleyip kalçalarını tutuyorum. Durdu ve biraz geri çekti.

"Acele etme. Sırtında nasıl hissettiğini hatırla," diye mırıldanıyor ve eliyle saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyor.

Çenemi biraz kaldırıyorum, böylece parmaklarıyla aynı noktaya vuruyor ve bu çok daha kolay oluyor. Birkaç dikkatli hareketten sonra, olan bitenin kontrolünü eline alarak daha derine sokmaya başlıyor.

"Dudakların sikimin etrafındayken çok güzelsin," diye fısıldıyor ve övgü dolu sözleri içime işliyor.

Çıkardığı tüm küçük seslere odaklanmış durumdayım ve ağzıma yaptıklarından dolayı içim kıskançlıktan acımaya başlıyor. Nefes alış veriş ağırlaşıyor ve dudaklarımda şiştiğini hissediyorum.

"Durmam lazım. Durmak istemiyorum," diye inliyor.

Neden durmak istesin ki? Hayatının en güzel zamanını geçiriyor gibi görünüyor.

"Külotunu çıkar. *Çabuk çıkar.*"

Kafam karışıyor ama dediğini yapıyorum, onu ağzımda tutarken elbisemin altına uzanıp iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyorum.

"Sakin yutma," diye homurdanıyor. "Bir damla bile. Sakin buna cüret etme."

Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum. Ellerim karnının üzerinde yayılıyor ve kaslarının gittikçe daha sert kenetlendiğini hissedebiliyorum. Aynı zamanda, ağzımı istikrarlı bir şekilde sikerken at kuyruğumu tutuşu vahşileşiyor. Gözlerim kapalı. Bunu çok seviyorum. Ağzımı doldurduğunu hissetmek. Onun zevkini almak.

Bir an sonra nefesi kesiliyor ve ritmi bozuluyor. Tadı Kristian Amca'nın kokusuna benzeyen ılık sıvı ağzıma doluyor ve gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılıyor. Düşündüğümde çok daha fazlası var ve neredeyse kendiliğinden yutacaktım ki sikini ağzımdan çıkardı, önümde topuklarının üzerine çöktü ve boğazımı kavradı. "Ver onu bana. Ağzıma," diye ısırtıyor, beni sertçe öpmeden önce gözleri yanıyor.

Dölünü geri mi istiyor? Dudaklarımı ayırıyorum ve ağzına a k m a s ı n a izin veriyorum. Diliyle topluyor, tohumunu her yerden süpürüyor-

Ağzının her bir köşesi. Dudakları sıkıca kapalıyken belimi kavlıyor, beni kanepeye geri itiyor ve bacaklarımı açıyor.

Her iki işaret parmağını da seksime sokuyor ve beni olabildiğince açıyor, spermini uzun bir dere halinde doğrudan içime tükürüyor.

"Kristian Amca?" Ellerim kanepeyi kavlıyor ve şok içinde ona bakıyorum.

Tükürüğünü ve dölünü dilinde toplayıp ikinci kez tükürüyor ve iç dudaklarıma düştüğünü hissediyorum. Parmaklarını çekerek ılık sıvıyı dikkatlice içime itiyor, her bir damlayı amımın içine almaya o kadar niyetli ki başını kaldırıp bakmıyor. "Evet, prenses?"

"Ne yapıyorsun?"

Biraz sırtıyor, beyaz-sarı saçları gözlerinin içine düşüyor. "Ben mi? Benim için endişelenme. Sen sadece iyi bir kız gibi orada yat."

Ne yaptığını biliyorum. Ağzıma boşalmak istiyordu ama beni doldurma fırsatını da kaçırmak istemiyordu. Bu düşünceyle içimden hızlı, sıcak bir sızı geçiyor. "Takıntılısın."

Daha geniş gülümsüyor ve elleriyle beni kalçalarımdaya tutuyor. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca ayağa kalkmaya çalışmanın bile bir anlamı yok çünkü bana izin vermiyor.

"Aç mısın? Açlıktan ölüyorum. Hadi paket sipariş verelim." Cebinden telefonunu çıkarıp bir uygulamada gezinmeye başlıyor, bir eli hâlâ kalçamı kavlıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Ağırlığını üzerimde *öyle* bir tutuyor ki, *"Ben söyleyene kadar sakın kalkmaya kalkma"* diyor.

Köfte mi yoksa ramen mi tercih ettiğimi sorduğunda bıkkın bir iç çekişle başımı kanepeye yaslıyorum.

"İnsanlar buna sapıklık mı diyor, yoksa cidden beni hamile bırakmaya mı çalışıyorsun? Yoksa ikisi de mi?"

Bana tek kaşını kaldırıyor ve gözlerindeki bakış şeytani. Kötücül zihninde her ne oluyorsa, bana söylemeyecek. Göbeğim hala ağrıyor, anlaşılan onun dölüyle doldurulmak ve sonra bastırılmak bir sapkınlık ve ben bunu anladım.

"Köfte istiyorum" dedim. "Ve sonra bana bir orgazm borçlusun."

"Prensesim için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor, başparmağıyla telefonuna dokunuyor.

Zenya

L Ana'nın tatlı on altıncı doğum günü partisi bir Cuma akşamı evde yapılıyor. Ev aile ve arkadaşlarla dolu ve çocuklar her yerde koşuşturuyor. Kalbim mutluluktan patlıyor-

Çünkü bana Chessa ölmeden ve Kristian Amca sürgün edilmeden önce verdiğimiz partileri hatırlatıyor. Ev soğuyup sessizleşmeden, hastalık ve gözyaşlarıyla dolmadan önce.

Evi dekore etmek, yemek şirketini karşılamak, yiyecek ve içecekleri hazırlamalarına yardımcı olmak ve kendimi hazırlamak bütün günümü aldı. Eleanor da bütün gün buradaydı, sadece bluz ve etek giymek ve makyajını yapmak için kısa bir süreliğine eve gitti.

Buradaki varlığı için çok minnettarım, özellikle de Lana'nın Chessa'nın kızı olmadığını düşünürsek, ama Eleanor Troian'ın tüm çocuklarına her zaman sevgiyle davrandı. Kendi ailesi ya da erkek arkadaşı olmamasına şaşırdım. Otuzlu yaşlarının başında ve görünüşü çarpıcı. Cesur renkler ve bolca siyah göz kalemi kullanıyor ki bu Chessa'nın yumuşak ve romantik görünümüne hiç benzemiyor. Eleanor'un geleneksel ailesine karşı isyan edip etmediğini ve gizliden gizliye biraz vahşi olup olmadığını merak ediyorum. Partiye bir erkek getirdiğini hiç görmedim ve tipinin ne olduğunu bilmiyorum ama belki de kötü bir çocuktan hoşlanıyordur.

İçki masasına punç bardaklarını koymayı bitirdiğinde, omzunda, boynunun hemen yanında kırmızı bir iz fark ediyorum.

"Bu bir morluk mu? Bekle, bu bir ısırık," diye bağıriyorum, ama sesimi taşıyacak kadar yüksek değil, çünkü utandırmak istemiyorum

Eleanor.

Elini boynuna götürüyor, gözleri büyüyor ve sonra gülümsüyor. "Ne kadar aptalca değil mi? Kendimi ergen gibi hissediyorum." Yanakları pembeleşiyor ve bluzunun yakasını çekiştirerek aceleyle uzaklaşıyor.

Gidişini izlerken kendi kendime gülümsüyorum. Demek Eleanor'un bir sevgilisi var, hem de görünüşe bakılırsa haylaz bir sevgilisi. Onunla ne zaman tanışacağımı merak ediyorum. Onu aile yemeklerimizden birine getirmek için ipucu vermem gerekecek.

Kardeşlerime, kız kardeşlerime ve küçük kuzenlerime punç bardakları dağıtıyordum ki Lana gözlerini daha da mavi gösteren ışıltılı kraliyet mavisi elbisesiyle odanın diğer ucundan bana doğru geldi.

"Ne düşünüyorsunuz? Umduğun parti bu mu?"

Lana kollarını boynuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. "İstedğim her şey bu. *Teşekkür ederim.*"

Kız kardeşimin sözleri karşısında biraz rahatladım. Onun için her şeyin kusursuz olmasını istedim ama başka bir nedeni daha var. Bu, babamla kutlayacağı son doğum günü olabilir; bu düşünce bütün hafta boyunca boğazımın akmayan gözyaşlarıyla yanmasına neden oldu.

Babam ve ben birkaç gün önce son taramalarının sonuçlarını almak için Doktor Webster'ı görmeye gittik. Tümörler bu kez kemoterapiye yanıt vermemiş ve daha da kötüsü, karaciğerine ve böbrek üstü bezlerine yayılmışlar. Yürek burkan bir haberdi. Daha da kötüsü, seçeneklerimizin ne olduğunu öğrenmek istediğimde Doktor Webster'ın yüzündeki ifadeydi.

Kısa bir sessizlik oldu ama sağır olana kadar kulaklarımda çınladı. Sonraki sözlerini zar zor duyabiliyordum. Sadece en kötü kabuslarımdan cümleler. *Ağrı yönetimi. Palyatif bakım. Yaşam kalitesi beklentileri.*

Doktor Webster'ın a s l ı n d a bana ne söylemeye çalıştığını anlayana kadar beynim donmuştu. Babam kanserden ölecek ve bu çok yakında olacak.

Babam henüz çocuklara söylemek istemiyor çünkü onlara bu korkunç haberi verecek kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü Doktor Webster'la yaptığım konuşmayı hatırlayınca soğuk terler döküyor ve bayılana kadar çılgılık atmak istiyorum. I

Kristian Amca'ya bile söylemeyi başaramadım ve doktorla konuştuğumuzdan beri birkaç kez baş başa kaldık.

Sanki onu düşünmek onu var etmiş gibi, ön kapı açılıyor ve Kristian Amca geliyor. Kalbim göğsümde taklalar atıyor ve ne yaptığımı anlamadan koridorda ona doğru daha hızlı ve daha hızlı yürüyorum. Bunu sorgulamıyorum.

Şu anda sadece onunla olmak istediğimi biliyorum. Kollarının beni sarmasına ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Ona ulaşip kollarımı boynuna doladığımda ve yanağımı çenesine bastırdığımda gözleri açılıyor. O da beni sertçe sıkıyor, hafifçe iki yana sallıyor ve sonra alnında endişeli bir kırılıkla beni kendisinden uzaklaştırıyor.

"Kendini kollarıma atmanı sevmediğimden değil, ama bir sorun var, değil mi?"

Boğazımın tekrar yandığını hissederek başımı sallıyorum. "Şu an bu konu hakkında konuşmayalım. Sadece bu gece her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum."

Kristian Amca yanımdan geçip babamın kanepede oturduğu, solgun ve yorgun görünen oturma odasına bakıyor. Amcamın dudakları inceliyor ve gözleri endişeyle doluyor ama alnıma bir öpücük konduruyor. "Elbette prenses. Partinin tadını çıkaralım. Burası harika görünüyor."

Elimi tutuyor ve benimle birlikte etrafta dolaşiyor, dekorasyona hayran kalıyor ve her şeye iltifat ediyor. Lana'ya ne kadar güzel görüldüğünü söylüyor ve ona ametistlerden oluşan bir bilezik olan doğum günü hediyesini veriyor.

Lana hediyesini Eleanor'a göstermek için aceleyle uzaklaşırken, "Bana on altıncı yaşım için elmas vermiştin," diye mırıldanıyorum. "On dördüncü ve on beşinci yaşlarım için de."

"Ah, sen özelsin prenses," diyor sinsi bir sırıtışla. "Sadece benim en iyi kızım elmas alır."

İkimiz kendimizi bir partide her zaman en sevdiğim yer olan mutfakta buluyoruz. Diğer odalardaki herkesin konuşmalarını, gülüşmelerini ve çalan müziği duyabiliyoruz. Arada sırada bir çocuk koşarak içeri giriyor ya da biri limonata almak veya telefon etmek için geliyor.

Babamın kuzeni Helena, dört aylık bebeği Celeste'yi kucağına almış, üç yaşındaki çocuğu ise dışarıdaki salıncakta sallanmak istediği için ağlıyor.

"Kız kardeşin yaygara koparıırken olmaz. Onu taşıyıcısına koyarsam ortalığı birbirine katar."

"Onu ben alırım," diye hevesle teklif ediyorum, ellerimi bebeğe uzatarak. Uzun zamandır bebek kucaklamamıştım.

Helena yorgun bir gülümsemeye bana teşekkür ediyor ve onu geçerek arka bahçeye çekilmesine izin veriyor. Hava karanlık ama bahçedeki tüm ışıklar yanıyor ve yarım düzine çocuk salıncaklarda ve plaj topuyla oynuyor.

"Mızızlanıyor musun? Huysuz bir bebek misin?" Celeste'ye mırıldanıyorum ve onun dağınık saçlarının tepesine öpücükler konduruyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Kristian Amca'nın bana, Nadia'yı tutarken yüzünde beliren aynı çıplak özlemle baktığını görüyorum.

Çenemi avucunun içine alıyor ve beni öpecekmiş gibi yüzünü benimkine doğru eğiyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum, insanların mutfağa girip çıktıklarının farkındayım.

"Ama sana ihtiyacım var meleğim," diye mırıldanıyor. "Seni o kadar kötü becermek istiyorum ki canım yanıyor. şu anda karnının benimle dolu olmasını istiyorum."

Ağzım açık kaldı ve bebeğin kulağını kapattım. "Partinin ortasında azgınlık yapmayı bırak. Ve bebeğin önünde."

"Tüm *ruhun* için azdım," diye nefes alıyor. "Hayatımı seninle kurmak istiyorum. Senin bebeğin ve benimki, hayal edebiliyor musun? Üç bebek. Beş bebek. Seninle kocaman bir aile kurmak istiyorum. Aletim sert ve kalbim yumuşak. Beni öldürüyorsun, prenses."

Dudaklarım seğiriyor ve başımı sallıyorum. Böyle konuşmasına şaşırmış gibi bile yapamıyorum. "Kendine gel. Ne zaman kucağımda küçük bir çocuk olsa ortalığı birbirine katıyorsun."

"Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak," diye onaylıyor hüzünlü bir gülümsemeye, Celeste'ye bakıyor ve ben de Chessa'nın öldüğu gün Danil'i kucağıma aldığım günü, tam burada onunla birlikte durduğumu hatırlıyorum.

"Ben on altı yaşındayken bunu düşünmüştün," diye suçluyorum onu.

"Evet, yaptım," diyor özür dilemeden, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Seninle birlikte olmak için deliriyordum.

Yıllarca bebek. Belki de evlatlık olmasaydım bu kadar kötü olmazdı. Bilemiyorum."

Bu yeni bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey söylediğini duymamıştım. "Evlatlık olmasaydım da ne demek?"

Arkama uzanıp elini tezgâha koyuyor, böylece kolu neredeyse bana dolanıyor ve Celeste ile ben onun göğsüne yaklaştığımızda kulağıma yumuşak bir sesle konuşuyor. "Babana, kardeşlerine bakıyorsun ve kendini görüyorsun, değil mi? Kendi özelliklerini tanıyorsun."

Nereye varmak istediğini anladığımı düşünüyorum ve "Bize çok benziyorsunuz" diyorum.

"Yüzeysel olarak, tabii. Aynı saç. Aynı renk gözler. Ama benim yapım babanıkinden farklı. Yüzüm seninkinden farklı. Sürgün edildiğim bile kendimi hiçbir zaman bir Belyaev gibi hissetmedim, ama Belyaev'lerle dolu bir odaya baktığımda burnumu göremediğim hep aklımın bir köşesindeydi. Çenemi. Kimse "*Kristian bebekken böyleydi*" ya da "*Kristian amcandan almışsın*" demiyor. Gözlerinde çıplak bir özlemle bana bakıyor. "Açlıktan ölüyorum prenses. Çocuklarıma baktığımda onlarda kendimi görmek istiyorum ve seni de görmek istiyorum. Güzel yüzünü. Güzel gülüşünü. Ruhunu. Gücünü."

Sözleri kalbimin göğsümde patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. Dudaklarına bir öpücük kondurabilmeyi dileyerek çenesine dokunuyorum. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. On altı yaşındayken bunu söyleyemedim ama şimdi söyleyebilirim." Başını benimkine doğru eğip mırıldanıyor: "Yüzündeki ifade bana bebeğimi gerçekten istediğini düşündürüyor. Bana istediğini söyle. Söyle."

Isı vücuduma hücum ediyor.

"I..." *Bebeğini istiyorum, Kristian Amca.* "I..."

Açlık gözlerinde parlıyor.

Karnımda rahatsız edici bir his var.

Küçük bir çocuk odanın öbür ucundan bize doğru koşuyor ve Kristian Amca'n ı n bacağına sarılarak neşeyle gülüyor.

Helena gülümseyerek bize doğru geliyor ve Celeste'yi elimden alıyor. "Onu benim için tuttuğun için teşekkür ederim Zenya. Hadi Anthony. Haydi, Anthony.

git biraz kek al."

Yalnız kaldık ve Kristian Amca bakışlarını yüzümden ayırmadı. Karnımın alt kısmındaki rahatsız edici his dağılmıyor ve bunun sinir olmadığını yeniden anlıyorum.

Bu tamamen başka bir şey ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir dehşet çığlığıyla ona bakıyorum ve elimi karnıma götürüyorum. "Kristian Amca, ben..."

Elimden yüzüme bakıyor, gözlerinde endişe çiçekleri açıyor. "Neyin var?"

Rahatlamam gerekirdi, değil mi? Ya da bunun gerçekleştiği her ay yaptığım gibi özel olarak hiçbir şey hissetmemeliyim. Onun mavi gözlerine bakarken suçluluk ve üzüntü içime işliyor. "Sanırım regl oluyorum."

Yüzü düşüyor. Bir an sonra yüzündeki ifadeyi siliyor ama gözlerindeki hayal kırıklığını hâlâ görebiliyorum. Hamile kalmak bir felaket olsa da, kollarımı boynuna dolayıp ona üzgün olduğumu söylemek için garip bir dürtü hissediyorum. Kristian Amca'ya Doktor Nader'e gittiğimi söylemem gerekiyor. İğne için ona geri dönecek miyim? Her şeyi kadere mi bırakayım? Bu konuda bir karar vermek beni ikiye bölüyor.

"Emin misin?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Kontrol etmem gerekecek."

"Hadi," diyor, elimi tutuyor ve beni mutfaktan dışarı çıkarıyor.

"Ne? Hayır-"

Beni parti misafirlerinin arasından geçirip merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Çok geç. Ben zaten bunun bir parçasıyım."

En-suite banyomda yalnız kaldığımızda, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor ve partiden gelen her ses azalıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, iyice tadıma bakıyor, dilini benimkine değdiriyor. Uzaklaştığında nefesim kesilmişti.

"Bütün gece bunu yapmak istiyordum." Dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerine kapatıyor, beni makyaj masasına yaslıyor ve elbisemi yukarı çekiyor. Parmağı iç çamaşırımın üzerinden cinsel organımın dikişi boyunca kayıyor. Göbeğim teneke-

öpücüklerinden parlıyor ve yüzgeçlerine karşı kayganlaştığımı hissedebiliyorum. Islak mıyım? Kan mı bu?

Ya regl olduysam? Ya
olmadıysam?

Kristian Amca parmaklarını kumaşın altından geçiriyor ve parmağını yavaşça içime sokuyor, iç duvarlarımı sevgiyle okşuyor. Dudaklarına karşı nefes alıyorum çünkü ne olursa olsun içimde her zaman iyi hissediyor.

Parmağını kaldırıyor ve elbisemin altından dikkatlice çıkarıyor. Öpüşmeyi bırakıp birlikte bakıyoruz. Ucu kanla kırmızılaşmış.

Mavi gözlerinde kederli bir ifade var ama bana gülümsüyor ve beni usulca öpüyor. "Bu kadar erken hamile kalman çılgınlık olurdu. Merak etme prenses. Denemeye devam edeceğiz."

"Ama biz-" diyecektim, "*Resmi olarak denemiyorduk* ama Kristian Amca'nın gözlerinde arzu parlıyordu. Boğazımı sıkıca kavlıyor ve parmaklarını leğende yıkarken ağzını benimkinin üzerine eğiyor.

Konuştuğunda, boğuk sesinde hayal kırıklığından eser yok. "Ve seninle denemeyi seviyorum. Ayrıca dönem seksine de bayılıyorum. Derin, yavaş bir sevişme, bir ya da iki orgazm, sıcak bir duş ve seni çok daha iyi hissettireceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Kulağa harika geliyor ama bu evde seksen kişi var. "Böyle bir şey yapamayız. Lana'nın partisi var."

"Yakında sona erecek. Herkes evine gidene kadar bekleyeceğiz ve sonra seni benim evime götüreceğim."

Regl seksi. Dağınık değil mi? Bu konuda garip hissetmeyecek mi? Az önce içine daldığımız samimiyet seviyesi alışılmışın dışında.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor ve gülümsüyor. "Seninle bu şekilde ilgilenmeyi hayal ediyordum."

Ona bakıyorum, aynı anda hem şaşkın hem de memnun. "Öyle mi?"

"Tabii ki evet. Hepinizi istediğimi söyledim. Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver ki, hamile kaldığında kurabiye hamurlu dondurma ve turşu için sabahın üçünde dışarı çıkacak bir adam olacağımı bil."

Yüzümü göğsüne gömüyorum ve omuzlarım yorgun kahkahalarla titiyor. Buraya nasıl geldik biz? Neden onun saçma sapan konuşmalarını kesmiyorum? Uzun zamandır gelecek hakkında düşünmemiştim ama Kristian Amca'nın tek istediği bu.

"Tamponların ya da her ne kullanıyorsan nerede?" diyor, makyaj masasındaki çekmeceleri açıp kapatarak.

"Ben halledebilirim. Sen aşağıya in." Omuzlarını itiyorum ama yerinden kıınıldamıyor.

"Lütfen, bunu hep yapmak istemişimdir. Sana tüm ruhun için azdığımı söylemiştim. Tüm hayatın için." Dolaba bakar ve mor bir kutu tampon ve muzaffer bir gülümsemeyle çıkar.

Bir tampon çıkarıp broşürü incelerken onu izlerken utancımından öleceğim.

"Kristian Amca, gerçekten yapmak zorunda değilsin-" "Sessiz ol. Kitap okuyorum."

"Sağlıklı ilişkilerin sınırları vardır," diye homurdanıyorum.

"Sağlıklı bir ilişki istemiyorum. Senin için deli olmak benim aşk dilim."

Tampona bakar ve ambalajını açar. Aplikatörü ters çevirip her açıdan incelerken gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor. "Siktir. Bu çok havalı."

Bir elindeki aplikatörle kalçamı yukarı itiyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, yarı gülüyor, yarı utanıyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Çok tatlısın. Senin için canlı bir adamın gözlerini oymuşken birazcık regl kanının midemi bulandıracağını mı sanıyorsun?"

Bana gülümsediğini görmek için ellerimi yavaşça yüzümden çekiyorum. Aplikatörü dikkatlice içime itiyor, pistona basıyor ve dikkatlice dışarı çekiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor hınzır bir gülümsemeyle ve aleti çöpe atıyor. "Daha sonra onu çıkaracağım ve seni becereceğim." Yatak odamda kaybolup bana temiz bir iç çamaşırıyla geri döndüğünde içim eriyor ve yanaklarım ısınıyor. Aşağıya indiğimizde, ailedeki herkesin benim utangaç, kızarmış yüz ifademi göreceğine ve ne yaptığımı anlayacağına ikna oluyorum.

amcamla üst kattaki banyoda çılgınca şeyler yapıyorduk. Herkes ne kadar yakın durduğumuzu, bana sürekli dokunduğunu ya da elini tutamayacak kadar utangaç olduğum için serçe ve yüzük parmaklarına yapıştığımı fark edemeyecek kadar eğleniyor ama ben yine de ona tutunmak istiyorum.

Sonunda yemek servisi yapanlar tepsilerini toplayıp mutfağı temizlediler. Konuklar evlerine gitmeye başlar ve ben de babamın yatmasına yardım ederim.

"Eğlendin mi?" Battaniyeleri üzerine örterken ona soruyorum.

Babam bana yorgun ama mutlu bir gülümseme veriyor. "Tabii ki. Lana çok güzel vakit geçirdi. Bunu görebildiğim için çok mutluyum." Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Tıpkı annene benziyorsun, tatlım. Seninle çok gurur duyardı."

Son zamanlarda yaptığım şeyler hakkında annemin ne düşüneceğini merak ediyorum. Son zamanlarda aldığım bazı kararları onaylamasa bile, Belyaev olmayı öğrenmemle gurur duyacağını umuyorum.

Ama bir şey hatırlıyorum. Kristian Amca'yı hep sevmişti. Onu çok güldürürdü ve sadece beni altı yaşında atış poligonuna götürmek gibi çılgınca şeyler yaptığında onu biraz azarlardı. Belki de son zamanlarda ona ne kadar güvendiğimi bilse şaşırmasdı. Ona karşı hislerimin onu bir amca olarak sevmekten daha fazlasına nasıl dönüştüğünü.

Her zaman korktuğum kara delikle yüzleşiyorum ama o yanımdayken bu biraz daha az korkutucu.

"Yakında herkese söylemeliyiz," diye fısıldıyorum babama. Öldüğünü. Kimsenin yapabileceği başka bir şey olmadığını.

Başını sallar ve gözlerini kapatır. "Yapacağız. Hepsi gülümserken bana onlarla biraz daha zaman ver. Tek istediğim bu."

Gözlerimi kırıştırıp başımı salladım. Bunu anlayabiliyorum. Bu gece sırrımı yaşamak ve yarını da ertelemek istiyorum.

Yatak odamda, en büyük el çantama hızlıca bir diş fırçası, birkaç tampon ve kıyafet değişikliği koyuyorum. Alt katta, Kristian Amca sessiz koridorda beni bekliyor ve elimden tutup beni arabasına götürüyor.

Arabayı sürerken gece havasından derin nefesler alıyorum. Evimi seviyorum ama bu gece özgür olduğum için çok mutluyum.

Evine girdiğimizde Kristian Amca endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Krampların nasıl? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Sadece ihtiyacım var..." Onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine çıktım. Onu.

Sadece o.

Birlikte duş alıyoruz ve makyajımı temizliyorum. Kristian Amca sözünü tutuyor ve tamponumu çıkarıyor, bu da beni tekrar utançtan alev alev yapıyor, ama bu sefer gülüyorum. İki parmağını içime soktuğunda kahkahalarım iniltiye dönüşüyor. Yatakta ya da seviştiğimiz her yerde normalde vahşidir ama bu gece kalın aletini içime sokarken yavaş ve dikkatli davranıyor. Daha derine ve daha derine iterken, öpücükler arasında beni överken ve ne kadar güzel olduğumu, ne kadar seksi olduğumu, yardım edemediğini ama ne zaman birlikte olsak bizi böyle düşündüğünü söylerken her duyu yükseliyor. Kanım sikişinin her yerinde. Parmaklarını iç dudaklarımda ve klitorisimin etrafında gezdirirken parmaklarının her tarafına bulaşılıyor ve göğüslerimde ve başımın yanındaki çarşafta kanlı parmak izleri bırakıyor.

Özgür hissettiriyor. Benim için yaptığı her şey beni özgür hissettiriyor ve onun durmasını hiç istemiyorum.

Beni dört kez boşaltdıktan ve nefes nefese kaldıktan sonra, dişleri omzumda ve bir eli enseme k a v r a y a r a k sertçe içime giriyor.

Güçlü kolları beni sarmış, siki hâlâ içimde gömülü halde, uyumamı ve burada kalacağını fısıldıyor. "E l i m d e n geldiğince uzun süre içinde kalmak istiyorum."

Gözlerimi kapatıp kollarının arasında eriyorum, bedenim ağırlaşmış ve zihnim tükenmiş durumda. O hâlâ içimdeyken, kan ve dölle doluyken uykuya dalabileceğimi sanmıyorum ama uykuya dalmadan önce nefes alışını dinlerken sadece birkaç dakika geçiyor.

SABAH onun yatağında tek başıma uyanıyorum ve yeni iç çamaşırları giydiğimi görüyorum. Kalçalarım temiz ve yine tamponum var.

Karanlıkta sıcak bir bezin dikkatli dokunuşlarını, bir sargının hisırtısını ve uykuya geri dönmem için mırıldanışlarını hayal meyal hatırlarken gülümsüyorum.

Önceki geceden kalma siyah gömleğini giyip aşağı iniyorum.

Kristian Amca kahve makinesinin başında dururken üzerinde gri bir eşofman var ve başka hiçbir şey giymiyor. Soluk sarı saçları gözlerinin içine düşüyor ve öğütülmüş kahveleri gümüş tutucuya sıkıştırırken kaşlarının arasında bir konsantrasyon çizgisi var. Kristian'ın kahve dükkanlarında görebileceğiniz türden bir espresso makinesi var, sadece biraz daha küçük.

Birkaç yıl önce tam burada durduğumu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömlek giymiş bir halde onu kahve yaparken izlediğimi hatırlıyorum. Bu hayranlığın gerçekte ne anlama geldiğini anlamadan önce ön kollarındaki kasların bükülüp esnemesinden ve güneş ışığının kollarındaki tüyleri yakalamasından büyülenmiştim. Birine en küçük ayrıntısına kadar hayran olmak, amca ve yeğenden çok daha sadık bir sevgiden söz eder.

Parmak eklemlerinde çürükler vardı. Koyu mor, kırmızı ve kenarları şişmiş taze yaralar. Önüne geçtim ve elini tuttum. "Yine kavga etmişsin."

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana tehlikeli bir gülümseme verdi. "Bir de diğerlerini görmelisin."

"Kimdi onlar?"

Bir an tereddüt etti ve bana belirsiz bir şey söylemesini bekledim, ama sonra parmaklarımı sıktı ve "Otur, karahindiba. Sana her şeyi anlatacağım."

Ve anlattı da. Önüme yarım şekerli bir latte koydu ve duble macchiato'suyla karşıma oturdu ve Mikhail'le birlikte babamın emriyle neden üç kardeşin peşine düştüklerini anlattı. Nasıl hazırlandıklarını. Hangi silahları aldıklarını. Cesetlerden nasıl kurtulduklarını. Benimle sanki Belyaev ailesinin hayatının gerçekleriyle başa çıkabilecek kadar zeki ve güçlüymüşüm gibi konuştu.

Onunla eşitmişim gibi.

Haneye tecavüz olayından sadece birkaç hafta sonraydı ve o gecenin üzerimde kötü etkileri olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Chessa'nın hala zihinsel ve fiziksel olarak nasıl acı çektiğini gördüm. Uyandığımda

Hemen hemen her gece kardeşlerimden biri ya da kız kardeşlerimden biri gece yarısını geçirirdi. Saldırganım içki içiyordu ve birinin nefesinde alkol kokusu aldığım da kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama korkudan değil.

Öfkeden.

Evimde yeniden güvende hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama güvenlik güçten gelirdi ve benim gücüm yoktu. On dört yaşında bir kızdım. Babamın gözünde eskisinden çok daha fazla korunmaya ve kollanmaya ihtiyacı olan bir bebektim.

Ama Kristian Amca anladı. Bu tek konuşma, o korkunç gecede başıma gelenler konusunda kendimi daha kontrollü hissetmem için yeterliydi. Evet, insanlar Belyaev'lere korkunç şeyler yapmıştı ama biz on kat daha sert bir şekilde misilleme yapmıştık.

Yakışıklı, acımasız ve yaralı amcama bakarken, daha önce hiç bu kadar güzel ve hayranlık uyandırıcı bir manzara görmemiştim.

Dün geceki sevişmenin anıları bedenime yapışmışken şimdi ona baktığımda, tıpkı on dört yaşındaki gibi hissediyorum. Tanıdığım ve tanıyacağım en harika insan olduğunu.

Kristian çevresel görüşünde bir hareket fark ediyor ve bana bakıyor. Bana bakarken soluk mavi gözlerine öyle bir sıcaklık doluyor ki, mutluluktan sıırılsıklam oluyorum.

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor ve yumuşak bir sesle, "İşte beklediğim gülümseme," diyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve beni depoda bulduktan sonraki sabah bana ne dediğini hatırlıyorum.

Yarın o kapıyı açıp beni gördüğüne sevindiğini ifade eden o kocaman, güzel gülümsemeni görmek istiyorum. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyorum, karahindiba.

Onu gözlerimle içime çekiyorum. Yatakta buruşmuş saçlarından tüm sıcak, kaslı etine, göğsündeki mürekkebe ve kalçalarını sıkıca saran gri eşofmanına kadar.

Onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki kalbim şarkı söylüyor.

Sanki görünmeyen bir güç tarafından buna zorlanmış gibi bana doğru ilerliyor, beni kollarının arasına alıyor ve öpüyor. Ağzı benimkine karşı yumuşak ve nazik, dudaklarımı ayırıyor, böylece beni diliyle okşayabiliyor, beni iyice tadabiliyor.

"Herkes bızden bahsetmek istiyorum," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Seni uzun zamandır kalbimde saklıyordum ve tüm şehrin senin benim kadını olduğunu bilmesini istiyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. İkimizin amca ve yeğenden daha yakın olduğu fikrine yeni yeni alışıyorum.

"Kristian, ben-"

Gözleri büyüdü. "Bana ilk kez sadece Kristian diyorsun."

Demek öyle. Ağzımdan kaçtı ama doğal geliyor. "Sanırım bunu tercih ederim. Yaptığımız her şeyi göz önünde bulundurursak sana amca demek tuhaflaşıyor."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. "Ben de bunu tercih ederim." Kristian bir süre bana bakıyor. "Bir şey söyleyeceğim ve lütfen bunu duygusuz olduğum için söylediğimi düşünme. Bunu söylüyorum çünkü senin her zaman güçlü olduğuna inandım ve senin için bazı şeyleri yumuşatmaya ihtiyacım yok. Sana karşı dürüst olmak istiyorum prenses. Kardeşlerine anlattığımız peri masallarına ihtiyacın yok."

Yüzünü okşadım. "Sorun değil. Aklından geçenleri söyleyebilirsin."

"Troian..." diyor ve tereddüt ediyor; bunun için yeterince güçlü olduğumu düşünse bile bana acı çektirmek istemediğini görebiliyorum. "Bunu yapabilmemizin iki yolu var. Eğer açıkça birlikte olabilmemiz için babanın ölmesini beklemek istiyorsan, bunu anlarım. Gerekirse sonsuza kadar beklerim, yeter ki yalnız kaldığımızda sana bu şekilde sahip olabileyim. Bu arada, her zaman senin yanında olacağım. Senin koruyucun ve gizliden gizliye sevgilin."

Gururlu amcamın bir zamanlar Belyaev servetinin varisiyken, bir koruma ve küçük kirli bir sır olmayı kabul etmesine hayret ediyorum. "Bunu benim için yapar mısınız?"

Gözleri bulanık değil ve içten. "Eğer istediğin buysa yaparım. Seni mutlu edecekse."

Sivri tırnaklarımı hafifçe omuz kaslarına geçiriyorum, düşünüyorum. "Diğer yol nedir?"

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu sırrı saklamak zorunda değiliz. Troian son günlerinde seni her zaman koruyacak bir adam tarafından tamamen ve şiddetle sevildiğini bilmekten mutluluk duyacaktır."

Bunu düşünerek alt dudağımı kemiriyorum. Babam mutlu olacak mı, yoksa kardeşiyle yattığım düşüncesinden iğrenecek ve Kristian'ın kendisini ailenin reisi konumuna getirmeye çalıştığından endişelenecek mi?

Kristian alnımdan öpüyor. "Düşünmen gereken bir şey var. Sen yapman gerekeni yap, ben de yapmam gerekeni yapacağım."

Hâlâ gerçeği söylediğimde babamın vereceği tepkiyi hayal ediyorum ve ne dediğini anlamam bir anımı alıyor. "Bekle, *yapmam gerekeni yapacağım* da *ne* demek? Sorun çıkarıp babamı üzecek misin?" Başını sallıyor. "Söz verdim, değil mi? Unutmadım. Aslında son zamanlarda tam tersini yapmak istediğim sonucuna vardım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ama bana gizemli bir şekilde gülümsüyor ve kahve yapmaya devam ediyor.

KRISTIAN'IN mutfağındaki sözleri her gün zihnimde yankılanıyor. Bazen her saat. Babamın Kristian'ın benimle birlikte olmak istediğini bilmekten mutlu olacağı. Bu konuda çılgınca bocalıyorum, bazen birlikte olduğumuzu söylediğimizde babamın gülümsediğini hayal ediyorum, bazen de haberi duyunca anında kalp krizi geçirdiğini ya da anevrizma geçirdiğini hayal ediyorum.

Ya benim duygularım? Kristian'ın sevgilisi olarak sevilleceğime, değer göreceğime ve korunacağıma inanıyor muyum? Hatta belki karısı olarak? Kendimi mutlu olduğum kadar güvende de hisseder miydim? Babamın bana Kristian'ın her zaman kendi koyduğu sınırları zorladığını söylemesi aklımdan çıkmıyor.

Eski Kristian da böyleydi.

Yeni Kristian farklı mı?

Kristian.

Ona Kristian demeye bayılıyorum.

İlk başlarda sadece özeldi ama *Kristian*'ı evde ve adamlarımızın önünde kaçarken buldum. Mikhail ve diğerleri gözlerini bile kırpmadı. -Ona Kristian dersem kulağa daha profesyonel geliyor ama kardeşlerim bana tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Lana ona sadece Kristian demeye başlayıp başlamayacağını sordu.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı.

"Neden olmasın? Zenya biliyor."

"Zenya özeldir," dedi ve içimi sıcak şurup ve erimiş tereyağı gibi hissettiren bir gülümseme verdi.

Beni kollarına alıp her öptüğünde, saf mutluluk bedenimi yıkıyor. Olduğumuz gibi devam etmek, birlikte çalışmak, gizlice sevgili olmak çok kolay olurdu, ancak bir sorunun cevabı bu kararı ellerimden alma potansiyeline sahip.

Bebegini doğurmak mı?

Bebegi yok mu?

Bilmiyorum, ama bir kez olsun sadece anı yaşamak istiyorum ve bu da Kristian'ın beni olabildiğince sık döllerıyla doldurması hissinin tadını çıkarmak anlamına geliyor.

Ve yapıyor da. Her gün programımda bir boşluk bulup beni evine götürüyor ve sertçe beceriyor. Bazen hızlı, bazen yavaş. Eğer uzun zamanımız yoksa, bu konuda çılgınca davranıyoruz, beni kanepesinin koluna itmeden ve içime girmeden önce soyunmaya zahmet etmiyoruz. Ben üstte olsam bile seks yaparken kontrolü hep o alır.

Eğer bir saat ya da daha fazla zamanımız varsa, beni yatak odasına götürür ve cömertçe üzerime çıkar, parmaklarına ve diline boşalmamı sağlar. Beni onun üstünde, bir eli belimde, diğeri at kuyruğunu kavrayarak ters kovboy kız stilinde ona binerken izlemeyi seviyor. Bu pozisyonda sikişin çarptığı nokta bana yıldızları, melekleri, süpernovaları gördürüyor ve boşalmam biter bitmez ayağa kalkıyor ve beni yüzüstü yatağa itiyor ve doruğa ulaşana kadar beni sert ve derin sikiyor.

Yapmayı en sevdiği şey, içimde derinlere gömülü kalmak ve sonra spermi uzunluğunun etrafında dolmaya başlayana kadar tembelce itmek. Sonra çekiliyor ve hepsini içime geri itmeden önce parmaklarında topluyor ve mırıldanıyor, "İşte benim iyi kızım."

Onun döllerini içimdeyken kırıdamadan yattığım için iyi bir kız olduğumun söylenmesi beni yeniden bir su birikintisine dönüştürüyor. Günün ve gecenin geri kalanında kucaklanmaktan ve şımartılmaktan başka bir şey istemeyen yumuşak, yapışkan bir karmaşayım ama Bratva adamlarıyla toplantılarım ve adamlarımıza vermem gereken emirler olduğu için kendimi bundan kurtarmak zorundayım. Kristian'ın döllerıyla yapış yapış olmuş kalçalarımınla çalışıyorum ve takıntılı olduğum adam

Yanıma yaklaşmaya cüret eden her erkeğe omzumun üzerinden dik dik bakıyorum. Başka türlüünü istemezdim.

Haftalar geçti ve babam hala çocuklara kötüleşen durumu ve prognozu hakkında bir şey söylemedi. Bu onun kararı ve bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum, ancak bir hafta ikiye, o da dörde dönüşüyor. Ne kadar acı çektiğini yakından takip ediyorum. Bir noktada bakımevine gitmesi gerekecek ve sırf bizimle kalabilmek için acı çektiğini düşünmek kalbimi acıtıyor.

Bir sabah onu çamaşırhane kapısının arkasında ağlarken bulduğumda Lana'nın neler olduğunu anladığını hissettim. Önceleri kötü bir not yüzünden üzgün olma eğilimindeydi ama iki dakika önce babamın yatak odasındaydı. Son zamanlarda her zamankinden daha zayıf görünüyor. Yakışıklı babamız, gözlerimizin önünde bir iskelete dönüşüyor.

Lana biraz kaygısız kardeş zamanını hak ediyor ve ertesi Cumartesi günü onu en sevdiği yerlerden alışverişe götürüyorum. Okuldan, erkeklerden, arkadaşlarının kime aşık olduğundan bahsediyoruz. Onun kime aşık olduğunu.

Sonunda, alışveriş poşetleri ve çilekli frappelerle arabama dönerken yeraltı otoparkında yürürken gülümsemesi kayboldu ve küçük bir sesle "Babam ölüyor, değil mi? Bu sefer gerçekten ölüyor."

Boğazım düğümleniyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu korumayı umduğum gerçekte beni körleştirdi.

Söylediklerini inkar edemeyeceğimi anladığında yüzü buruşuyor ve ağlamaya başlıyor. "Bu doğru. Bunun doğru olduğuna inanmak istemedim."

Alışveriş çantalarımızı hızla arabamın bagajına koyuyorum ve onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum. Direksiyona geçtiğimde içeceklerimizi tutuculara koyuyorum ve ona sarılıyorum.

Bir an sonra başını sallıyor ve beni itiyor. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben de senin gibi güçlüyüm."

Onun kendini toparlamaya çalışmasını izlerken kalbim biraz daha parçalanıyor. Babam ağladığımda beni teselli etmeye çalıştığında hep böyle mi hissetmişti? Kristian Amca da mı? Onlara her zaman iyi olduğumu söyler ve gözyaşlarımı yutardım ve şimdi birinin bunu yapmasını izlemenin ne kadar acı verici olduğunu fark ettim.

"Ben her zaman güçlü değilim. Çoğu zaman sadece rol yapıyorum," diyorum omzunu sıkarak.

"Babamın ne kadar zamanı var?"

"Bizimle birkaç ayı daha var," diyorum Lana'ya ve tırnaklarını avuçlarına geirişini izliyorum. "Korkutucu ve üzücü olacak ama ben senin için buradayım. Her zaman senin için buradayım ve senin de benim için burada olduğunu biliyorum. Bu kalbimi biraz daha hafifletiyor."

"Bu kez gerçekten yetim kalacağız," diyor.

Zaten iki annemizi kaybettik ve şimdi babamızı da kaybediyoruz. Bu düşüncenin üzerine birlikte oturuyoruz ve söyleyecek hiçbir basmakalıp söz yok. Bu acıyı dindirecek hiçbir şey yok.

"Babam öldüğünde, bu aileye kim liderlik edecek? Sen mi yoksa Kristian Amca mı?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Bu iyi bir soru. Önce Kristian olması gerekiyordu, şimdi de ben olmam gerekiyor. Acaba Kristian ailenin başında olmayı mı tercih ederdi yoksa bana patron ya da her neyse demekten gerçekten mutlu olabilir miydi?" Bana *Pakhan* diyemez çünkü bu erkeksi. Kadınsı halinin ne olacağını düşünemiyorum bile.

"Sanırım senin sorumlu olmanı istiyor."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

"Geçen gün ona aile işini öğrenip öğrenemeyeceğimi sordum ve o da ancak sen evet dersen öğrenebileceğimi söyledi."

Ona gülümsüyorum. Arabada babam için çektiğim ızdıraba rağmen elimde değil. "Öyle mi?"

"Bu konuda iki kez düşünmedi bile. Her zaman ne düşündüğünüzü sordüğünü ve söylediklerinizi gerçekten dinlediğini fark etmediniz mi?"

"Bunu nereden biliyorsun? Rusan şimdiden o kadar iyi mi?"

"Bu cümleyi biliyorum. *Chto vy dumayete? Ne düşünüyorsun?* Çok hızlı konuştuğun için ne dediğini anlamıyorum ama o hep seni dinliyor. Babamla bizim yanımızda konuşmalarından çok farklı. Ben tek kelime anlamazdım ama onlar tartışırdı da tartışırdı. Seni daha çok seviyor ya da sana daha çok saygı duyuyor."

Vücudumda sıcak bir his dalgalanıyor. Bunu söylüyor, değil mi? Ve dinliyor.

Kız kardeşime bakıyorum, dilim iç yanağımın üzerinde oynuyor. Kristian'ı utanıyormuşum gibi bir sır olarak saklıyorum ama onu bu kadar çok olumsuz duyguyla sıkıştırmaktan yoruldum. Onun hakkında hissettiklerim normal değil ama biz de normal bir aile değiliz.

Belki de birilerinin bizi öğrenmesinin zamanı gelmiştir. Lana'ya sırrımı açtığımı bilmek Kristian'ı mutlu eder ve sırrımı paylaşan birine sahip olurum.

"Lana," diyorum yavaşça. "Kristian geri döndüğünden beri onunla birlikte çok zaman geçiriyoruz."

"Şaka yapmıyorum."

"Ona karşı hislerim karmaşık ve onun bana karşı hisleri de öyle." İtirafımı en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum.

Lana kocaman gözlerle bana bakıyor, derin bir nefes alıyor ve kolumu tutuyor.

"Tanrım, erkek arkadaşın bana her şeyi anlattı." "Ne?"

"*Biliyordum*," diye haykırıyor. "Şey, *bilmiyordum* ama geçen ay doğum günümde ikinizi mutfakta konuşurken gördüm." Karnıma ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bebeğiniz mi olacak? Celeste'i tutuyordun ve Kristian Amca çok özlemlili görünüyordu, sonra da karnına dokunduğunu gördüm."

Kız kardeşime baktım. Bunu gördü mü?

"Lütfen, lütfen, *lütfen* bana bir bebeğiniz olacağını söyleyin. Bu babamı çok mutlu eder. Ooh, evlenebilirsin. Babam seninle koridorda yürüyebilir. Hâlâ zaman var."

"Whoa, yavaşla. Sana amcamla bir ilişkim olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bu bir erkek arkadaş değil. Bu *Kristian Amca*. Bu konuda karmaşık hislerin yok mu?"

Lana koltuğunda geriye yaslanıyor ve ben aptalmışım gibi başını sallıyor. "Neden yapayım ki? Onunla bir akrabalığımız yok. Kristian Amca seni mutlu ediyor. O sürgün edildiğinde perişan haldeydin ama şimdi geri döndü ve sana her zamankinden daha çok tapıyor. Sana her baktığında bu çok belli oluyor." Uzanıp elimi tuttu. "Babam ölüyor,

Zenya. Neden bu kadar korkuyorsun? En kötü şey zaten gerçekleşiyor."

"Hepinizi kaybedebilirim," diye fısıldıyorum, tıkanmış hissediyorum ama aynı zamanda haklı olduğunu da biliyorum. En kötüsü zaten oluyor. Şu anda önemli olan şey hepimizin birbirimiz için burada olduğumuz ve ailemin her zaman burada olduğu.

Korkum benim en büyük düşmanım, ama hepsi kafamın içinde. Etim ve kanım mı? Onlar her zaman arkamı kolladılar.

"Ablamızı mutlu görmek istiyoruz," diyor Lana bana gülümseyerek. "Arron ve ben sık sık haneye tecavüz gecesi bizi nasıl koruduğundan bahsediyoruz. Başka kaç abla bunu yapabilirdi ki? Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum, biliyorsun. Her zaman havalı ve tehlikeli şeyler yapıyorsun. Cinayetler, gece yarısı işlenen suçlar ve herkesin sana anlattığı sırlar. Şimdi şehirdeki en belalı erkek arkadaşına sahipsin. Tanıdığımız bütün aileler kıskançlıktan çatlayacak. Suçlu değil de pop yıldızı olsaydık, bu olay yüzünden yıllarca internette trend olurdunuz."

Tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Gece yarısı işlenen cinayetleri ve suçları bilmemen gerekiyor. Bunlar da hoş şeyler değil. Bu bir iş ve biz aslında kan dökülmesini önlemeye çalışıyoruz."

Lana iç geçiriyor. "İyi ama bu s e n i n tehlike karşısında çok güçlü ve odaklanmış olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Haneye tecavüz gecesi üç kez altımı ıslattım."

"Bu normal bir tepki. Her şeyi içime atıyorum ve bu sağlıklı değil."

Lana gülümser. "Demek hataların var. Bu konuda ne yap a c a k s ı n ?"

Kollarımı ona doladım ve sıktım. "Güzel küçük kız kardeşime Kris- tian için karmaşık şeyler hissettiğimi söyleyeceğim."

O da bana sarıldı ve birkaç dakika sessizce birbirimize sarıldık, ta ki "Peki, sen yapabilir misin?" diye sorana kadar.

"Ne yapabilir miyim?"

"Yaptığın her şeyi bana da öğret. Senin yardımcın olabilirim."

Gülüyorum ve direksiyona dönüp motoru çalıştırmadan önce saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Bu hayat zor ve sen üniversiteye gitmelisin.

bir Şeye karar vermeden önce."

Lana somurtuyor. "Ama ben niversiteye gitmek istemiyorum. Senin gibi bir baş belası olmak istiyorum."

Otoparktan çıkarken düşünceli bir Şekilde, "Kristian birkaç hafta önce bana bir hediye verdi," diyorum.

Lana'nın yüz ifadesi bir anda saf bir sevince dönüŐtü. "Elmaslar mıydı? Paris'e bir gezi mi?"

"Gzbebekleriydi."

Tıkanır ve aŐzını kapatır. "Şaka yapıyorsun. Bunun romantik olması mı gerekiyordu?"

"O da öyle düşündü. Bratva adamlarının hepsi akli dengesi yerinde deŐil. Koleje gitmeye ne dersin, sonra hâlâ Belyaev suç ailesinin bir parçası olmak isteyip istemediŐini konuşuruz?"

Lana titriyor ve frappesine uzanıyor. "Tamam, belki önce niversite. Daha az gzbebeŐi." Pipetini bana doŐru tutuyor. "Ama ileride ben de isteyebilirim, haberin olsun."

EŐer mezun olur ve aile için çalışmak isterse, bununla ilgili bir sorunum olmaz. nemli olan onun bir seeneŐi olması. Haneye tecavüz gecesi bir adamı öldürmemiŐ olsaydım, bugün bulunduğum yerde kardeşlerime bakıyor ve Silo'yu iŐletiyor olur muydum?

Her sabah kalkıp işe gitmek için sabırsızlanıyorum. Geceleri alıntı ve yasaklı malların sevkiyatını düzenliyorum. Ülkenin dört bir köŐesindeki insanlar için yasadışı mallar tedarik ediyorum. Bu bana heyecan veriyor. Kristian beni her öptüğünde hissettiğimle aynı.

Önümdeki yola bakıp gülümsüyorum. Sanırım tehlikenin tadını her zaman sevmiŐimdir.

st kattaki banyomda gözlerimi makyaj masasına ve aynadaki yansımana dikeyorum ve Kristian'ın bekaretimi -gerçek bekaretimi- tam burada nasıl aldıŐını hatırlıyorum. Bu adam saf, damıtılmış bir tehlike, ama bana tatlı tarafını göstermeyi seviyor. ekmecedeki neredeyse boş tampon kutusunu görünce gülümsüyorum. Daha fazla almam gerekecek çünkü yakında doŐuracaĐım.

Kutuya bakarken kaşlarımı çatıyorum ve regl olmayalı birkaç hafta olduğunu fark ediyorum. Lana'nın doŐum gününün olduğu gece, yani ayın dördünde adet olmuştum. Şimdi bir sonraki ayın onunda, yani sekiz gün geciktim.

Sekiz çok fazla. Hiç bu kadar geç kalmamıştım.

İç çamaşırımın içini kontrol ederken ensem karıncalanıyor. Hâlâ regl izi yok.

Muhtemelen geç kaldım.

Yeni aldığım kazak ve eteklerin etiketlerini çıkararak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama zihnim yolumu değiştirmiyor. *Hamile misin?* Bana bağıırıp duruyor.

Hamile miyim?

Pencereden dışarı boş boş bakıyorum, kaşmir kolumu parmaklarımın arasında gezdiriyorum, birçok kardeşimi kucakladığım gibi kendi bebeğimi kucakladığımı hayal ediyorum, ama bu farklı çünkü o benim. Doktor Nader'in muayenehanesinde bir karar veremedim. Bunu kadere bırakmak zorundaydım ve şimdi cevabımı aldım. Duygularım açık ve net.

Adet gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Birini kaçırmış olabileceğim için sevindim.

Sonunda daha fazla dayanamayıp el çantamı ve arabamın anahtarlarını alıyorum. On dakika sonra elimde hamilelik testiyle banyoya geri döndüm ve bir çubuğun üzerine işiyorum.

Testin sonuçlanması için gereken birkaç dakikayı beklerken küçük alanda bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Eğer hamileysem, hayatım değişecek. Bir bebeğe bakmak için çok fazla zaman ve uykudan fedakârlık etmem gerekecek ama aşk için yapıldığında hiçbir şey fedakârlık değildir. Karnıma dokunuyorum ve düşünüyorum, *eğer oradaysan, seni zaten seviyorum.*

Kristian'ın Lana'nın doğum gününde söylediklerini hatırlıyorum, bir Belyaev'e bakıp kendi özelliklerinden bazılarını, kendi man- nerizmini ve kişiliğini görmeyi arzulamakla ilgili.

Kristian da seni seviyor zaten.

Ama vazgeçmek istemediğim şeyler var. Bu ailedeki yerimden. Bir diğeri de işim. Şehirdeki Bratva üyeleri arasında ailemi temsil etmem gerekiyor. Zaten bir kadını ciddiye almakta zorlanıyorlar ve hamile bir kadına nasıl davranacaklarını merak ediyorum.

Kristian yanımda beni vahşice korurken ve aile işini yönetmekten daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamaya devam ederken, bu şehrin Bratva aileleri benimle alay etmeye cesaret edemeyecek. Edecekler mi?

Kristian beni destekleyecek, değil mi?

Yoksa işi devralacak ve evde kalmamı mı bekleyecek?

Bunun nasıl olduğunu duyduğunda öfkelenenecek mi?

Peki babam bu haberi nasıl karşılayacak?

Cevaplanmamış pek çok soru var ama şu anda
cevaplayabileceğim bir soru var. Testi ters çeviriyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Yüzümde bir gülümseme belirliyor ve
büyük bir mutluluk dalgası hissediyorum. Birkaç dakika boyunca saf
bir mutluluk dalgasına kapılıyorum.

Tüm sorumluluklarım aklıma geldikçe gözlerim kararıyor. Derin bir
nefes alıyorum ve aynadaki yansıma bakiyorum. Babama yaptığım
her şeyi itiraf etmek zorunda kalacağım.

Kristian'a da itiraf etmem gerekecek.

Ve kimin daha kızgın olacağından emin değilim.

Troian

C buruşuk pijamalar. Eller ve dirseklerin içi hidromasaj iğneleri yüzünden morarmış. Aşınmış bir oksijen tüpü. Yutulması gereken bitmek bilmeyen lanet haplar. Yavaş bir ölümün tuzakları

banal ve çirkin.

Keşke Bratva'nın adamlarının yüzlerini huşu ile boyayacak şiddetli ve muhteşem bir zaferle ölseydim. Federallerle bir çatışma. Ateş topuyla biten yüksek hızlı bir araba kovalamacası. Ama hiçbir zaman göz alıcı olan ben olmadım. O hep kardeşim Kristian'dı.

Öğleden sonra ve koridorun aşağısından sesler geliyor. Zenya Silo'daydı ama belki de eve erken dönmüştür. Zayıf bacaklarımı yataktan dışarı kaydırıyorum, oksijen tüpümün kolunu kavriyorum ve kendimi yatağın üzerinden kaldırıyorum. Gücüm yettiği sürece kızımı kendi ayaklarım üzerinde karşılayacağım ve henüz ölmedim.

Oksijen tankımla birlikte ayak sürüyerek ilerlerken yüzümde bir gülümseme var. İki yıl önce Zenya'yı varisim yapmak doğru bir şeydi. O da benim gibi güçlü ve istikrarlı bir yapıya sahip ve bu ailede sayabileceğim hiç kimsenin aksine görevden anlıyor. Zenya bir kez olsun bana herhangi bir konuda şikâyetle bulunmadı ya da sadece kendi sesini duymak için benimle tartışmadı. O iyi, güvenilir bir kız ve güçlü, genç bir kadın olarak büyüyor. Onunla gurur duyuyorum ve bunu ona daha sık söylemeliyim. Şimdi söyleyeceğim, çünkü söyleyebilirim. Artık kaybedecek zamanım yok.

Ama açık yatak odasının kapısına ulaştığımda, içeridekinin Zenya olmadığını görüyorum. Kristian'dı.

Eşyalarını karıştırıyor ve beni henüz fark etmedi. Çekmeceleri açıyor, kıyafetlerini karıştırıyor, mücevher kutularına bakıyor. Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmesi sinir bozucu ama pahalı takım elbisesinin içinde dimdik ve güçlü bir şekilde durduğunu gördüğümde damarlarıma dolan en önemli duygu kıskançlık. Ben harabeye dönmüş bir oksijen tüpüne yaslanırken, onun önünde hayatının geri kalanı var.

Bu hiç adil değil.

"Burada ne yapıyorsun?" Törpüledim.

Kristian omzunun üzerinden bakıp beni görüyor ama kızımın eşyalarını karıştırırken yakalandığı için gözlerinde hiçbir suçluluk parıltısı yok. "Oh, merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" dedim.

"Seni ilgilendirmez." Kristian bir kez daha bana sırtını dönüyor ve Zenya'nın eşyalarına sanki onun sahibiymiş gibi dokunmaya devam ediyor. Sıkılmış, içten pazarlıklı ses tonu kalbimde öfke uyandırıyor. Kristian bu aileye kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşündüğü için geri dönmedi. Kendi bencil sebepleri için geri döndü.

"Kızıma kendi malınmış gibi davranıyorsun ve hep öyle davrandın."

Kristian başını kaldırıp duvara bakar ama arkasını dönmez.

"İnkâr etmeyecek misin?" Ben soruyorum.

Konuştuğunda sesi soğuk ve sessizdir. "Zenya hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Küçüklüğümüzden beri kardeşime karşı hissettiğim tüm öfke, tüm kıskançlık göğsümde toplanıyor. Baş belası Kristian. Büyüleyici Kristian.

Favori Kristian.

Ailemizi çileden çıkarırdı ama yine de ona taparlardı. Kadınlar, onlara çöp gibi davransa da onun ilgisi için her zaman kendilerini parçaladılar. Kendisinden başka hiç kimseyi içtenlikle sevmeyi. İkimizden Zenya'nın onu daha çok sevdiğinden hep şüphelenmişimdir. Sonunda buna inandım ve bu çok acı veriyor.

"Çok şey biliyorum. Zenya'ya on dört yaşından beri kendi egonun bir uzantısıymış gibi davrandın. Senin sevdiğin her şeyi o da sevmek zorunda kaldı, o kızın neye ihtiyacı olduğunu ya da bir çocuk için neyin uygun olduğunu hiç düşünmeden. Annesini kaybetti. Üvey annesini. Masumiyetini-"

"Amcası," diye homurdanıyor Kristian. Tuvalet masasından bir şey alıyor ve cebine atıyor. Arkasını dönüp kollarını kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Senin sayende."

Gözlerinden öyle bir öfke yayılıyor ki neredeyse beni yakacak. Döndüğünden beri ne zaman benimle aynı odada bulunsa, ya benim içime bakıyor ya da Zenya'ya bakıyor. Gülümsemeleri Zenya için. Bana zaten ölüymüşüm gibi davranıyor. "Sensiz o kızın nefes alacak yeri vardı. Kızımın üzerinde her zaman kötü bir etkiniz oldu."

Altı yaşındayken onu atış poligonuna götürmüştüm. *Altı yaşındayken.* Henüz on iki yaşındayken ona ailenin gerçek iş kolu hakkında bilmesi gerekenden fazlasını anlatmak. Ona silahlar vermek ve nasıl kullanacağını öğretmek. Onu işkence ederken ve öldürürken görmesine izin vermek. Evine girmeye çalışması için onu cesaretlendirdi. Zenya her zaman Kristian'ı idol olarak gördü ve onu tıpkı onun gibi olması için manipüle etti.

Kristian, "Ben olmayınca çok çalıştı, strese girdi ve cimrileşti," diye hırlıyor. "Onu en son ne zaman güldürdün? En son ne zaman ağzını açtın ve bu kızınla ilgili bir şey söylemek için değildi? Ben onu güldürüyorum. Onu *mutlu* ediyorum."

Yumruklarım o kadar sıkı sıkılıyor ki titriyorlar. "Varisimin zamanı geldiğinde benim yerime geçmesi için gereken her şeye sahip olduğundan emin oluyorum."

"Saçmalık," diyor, sesi sert bir kınamayla dolu. "Onu kullanıyorsun. O senden bir şey öğrenmiyor. O senin aracın. Zenya'ya bu hayatta hayatta kalması ve kendini koruması için ihtiyacı olan şeyi veriyorum. Benimle birlikte gelişir."

"Ona çok fazla şey veriyorsun. Senin yüzünden on dört yaşında bir adam öldürdü."

"Ve eğer yapmasaydı, tıpkı Chessa gibi tecavüze uğrayacaktı!" Kristian a v a z ı çık t ı ğı kadar bağı rı yor. Birden sert nefes almaya baş la d ı .

ve dişlerini gösterdi. "Sence o şekilde daha mı iyi olurdu? Siktir git, Troian. *Siktir git.*"

Acı içimi parçalıyor. Tabii ki böyle düşünmüyorum. O benim kızım. Benim küçük kızım. Zenya için bunu Chessa için istediğimden daha fazla istemedim ama o gecedan beri kızımın benden uzaklaştığını ve Kristian'a yaklaştığını hissediyorum ve bu adil değil. Kendini kurtarması için ona o bıçağı veren kişi ben olmalıydım, ama yine de o isteseydi bile vermeyeceğimi biliyorum çünkü bir kızı böyle yetiştirmek gerektiğini düşünmüyorum.

Bir adamı öldürdükten sonra, hala onun yanında ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Zenya'yı hayal kırıklığına uğrattım. Onu çok fena hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi sadece varlığıyla bile tüm başarısızlıklarımı yüzüme vuran bu adamdan nefret etmekten kendimi alamıyorum.

Kristian bana doğru adım atıyor, yumrukları iki yanında sıkılı. "Buraya döndüğümde ne bulacağım? Zenya tamamen korumasız. Bu şehrin erkekleri onun etrafında aç kurtlar gibi dolanıyor ve sen onları durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

"Peki, ne yapabiliirim?" Kısık sesle bağıyorum. "Bu enkaz bedeninde içinde sıkışıp kaldım. Eve gelmene izin verdim, değil mi? Onu koruman gerekiyordu. Bunun yerine, eski yöntemlerine geri döndün, onu şımarttın ve olmasını istediğin şey olması için onu manipüle ettin."

"O kız için dizlerimin üzerine çöktüm. Belki de -bir zamanlar intikam almak istemiştin-" Sözcükleri bulmakta zorlanınca sözünü kesiyor. "Hâlâ onun yerine kendi iyiliğim için burada olduğumu düşünüyorsan, kör ve zavallısın."

"Sandığın kadar kör değilim," diyorum soğuk bir şekilde. Ona nasıl baktığını görüyorum.

Anlıyorum.

Benim kızım.

Yeğeni.

Son zamanlarda ona baktığında yüz ifadesinde bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım ve bu göğsümü o kadar daraltıyor ki nefes alamıyorum. Zenya'nın Kristian'ı bir kadının bir erkeği istediği gibi istediğine inanmıyorum. Bu fikri aklıma bile getirmeyi reddediyorum. Eğer çarpık bir şeyler oluyorsa, hepsi Kristian'ın tarafında ve buna bir son vermeliyim.

"Şifonyerinden ne aldın?" Talep ediyorum. Kristian hiçbir şey söylemedi.

Benimle dövüşmesini istiyorum. Bana hakaret etsin ya da beni yere sermeye çalışsın ki ben de onu uzaklaştırabileyim ama o mavi gözlerinde acıma duygusuyla bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Acıması asit gibi yakıyor.

Kendimi olabildiğince yukarı çekiyorum. Şimdi de Zenya'dan mı çalışıyor? "Sen sadece benim param ve gücüm için döndün ve bunları kızım aracılığıyla elde edebileceğini sanıyorsun. Eğer ondan çalışıyorsan, benden de çalışıyorsun demektir. Evimden defolup gidebilirsin. Artık burada istenmiyorsun. Bu şehri terk edebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirsin."

Kristian'ın gözlerinde cinayet parlıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kardeşimin ellerinde öleceğimden eminim. Ama sonra tek kelime etmeden etrafımda dolanıyor ve bir an sonra merdivenlerden hızlı adımlarla indiğini duyuyorum.

Ön kapı çarptığında sendeliyorum ve kapı çerçevesine tutunuyorum. Zenya'nın kalbi kırılmış ifadesini hayal ediyorum ve sesini duyuyorum ama bana Kristian'ın onu nasıl terk edebildiğini sormuyor. Onu nasıl sürgün edebildiğimi öğrenmek için yalvarıyor. Onun ihtiyacı olan ben değilken, bencil gururum ve kıskançlığımla kardeşimi neden bir kez daha kendimden uzaklaştırdığımı.

Ev sessiz ve ben başarısızlığın yalnızlığının yürüyen cesedime sızdığını hissediyorum.

Zenya

Tn kapının kilidinin yerine otururken çıkardığı ses, gecenin karanlığında çınlayan bir silah sesi gibi. Ev sessiz ve ben ön kapıya yaslanıyorum.

Hamile olduğumu öğreneli sadece birkaç saat oldu. Bunu en iyi nasıl halledebileceğimi düşünmek için yürüyüşe çıktım. Kristian'a söylemeliyim. *Birine* söylemeliyim. İçimdeki baskı gittikçe artıyor.

"Zenya, sen misin?" Babam sahanlıkta ayaklarını sürüyerek yürüyordu, ben de hemen yukarı çıkıp inmesine yardım ettim ve oksijen tüpünü taşıdım. "Seni zemin kattaki bir yatak odasına yerleştirmemiz gerekiyor," diyorum ama başını sallıyor.

"Kendi odamı seviyorum. Taşınmak istemiyorum." Soluk gözlerindeki endişeyle yüzümü inceliyor. "Seni endişelendiren bir şey mi var Zenya?"

Oturma odasındaki kanepeye oturmasına yardım ediyorum, aklım karmakarışık. Babama söylemem gerekiyor ama ilk öğrenmesi gereken kişi babası olmalı. "Kristian'la konuşmama izin ver." Telefonumu çıkardım ve onu aradım. Hemen hemen her zaman ikinci çalışta cevap verir ama bu sefer iki kez sesli mesaja düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve telefonumu sehpanın üzerine koyuyorum. "Cevap vermiyor."

Kafamı kaldırdığımda babamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tamamen boş, sanki bazı güçlü duygularını saklıymuş gibi ve takdir duygusu omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Kristian'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Ama bunu şaşırmış gibi söylemiyor.

Memnuniyetle söylüyor.

"Ne oldu? Kristian'la kavga mı ettiniz?"

"Neden birdenbire Kristian oldu? Ona hep Kristian Amca derdin."

Babam konuyu saptırıyor ve kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

"Baba. Kristian'la aranızda ne oldu?"

Babamın yüz ifadesi değişiyor. "Birkaç saat önce buradaydı. Onu tekrar gönderdim."

"Neden, ben burada olmadığım için mi?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Hayır. Temelli."

Panik içime çöküyor ve haykırıyorum, "Ne? Neden?"

"Geçen seferkiyle aynı sebepten. Bu aileyi ayaklar altına alıyor ve kendinden başka kimseyi umursamıyor."

"Bu doğru değil! Kristian yanlış bir şey yaptıysa bunun hesabını vermeli ama onu sebepsiz yere sürgün edemezsiniz."

"Eve güç ve intikam için geldi. Bunu bana itiraf etti," diye haykırıyor babam, nefes alış veriş giderek zorlaşıyor.

Kristian'ın döndüğü gece depoda olduğunu hatırlıyorum. Sonraki günlerde. Gözlerinde öfke yanıyordu, özellikle de babama baktığında. Güce olan açlığını hissetmişim ve benden bir şey almasına izin vermeyeceğimi ona kendim söyledim.

Ancak takip eden haftalarda, bu öfkenin gözlerinden eriyip gittiğini gördüm. Benim yanımda yorulmadan çalıştı; benimle birlikte, bana karşı değil. Hâlâ babamın varisi olarak beni baştan çıkarmayı planlıyor olsaydı bunu hissederdim.

"Eğer öfkeyle döndüyse, sevgisinden dolayı dönmemiştir. Son birkaç aydır bana senin varisin olmayı ya da bu aileyi yönetmeyi umursamadığını kanıtladı. O bizi önemsiyor."

Ama babam bana bakmıyor ve başını sallıyor. Aralarındaki bu uçurum, Kristian'ın bir striptizci ve bir ruj tüpüyle yaptığı duygusuz hareketin neden olduğundan daha büyük. Sanki babam eşlerini kaybetmesinin ve kanserden ölmesinin tüm suçunu kardeşinin ayaklarına yıkıyor.

Babamın yanına gidip önünde diz çöküyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Lütfen bunu yapmayın. İkinizin arkadaş olmasına her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Kristian ve ben bir daha asla arkadaş olamayız, kardeş de olamayız."

"Ama neden?" Ağlıyorum, sesim çatlıyor.

Babam parmağını göğsüne saplar. "Çünkü incinen hep ben oluyorum, o değil. Karım. Bacağım. *Başka bir eş. Kanser.*" Ellerimi tuttu ve kendi elleriyle sıktı. "Elimde kalan tek şey sensin ve o seni de benden almak istiyor."

Utanç verici bir sessizlik içinde ona bakıyorum. Babam Kristian ve benim sevgili olduğumuzu biliyor mu?

Babam beni bırakıyor ve titreyen elini yüzünde gezdiriyor.

"Haklıyım, değil mi? Chessa bana yıllar önce söyledi ama inanmak istemedim. Kristian seni bir amca olarak sevmiyor ve uzun zamandır da sevmiyor." Geri çekilip yavaşça kanepeye oturuyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bunca zamandır babam biliyor muydu? Benden önce biliyor muydu? Chessa biliyor muydu?

Kristian odaya girdiğinde Chessa'nın tavırlarının nasıl soğuklaştığını ve benimle Rusça konuştuğu için onu azarladığını hatırlıyorum. Vahşi ve ne yapacağı belli olmayan biri olduğu için ona güvenmediğini sanıyordum. Beni amcamdan korumak zorunda olduğunu düşündüğünü hiç bilmiyordum.

"Chessa öldükten sonra çok öfkeliydim," diyor babam. "Hiç kimseye Kristian'a kızdığım kadar kızmamıştım ve onun da benim kadar acı çekmesini istiyordum. Kristian'ın önemseddiği tek kişi sendin ve eğer ikinizi ayırırsam, acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu tadacağını düşündüm."

"Ama bu çok acımasızca," diye fısıldıyorum.

Babam gözlerini kaçırıyor ama inkar etmiyor. Tek söylediği, "Keder acımasızdır."

"Bunun küçük bir intikam için bahane olması mı gerekiyor?"

Hâlâ anlamadığım bir şey var. Kristian beni sevseydi, gerçekten sevseydi, ne kadar kızgın olursa olsun beni terk etmezdi. Uzak durmasının tek bir nedeni olabilir.

O istemedi.

Yapmak

zorundaydı.

Gözlerim babama kayıyor. "Kristian'ı iki yıl boyunca uzak kalmaya nasıl ikna ettin? Beni hiç görmeye çalışmadı. Hiç aramadı bile."

Sandalyesine geri otururken gözlerindeki tüm öfke ve keder dağılıyor. "Kristian'a telefonuna bir şey koyduğumu söyledim. Tüm aramalarınızı ve konumunuzu izleyen bir takip cihazı. Bu doğru değildi ama o bunu bilmiyordu."

Babamın beni gözetlemeyi düşündüğünü itiraf etmesi bile midemi bulandırıyor. "Ama bir parça yazılım Kristian'ı benden uzak tutamazdı. Onu iki yıl boyunca görmememin bir nedeni olmalıydı."

Babam kucağındaki ellerine bakıyor. "Reşit değildin. Yasal olarak dediğimi yapmak zorundaydın. Kristian'a eğer geri döner ya da seninle telefonda konuşursa, liseyi bitirmen için seni denizaşırı bir yatılı okula göndereceğimi söyledim."

Dehşet kapladı içimi. "Beni uzaklara mı gönderecektin? Ama o zaman kardeşlerimi göremezdim. Seni ya da değer verdiğim hiç kimseyi göremezdim. *Her şeyimi* kaybederdim."

Annem öldüğünden beri ailemden ayrı kalmak en büyük korkumdu. Babam bunu biliyordu. Kristian da biliyordu. Sevdiğim insanlardan uzağa gönderilmek beni mahvederdi ve bu yüzden babamın emirlerine uymaktan başka çaresi yoktu.

Kristian zalimlikten ya da kayıtsızlıktan uzak durmadı.

Beni sevdiği için uzak durdu.

Babam perişan bir halde gözlerini ovuşturuyor. "Kristian bana geldi ve eve dönmesine izin vermem için yalvardı. Her şeyi yapabileceğini söyledi ama Chessa'nın cenazesiydi ve doğru düzgün düşünemiyordum. Aklımdaki tek düşünce ona karşı olabildiğince acımasız olmaktı. Yüzündeki şok... Kendimden utanıyorum Zenya. Onu cezalandırmak için seni kullandım." Chessa'nın cenazesi Kristian'ın sürgün edilmesinden sadece birkaç gün sonraydı. Babama dönmeden önce şehirden ayrıldığından bile şüpheliyim, tehditlerini yeniden düşünecek kadar sakinleştiğini umuyordum.

Babam onu, sahip olduğum azıcık mutluluğu da yok etmekle tehdit etti.

"Onu seviyorum baba," diye fısıldıyorum, kalkıp yanındaki kanepeye çöküyorum. "Bana duygularını anlattığında şok oldum."

Ama son birkaç aydır ben de aynı şekilde hissettiğimi fark ettim. O benim diğer yarım. Her zaman da öyle olacak."

Kristian tehlikeli, kaotik ve acımasız, ama kendim ve doğuracağım çocuklar için seçtiğim hayatta, bir erkekte buna ihtiyacım var.

Babam yüzünü buruşturuyor ama onu memnun etmek için duygularımı daha fazla gizleyemiyorum. "Kristian'ı seviyorum ve... ve sadece onu *istiyorum*. Aramızdaki şey, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmeyeceğimi biliyorum."

Babam gözlerini kapatır ve derin bir iç çeker. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "Kristian için de aynı şey geçerli. Onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmemişim."

Kalbim bu sözleri duyunca ne kadar yükseliyorsa, o kadar da acıyor. "Bundan nefret ediyorsun, değil mi?"

Babam umutsuz bir ifadeyle bana bakıyor. "Onu gerçekten seviyor musun? Onu kendi özgür iradenle mi seçtin? O adamın her şeyi. Yaptığı her şey."

Ona acıyan bir gülümseme veriyorum. "Bu soruya gerçekten cevap vermem gerekiyor mu? Aylarca mücadele etmediğim pervasız bir karar verdiğimi hiç gördün mü?"

Elimi karnımın üzerinden geçirip hafifçe ovuyorum. Bu bile pervasızca değildi. Bebeğini tüm kalbimle istiyordum, sadece bunu kendime itiraf edemiyordum.

"Kristian sadece beni sevdi. Beni sadece gerçekte olduğum gibi gördü. Mükemmel olmaktan çok uzak, ama benim için mükemmel."

Babam dudaklarını beyaz, kederli bir çizgiyle birbirine bastırıyor. "O zaman yolundan çekilmemin zamanı geldi. Yeterince uzun süre durdum."

Uzun bir süre kucağına bakıyor, ona söylediklerimi düşünüyor. Nefesimi tutarak bekliyorum, bizi kabul edecek mi yoksa amcamla birlikte beni de sürgün mü edecek diye.

"Kristian asla seni incitecek bir şey yapmaz," diyor babam sonunda. "Seninkini kırmaktansa kendi kalbine bir hançer saplamayı tercih eder. Son birkaç yılda ikinize de çok haksızlık ettim ve bana kızgın olduğunuzu biliyorum, ama lütfen bana işleri düzeltme şansı verin."

Göğsümde umut alevleniyor. "Nasıl?"

"Seni kutsayarak - eğer bunun senin için bir değeri varsa. Eğer sevdiğin Kristian ise, o zaman kabul ederim. Senden bir şey isterse karışmam.

onunla evlenmek için."

Ayağa fırladım, kalbim boğazımda düğümlendi. Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? İstedğim her şeye dokunma mesafesinde miyim?

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Babam başını sallar. "Bunu söylemek garip geliyor ama eğer o seni gerçekten seviyorsa ve sen de onu seviyorsan, o zaman onunla birlikte olmalısın. Kristian'a güvenmek ne kadar zor olsa da, onun seni sevdiğine inanıyorum."

Babamın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. Onu mutlu etmese bile neden birlikte olduğumuzu anlaması umduğumdan da fazla.

Belki babam bizi açıkça aşık gördüğünde bizim için mutlu olmayı zamanla öğrenir, tabii babamın yeterince zamanı kaldıysa.

Sadece, Kristian nerede?

El yordamıyla telefonumu bulup onu tekrar arıyorum ama yine çalıyor. "Mikhail'i dene," diye öneriyor babam.

"Bu iyi bir fikir," diye cevap veriyorum ve Mikhail'in numarasını çeviriyorum. Hemen açıyor. "Mikhail, Kristian'ı gördün mü? Telefonuna cevap vermiyor."

"Evet, yaklaşık otuz dakika önce Silo'da ona rastladım. Harcross'a doğru gittiğini söyledi. Her şey yolunda mı? Kızgın görünüyordu."

Harcross şehrin kuzeydoğusunda bir bölge. Neden oraya gittiğini düşünemiyorum ama en azından şehirden ayrılmıyor. "Öyle olacak. Teşekkürler, Mikhail. Güle güle."

Babamın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Kristian'ı almaya gidiyorum. Eğer ararsa, yolda olduğumu söyle."

Babamın cevap vermesine fırsat vermeden ön kapıdan kaçıyor ve arabama yöneliyorum. Kuzey doğuya giden yola girdiğimden birden Harcross'ta kimin yaşadığını hatırlıyorum.

Sergei Lenkov, silah tüccarı.

Panik içimde yuvarlanıyor. Kristian kızgın ve daha fazla ateş gücü mü alıyor?

Gaza basıyorum ve araba ileri fırlıyor. Mümkün olduğunca çabuk oraya varmalıyım. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama öfke ve silah iyi bir karışım değil. En iyi ihtimalle, Yuri'nin doğum günü partisinde benimle flört etmeye cüret ettiği için Sergei Lenkov'u öldürmeye gitmiştir.

En kötü ihtimalle, kendi kardeşini öldürmek için yeni bir silah istiyor.

Gökyüzü günlerdir sağanak yağış tehdidinde bulunan gri bulutlarla kaplı. Haftalardır yağmur yağmıyor ve hava kuru ve tozlu. Gökler bizimle alay ediyor ve gökyüzü her zamankinden daha kurşuni, ama yine de bir damla bile düşmüyor.

Harcross'a vardığımda, Kristian'ın siyah Corvette'ini aramak ve Sergei Lenkov'un nerede yaşadığını hatırlamaya çalışmak için sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Çok sayıda pahalı arabanın bulunduğu lüks bir bölge ve onu bulduğumu düşünüp duruyorum, ancak bir Porsche ya da benzer bir marka olduğunu fark ediyorum.

Sonra onu fark ettim. Kristian'ın arabası, içinde o olmadan caddeye park edilmişti. Arabanın arkasına yanaşıyorum, iniyorum ve etrafımdaki binaları inceleyerek olduğum yerde dönüyorum. Bir spa. Bir çiçekçi. Bir kuyumcu. Birkaç konak.

Özellikle bir köşk tanıdık geliyor. Sanırım bu Lenkov'un konağı, ama emin olamıyorum. Yoksa sokağın aşağısındaki mi? Dışarıda park etmiş tanıdık bir araba daha var, vizöründen altın rengi ay ve yıldızlar sarkan beyaz bir Lexus. Eleanor'un arabası. Bugün şehrin bu kısmında alışveriş yapıyor olmalı.

Köşklere tekrar bakıyorum, hangisinin Lenkov'a ait olduğunu merak ediyorum. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim. Kristian beni on beş yaşımdayken getirmişti çünkü bir arkadaşı için tüfek tedarik ediyordu. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Derin bir nefes alıyorum ve kapıdaki düğmeye basmak için bir adım öne çıkıyorum.

"El bombası fırlatıcısı mı alıyorsunuz prenses?"

Dönüyorum ve Kristian'ın arkamda durduğunu görüyorum, ifadesi okunmuyor. Her zamanki gibi siyah takım elbisesi ve alnına dökülen beyaz-sarı saçlarıyla gördüğüm manzara nefesimi kesiyor. "Aslında seni arıyordum. Lenkov'u görmeye mi geldiniz?"

Birkaç ev aşağıdaki eve başıyla işaret ediyor. "Lenkov orada yaşıyor."

Bu da soruma cevap vermiyor. Omuzları gergin, çenesi de öyle ama hangi duygunun mavi gözlerini gökyüzü kadar fırtınalı yaptığını anlayamıyorum.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyorum, alt dudakım titriyor. "Babam bana her şeyi anlattı. Seni nasıl tehdit ederek uzak durmaya zorladığını."

Cezalandır beni. Şimdi biliyorum ki hayatının en kötü iki yılını geçirmiş olmalısın. Benim için de öyleydi."

Kristian sessizce bana bakıyor, çaresizliğini anlıyor. Kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı. "Aklım başıma geldi, karahindiba. Asla benim olmayacaksın."

Ağlayarak ona doğru bir adım atıyorum ve omuzlarını tutuyorum. "Öyle söyleme!"

"İstedğim bu değil ama doğru. Asla benim olamazsın." Bu sözleri bana söylerken gözleri gözlerimin içine bakıyor. Sonra yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama senin olmamı isteyerek beni onurlandırabileceğini düşündüm."

Elini cebine attı ve aramızda bir şey tutuyor. Parmaklarında parıldayan bir şey.

Bir nişan yüzüğü.

Ellerim neredeyse ağzıma gidecek. Şok içinde soluk soluğa kalmak istiyorum ama dudaklarının kenarında bir sırıtış var ve şimdiden fazlasıyla eğleniyor.

"Silah tüccarını ziyaret etmiyordum. Kuyumcudaydım." Omzunun üzerinden başını sallıyor.

Umutsuzluktan şaşkınlığa ve rahatlamaya o kadar hızlı geçiyorum ki başım dönüyor ve sonra çıldırmış, bıkkın bir hayranlığa varıyorum.

Tabii ki bu teklifiyle halıyı altımdan çekmek isteyecektir. Adam bir sürü drama neden olmadan hiçbir şey yapamıyor.

Elimi kalçama koydum ve ona küstah bir bakış attım. "Elmas mı? Ne kadar sıradan. Silahla evlenme teklif edeceğini sanmıştım."

Gülümsüyor ve beni arabasına doğru götürüyor. Yolcu kapısını açıp torpido gözüne uzanıyor ve cilalı ahşap bir kutu çıkarıyor. Açıyorum ve kırmızı kadife içine yerleştirilmiş, namlusu boyunca bir kelime kazınmış şık gümüş bir tabanca buluyorum.

Pakhanovna.

Gerçek bir Rusça kelime değil ama ne anlama geldiğini hemen anladım. Herkes babama *Pakhan* der. Patron anlamına gelen bir saygı terimi. Rusya'da bir kadın, babasının isminin dişil halini göbek adı olarak alır. Eğer bu geleneği burada da sürdürseydik, göbek adım Troianovna olurdu.

Parmaklarımla gravürün izini sürüyorum. Kristian benim babamın kızı olduğumu söylüyor. Troian'ın gerçek varisi ve geleceğin *Pakhan'ı*.

Kristian'ın müstakbel patronu.

Kutuyu benden alıyor ve arabanın koltuğuna bırakıyor. Yüzümü ellerinin arasına alırken işaret parmağının ucundaki elmas yüzük parıldıyor. "Önce ne istiyorsun prenses? Gelecekteki patronum olarak sana söz vermemi mi, yoksa diz çöküp beni kocan olarak kabul edip etmeyeceğini sormamı mı? *Pakhanovna'nın* seçimi."

"Karın olmam için değil mi?"

Gülümseyerek başını sallar. "Ben seninim. Her zaman senin oldum. Eğer bu aileyi kimin yönettiğini unutursam, o silahı alıp tam kalbime ateşlemeyi istiyorum."

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyor. Bulutlar o kadar hızlı hareket ediyor ki gökyüzünde kaynıyor gibi görünüyorlar. Şişman bir yağmur damlası yanağıma düşüyor. Gökler öpüşmek için birbirimizin kollarına atılmamız için can atıyor gibi ama önce halletmemiz gereken birkaç şey var.

"Bana yalan söyledin," diyorum, bir yağmur damlası daha yüzümden aşağı kayarken.

Başını sallıyor, gözleri pişmanlıkla dolu. "Yaptım. Öyleydim. Özür dilerim. Buraya babanın yerine geçerken sana destek olmak için gelmedim. Seni, şehri, parayı, her şeyi istedim. Ve intikam almak istedim."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, seni aptal. Neyle suçlandığını öğrenene kadar hiçbir şeyi itiraf etmemeye ne oldu?" Bu stratejiyi bana uzun zaman önce öğretmişti, olur da bir iş ortağım tarafından çok yakından sorgulanırsam diye. Kendi ağzının seni belaya sokmasına izin verme.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Neden ya da ne amaçla döndüğünüzden bahsetmiyorum. Dediğim gibi, bana yalan söyledin."

Alnını ovuşturur. "Pekâlâ, pekâlâ. Doktor Nadar'ı sana doğurganlık iğnesi yapması için tehdit etmemeliydim ve ertesi gün hapının sahte olduğunu bilmiyormuş gibi davranmamalıydım ama-"

Gülüyorum ve parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Delirdin mi sen? Seni neyle suçladığımı bile bilmezken tüm suçlarını itiraf etmeye devam mı edeceksin? Kendini topla! Sen Kris- tian lanet Belyaev'sin."

Üst kollarımı kavıyor. "Bırak da içimi dökeyim prenses. Senin için daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum."

"Daha iyi bir adam olmayı boş ver. B u n u kendi zamanında yapabilirsin çünkü şu anda soruları soran benim ve yüzme havuzu konusunda neden yalan söylediğini bilmek i s t i y o r u m . *Bunu* konuşalım." Neden bahsettiğimi anlamamış gibi bana bakıyor. "Havuz mu? Yıllardır havuza girmedik."

"Aynen öyle. Ben de bundan bahsediyorum, üç yıl önce havuzda olanlardan. Havuzdaki o günün senin için her şeyi değiştirdiğini söyledin ama ben sana inanmıyorum. O gün özel bir gün değildi. O gün hiçbir şeydi. Peki gerçekten ne zamandı?"

Belki o gün biraz daha büyümüş görünüyordum ve birbirimize çılgınca dokunuyorduk. Ama kahkaha, ten ve güneş ışığı Kristian Amca'nın birine aşık olması için yeterli değil. Tek gereken bu olsaydı şimdiye kadar yüzlerce kadına yüzlerce kez aşık olurdu. Kalbi karanlık ve tehlikeyle dolu. Bana aşık olmasını sağlayan karanlık ve tehlikeli bir şey olmalı.

Dudaklarından bir yağmur damlasını yalıyor ve birdenbire ağzımızı konuşmak dışında her şey için kullanmak istiyorum, yine de bekliyorum çünkü onun söylediğini duymak istiyorum.

"Hangi gün olduğunu biliyorsun prenses. Ya da daha doğrusu geceyi." "Ev istilası," diye cevap verdim.

Başını sallıyor. "O pencereden içeri girdiğimde ve o odadaki tüm kanı ve yıkımı gördüğümde, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Kızımı parçalanmış ve kanlar içinde bulacağımı sanmıştım, ama bunun yerine, elinde bıçağımla oradaydın ve seni parçalamaya çalışan canavar kanlar içindeydi." Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Prensesimin kurtarılmaya ihtiyacı yok. O lanet olası bir kraliçe."

Kristian bana yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "O her zaman öyleydi."

Şu anda onun içinde erimek, dudaklarımı ve tüm kalbimi ona vermek istiyorum, ama söylemek istediğim daha çok şey var.

"Babam benim hakkımda ne hissettiğini biliyordu," diye fısıldadım. "Chessa ona söyledi. Seni göndermesinin nedenlerinden biri de bu."

Kristian inliyor ve ellerini hızla ıslanan saçlarının arasından geçiriyor. "Bildiğini biliyordum. Yoluma çıktığı için ona o kadar kızgındım ki, bu yüzden öldüğünde kutlama yaptım. Troian'a söyleyip söylemediğini merak ettim ama Troian'ın ona inanacağını hiç düşünmemiştim."

"Babam istemedi ama kalbindeki gerçeği biliyordu."

"Ona kızma prenses. Sen on altı yaşındaydın. Onun yerinde olsaydım, ben de kendimi sürgün ederdim."

Yanağına dokunuyorum, kalbim iki katına çıkıyor. "İki yıl önce benim için geri döndün. Neden bana söylemedin? Chessa'nın cenazesinin olduğu gün oradaydın ama ben seni görmedim."

Alnını benimkine bastırıyor. "Son birkaç haftadır sana söylemeyi düşündüm ama o zaman Troian'la bu konuda yüzleşecektin. Onu üzecek bir şey yapmayacağıma dair annenin mezarı üzerine yemin ettim."

Her ne kadar bu bilginin ağzından kaçması kendi yararına olacak olsa da. "Sen bir canisin, Kristian. Ama kalbi olan bir canisin."

"Sadece senin için prenses," diye mırıldanıyor ve ağzını benimkine doğru indiriyor.

Parmağımı dudaklarının üzerine koyarak onu durdurdum. "Şimdi sıra bende. Sana itiraf etmem gereken bir şey var."

Kristian

I Dudaklarını dudaklarımla kapatmamı engellerken inliyor. Bu öpücük için yanıp tutuşuyorum ve sanki bunu asla elde edemeyecekmişim gibi geliyor. "Çabuk söyle çünkü yapmam gereken başka şeyler var.

ağız konuşmaktan daha iyidir." Elbiselerini çıkarıp güzel nişanlımı dilimle yıkamak gibi.

"İlk seksimizden sonra Doktor Nader'i görmeye gittim."

Sabırsızca başımı salladım. "Evet, oraya ilk ben gittim ve eğer sana hamile kalmanı engelleyecek kuru bir ot bile verirse taşaklarını kesmekle tehdit ettim."

"Evet, öyle dedin," diye cevap veriyor ters ters bakarak. "Bunu neden yaptın?"

"Babana onu üzecek bir şey söylemeyeceğime dair bana yemin ettirmiştin. Doğanın kendi akışına bırakacağımı düşündüm." Ona gülümsüyorum. "Hamile bir kız çocuğu mesajı açık ve net bir şekilde alır."

Karnımı dürttü. "Bu bir boşluk ve sen bunu biliyorsun." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen hep anne olmak istedin. Uzun zamandır bebeğimi içine almak için yanıp tutuşuyordum. İkimiz de bir şeyi bu kadar çok istiyorsak, neden bekleyelim?"

Zenya derin bir nefes alır. "Gizli küçük oyunlar oynayabilen tek kişi sen değilsin. Doktor Nadar bana o sahte doğum kontrol iğnesini önerdi ama ben reddettim. Üç ay boyunca kısır kalmak istemedim. Plan B'yi yanıma aldım ama paketi açar açmaz

Arabayı sürerken hapi camdan dışarı attım. Sana söylemedim çünkü ne diyeceğimi bilemedim."

Şok içinde ona baktım. Sinsi olanın ben olduğumu sanıyordum.

Zenya bana endişeli bir bakış attı. "Bana kızgın mısın?"

Yüzümde mutlu bir gülümseme beliriyor ve tüm kanın sikime hücum ettiğini hissediyorum. "Bunca zamandır seni çiğ çiğ becerdiğimi ve beslediğimi biliyordun ve beni durdurmak için hiçbir şey yapmadın mı? Kahretsin, bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor. Bebeğimi gerçekten istiyorsun."

Bu her şeyi çözer. Bu kızla nişanlanmam gerekiyor. O benim karım ve çocuklarımın annesi olacaktır.

Başlarımız birbirine yakın ve yüzüğü aramızda tutuyorum. "Uzun bir nişan için hazırlıklıyım. Bizi gizli tutmak istiyorsan parmağına takmak zorunda değilsin. Sana takman için bir zincir alacağım."

Zenya'nın sol eli yukarı kayıyor, yüzük parmağı hafifçe kalkıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Herkesin senin olduğumu bilmesini istiyorum."

Yüzüğü parmağına geçirirken kalbim zaferle çarpıyor. Tam oturdu. Yatak odasından diğer yüzüklerinden birini çaldığımı düşünürsek öyle olmalı, böylece onu boyutlandırmak için kuyumcuya verebilirdim.

"Benimle evlenir misin, karahindiba?"

Zenya gözlerini ringden yüzüme kaldırıyor. Mükemmel dudaklarında bir gülümseme var ve gözleri parlıyor. "Seninle evleneceğim."

İnliyorum ve kollarımı ona sarıp göğsümde sıkıca tutuyorum. Çenemin altına mükemmel bir şekilde oturuyor, benim küçük karahindibam. Yıllardır tam da olmasını istediğim yerde. "Şu anda olduğumdan daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

Zenya muzip bir kıs kıs güler. "Bahse var mısın?"

Elimi çekip karnının üzerine koyana kadar ne demek istediğini anlamıyorum.

Sonra bana baktı, hala gülümsüyordu.

Ağzım açık kaldı. "Hamile misin? *Şimdiden mi?*"

Dudakları seğiriyor. "Çok uğraştın ve doğum kontrol hapi kullanmadığımı biliyorsun. Bu hiç de sürpriz değil."

Kahkahalarla bağıriyorum ve bir elim karnında, ona tekrar sarılıyorum. Ben de oradayım. Kıymetli kızım benim bir parçamı taşıyor. "Ama öyle. "Ama öyle.

Bu anı sonsuza dek özlüyor ve hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyordum."
Sonunda onu öpmek için başımı onunkine
doğru eğiyorum. "Bir itirafım daha var,"
diyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Zamanda geri gidip bir
başkana şımarıklık yapman umurumda değil, seni öpmem gerek
yoksa geberip gideceğim."

"Seni seviyorum."

Alnımı onunkine bastırıyorum, öfkem hemen dağılırken yüzüme bir
gülümseme yayılıyor. "Ben de seni seviyorum prenses."

"Melek gülüslü bir şeytana benziyorsun," diye fısıldıyor, saçlarımı
yüzümden geriye doğru okşayarak. "Sana aşık olmama şaşmamalı."

"Ben senin için olduğumu, sen de benim için olduğunu uzun, çok uzun
zaman önce biliyordum, karahindiba. Sadece senin büyümeni ve bunu
kendin fark etmeni bekledim ve sabırlı bir adam olduğumu inkar
edemezsin."

Kollarını boynuma doluyor ve bana gülümsüyor. "Bana ne kadar sabırlı
olduğunu tekrar anlat. Sanırım bu benim yeni en sevdiğim hikâye
olacak."

Dudaklarımı onunkilere sürüyorum. Onun için her şeyi yaparım. "Bir
adamı öldürdüğün ve dört kişiye daha işkence ederek öldürmemi
gözünü kırpmadan izlediğin geceden beri. Yüzme havuzunda üzerime
atladığından ve seni öpmemek için elimden geleni yaptığımdan beri.
Omzumdan çakıl taşı alıp gözlerinle beni yediğinden beri. Ama
gerçekten mi? Hayatım boyunca seni bekledim. Her zaman, her gün,
sonsuza dek. Seninle tanışmadan önce bile. Kraliçem benim. Seni her
zaman isteyeceğim ve seni her zaman seveceğim."

"Ben de seni seviyorum, Kristian." Bir parmağını yakamda gezdiriyor,
gülümsemesi azalıyor. "Şimdi tek yapmamız gereken diğer herkese
söylemek. Herkesi bir araya toplamalıyız çünkü babamın da gecikmiş
bazı haberleri var."

Yüz ifadesinden haberlerin iyi olmadığını tahmin edebiliyorum.
Elini tutup sıkıyorum. "Bundan sonra ne olursa olsun, yanında
olacağım prenses."

Belyaev malikanesinin oturma odasında gözyaşları dökülüyor ve dökülmeye devam ediyor. Troian'ın tüm çocukları, ben ve Eleanor'la birlikte kanepelerde toplanmış, ağabeyimin bunun olduğunu açıklamasını dinliyoruz. O ölüyor.

Yıllar boyunca her ne kadar kavga etmiş olsak da ve beni sürgüne göndermesinin tüm acımasızlığına rağmen, kardeşimi hâlâ seviyorum. Yaptığı şeyle yüzleşmek için iki yılım oldu ve bu beni hâlâ kızdırsa da Zenya beni seviyor ve önemli olan da bu. Troian benim sahip olabileceğim tek kardeşim. Kan bağımız olmamasına ve rakip, iş ortağı ve *Pakhan* olan bir kardeşe sahip olmanın getirdiği tüm zorluklara rağmen bir kardeş.

"Baba, gitmeni istemiyoruz," diye inliyor Nadia, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

Ona doğru uzanır ve Eleanor ayağa kalkarak küçük kızı onun kucağına yerleştirir. Gözleri acıyla dolu bir şekilde ona sarılıyor. "Ben de gitmek istemiyorum ama her zaman yanınızda olacağım. Hepiniz içinizde benim küçük bir parçamı taşıyorsunuz ve üzgün hissettiğinizde ve bana sevginizi vermek istediğinizde, bunu kardeşlerinizden birine verebilirsiniz. Nerede olursam olayım, bunu hissedeceğim." Chessa'nın evlat edindiği çocuklarına gülümsüyor. "Her birinizle gurur duyuyorum."

Boğazım yanıyor ve yıllar önce Troian'ın evlatlık olduğum için beni kolayca gözden çıkardığına dair suçlamamı hatırlıyorum. Bunlar öfkeyle söylenmiş sözlerdi. Troian, kanını paylaşmadığı için hiç kimseyi daha az sevmedi.

Zenya yanımda oturuyor ve elini uzatıp sıkıca tutuyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor ama akıyor. Tüm ağlamasını yatak odasının mahremiyetinde yaptığından şüpheleniyorum.

Troian uzun bir süre birleşmiş ellerimize bakıyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve tüm bedenim geriliyor. Bu onun kızı ve kendi kızlarıma karşı ne kadar vahşi bir korumacı olacağımı ancak hayal edebilirim. Benim gibi bir adam kızlarımin bir mil yakınına gelirse, muhtemelen onları değerim.

"İkinize yaptıklarım için özür dilerim," diyor Troian titrek bir sesle. "Umarım ikinizi ayrı tuttuğum için bir gün beni affedebilirsiniz. Keder bana bir tür delilik verdi ve bu odadaki herkesin benden daha iyisini yapacağını biliyorum."

Çocuklar ve Eleanor, Troian'la bizim aramıza bakıyor ve kaşlarını çatıyorlar.

Troian boğazını temizler. "Kristian ve Zenya'nın sizlerle paylaşmak istedikleri bazı haberler var. Bazı mutlu haberler ve umarım hepimiz onlar adına mutlu olabiliriz."

Zenya ve ben birbirimize baktık. Ne söyleyecektik ki? Zenya konuşmak yerine kızarıyor ve utangaç bir tavırla birleşik ellerimizi kaldırıyor. Parmağındaki ışıltılı nişan yüzüğünü herkese gösterdiğini fark edene kadar ne yaptığını anlamıyorum.

Odada şaşkın bir sessizlik var.

Sonra Lana çığlık atar. Ayağa fırlıyor ve kollarını kardeşine dolayarak avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Uncle Kristian'la mı evleniyorsun? Çok mutluyum! Ben de nedime olabilir miyim? Baş nedime olabilir miyim?"

Diğer yeğenlerim de teker teker farkına varıyor ve etrafımızda toplanıp onlarca soru soruyorlar. Troian gülümsüyor. Eleanor'un yüzünde boş bir şok ifadesi var. Odadaki uğultunun dinmesi birkaç dakika alıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüm yeğenlerim bizim için mutlu görünüyorlar ve özellikle Kristian Amca'nın ablalarıyla evlenmesi kimsenin kafasını karıştırmadı. Aşk çocuklara mantıklı geliyor ama eminim önümüzdeki haftalarda Zenya'ya soracakları pek çok soruları olacak. Benim de bir sürü sorum olacak.

"Büyük gün ne zaman?" Lana hevesle soruyor.

Zenya babasına bakarak, "Bunu çabucak planlayacağız," dedi. "Yarın mekanları aramaya başlayacağım ve hangi tarihlerin uygun olduğuna bakacağım."

Troian, "Bir şeyi sonuçtan nefret edecek kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmeye gerek yok," diye yanıtlıyor. "Doktor Webster en az altı ayım olduğunu söylüyor, belki daha fazla."

Zenya babasına ağlamaklı bir gülümseme verir. "Mümkünse koridorda benimle yürümeni istiyorum. Ya da ben seninle yürürüm. Benimle olduğun sürece umurumda değil. Ve başka haberlerimiz de var." Bana baktı. "Onlara sen söyle."

Nişanlıma gülümsüyorum, düğün günümüzde karnındaki şişlikle nasıl görüneceğini hayal ediyorum. "Zenya hamile."

Lana tekrar ılık atıyor ve bir kez daha kucaklamalar ve sorularla dolup taşıyoruz.

Troian'ın yüzü çoktan donuklaşmıştır ve ayağa kalkmaya çalışmaktadır. Zenya ayağa kalkıyor, aceleyle yanına gidiyor ve babasını kucaklıyor.

"Kalkma. Mutlusun, değil mi baba?"

"Elbette yleyim. Mutluluğunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim," diyor Troian kısık sesle ve gözlerini ona dikeyor. "Bu hepimize biraz tatlılık verdi, böylece kendi haberimin acısını yutabiliriz. Sizlerle mümkün olduğunca uzun süre kalmak için pek çok nedenim var ve en önemlisi de ilk torunumla tanışmak."

Lana, Zenya'ya alaycı bir gülümseme vererek, "Kim aynı zamanda senin yeğenin ya da yeğenin, baba," diyor.

Lana'ya karanlık bir bakış fırlatıyorum, küçük baş belası, ama her zamanki gibi kızım alaylar karşısında sakın. Lana benim kardeşim olsaydı kızgın bir boğa gibi homurdanırdım.

Zenya, "Her kim olurlarsa olsunlar, kesinlikle kız kardeşimden daha yaramaz olamazlar," der ve herkes güler.

Eleanor hariç herkes. Masaya bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Eleanor?" Troian'ın ölüm haberinin onu beklediğimden daha fazla etkileyip etkilemediğini merak ederek soruyorum.

Bakışları benimkilere takılıyor ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana bakıyor. Sonra Zenya'ya bakıyor ve bana dönüp mırıldanıyor: "Tebrikler Kristian. Verdiğin haberle kalplerimizi teselli edebildiğimiz için çok mutluyum."

Sonunda Troian'a bakıyor ve yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Belki de kız kardeşiyle olan son bağını da kaybedeceği gerçeği ona Chessa için duyduğu acıyı hatırlatmıştır. Hâlâ Chessa'nın çocuklarına sahip, Nadia'yı kucağına alıp ona sarılırken bunu kendine hatırlatıyor gibi görünüyor.

O akşam hep birlikte yemek yedikten ve Lana nasıl aşık olduğumuza dair her ayrıntıyı öğrenmek istedikten sonra - ve biz de hevesli ge kulaklara kısaltılmış bir versiyon sunduktan sonra - Zenya'yı st kattaki yatağına kadar takip ediyorum.

"Bu gece Belyaev servetinin varisiyle kalabilir miyim?"

Pakhanovna?" Merdivenlerde ensesinden öperken mırıldanıyorum.

İsme kıkırdıyor. "Yapabilirsin. Ama sessiz olmamız gerekecek." Tırnaklarını elimin arkasına geçirip "İyi geceler Eleanor, yakında görüşürüz" diye seslendiğinde saçlarını okşuyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Eleanor'un el çantasını omzuna atmış, ön kapıya doğru giderken durakladığını görüyorum. Gözlerinde, kız kardeşi Chessa'nın beni Zenya'ya yakın gördüğünde bana verdiği ifadeye çok benzeyen bir ifade var.

Aş artık bunu, seni ekşi suratlı
kaltak. Onunla evleniyorum.

Ben kazandım.

Zenya kızarıyor ve aceleyle ilerliyor. Chessa'nın kız kardeşine sırtıtıyorum, belki önemsiz bir şey ama Eleanor ağzını sertleştirip ön kapıya doğru adım atarken içimde bir zafer heyecanı hissediyorum. Sonra hamile nişanlımı yatak odasına kadar takip ediyorum.

Yalnız kaldığımız anda inliyorum ve Zenya'nın kıyafetlerini çekiştirerek çıkarıyorum, ağzımı vücudunun her yerine götürmek istiyorum.

"Şşşt," diyor, beni susturuyor ve aynı zamanda gülüyor. "Etrafta sinsice dolaşmıyor olsak da yine de sessiz olmalıyız."

Yaptığım işi, masasının sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırarak kadar uzun süre bırakıyorum, sonra onu yatağa yatırıp yüzümü kalçalarının arasına sokuyorum ve sanki ilk kez yapıyormuşum gibi ona oral seks yapıyorum. Onun tadına bağımlı olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Tam olarak doğru noktaya vurduğumda çıkardığı yumuşak çığlıklar. Daha fazla tahrik olduğunda sırtını nasıl kamburlaştırdığını.

Elimde sikimle doğruldum, kendimi onun içine sokmaya hazırdım. Karnı düz ve pürüzsüz ama bebeğimin orada olduğunu biliyorum. Bizim bebeğimiz. Tüm geleceğimiz onun içinde. Tamamen savunmasız. Bu düşünce beni donduruyor.

Zenya ellerini göğsüme bastırmış, nefes nefeseydi ve içine girmemi beklerken pamuk ipliğine bağlıydı. "Kristian? Neden durdun?"

Birdenbire istediğim her şeye sahip olmak çok kolay geliyor. Ya şimdi onunla seks yapmak her şeyi geri alıyorsa? Eğer ona çok sert davranırsam Zenya bebeğini kaybedebilir ve bir daha yüzüme bakamaz.

Zenya'nın elini yanağımda hissediyorum ve bakışlarımı kendi bakışlarına çekiyor. "Kendi kafanın içine girmiş gibi görünüyorsun. Bu sen değilsin."

Öyle değil. Herhangi bir şeyin sonuçlarını nadiren düşünürüm ama daha önce kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı. "Ya bebeğe zarar verirsem?"

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Seks yaparak mı? İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

Hayır, muhtemelen öyle değil ama içimde uğursuz bir his var ve bu beni felç ediyor. "Sence de her şey çok kolay olmadı mı ve bir şeyler yüzümüze patlamayacak mı?"

Zenya'nın ağzı açık kalıyor ve sonra bana sert bir bakış atıyor. "Kristian Belyaev, son iki yılımızı ayrı geçirdik ve her saniyesinde perişan olduk ve sen kolay mı geçirdiğimizi düşünüyorsun? *Deli misin* sen?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. "Şu anda aptalca mutluyum ve bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum."

Zenya kollarını boynuma doluyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. "Bence hak ediyorsun. Bence bu bebeğin ve benim sana verebileceğimiz tüm mutluluğu ve daha fazlasını hak ediyorsun. Başkalarının fikirleri senin için önemli mi?"

Hayır, hiç de değil.

Kalçalarını göğsüne kadar itiyorum, kendimi girişine hizalıyorum ve içine gömülüyorum. Nefes nefese kalıyor ve başı geriye düşüyor, boğazının uzun, güzel çizgisini içime çekiyorum ve onu becerdiğim süre boyunca gülümsemeyi bırakamıyorum çünkü o artık benim. Benim ve artık bunu saklamamıza gerek yok. Yüzüğüm parmağında, bebeğim karnında ve yakında tüm dünya Zenya Belyaev'in beni arzuladığını öğrenecek.

İkimiz de orgazm olurken elimle ağzını kapatıyorum, çünkü sessiz olmamız gerektiğini unutan o ve ben ona hatırlatmak zorundayım.

İLERLEYEN HAFTALARDA Zenya'ya dokunmaya bağımlı hale geldim. Ellerimi kadınının üzerine koymaktan zaten hoşlanıyordum, ama şimdi

Onunla birlikteyken yanağını, belini, karnını okşamadığım dakika geçmiyor.

Her sabah Zenya'yla uyandığımda ya da onu arabama aldığımda ilk yaptığım şey dudaklarımı onun ağzına, ellerimi de karnına götürmek oluyor. Yemin ederim ki altı haftalık hamileyken en küçük, en küçük şişlikleri bile hissedebiliyorum.

Zenya Belyaev malikânesinde yaşıyor ve kısa bir süre benim yanıma taşınması fikrini düşündüm ama hemen vazgeçtim. Zenya'nın şimdi ve Troian öldükten sonra ailesiyle birlikte olması gerekiyor, bu yüzden evlendikten sonra hepsinin yanına taşınmaya karar verdik.

Troian'ın izniyle, kardeşlerine gelecekte onların yasal vasileri olup olamayacağımızı sorduk ve hepsi de kabul etti. Sanırım Eleanor, Chessa'nın çocuklarına çok yakın olduğu için bunu kabul etmekte zorlandı ama birbirlerinden ayrı kalmaları hepsine çok zarar verirdi. Yasal olarak hepsi Troian'ın çocukları, bu da o öldükten sonra en yakın akrabası olduğumuz için onları benim ve Zenya'nın sorumluluğuna veriyor.

Eleanor hiçbir şey söylemez ama Zenya onun kederini ve acısını hisseder ve Eleanor'a her zaman olduğu gibi çocukların hayatlarının bir parçası olabileceği konusunda güvence vermek için acele eder.

Zenya'nın hamileliğinin onuncu haftasında tüm düğün planlarını yapmıştık. İki hafta içinde, on iki haftalık taramasından hemen sonra evleneceğiz.

Troian'ın sağlığı daha da kötüye gitmedi ve umarım hem onun hem de Zenya'nın iyiliği için planlandığı gibi Zenya'yı evlendirebilir. Artık merdivenleri çıkamadığı için yatak odasını alt kattaki çalışma odasına taşıdık ama hâlâ nefes nefese kalmadan yürüyebiliyor.

Bir sabah Zenya'yı Silo'ya bırakıyorum ve Mikhail beni arabama kadar takip etmeden önce kapı aralığından bana bakıyor.

"Şu haline bak, Bay Aile Babası," diyor dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Bana '*Bunların hepsi benim olacak, şehir, kız, güç*' diyen Kristian'a ne oldu?"

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine itiyorum ve ona sırtıyorum. "Hepsi benim. İstedğim her şey. Sadece önceliklerimi biraz değiştirdim."

"Kimse sana *Pakhan* demiyor," diye dikkat çekiyor. "Hayatının geri kalanında bunu sorun etmeyecek misin?"

"Zenya *amcayı* bıraktı ve bana sadece Kristian diyor. Yakında bana baba diyecek. Bu, geçinmek için fazlasıyla yeterli. Bu şehirdeki pisliklerin kadınıma diz çökmelerini izlemek mi? Bu paranın satın alamayacağı bir şey."

Mikhail şok içinde bana bakıyor. "Siktir, onu gerçekten seviyorsun."

"Gerçekten istiyorum." Yanağını okşadım ve sonra arkamı dönüp arabama bindim.

Kendi evime doğru giderken yüzümde bir gülümseme var. Hırs hayatımda büyük bir itici güç oldu ama kendimi bir erkek gibi hissetmek için Belyaev'lere liderlik etmem gerekmiyor. Zenya onu sevmeme ve korumama izin verdiği her gün bana kendimi bir erkek gibi hissettiriyor.

Görünüşe göre hiçbir şey mutluluk balonumu bozamaz. Araba yoluma park ediyorum ve arabamdan inip kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

Arkamda bir hareket hissediyorum ve göz ucuyla bir titreşim görüyorum.

Kafatasımın sağ tarafında bir ağrı patlıyor. Sert ve ağır bir şeyle vuruldum.

Zenya. Eğer bayılırsam, ya biri Zenya'ya zarar verirse?

Sendeleyerek tek dizimin üzerine çöküyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Eğer bana bir şey olursa Zenya ve bebeğin başı belada demektir.

Elimden geldiğince karşı koyuyorum ama ikinci kez vuruluyorum.

Dizlerimin bağı çözüldü. Yere düştüm ve dünya karardı.

Başım ağrıyarak uyandım ve nefes almakta zorlanıyorum.

Göremiyorum.

Kör müyüm ben?

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ve gözlerimin birbirine yapıştığını fark ediyorum. Pıhtılaşmış kan gözlerimi kapatıyor olmalı ve başımı eğip yüzümü omzuma doğru sürüklüyorum.

Bu göz kapaklarımı açıyor ve sonunda etrafıma bakabiliyorum. Bir sandalyeye bağlıyım, ipler göğsümü acımasızca sıkıyor. Oda loş ama gözlerim alıştıkça zemini seçebiliyorum. Tavanı.

Önümde bir adam masanın üzerine tünedi.

Karmakarışık saçları ve pazularındaki dövmeleriyle iri bir adam. Kollarını gevşekçe kavuşturmuş, bana eski bir dostunu selamlar gibi sırtıyor. "Kristian. Konuşmayalı uzun zaman oldu."

"Lenkov?" Diyorum ve kendi sesimin tınısı kafatasıma acı kıymıkları gönderiyor. Sergei Lenkov, silah tüccarı. Onu son gördüğümde, Yuri'nin partisinde Zenya'ya gülümsediği için ona ters ters bakıyordum.

Konu bu mu?

Ona dik dik bakıyorum, öfke bedenimi sarıyor. "Ona sahip olamazsın. O benim."

Sergei başını geriye atar ve güler. "Zenya? Hamile küçük amcan mı? O sürtükle evlenmem için bana para veremezsin." Her kelimeyi zevkle telaffuz ediyor.

Gözlerim daralıyor ve çenem sıkılıyor. Bu hakaretlerin bedelini ödeyecek. Belki şu anda sandalyeye bağlı olan benim ama çılgılık atarak ölecek olan o. Hızlıca odanın etrafına bakıyorum. Pencere yok, bu yüzden bir bodrumda olduğumuzu tahmin ediyorum. Muhtemelen Lenkov'un kendi evinin bodrumunda.

"Ayrıca, başka biri var," diyor sinsice.

"Tebrikler," diye sızlanıyorum, ne kadar sıkı olduklarını test etmek için bağlarımı çekiştiriyorum. Yakın zamanda gevşeyecek değilim ve öfkeyle oflayıp ona ters ters bakıyorum. "Eee? Ne istiyorsun? Para mı? Tehditlerine ve taleplerine devam et, yapacak işlerim var."

"Ben mi?" diye soruyor Sergei sırtarak, göğsünü işaret ederek. "Ben değil. O." Lenkov'un arkasındaki gölgelerden biri öne doğru adım atıyor. Bal sarısı saçları olan, yanaklarını sıkmış, koyu renk göz kalemi yüzünü ovuyormuş gibi bulaşmış bir kadın. Yumrukları patlamaya çok yakınmış gibi iki yanında kenetlenmiş ve elinde titreyen bir bıçak tutuyor.

Onu tanıyınca kaşlarımı çattım. Eleanor mu?

Chessa'nın kız kardeşinin burada ne işi var?

Onun solgun, öfkeli yüzünden Lenkov'un sırtan yüzüne bakıyorum. Koca şehirde birlikte çalışma ihtimali daha düşük iki insan seçemezdim. Birbirlerini *tanıma* ihtimalleri bile daha düşük. Acımasız bir silah

Satıcı ve Chessa'nın yasal olarak çalışan ve hiç de dikkat çekici olmayan kız kardeşi.

"Burada neler oluyor?" Gözlerimi Eleanor'a dikerek soruyorum.

"Geri dönmemeliydin," diye öfkeleni Eleanor. "Geri dönmese ydin hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaktım."

Ağzımı kapalı tutuyorum ama düşüncelerim hızla akıyor. Görünüşe göre Belyaev ailesine yeniden katılarak Eleanor'un planlarını altüst ettim ama Eleanor'un benimle ilgili ne gibi planları olabileceğini anlayamıyorum. Onun öncelikleri her zaman yeğenleri ve yeğenlerinin Chessa'nın anısını yaşatacak birilerine sahip olduklarını görmek olmuştur. İstedığı bu ve ben onu durdurmayacağım.

"Ama hayır," diye devam ediyor Eleanor. "Kristian sırtışları, tehditleri ve kaosuyla geri dönüyor, ama bu kez alevlenip her şeyi kendisi için mahvetmiyor. Zenya ve Troian'ı mutlu ediyor." "Zenya ve Troian'ı mutlu etmemi istemiyor musun?" Yavaşça soruyorum, bunun nereye gittiğini anlamaya başlıyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

Eleanor bıçağın ağzını kalçasına vurmaya başlıyor, o kadar heyecanlı ki. Dikkat etmezse kendini kesecek. "O insanlar kız kardeşime yaptıklarından dolayı yeryüzünde cehennem azabı çekmeyi hak ediyorlar ve yakında oraya varacaklar. Bu başka bir günün konusu ama seni öldürmeden önce senden hemen şimdi ve burada istediğim şey Chessa'yı öldürdüğünü itiraf etmen."

Bu suçlamaya o kadar hazırlıksız yakalandım ki kahkahayı patlattım, ama esprim kısa sürdü ve yerini öfke aldı. "Chessa lanet bir hamur tatlısında boğuldu. Evet, kutlama yaptım ama o kadından kurtulduğum için mutluydum, onu öldürdüğüm için değil."

"Bana yalan söyleme," diye ağlıyor. "Sergei bana striptiz kulübünde Chessa'nın adının yazılı olduğu striptizciyi boğarken çekilmiş fotoğrafını gönderdi. Troian ne olduğunu anlamadı ama ben anladım. *Bir itiraf.*"

Lenkov'a ters ters bakıyorum ve o da başını eğerek alaycı bir selam veriyor. Demek o lanet fotoğrafı çeken ve hayatımı neredeyse sonsuza dek mahveden oydu. Ben ve ekibimle aynı anda kulüpte olmalıydı ve ben çok sarhoş olduğum için fark etmedim.

Dikkatimi tekrar Eleanor'a yöneltiyorum. "Sergei Lenkov'da ne sikime senin numaran vardı?"

Lenkov bana sırtıyor. "Eleanor gibi güzel bir kadın, neden ona kur yapmayayım ki?"

Eleanor ona surat asıyor. Aptal kadın. Lenkov'un söylediği tek bir samimi kelime bile yoktu. Lenkov'un önemseddiği tek bir şey var ve bunu biliyorum çünkü ben de bir zamanlar onun gibiydim. Güç için yanıp tutuşuyor ve Belyaev aile çevresi içinde etkileyebileceği birine sahip olmak kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olmalı. Eleanor aile partisine hiç erkek getirmede. Yıllardır Lenkov'la yatıyordu ve Lenkov bunu gizli tutması için ısrar etmiş olmalı.

Sanki eğleniyormuşum gibi sandalyeme geri yaslanıyorum ve Eleanor'a sırtıyorum. "Dedikodu karşılığında bu soğuk kaltağı becermek mi? Seni zavallı adam. Umarım en azından ara sıra malla gelir."

Lenkov gülüyor. "Asıl zevk, ailenizin bu şehirdeki gücünü kırmak. Herkesin birbirini sırtından bıçaklaması iş için iyidir. Zenya Belyaev'in bir depoda toplu tecavüze uğradığı ve ailesinin onu koruyamadığı haberi bu şehri kaosa sürükleyen kırılma noktası olacaktı." Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Ama sen her şeyi mahvettin."

İçimde öfke kaynıyor. Yeğenime saldıran, ona gülen o dört *mudiyi* hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Onu olabilecek en kötü şekilde incitmeye niyetlenmişlerdi ve hepsi de önümdeki bu iki insan yüzünden. Bileklerimi arkadan sıkıyorum ama ipler bir santim bile gevşemiyor.

"Kristian Belyaev'in geri dönmesi ve *Pakhan'ın* başına geçmesi büyük planlarımın bir parçası değil. Belyaev'ler diğer herkesi hizada tutarken ben o kadar para kazanamıyorum."

"Ben *Pakhan* olmayacağım," diye homurdanıyorum Lenkov'a. "Yetkili kişi Zenya."

"Oh, merak etme. O da ölecek. Eninde sonunda."

"Zenya hakkında konuşmayı kes! Peki ya kız kardeşim?" Eleanor çığlık atıyor ve bıçağı bana doğru sallıyor.

Eleanor beni korkutmuyor. Hayatım boyunca pek çok kez dövüldüm ve bıçaklandım ve uzun zaman önce acı ve ölümle barıştım. Beni tehdit edebilecekleri tek şey Zenya'ya ve bebeğime zarar vermek olur ki Zenya burada değil.

Ama beni öldürüp onun peşinden gitmelerine izin veremeyiz.

İkisinin arasına bakıyorum ve bu oyunu nasıl oynayacağımı düşünürken midemin bulandığını hissediyorum. Demek sapkın bir intikam ihtiyacı manipülatif bir psikopatla buluştuğunda böyle oluyor. Yıllardır buluşup arkamızdan iş çeviriyorlarmış da haberimiz yokmuş.

Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiren başım zonklarken Eleanor'a donuk bir bakış atıyorum. Mezarın ötesinden bile olsa, Chessa başımı ağrıtıyor.

"Dinle beni aptal," diye feryat ediyorum. "Chessa'yı sevmezdim, o da beni sevmezdi ama ölmesini istemedim. Sadece beni rahat bırakmasını istedim."

"Peki neden seninle bu kadar meşguldü Kristian?" Eleanor bıçağı daha da yaklaştırarak soruyor. "Çünkü Chessa senin reşit olmayan yeğenini becerdiğini biliyordu. Onu tımar ediyor, zorluyor ve iradesi dışında zorla alıkoyuyordun ve bu yüzden yoluna çıktığı için onu öldürdün."

"Tanrı aşkına. Ben bir katilim, o halde tecavüzcü de olmalıyım? Boş zamanlarımda eğlenmek için küçük tüylü yaratıklara işkence ettiğimi sanıyorsun. Hiç aklına geldi mi, seni aptal kadın, ailem *dışında* herkese şiddet uygulayan bir pislik olduğum, çünkü aslında sevdiğim insanlar onlar?"

O bunu anlamakta zorlanırken ben ona tiksintiyle bakıyorum.

"Chessa'yı ve çocuklarını tehdit etmişsin," diye belirtiyor. "Bana her şeyi anlattı ve kolunda bıraktığın morlukları gösterdi."

Eğer Zenya bu gece benden başka bir erkekle konuşursa, seni ağlatırım, söz veriyorum.

İki yıl önce bir yeni yıl partisinde söylediğim bir şey yüzünden gerçekten sandalyeye mi bağlandım? "Tanrı aşkına, Eleanor-"

"Senden yeterince şey duydum," diye bağılıyor, kederden çıldırmış. İntikam arzusuyla delirmiş. Ben de Troian ve benim ailedeki intikamcı kişiler olduğumuzu sanıyordum.

"Ağzını tıka," diye çıkışıyor Lenkov'a. Lenkov ona ters ters bakarken, Lenkov yalvaran bir ses tonuyla ekliyor: "Lütfen ağzını tıka. Sesini bir saniye daha duymak istemiyorum."

İsteksizce ayağa kalkan Lenkov ağzıma bir bez tıkıyor ve tükürmemem için bir tane daha bağlıyor.

Eleanor bana doğru adım atıyor ve hınzırca sivrilttiği bıçağını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda olmam tamamen senin suçun. Uzak durabilirdin ve ben de Zenya'yı öldürmek zorunda kalmazdım çünkü evren ona acı çektirmeye hazırdı. Sevgili amcam yok. Troian yavaş ve acı dolu bir ölümle ölüyor. Hak ettiklerini bulmalarını izlemek harikaydı. Tek bir şey daha istedim, o sürtüğün de kız kardeşim gibi toplu tecavüze uğramasını, ama hayır, geri gelip onu kurtarman ve sonra da *mutlu* etmen gerekiyordu."

Bunu sanki iğrenç bir suç işlemişim gibi söylüyor.

"Belyaevler, kız kardeşime yaptıklarınız yüzünden acı çekmekten başka bir şey hak etmiyor. Suçlular tarafından tecavüze uğradı. Kendi mutfağının zemininde öldürüldü. Beni iğrendiriyorsunuz. Sizi öldüreceğim ve dindar Zenya'nın önümüzdeki birkaç ay boyunca erkeğinin nerede olduğunu merak ederek acı çekmesini izleyeceğim. Senin veledini doğurmaya fırsat bulamadan Sergei ona bir araba çarpmasını ya da havuzda boğulmasını sağlayacak. Kolay olacak," diyor ve bıçağın ucunu göğsümde gezdiriyor, deriyi kıracak kadar sert bir şekilde. "Ne de olsa istediğim zaman o eve girebilirim. İstersem onu hasta bile edebilirim. Onu öldürecek kadar değil ama eğlenmek için zehirleyebilir ve acı çekmesini izleyebilirim. Bunu gelecek hafta yapabilirim. Yarın. Kahvesine bir şey katar ve bağırsaklarını kusarken bebek için korkmasını sağlarım."

Aniden ortadan kaybolmamın şokunu yaşayan Zenya'nın Eleanor'dan sıcak bir içecek kabul ettiğini hayal ettiğimde acı içime işliyor. Yüz ifadesi sempatik ama gözleri aşağılık, kinci bir ışıkla parlıyor.

İpleri tekrar sıkıyorum ve Eleanor hayatında hiç bu kadar eğlenmemiş gibi gülüyor. Kendimi kaybetmemi ve ağzımdaki tıkaçla işe yaramaz çığlıklar atmamı istiyor. Bu bağlardan kurtulamıyorum.

Benim silahım yok.

Kafatasımın içinde yüzen öfkeyle zar zor düşünebiliyorum.

Eleanor geri çekilir ve Lenkov'a döner. "Canını yak. Kanadığını görmek istiyorum."

Lenkov, kadının kendisine tekrar emirler yağdırmasına sinirlenerek bir adım öne çıkıyor ama şiddete karşı koyamıyor. Gömleğini avuçluyor ve yumruğunu kaldırıyor. Ona dik dik bakıyorum ve boğazından akan kanı ve gözlerinden süzülen hayatı hayal ediyorum.

Bunu o yaptı. Eleanor kederden akli dengesini yitirmiş olabilir ama onun kukla iplerini çeken ve kendi çıkarları için acısını besleyen kişi Lenkov'du.

Lenkov yumruğunu geri çeker.

Ü s s ü n diğer tarafındaki karanlıktan bir ses konuşuyor. "Saçının tek teline dokunursan taşaklarını koparıp sana yediririm."

Zenya gölgelerin arasından çıkar, elindeki silahı doğrudan Lenkov'a doğrultmuştur.

Krem rengi kısa elbisesi küçük karnına yapışıyor ve onu silahlı ve hamile olarak görmek içimde gurur, sevgi ve korku uyandırıyor. O burada olmamalıydı. Benim yüzümden tehlikede.

Benim için geldi.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve boğazım yanıyor. Sahip olduğum her şeyle savaşıyordum ama bir an için kendimi çok yalnız hissettim.

Zenya'nın dikkati Lenkov'un üzerindedir ama Eleanor hâlâ bıçağı elindedir. Yaşadığı şoku atlatır ve Zenya'ya doğru yaklaşmaya başlar, onu incitmeye açtır. Bekleyemeyecek kadar sabırsız.

Zenya fark eder ve ona alaycı bir bakış atar. "Sürtük, lütfen. Geri çekil lan."

Sanki bir işaretmiş gibi Mikhail ve birkaç adamımız daha Zenya'nın arkasındaki gölgelerden çıkıyorlar ve ben burnumdan titrek bir nefes alıyorum. Destek getirdi, şükürler olsun, ama Zenya bu pisliklerle aynı odadayken ben hâlâ bir sandalyeye bağlıyım.

Lenkov ellerini kaldırarak geri çekilir, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardır. "Ben yokum Eleanor. Bütün bunlar başımı ağrıtıyor ve senin kukun buna değmez. Eğleniyordum ama oyun zamanı bitti. Çıkarken kapıyı kapat."

Belyaev'leri aile kavgamız olduğuna k a r a r verdiği Şeyle baş başa bırakmak için kapıya doğru döner.

Zenya silahı ona doğrultur. "Bir adım daha atarsan ölürsün. Seninle işim bitmedi."

"Ben sana hiçbir Şey yapmadım, seni aptal sürtük. Sadece eğleniyordum," diye öfkeleniyor Lenkov.

"Halkımı öldürmeleri ve bana tecavüz etmeleri için dört adamı üzerime salmak mı? Evet, çok eğlenceli. Mikhail, lütfen Eleanor'u silahsızlandırıp fi- ancé'mi çözebilir misin?"

Evet.

Çöz beni.

İçimde öfke kaynıyor ve yapmam gereken bir Şey var. "*Da, Pakhanovna,*" diye yanıtlıyor Mikhail. Adamlardan birkaçı Zenya'ya verdiğim onursal ismi öğrenmiŐ ve kullanmaya başlamıştı. Bıçağı Eleanor'un elinden alıyor ve tıkaçımı kesip beni çözmek için kullanıyor.

Ağzımdaki paçavrayı tükürüyorum, bıçağı Mikhail'in elinden çekip alıyorum ve Lenkov'a doğru ilerliyorum. Her adımda içimde öfke birikiyor. Zenya'ya sürtük ve amca sikici dedi. Ona mümkün olan en acımasız Şekilde saldırtmaya çalıştı. Belyaev'lerin arkasından iş çevirmeye ve kendi çıkarı için bu Şehirdeki otoritemizi sarsmaya cüret etti.

Bunun onun için bitmesinin tek bir yolu var, o da benim yolum olacak.

Lenkov'un gözleri irileŐiyor ama kendini savunmak için bir Şey yapacak ya da söyleyecek zamanı yok. Bir öfke çığlığıyla bıçağı doğrudan boğazına saplıyorum. Beni tuttu ve birlikte yere düŐtük. Onu boynundan ve göğsünden defalarca bıçaklamaya devam ediyorum, hayatta kalamayacağını anlayana kadar her tarafıma kan sıçırıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve kanlı bıçağı köŐeye fırlatıyorum, göğsüm kabarıyor. Eleanor bir engerek, ama Lenkov olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdı. DıŐlerimi hırıltıyla sıkarak kan kaybından ölmesini ve gözlerindeki ışığın kaybolmasını izliyorum.

Tek sesin benim hırıltılı nefes alışım olduğu kısa bir sessizlik var.

Ve sonra Eleanor feryat edip başını tutuyor. "O öldü, o öldü. Onu sen öldürdün."

"O bir kayıp değil," diyorum ayağa kalkarken.

Zenya ona dehşet ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyor. "Bunu bize nasıl yapabildin? Chessa haneye tecavüz gecesi başına gelenler için ailemizi suçlamadı, sen neden suçlayasın ki?"

"Çünkü sizden biriyle evlenmemiş olsaydı başına asla böyle bir şey gelmezdi!" Eleanor kederden, kan ve barut kokusundan çılgına dönmüş bir halde feryat ediyor. "Hepiniz hasta ve sapıksınız ve suçlarınızın bedelini cehennemde ödeyeceksiniz."

Eleanor çığlık atıyor ve bana doğru hamle yapıyor, yüzü nefretle çarpılmış ve tırnakları yüzümü pençelemek için havaya kalkmış.

Bir silah sesi patlıyor ve ses beton duvarlardan sekiyor. Eleanor sendeleyip yere düşerken, Zenya'nın silahının namlusundan yükselen dumanla orada durduğunu görüyorum.

"İyi atış, prenses."

Gülümseyerek silahını kaldırıyor. "En iyisinden öğrendim." Eleanor'a bakarken gülümsemesi kayboluyor ve üvey teyzesini öldürmek zorunda kalmamayı dilediğini biliyorum ama o öldürmeseydi ben öldürecektim. Kadınıma ve bebeğime zarar vermeyi böylesine hayal eden biriyle aynı gezegende yaşayamam.

Yüzümdeki kanı kolumla silerek bir cesetten diğerine bakıyorum. Lanet olsun, çok yakındı. Çok daha kötüsü olabilirdi.

Mikhail, "Yukarı çıkıp içeride başka kimse olup olmadığını kontrol edeceğiz," diyor ve diğer adamları yukarı çıkarıyor, sanırım bizi biraz yalnız bırakmak için.

"Beni nasıl buldun?" Silahı Zenya'dan alıp onu kollarımın arasına alarak sıkıca sarıldım. Üstüm başım kan içinde ve bu kan onun kıyafetlerine de bulaşmış durumda ama biliyorum ki Zenya'nın umurunda değil. Zenya parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, çaresiz bir ifadeyle bana bakıyor ifade, güvence kendisi o Ben hepsi Doğru. "Telefonlarıma cevap vermiyordun. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve Mikhail garaj yolunda kan lekeleri buldu. Paniğe kapıldım ama sonra son zamanlarda fark ettiğim bazı garip şeyleri hatırladım. Nişanlandığımızı açıkladığımızdan beri Eleanor bize öyle bir bakıyordu ki aklından neler geçtiğini merak ettim. Bir morluk

Lana'nın doğum günü partisinde boğazını sıktı ve nişanlandığımız gün arabasını bu evin önünde park halinde gördüm. Eleanor'un Lenkov'u sana zarar vermek için kullanmadığı sürece onun etrafında dolaşmak için iyi bir nedeni yok, bu yüzden burada olmanı göze aldım."

"İyi ki yaptın," diye nefes alıyorum, alnımı onunkine yaslayıp ona sıkıca sarılıyorum.

"Chessa'nın çektiği acılar ve ölümü için Belyaevleri suçladı, değil mi?" diye soruyor üzüntüyle.

"O yaptı. Görünüşe göre, son birkaç yıldır kendimizi parçalamamızı ve acı çekmemizi izlemekten zevk alıyordu ve kendimizi yeniden bir araya getirmemizi görmekten hoşlanmadı."

"Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyelim," diyor Zenya, omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakarak. "Bundan sonra birlikte güçlü olmamızı istiyorum."

"Her zaman," diye fısıldıyorum.

Zenya Eleanor'un bedenine üzgün bir bakış atar. "Chessa'yı severdim. Eleanor'u da severdim. Kardeşlerim zaten çok şey kaybettiler ve şimdi de teyzelerini kaybettiler. Korkunç planını kurarken onları da düşünmeliydi."

Zenya'nın güzel yüzüne bakıyorum ve aşk yerine intikamı seçmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlıyorum. Kollarımdaki kadının bana onu sevmemin tüm nedenlerini hatırlatarak beni uçurumun kenarından çekip almasından son derece memnunum. İntikam beni mutlu etmezdi. İntikam zehirdir.

Parmak uçlarımla yanağını okşayarak mırıldandım: "Hayatımı kurtardın *Pakhanovna*. Seni benim korumam gerekiyordu, hatırladın mı?"

Dudaklarında güzel bir gülümsemeyle yüzünü benimkine çeviriyor. "İyiliğinin karşılığını vermek istedim, benim siyahlar içindeki yakışıklı yabancım. Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Tekrar söyle," diyorum, ona aç bir şekilde. "Seviyorum-"

Zorlu bir öpücükle ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve dudaklarını dilime açtığında keskin bir nefes alıyorum. Tadı arzuladığım her şeye benziyor.

Kan ve tehlike.

Çelik ve mermiler.

Aşkımız bundan kaynaklanıyor ve yaşadığım sürece bu kızı asla bırakmayacağım.

EPILOG

Zenya

T Kristian'a hamile olduğumu söyledikten sonra ilk seviştiğimiz gece, donup kaldığı ve bebeğe zarar vereceğinden endişe ettiği için aptal olduğunu düşünmüştüm. Babamın nikahında koridorda yürürken tonozlu kilisede, gerçekten ne için endişelendiğini anlıyorum. Mutlu sonu hak etmediğimizi düşünüyordu. Yeterince kan dökmemiş, yeterince savaşmamış ya da düşmanlarımızı yenmemiştik.

Ve haklıydı da. O zamanlar hala gölgelerde bizi çevreleyen, mutluluğumuzu parçalamaya aç düşmanlar vardı, ama şimdi onları yendik. O ve ben birlikte olmak için savaştık ve savaştıkça aşık olduk.

Babamın yanında yavaşça yürürken Kristian'a gülümsüyorum, uzun beyaz elbisem yere sürtünüyor ve o da gülümsememe parlayan gözlerle karşılık veriyor. Gri bir takım elbise ve siyah bir gömlek giyiyor ama kravat takmıyor. Bir provadan sonra gelinliğimdeki dantellerin bir kısmını gördüğünde, kendi kıyafeti konusunda bir kriz geçirmiş ve beni hayal kırıklığına uğratmak istemediği için kravat takacağını söylemişti.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın," dedim onu öperek ve gülümseyerek. "Ayrıca, gelin de geleneksel görünmeyecek. O gelinliğin içinde çok hamile olacağım."

"Daha da iyi," dedi şeytani bir sırıtışla ve beni daha sert öptü. "Pekâlâ. Senin için bir yumru, benim için kravat yok. Bunu kendi yöntemimizle yapacağız." Babam kolumu sıkıca kavlıyor ve oksijen tüpüne yaslanıyor ama müzik çalarken gülümsüyor. O kadar çok mutlu, gülümseyen

Etrafımızdaki yüzleri, her sesi ve görüntüyü içime çekiyorum. Hayalini kurduğum düğün günüydü ve babamın yanağını öperken, ön taraftaki koltuğa oturmasına yardım ederken, çiçeklerimi Lana'ya uzatırken ve sunakta Kristian'a katılırken kirpiklerimde gözyaşları vardı.

Kristian rahibin beklemesini ya da henüz beni öpme vaktinin gelmemiş olmasını umursamıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, buklelerime, boynuma ve omuzlarıma, belime ve son olarak da yumruma dokunuyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor, beni içine çekiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Ve bu, tüm düğün günümüzün en önemli anıydı. Yeminlerimiz değil, parti değil. Kristian'ın mihrapta, değer verdiğimiz herkese benim onun, onun da benim olduğumu gösterdiği o sessiz an. Sonsuza kadar.

DEMYAN TROIAN BELYAEV düğünümüzden beş buçuk ay sonra, sabahın ikisinde doğuyor ve güçlü, öfkeli çığlıklarıyla hastanedeki doğum odasını dolduruyor. Onu ilk kucağına alan Kristian oluyor ve dudaklarına dokunduğunu gördüğüm en güzel gülümsemeyle oğluna bakıyor.

Bebeği kollarıma bırakıyor ve terli alnıma bir öpücük konduruyor. "Harikasın, karahindiba. Bak ne yaptın."

"Başardık," diye fısıldıyorum, oğlumuzun minik, güzel yüzüne hayretle bakarak. Hayatım boyunca hiç bu kadar harika bir şey görmemiştim. Benim ve Kristian'ın başı bebeğin üzerine eğilmiş, birlikte ona bakıyoruz.

Mümkün olan en kısa sürede taburcu olmak için ısrar ediyorum çünkü Demyan'ın tanışması gereken biri var. Doğumdan sekiz saat sonra kucağımda bebeğimle hastaneden çıkıyorum ve Kristian babamı görmek için bizi bakımevine götürüyor çünkü artık evde ona bakamıyor ve ağrılarıyla baş edemiyoruz.

Babamı yatağında bu kadar zayıflamış görmek çok acı veriyor. Vücudumda dolaşan tüm duygular ve bebeklik hormonlarıyla, başucunda otururken hıçkırmiyorum, ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ben onlara gülümsüyorum.

"Gözlerini senden almış Kristian," diyor babam, Demyan'ı ince kollarının arasına alıp oturabilmek için yatağını kaldırmış.

Kristian sertçe yutkunuyor ve elimi sıkıyor. Bir an sonra sesi boğuklaşarak "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Baba gülümsüyor ve parmağıyla bebeğin yanağını okşuyor. "Ve sanırım benim burnumu almış."

Demyan'a bakıyorum ve babamın haklı olduğunu anlıyorum. Demyan benim, babamın ve Kristian'ın özelliklerinin mükemmel bir karışımı.

Kristian gözlerini kırptırıyor ve çenesi geriliyor. Her zaman duymak istediği bir şeyi sonunda duyduğu için duyduğu mutluluk buruktur.

Babam sadece iki hafta sonra vefat etti. Sadece kırk iki yaşındaydı ve bunun olacağını bilmeme rağmen çok ağladım. Kardeşlerim de öyle ve bir kez olsun kaçıp tek başıma ağlamıyorum çünkü onlar için güçlü olmam gerektiğini düşünüyorum. Onların yanımdayım ve o ilk gözyaşı fırtınası geçtiğinde acımı hafifletmek için hepsini kollarımın arasına alıyorum.

Kristian da bana sarılmak için orada, benim de ona sarılmam için ve yüzündeki keder çok açık. Her ne kadar kavga etseler de babamla birbirlerini seviyorlardı.

Ona sıkıca sarıldım ve fısıldadım, "Sonunda hep birlikte olduğumuz için mutluyum. Bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum. Ailemiz parçalara ayrılmamalıydı."

"Bir daha asla," diyor Kristian ve beni tutabildiği kadar sert tutuyor ve bizi şimdi ve her zaman bir arada tutmak için ne kadar kararlı olduğunu hissedebiliyorum.

Onu görmeden önce havadaki kan kokusunu alıyorum. Güçlü kollar beni arkamdan sarıyor ve Kristian yüzünü boynuma gömüp sanki birkaç saat değil de haftalardır yokmuş gibi beni içine çekiyor.

"Mm. Seni özledim, karahindiba."

Kırmızıya bulanmış ellerine bakıyorum. "Neye bulandın?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Düşmanlarının kanı."

Dizüstü bilgisayarımdan kalkıp Kristian'ın açık kollarına doğru yürüyorum ve ona gülümsüyorum. Gözleri mavi bir ateşle yanıyor ve yüzünde

Çenesinde kan var. Bu yakışıklı adam bir buçuk yıllık evliliğin ardından hâlâ nefesimi kesebiliyor.

Kollarımı boynuna doladığımda mırıldanıyorum, "Onları buldun mu aşkım?"

"Tabii ki yaptım. *Pakhanovna*'ma saygısızlık eden herkes ölmeyi hak eder."

Hatırladıkça içimde bir öfke parlıyor. Mikhail ve iki adamım geçen ay zorla yoldan çıkarıldı ve neredeyse öldürülüyorlardı. Sadece Mikhail'in silah kullanmadaki ustalığı sayesinde saldırganları savuşturmayı ve yaralı ama hayatta kalmayı başardılar.

O ve Kristian sorumluları buldular ve acımasızca peşlerine düştüler. Arada sırada, insanlar bu şehirdeki otoritemi sınamayı ve halkıma saldırmayı akıllarına getiriyorlar, ama her şekilde çılglık atarak ölüyorlar.

Dudaklarımı Kristian'ınkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Teşekkür ederim, aşkım. Sen yokken biz de seni özledik."

Kocam beni sertçe öpüyor ve sonra Demyan'ın oturma odasında yerde bloklarla oynadığı yere dönüyor. On dört aylık bebeğimizi gülümseyerek kollarına alıyor.

"Babamı özledin mi? O da seni özledi."

Demyan babasını gördüğüne çok seviniyor ve ben de bebeğimizi kucağına alan tehlikeli kocama hayranlıkla bakıyorum. Sonra saati kontrol ediyorum. "Akşam yemeğinden önce elini yüzünü yıkamak için yeterince vaktin var, dışarı çıkmadan önce çocukları birlikte yatırabiliriz."

"Mükemmel." Kristian bebeği teslim etmeden önce beni öpüyor ve merdivenlere doğru ilerliyor.

Ona seslenmek için ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum, ona haberlerimi şimdi mi yoksa daha sonra yalnız kaldığımızda mı söylesem diye düşünüyorum.

Sonra konuşuruz. Konuştuğumuzda tamamen bana kalmasını istiyorum.

Akşam yemeğini kontrol etmek için mutfağa gidiyorum. Arron ödevini bitirmiş, masayı hazırlıyor ve ben fırından güveci çıkarırken Felix de Demyan'ı benim yerime alıyor. Lana üniversitede ama diğer herkes evde yaşıyor ve ailemin etrafımda olmasını seviyorum. Kristian ve ben iş hayatımız ile ev hayatımızı ikimizin de mutlu ve tatmin olacağı şekilde dengelemeyi başardık. Biz

Küçük çocuklar için evde bir dadıdan yardım alıyoruz, böylece ikimiz de işe eşit zaman ayırabiliyoruz.

İşin en sevdiğim kısmı her zaman rakamlar ve anlaşmalar olmuştur, Kristian ise benim uygulayıcımdır. Hesap tabloları onun umurunda bile değil ama insanları okumakta ve beni korumakta çok başarılı.

Masamızın etrafında dokuz kişi varken -Lana evdeyse on kişi- akşam yemekleri her zaman şamatalı olur ve günün en sevdiğim zamanıdır. Eldest kardeşlerim spor ya da müzik hakkında iyi huylu bir şekilde tartışır ve küçükler okul hakkında konuşurlar. Sık sık ağız dalaşı olur ama Kristian bunları arabuluculuk yaparak, hikayelerle herkesin dikkatini dağıtarak ya da öfke nöbeti geçiren kişiyi omzuna alıp kıkırdayana ve neye üzdüklerini unutana kadar onunla dolaşarak mükemmel bir şekilde çözer.

Aile bizim için her şeydir. Büyük, gürültülü, dağınık masamız eve gelmeyi dört gözle beklediğim şey ve Kristian'ın son zamanlarda beni tekrar hamile bırakmaya kararlı olmasıyla, daha büyük bir masaya ihtiyacımız olacak.

Yemeğimizi yedikten sonra büyük kardeşlerim Kristian'la birlikte mutfak toplar ve dadımız Giselle küçük çocukları banyo için üst kata çıkarır.

Üzerinde çalıştığım hesap tablosunu bitirmek için dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve otuz dakika sonra Silo'ya gitmeye hazırım. Önce yatak odalarını dolaşıp Micaela, Nadia, Danil ve Demyan'a iyi geceler öpücüğü veriyorum ve Arron, Felix ve Noah'ya video oyunlarının saat 10'da kapatılacağını ve sonra yatma vakti olduğunu hatırlatıyorum. En büyük üç oğlan bir araba yarışı oyununa bağımlıdır ve her gece birlikte oynarlar.

Kristian beni aşağıda karşılıyor ve arabasına götürürken elimi tutuyor. Arabayı sürerken radyoda hafifçe mırıldanıyorum, ellerimden biri kucağında sallanıyor. Kalçalarını seviyorum. Aslında tüm vücudunu seviyorum. Sabahlarını spor salonunda adamlarıyla birlikte çalışarak ve idman yaparak geçiriyor ve ben de güçlü kalabilmek için haftada üç kez onlara katılıyorum.

Silo'da bir buçuk saat çalışıyoruz, ticari malları gözden geçiriyoruz ve iş bağlantılarımızı tartışıyoruz. İçeri girdiğimde gülümsüyorum.

Ona haberlerimi ne zaman söyleyeceğimi merak ediyordum. Şimdi mi, yoksa evdeyken mi?

İşimiz bittiğinde, parmağımı gömleğinin yakasına geçiriyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. "Eve gidelim mi? Kocamın yatağa girmesi benim için sorun olmaz."

Kristian dudaklarında bir sırıtişla etrafına bakıyor. Tamamen yalnızız. "Gece geç saatlerde bir depoyu her zaman sevdiğimi biliyorsun."

Bir kolunu dizlerimin altından geçirerek beni kaldırıyor ve merdivenlerden yukarı, kanepenin olduğu ofise taşıyıp üzerine yatırıyor. Ağzı ısrarlı bir öpücükle benimkini kaplıyor ve o benim kotumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken ben de onun gömleğinin düğmelerini açıyorum. Gözlerinde bir ışık var ve beni dölleriyle doldurup sikeceği anı beklediğini biliyorum. Bunu ne kadar sevsem de, ona bazı haberlerim var.

Gömleğimi ve sütyenimi çıkardığında ve ben onun altında çıplak kaldığımda fısıldıyorum, "Bazı haberlerim var."

"Çok sevimli ve seksi olduğunu ve tek düşünebildiğim şeyin bu olduğunu mu?" diye soruyor meme ucumu emerken.

"Daha önce bir sınava girdim."

Dondu kaldı ve benden uzaklaştı. "Sen...?"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Yeniden baba olacaksın."

Kristian'ın gözleri kocaman oldu. "Oh evet, oh cehennem evet."

Gerçekten mi?" Ben gülüp kemerini ve pantolonunu çekiştirirken o beni nefes nefese defalarca öpüyor. Onu dışarı çektiğimde kaya gibi sertleşiyor ve tırnaklarımı sevgiyle taşaklarında ve sikinin alt tarafında gezdiriyorum.

"Evet, gerçekten."

"Bu harika. Yeni mi öğrendin? Bir bebek daha. Tekrar göstermen için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor ve vücudumdan karnıma doğru öpücükler konduruyor.

Kristian hamileyken vücuduma bayılıyor, yaşadığım her değişime hayret ediyor ve bunun onun sayesinde olduğunu söyleyerek övünüyor.

Şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Yani istediğim yere gelebilirim."

"Sen her zaman istediğin yere gelirsin," diyorum. Sadece hamile olmadığım zamanlarda içimde bitirmeyi takıntı haline getiriyor.

Kristian vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve diliyle klitorisimi okşuyor. Etrafımızdaki deponun sessizliğiyle, siyahlar içindeki yabancımla geçirdiğim o ilk geceyi hatırlıyorum. Ona verdiğim tepki o zamanki kadar elektrikliydi.

"İyi bir kız gibi beni yutmanı mı istiyorum?" diye mırıldanıyor beni yalamaya devam ederken. "Yoksa güzel göğüslerini döllerimle mi boyayayım? Hayır. Biliyorum."

Beni dizlerimin üzerine çeviriyor, açıyor ve kıcıma tükürüyor. "Kimmiş benim kıcımda yarak seven küçük tatlı sürtüğüm?"

Vücuduma sıcaklık doluyor. Beni. Ben.

Kristian beni klitorisimden o sıkı kas halkasına kadar yalıyor, ıslaklığımı etrafa bulaştırıyor, sonra aynı şeyi yapmak için parmaklarını kullanıyor.

Hızlı bir hamleyle kendini amıma gömüyor ve beni nefessiz bırakıyor. Beni sikerken dikkatlice bir parmağını kıcıma sokuyor, sonra bir başkasını ve yanağımın kanepeye eridiğini hissediyorum, ikiz hislerle inliyorum.

"Dışarıda benim *Pakhanovna'msın*, ama burada benim küçük pis kaltağımsın, değil mi?"

"Evet, öyleyim," diye inliyorum koltuk minderlerine doğru.

Boşalmaya çok yakınım ve Kristian her zaman beni uçurumun kenarına itmeye hevesli, ama beni kıcımdan sikerken, bana işkence etmeyi ve onu beklememi tercih ediyor.

Sikini içimden ve parmaklarını kıcımdan çıkarıyor, midemi hoplatacak şekilde üzerime tükürüyor ve sonra sikinin geniş, pelüş başının kıcıma dayandığını hissediyorum. İçime girerken inliyor ve beni yavaşça becermeye başlıyor.

"Prenses, o kadar mükemmel ve sıkı sarılıyorsun ki bana. Tanrım, seni böyle arzulamıştım. Tamamen benim merhametimdesin."

Parmaklarım klitorisimi okşuyor ama o elimi tutup arkama sıkıştırıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ben söyleyene kadar gelmiyorsun." O kadar yakınım ki, birkaç hamle beni uçurumun kenarına getirebilir. Kristian beni daha derinden sikiyor, beni yalvarmak ve serbest bırakmak arasında bıçak sırtında tutuyor. Adımı inletene kadar elimi tekrar tutuyor ve beni uçurmak için kendi parmaklarını kullanıyor.

onun etrafında maksimum. Yalnız olmanın avantajını kullanarak istediğim kadar yüksek sesle bağırma fırsatı buluyorum. Sonra beni hızla beceriyor, kendi orgazmını kovalıyor ve sonunda vücudunda dalgalandığını hissediyor.

Yavaşça ve dikkatlice içimden çıkmadan önce bir süre olduğu yerde kalıyor ve kıcıma takdire şayan bir şaplak atıyor, bu da beni nefes nefese bırakıp güldürüyor. "İşte benim iyi kızım."

Ben iç çamaşırlarımı giyerken Kristian pantolonunun içine girip kemerini bağlıyor ve sonra kanepeye oturup elime uzanıyor. Ona doğru gidiyorum. Her zaman güzel erkeğime giderim ve onun yakışıklı yüzünü içime çekerim, orgazmımın artçı sarsıntıları içimde dolaşır.

Deponun karanlığında beni kucağına çekti, böylece ona sarılmış oldum. Beni kucaklıyor, boynumu öpüyor ve saçlarımı düzeltiyor. Ve gülümsemeden duramıyor.

"Dandelion, mutlu musun? İstedğin her şeye sahip misin?"

Alnımı onunkine bastırıyorum ve kollarımı ona doluyorum, birlikte kurduğumuz hayatı ve büyüyen ailemizi düşünüyorum.

"Her şey," diye fısıldıyorum.

Orada, ben onun *Pakhanovna's*ıyım. O sadece bana sadık ve benim olan her şeyi şiddetle koruyor.

Burada, o benim dünyam, ben de onun.

Vahşi Fetih'i okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın.

TEŞEKKÜRLER

Brutal Conquest'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Kitaplarımı yazarken her zaman eğleniyorum ve bu da bir istisna değildi, ama özellikle sabırsızlıkla büyümesini beklediğim kız arkadaşımı keşfetmekten büyük keyif aldım çünkü bu benim favorim. Sevgilisi için özlem duyan ve acı çeken anti-kahramanlar benim için çok lezzetli!

Daemon ve Rhaenyra ve *Ejderha Evi'nden* bir amca/yeğen eşleştirmesi yazmak için ilham aldım. Savaşçı örgüleri, kıskırtıcı öfkesi ve hoşgörölü azgın amca hisleriyle Daemon Targaryen'e hemen aşık oldum. O gaddar piç kurusuna bayılıyorum. Rhaenyra Targaryen benim en sevdiğim kadın kahraman. Tatlı, zeki, kalbinin sesini dinlemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır ve hayatındaki en korkutucu, en kaotik erkeği bile dize getirebilen bir kadın.

Ben de klasik amca/yeğen çiftinden, Hades ve Persephone'den ilham aldım. Onlar da birbirlerinin yanında yeraltı dünyasını yöneten patron-kıçlı sürtükler haline gelmeden önce itme-çekme, manipölasyon ve teslimiyetle işaretilenmiş kayalık bir başlangıca sahipler.

Ben #daemyra diye çırpınırken DM'lerime girip bir yeğen/amca kitabı önerdiği için Evva'ya teşekkür ederim. Matt Smith'in şık ve tehlikeli kırmızı halı görünümünü gördüğümde, alternatif bir mafya evreni fikrini aklımdan çıkaramadım.

Gözbebekleri sahnesi için Darlene'e teşekkür ederim. Çok iyi fikirlerin var, tatlım! Fikirlerinizi ve mükemmel düşüncelerinizi duymak beni her zaman heyecanlandırıyor.

Beta okuyucusu ve bu serinin muhteşem özel baskı kapaklarının tasarımcısı Jesi'ye teşekkür ederim. Kesinlikle muhteşemler.

Beta okuyucum ve harika au- thor arkadaşım Arabella'ya teşekkür ederim.

Crystal, Daniela ve Nouha'ya ihtiyacım olduğunda son bir çift göz oldukları için teşekkür ederim.

Rusçamı kontrol ettiği ve bunca yıldır harika bir insan olduğu için Xenia'ya, Katie'nin yardımını için ve "*Pakhanovna* "yı önerdiği için Iana'ya teşekkür ederim.

Editörüm Heather'a teşekkür ederim. Sen benim en büyük amigom ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi editörsün.

Düzeltenim Rumi'ye tüm hatalarımı yakalayıp beni güldürdüğu için teşekkür ederim.

LILITH VINCENT TARAFINDAN DA

Buharlı Ters Harem

KANLA VAAT EDİLENLER SERİSİ (tamamlandı)

Önce Kan Gelir

Sonra Savaş

Üçüncü İntikam Geliyor

PAGEANT DUET (tamamlandı)

Tören

Taçlandı

rıldı

MASALLARLA EĞLENCE (grup serisi)

Altın Gibi Güzellik

Buharlı MF Romantizm

BRUTAL HEARTS SERİSİ (devam ediyor)

Acımasız Niyetler

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan ateŖli bir romantizm yazarı! İster ters harem ister M/F romantizm olsun, mafya adamları ve dövmele kötü çocuklar ve onları dize getiren kahramanlar onun zayıf noktasıdır.

Haberler, tanıtımlar ve freebies için Lilith Vincent'ı

takip edin: [TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Facebook grubu](#)

[Haber Bülteni](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.